

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cruel SUMMER

C.W. FARNSWORTH

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

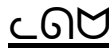
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Cruel SUMMER

C.W. FARNSWORTH

ZALİM YAZ

Telif hakkı © 2026 C.W. Farnsworth'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu yayının, metin üretmek üzere yapay zekâ teknolojisini eğitmek için kullanılması kesinlikle yasaktır.

C.W. Farnsworth LLC tarafından yayınlanmıştır.

Kapak tasarımı Books and Moods tarafından yapılmıştır.

Unforeseen Editing tarafından düzenlendi.

Judy's Proofreading tarafından düzeltildi.

YAZARIN NOTU

Acımasız Yaz, tamamen bağımsız bir kitap olarak okunabilir. Ancak, lütfen bunun serinin üçüncü kitabı olduğunu ve Lili'nin kitabı (Sahte Tanrı) ve Kit'in kitabı (Anti-Kahraman) için spoiler içerdiğini unutmayın.

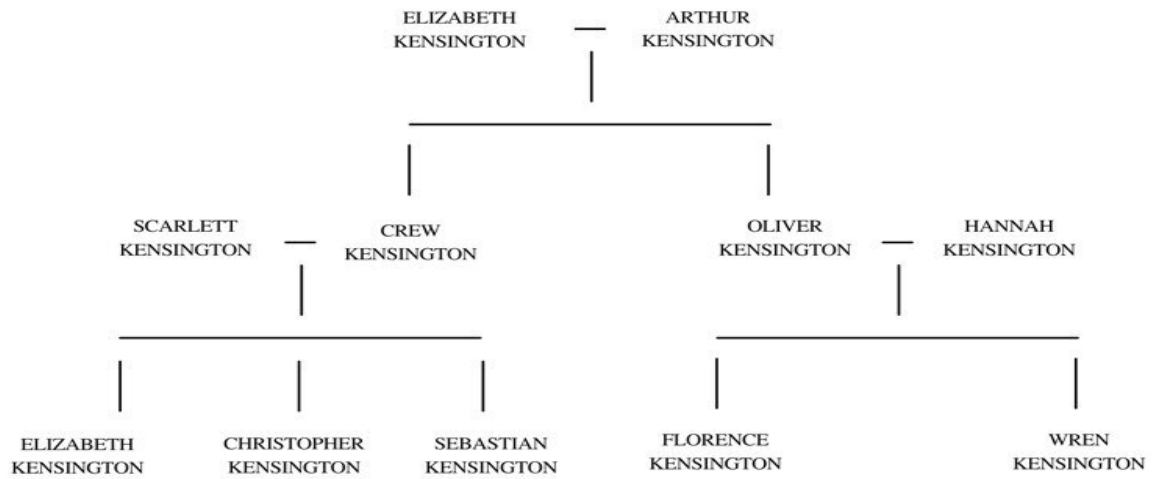
En baştan başlamak isterseniz, Kensington ailesiyle ilk olarak Fake Empire'da (Scarlett ve Crew'un hikayesi) ve Wren'in ebeveynleriyle (Oliver ve Hannah) Real Regrets'te tanışırsınız.

İçerik uyarılarına buradan ulaşabilirsiniz.

Keyifli okumalar!

The Kensingtons

ÇALMA LİSTESİ

Vertigo | Sap
Fırtınanın | Canavarlar ve İnsanlar
Sana Bazı Şeyler Söylemişim | Gracie Abrams
Böyle Bir Aşk | Kodakone
Oğlum Sadece En Sevdiği Oyuncakları Kırıyor | Taylor Swift
Yalnız Ada | Gezinti
Her Zaman Kanayan Yara | Conan Gray
Kayıp Dava | Beck
Ne Yapıyorum | Doğunun Oğulları
Tanıştığımız Gece | Lord Huron
On Yedi | Sharon Van Etten
Kapanış Saati | Semisonic
okyanus gözleri | Billie Eilish

Spotify'daki tüm çalma listesini BURADAN dinleyebilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Dördüncü Kitap Önizlemesi

C.W. Farnsworth'un diğer eserleri

Yazar Hakkında

Teşekkürler

Wren

Dalgaların kayalara çarpmasının boğuk sesi, bardaklıkta duran telefonumun sürekli titreşimini bastırmaya yetmiyor. Muhtemelen Gia. Onunla ve diğer arkadaşlarımla -gösterge panelindeki saate bakıyorum- beş dakika önce buluşmam gerekiyordu.

Ekrana baktığımda, arayanın Rory olduğunu görüyorum.

İçimden bir ah çekip cevap verdim. "Bip. Wren Kensington'a ulaştınız. Mesaj bırakın, bir saat içinde ya da üç gün içinde size geri döneceğim."

Ablam homurdandı: "Telefonu neredeyse hiç açmadığın için, seni her aradığımda neredeyse her seferinde sesli mesajını dinliyorum. Kişiselleştirilmiş bir mesaj ayarlamıyorsun, Wren. Sadece robotik bir sesle numaranı okuyor."

"Bunu nereden bilecektim ki? Kendimi hiç aramam."

Nefes verışı tamamen bıkkınlık dolu.

Zavallı Rory. O, mükemmel olduğu için kızamayacağınız, çünkü aynı zamanda nazik ve düşünceli olan, sinir bozucu derecede mükemmel insanlardan biri ve küçük kardeş olarak bana mahkum kaldı.

Rory, deneyimli ve güvenilir biri; ben ise... şey, perşembe günü çok sıkıcı geçtiği için yolumu bir uçurumun kenarına çevirdim.

"Neredesin, Wren?" diye soruyor Rory yorgun bir şekilde.

"Arkadaşlarla dondurma almaya gitmek."

"Sanki araba kullanmıyormuşsun gibi geliyor."

Direksiyon simidine parmaklarımla vuruyorum. "Seninle konuşmak için kenara çektim. Üstü açık arabada hiçbir şey duyamıyorum."

Rory, sorumluluk duygumu övmek yerine, "Dondurma kodlaması ne anlama geliyor?" diye merak ediyor.

"Size bir kaşık kurabiye hamuru getireyim mi?" diye masumca teklif ettim.

Ablamdan bir iç çekiş daha geldi. "Hanson bizi yarın teknesine davet etti. Scarlett ve Crew'in evinden sabah sekizde ayrılıyoruz. Annem sana söylememi istedi ama sen mesajlarıma cevap vermiyordun."

"Sekiz mi?" diye homurdandım. "Yaz geldi, Rory."

Rory, "Eve gel ve annenle babanla bu konuda tartış," diyor. "Çok fazla dondurma yeme."

Onun yoğun şüpheciliğini çürütmeme fırsat vermeden telefonu kapatıyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, haklı. Dondurma bu akşamki planlarımızda yok.

Arabadan inmeden önce telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım. Tuzlu rüzgar saçlarımı savuruyor, saç tellerini yüzüme doğru savuruyor ve pembe bir karmaşayla görüşümü engelliyordu. Geçen hafta sarı saçlarımın alt yarısını boyamak eğlenceli bir fikir gibi gelmişti ama şimdiden bıktım. Belki sabah teyzem Scarlett'in ailesinin yatına gittikten sonra kuaföre uğrayabilirim.

Elbisem telefonumun üzerine düştü. Bir an düşündükten sonra sandaletlerimi de geride bırakmaya karar verdim. En sevdiğim sandaletlerim ve onları almak için tekrar yukarı çıkmak istemedim.

Pürüzlü asfalt, çıplak ayaklarımın altında garip bir his bırakıyor. Yolun bu bölümünü gölgeleyen dallar sayesinde serin, ama aynı zamanda da kaşıntılı. Son yaptırdığım pedikürden kalan neşeli pembe renk, kasvetli gri zemine karşı oldukça canlı duruyor.

Yol bitiyor ve ezilmiş çimenlere dönüşüyor. En azından yaya trafiğinin yoğunluğuna bakılırsa doğru yerde olduğumu biliyorum. Cankurtaran burayı yerel bir sır gibi anlattı ama aşınmış patika sanki yakın zamanda gezici bir sirk tarafından kullanılmış gibi görünüyor. O kadar da gizli olamaz herhalde.

Yolun her iki tarafını da yemyeşil yapraklar çevreliyor ve yukarı doğru uzanarak labirent etkisi yaratıyor. Şu ana kadar önümdeki yol dümdüz. Okyanusu henüz göremiyorum ama duyabiliyorum. Tadını da alabiliyorum, havadaki tuzlu koku yüzümü ve saçımı yapışkan bir hisle kaplıyor.

Önümden sesler duyduğumda adımlarım yavaşlıyor.

Park ettiğim yerde başka araba olmaması nedeniyle bir misafir beklemiyordum ve birdenbire yalnız olduğumun, üzerimde sadece mayo olduğunun ve telefonumun da olmadığını farkına vardım. Benim için bile bu, pervasızca bir davranış.

İleride, yaklaşık 3 metre sonra, yol sola doğru kıvrılıyor. Dikkatlice viraja yaklaşıyorum, adrenalinin etkisiyle kalp atış hızım endişe verici bir şekilde hızlanıyor.

Seslerden birinin kadın sesi olması beni biraz rahatlattı. Köşeyi dönünce bir kadın olduğunu fark ettim, ama geri kalanların hepsi erkekti. Daha doğrusu, çocuklardı. Tahminimce benim yaşıma yakın, lise ya da üniversitede okuyorlardı. Yüzleri tanıdık gelmiyordu. Standart kıyafetleri şort ve bol, kolsuz tişörtlerdi. Birkaçının üstü çıplaktı. Çoğu sigara içiyordu.

Yerliler.

Önce dağınık sarı saçlı bir adam beni fark etti. Gülümsedi, gözleri açıkta kalan tenimi takdirle süzdü ama ifadesinde şehvetli hiçbir şey yoktu. İçgüdülerim "Kaç!" diye bağırıyordu.

Diğer başlar da bana doğru dönüyor. Merak ve şaşkınlık görüyorum ama ürkütücü bir şey yok. Tecrübelerime göre, en tehlikeli insanlar ilk başta zararsız görünme eğilimindedir. Bu adamlar bakımsız ve uyuşturucu etkisinde olabilirler—havada tatlı bir duman uçuşur—ama tehditkar değildir.

"Hey." Shaggy ilk konuşan oldu, ellerini batmakta olan güneşten gözlerini korumak için kaldırarak bana doğru gözlerini kısarak baktı.

"Hey," diye karşılık verdim, bulundukları küçük açıklığı tarayarak, üzerinden atlamayı planladığım kayalık çıkıntıya giden taş yolun başlangıcını fark ettim.

"Kulübe diğer yönde, prenses," diye seslendi bir başkası, bu da grupta hafif bir kahkahaya neden oldu.

Dişlerim gıcırıyor. Çocukça yorumundan rahatsız olduğum için değil. Daha çok, görünüşümden ve tek bir kelimedden yıl boyu burada yaşayan biri olmadığımı anlayabilmesine sinirleniyorum. Lacivert tek parça mayo giymem zengin olduğumu mu gösteriyor?

"Kaybolmadım," dedim ve ardından çıkıntıya doğru ilerlemeye devam ettim.

Etrafı, kesilmiş veya kullanım sonucu açık bırakılmış birkaç metre genişliğindeki bir açıklık dışında, daha fazla yabani bitki örtüsüyle çevrili. Orayı geçtikten sonra gözden kaybolacağım. Kıyıya geri yüzmem ve

arabama yürümem on dakikadan fazla sürmez. Herkesle buluşmaya geç kalacağım ama hiçbiri gecikmemden şaşırmayacak. Annem benim programımı kendi zaman dilimi olarak adlandırıyor.

"Burası çıkmaz sokak," diye sesleniyor Shaggy.

"İşte bu yüzden"—bir baş parmağımı omzumun üzerinden açıklığa doğru uzatıyorum—"buradayım."

Birkaç kişinin yüzündeki şok ifadesini izlemek bir nebze tatmin edici.

"Eğer atlamak istiyorsa, bırakın atlasın," diyor kadın.

Sanırım benden daha büyük, ama emin olmak zor. Yüzünde hiç makyaj yok, çilli burnu son zamanlarda çok güneşlendiği için pembeleşmiş.

Müdahalesi için minnettar olmalı mıyım, emin değilim. Tonu küçümseyici, "Umurumda değil"den ziyade "Bravo kızım! Bağımsız ol!" der gibiydi.

Ne olursa olsun. İzne ihtiyacım yok, istemiyorum da.

Arkamı açıklığa doğru çevirdim, tam o sırada iki adam daha çalılıkların arasından geçerek benim gittiğim yönden geldiler.

Yeni gelenlere şöyle bir göz atıyorum. Biri kısa boylu, tıknaz ve güler yüzlü. Diğeri ise... diğerine daha uzun süre bakmam gerekiyor.

Çoğu insanı anlamak kolaydır. Genellikle şöyle bir göz gezdirmek bile sağlam bir fikir oluşturmaya yeterlidir. Üçüncüden beri, bu konuda neredeyse takıntılı hale geldim, onunla ilgili kaçırdığım şeyleri kaçırmamak için kendimi eğitmeye çalışıyorum.

Ama bu adam? Her defasında kendime bakışlarımı kaçırmamı, bakmayı bırakmamı söylesem de, başka bir şey fark ediyorum. Görünüşü yavaş yavaş aklıma geliyor, her yeni gözlemim dikkatimi tekrar tekrar çekiyor.

Üzerinde suya o kadar batmış ki hala damlayan yeşil bir mayo var. Çıplak göğsünde birkaç dövme, sol kolunda da birkaç tane daha var. Bu mesafeden şekilleri veya boynundaki gümüş zincirde ne olduğunu çözemiyorum.

Yüzü özellikle büyüleyici, keskin açılar ve kusurların zıtlığıyla dikkat çekiyor. Çenesinin ortasında beyaz bir yara izi var. Düz burnunun köprüsünde, sanki daha önce en az bir kez kırılmış gibi bir çıkıntı bulunuyor. Kaşları koyu, öfkeli çizgiler gibi, özenle kontrol edilmiş bir ifadeyi bozuyor.

Kendi hayranlığımdan rahatsız olarak gözlerimi başka yöne çevirmeye çalışıyorum.

Yakışıklıymış. Ne olmuş yani? Bu sabah flört ettiğim ve bana bu yeri tavsiye eden cankurtaran da yakışıklıydı.

"Şapka!" diye bağırdı Shaggy, bir mil yarıçapındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Shaggy ve birlikte olduğu tüm grup, yeni gelenlere daha da yakınlaştı. Sanki onları bekliyorlarmış gibi. Ki, kısa boylu adama bir havlu atıldığını görünce fark ettim ki, tam olarak da bunu yapıyorlardı.

Shaggy, benim gözlerimi diktiğim adamla, yani Cap'le konuşuyor; Cap de dinlemek için başını eğmiş.

Meğer beline havlu saran adam o kadar da kısa değilmiş. Sadece Cap gerçekten çok uzunmuş.

Başımı sallayarak, açıklıkta adımlarımı hızlandırdım.

Artık dikkat dağıtıcı hiçbir şey yok.

Telefonumu evde unuttuğum için buraya kadar yürümenin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Arkadaşlarımın buluşması gereken bara kadar da epey bir araba yolculuğum var. Eğer geç kalırsam ve telefonuma cevap vermezsem, birileri evi arayabilir. Eğer Rory—ya da daha kötüsü, ebeveynlerimden biri—cevap verirse, uzun bir süre ev hapsinde kalacağım.

"Beklemek."

Emir almaktan hoşlanmıyorum. Aslında, beni tanıyan herkese sorarsanız, temel dinleme becerilerimin eksik olduğunu söylerler. Bu da kendi tercihim.

Ama o akıcı komutta bir şey var; belki de arkamı dönmeden bile kimin söylediğini biliyor olmam beni duraksatıyor.

Topuğumun üzerinde döndüğümde hepsi bana bakıyor. Shaggy endişeli görünüyor. Diğer kadın hâlâ yakınımda olmamdan rahatsız olmuş gibi. Erkeklerin çoğu göğüs dekolteme bakıyor.

O değil. O, yüzüme odaklanmış, kendi yüzünde ise kibirli ve sinirli bir ifade var.

"Ne oldu Kaptan?" diye sordum, sonra sııttım ve yanındaki havluya sarınmış, kambur duran adama baktım. "Arkadaşın Bottle mı?"

Arkadaşı sırtlıyor.

Cap öyle yapmıyor. Kollarını kavuşturuyor, kasları korkutucu ve ne yazık ki biraz da etkileyici bir şekilde şişkin. Geniş omuzları ve ince beliyle bir yüzücünün ince yapısına sahip, ancak bir boksörün meydan okuyucu duruşunu sergiliyor.

Shaggy, "Bu on beş fitlik bir düşüş," diyor. "Sonra da kıyıya geri yüzmek için birkaç yüz metre daha var."

"Biliyorum."

Bunu bilmiyordum. Bu yer hakkında bildiğim tek şey genel konumuydu. Ama bunu asla itiraf etmeyeceğim.

Eğer burada sadece Shaggy olsaydı, belki kabul ederdim. O, tam bir dost canlısı golden retriever enerjisi yayıyor. Ama somurtkan, dövmeli, onaylamayan ve şakadan anlamayan Cap mi? Asla.

"Tehlikeli. Özellikle yalnız başına riske atmamalısın." Shaggy etrafına bakındı, sanki bir arkadaşımın sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını umuyordu.

Arkadaşlarım var. Çok arkadaşım var. Ama hiçbirini bunu yapmazdı, bu yüzden burada tek başıyım. Gia'nın yüzme anlayışı, elinde buz gibi bir margarita ile ısıtılmış bir havuzda yüzmekten ibaret.

Bugün hava çok sıcak değil ve batan güneş hiçbir şeyi ısıtmıyor. Azalan gün ışığı bir aciliyet duygusu yaratıyor. Yakında bu durum tehlikeli hale gelecek.

"İyiym," diyorum kendinden emin bir şekilde.

"Sen tam bir aptalsın."

Bakışlarım, sanki bir sebep arıyormuş gibi, aniden Cap'e takıldı. Bunun muhtemelen böyle olduğunu kendime bile itiraf etmeyi reddediyorum. "Sen biraz pisliksin."

"Şu türü" ifadesini bırakabilirsin," diyor bana, gülümsemeden ve son derece ciddi bir şekilde.

"Nereden atladın?" diye sordum, ıslak şortuna dikkatlice bakarak.

"Kenar," diye mırıldanıyor.

Shaggy'ye bakıyorum. "Gördün mü? Az önce yaptı ve gayet iyi. Tabii şu 'pislik' meselesini bir kenara bırakırsak."

"On yaşımdan beri blöf yapıyorum. Prenses, kaç kere uçurumdan atladın?"

Cap'e kaşlarımı çattım. Onunla konuşmuyordum. "Seni ilgilendirmez, aptal herif."

"Yani hiçbirini demek," diyor diğer adamlardan biri, pek de yardımcı olmayan bir şekilde.

"Zengin bir şımarık kız," diye yorum yapıyor kız. "Başını belaya sokarsa Sahil Güvenlik'i gönderirler. Bizim sorunumuz değil."

Shaggy başını sallayarak, "Güzel, Cammie," dedi.

“Ne? Eğer—” Cammie bana baktı. “Adın ne?”

"Wren Kensington," diye buz gibi bir sesle söylüyorum. Nedense, bunu söylerken gözlerim Cap'e kayıyor.

Birkaç arkadaşı soyadımı tanıyıp kendi aralarında fısıldaşınca, alnındaki kırıışıklık daha da derinleşti.

Ailem Hamptons'ta, hatta her yerde tanınır. Ve beni aramak için bir ekip gönderirlerdi. Muhtemelen birkaç ekip.

Ama ben beceriksiz ya da aptal değilim. Yapabileceğime emin olmasaydım bunu yapmazdım.

Shaggy'nin samimi endişesine ve diğerlerinin alaylarına yeterince katlandığıma karar verip, arkamı dönüp açıklığa doğru yürüdüm. Kimse beni takip etmedi veya seslenmedi, bu da bir rahatlamaydı.

Kayanın yüzeyi oldukça düz, üzerindeki birkaç oluklu girintinin etrafından geçmek kolay. Kenarına ulaşmadan önce yaklaşık yirmi fit uzanıyor.

Orada durup, çalkalanan suya bakıyorum. On beş fit, buradan bakınca elli fit gibi görünüyor.

Ama asla bakıp sonra geri dönmeyi düşünmemiştim ve şimdi bu kesinlikle bir seçenek değil. O kalabalığa dalmanın tek olumlu yanı, buranın doğru yer olduğunu ve bugün birilerinin -iki kişinin- başarılı bir şekilde atladığını biliyor olmam.

Sol tarafa, yüzerek ulaşmam gereken kumsala doğru bakıyorum ve zihnimde güvenliğe giden rotayı planlıyorum.

"Çok inatçısın."

Bu sert ifade beni ürküttü; uçurumun kenarında dururken böyle bir şeyin olmasını istemezsiniz. Yaklaşan düşüşten uzaklaşmak için sağlam zemine doğru zıplarken ağzımdan tatsız bir cıyıklama sesi çıktı.

"İyi misin?" Yanımda durduğunda sesi hâlâ boğuktu ama daha yumuşak bir tondaydı.

"Evet. İkisine de."

Emin değilim çünkü ilerideki ufka bakıyor, ama sanırım Kaptan cevabıma gözlerini devirdi.

"Yine mi gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır. Ben denetliyorum."

Söylediklerinin anlaşılması biraz zaman alıyor. Anlaşıldıktan sonra ise...

"Siktir git," diye homurdandım.

Sinirlenmemden hafifçe eğlenmiş gibi görünüyor. "Kedi yavrusunun pençeleri var."

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çattım. "Önce prenses, şimdi de kedi yavrusu mu? Aptal Takma Adlar Kulübü'nün başkanı mısın, Kaptan?"

Çenesini eliyle ovuşturuyor. Bunun bir gülümsemeyi gizlemek için olabileceğinden şüpheleniyorum ve bunu görebilmeyi ne kadar çok istediğimden dolayı sinirleniyorum.

"Böyle söylemeyi bırakabilirsin," diyor bana.

"Ne gibi?" diye tersledim.

"Bu duyduğunuz en aptalca kelime gibi. Ve şişelerle hiçbir ilgisi yok. Kaptan'ın kısaltması. Ben tekneleri severim."

"Tekneleri seviyorsunuz," diye tekrarlıyorum.

"Hı hı."

Suyun dalgalı yüzeyini dikkatlice inceliyor, aşağıya doğru bakıyor. Gözetliyor sanırım, ama ben atladıktan sonra ne yapabileceğini düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok. Akıntıyı zihniyle mi kontrol edecek?

"Gerçek adınız ne?" diye soruyorum.

"Sawyer. Ne kadar iyi yüzebiliyorsun?"

"Gerçekten çok iyi."

Sonra bana baktı, kaşını kaldırarak belirgin bir şüphecilik sergiledi.

Gözlerine bakıyorum. "Mütevazı değilim ama yalancı da değilim. Başarısız olmaktan da nefret ederim. Bunu sadece istediğim için yapıyorum ve yapabileceğimden eminim. O yüzden gidebilirsin."

Sawyer'ın çenesi açıklığa doğru seğirdi. "Çocuklar boğulacağından endişeleniyorlar."

O alaycı esmer kadın değil, diye belirtiyorum.

"Peki ya sen değil misin?"

"Kuşlar uçabilir. Değil mi, Wren?"

Adımı alaycı bir tonda söylerken yüzümde beliren o aptalca tepkiyi görmezden gelmeye çalışarak homurdandım. Bu gece eve döndüğümde, yatağa uzanıp o sesi tekrar tekrar dinleyeceğimi biliyorum.

"Sen ne tür bir ornitologsun?"

"En azından anlayabileceğim kelimelerle hakaret edin."

Başımı yana eğerek onu inceliyorum. "Çok sık hafife alınıyorsun, değil mi?"

Yüzünde kısa bir an için bir şeyler belirliyor, sonra ifadesi tekrar tarafsızlığa bürünüyor. Bu tepki, hassas bir noktasına dokunduğumu

anlamam için yeterli.

"Oyalamaya çalışıyorsunuz," diye açıkça belirtiyor.

"Konuyu saptırıyorsun," diye karşılık veriyorum. "Yoksa bunun ne anlama geldiğini sen de mi bilmiyorsun?"

"Bunu sürekli görüyorum," diye devam ediyor Sawyer, sanki hiçbir şey söylememişim gibi. "Turistler biraz heyecan arıyor, personeli tüm işi yaparken oturmaktan bıkmış durumda. Fırtına sırasında tekneyle denize açılıyorlar veya çok hızlı araba kullanıyorlar ve biz kendi canımızı tehlikeye atmak zorunda kalıyoruz ya da polisler göz yumması için 'bağış' alıyorlar." Başını sallıyor, çenesi sıkılmış. "Lanet olası aptallar."

"Anladığım kadarıyla bazı sorunlarınız var," diye bilgilendiriyorum onu.

"Çok parası olan insanlara karşı çabuk sinirleniyorum işte," diye yanıtlıyor.

"Çok param var."

"Biliyorum," diyor, sesi karanlık ve alaycı bir tonda.

Dönüp parmağımın göğsünün ortasına dokundum. Tamamen kaslıydı. Sawyer bir santim bile geri çekilmedi.

"Bu, benim hakkımda hiçbir şey bilmediğin anlamına gelmiyor."

"Atlayacak mısın, atlamayacak mısın, Wren?"

Onun bunu benim seçimimmiş gibi sunma şeklini beğendim.

Adımı söyleme şeklini seviyorum. Daha yumuşak, önceki keskin, alaycı tondan eser yok. Yine dengesizim ve baş dönmesinin dengesiz zeminden veya şaşkınlıktan kaynaklanmadığını düşünüyorum.

Kendimi sabitlemek için Sawyer'ın boynundaki gümüş zincire uzanıyorum ve onu kullanarak başını kendi boyuma yaklaştırmak için aşağı çekiyorum. Yine de ağzına ulaşmak için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyor.

Dudaklarım sıcak ve yumuşak bir çift dudakla buluşuyor. Dilimi alt dudağının boyunca gezdirip, şaşkınlıkla verdiği nefesi içime çekiyorum. Gururla gülümsüyorum çünkü Sawyer hakkındaki ilk izlenimim, kolay kolay hazırlıksız yakalanmayan biri olduğu yönünde.

"Ölmek üzere olursam diye," diye açıklıyorum, zincirini bırakıp sıcak, sert göğsüne hafifçe vurarak.

Sonra dönüp koşuyorum ve kenardan aşağı atlıyorum.

Uçurumdan aşağıya doğru hızla düşüş, kararımı tekrar gözden geçirmem için tam da yeterli süreyi alıyor.

Denizin yüzeyinin altına batarken, başımı saran serin sular beni sarıyor. Birkaç saniye sessizliğin, karanlığın ve ağırlıksızlığın tadını çıkarıyorum, sonra derin bir nefes almak için sertçe yüzeye doğru tekme atıyorum. Başımın üzerindeki pastel renkli gökyüzüne başarımı haykırıyorum, coşkulu ses rüzgarın ve dalgaların arasında kayboluyor.

Yaklaşık üç metre ötede, dalgaların arasından bir başka kafa belirdi ve beni ürküttü. Tuzdan gözlerim yanarken, vücudumdaki uzuvlarım su üzerinde kalmak için çırpınırken Sawyer'a hızla göz kırptım.

O da benim ardından suya atladı.

Bunun yeteneklerime duyulan güvensizliğin bir göstergesi olup olmadığını bilmiyorum, ama şu an nasıl hissettiğimi biliyorum. Suyun üzerinde dururken göğsümden uzuvlarıma doğru yayılan sıcaklık, okyanusun soğukluğunu uzaklaştırıyor.

Sawyer, hızlı ve hassas kulaçlarla kıyıya doğru ilerlemeye başlarken, "Yetişmeye çalışın," diye sesleniyor.

Atladım. Hızla aşağı düştüm. Yere indim.

Ama onun yüzerek uzaklaşmasını izlemek çok garip bir duygu.

Sanki birden düşmeye başladım.

Salwyer

Beyzbol şapkamın kenarı rüzgarda kalkıyor, bu da güneşe bakarken gözlerimi kısmama neden oluyor.

"Berbat görünüyorsun derdim. Ama açıkçası, bu berbat kelimesine hakaret olur."

Gus'a kaşlarımı çattım. Esnemem, sinirliliğimin etkisini biraz azalttı. "Gömleğin ters giyilmiş."

Gus gözlerini devirdi, sonra aşağıya baktı. Güldü. "Geç uyandım. Dusty'den beni kurtardığın için teşekkürler."

Onaylarcasına homurdanıyorum.

Augustus Griffin tanıdığım en neşeli, en içten insan. İkimizi tanıyan herkes nasıl olup da en iyi arkadaş olduğumuzu merak eder. Daha doğrusu, neden benimle en iyi arkadaş olduğunu merak eder.

Gus gömleğini düzeltti, dağınık sarı saçlarını eliyle düzeltti ve ardından piknik masasının karşı tarafına oturdu. "Her şey yolunda mı, Kaptan?"

Alnımı kaşıdım, sonra şapkamın kenarını daha sıkıca aşağı çektim. "Evet. Ya sen?"

"Hı hı."

Gus'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama ben gözlerimi ufka dikmiş durumdayım.

Bu işte kalmamın en büyük sebebi manzara. Golf sahasında caddy'lik yaparak daha çok para kazanabilirdim ve cankurtaranlık çok daha az yorucu olurdu. Ama sıkıcı zengin adamlarla dolu yeşil alanda okyanusa bakarak ya da bağırان çocuk sürülerinin arasında sıkışıp kalmak istemiyorum. Sadece arada sırada görünen direkler dışında hiçbir şey tarafından kesintiye

uğramadan, böyle hayranlıkla izlemek istiyorum. Denizin hayranlıkla izlenmesi gerektiği gibi. Bugün gibi açık bir günde, dalgakıranın ötesinde bulunan deniz fenerinin çizgilerini görebilirsiniz.

"Sağ salim kıyıya ulaştı mı?"

Gus'ın sorusu basit bir sorgulamadan ziyade bir bilgi avı girişimi gibi, ama bu konu hakkında bana sorulan diğer sorulara göre daha incelikli. Mesela dün gece geç saatlerde telefonumu şarj etmeyi hatırladığımda Cammie'nin büyük harflerle yazdığı "NE LANET OLSUN?" mesajı gibi.

"Eğer o yapmasaydı, sen de duyardın." Kupama uzanıp, seramiğin üzerine basılmış Atlantik Yat Kulübü logosunu baş parmağımla kapatıyorum.

Wren Kensington'ın kaybolması ulusal haberlere konu olurdu.

Eğer dalgaların altına batmış olsaydım, yerel gazetelerin manşetleri çok farklı olurdu.

"Onunla daha sonra mı konuşacaksın?" Gus'un ses tonu hiç de sıradan değildi.

O açıklığa adımımı attığım anda Gus'ın Wren'e olan ilgisini fark ettim. Gus iyi bir adam, ama normalde bir yabancıнын güvenliğiyle bu kadar ilgilenmez.

"Pek sayılmaz." Kahvemden bir yudum daha alıyorum.

"Bennett! Griffin! Ellsworth teknesi bugün yola çıkıyor. Hazır olduğundan emin olun." Marina müdürü Dusty, her zamankinden daha stresli görünerek aceleyle yanlarından geçiyor.

Pazartesi, 4 Temmuz, aynı zamanda sezonun en yoğun günü olarak da biliniyor.

"Şimdi!" diye ekledi yüksek sesle, ikimizden birinin yerinden kalkıp kalkmadığını kontrol etmek için arkasına bile bakmadan. "Pratt ve Quincy zaten aşağıdalar."

Dusty'nin marina çalışanlarına sadece soyadlarıyla hitap etmesinin iki nedeni olduğunu düşünüyorum. Birincisi, bu sayede adlarımızı öğrenme zahmetinden kurtuluyor. İkincisi, kendini daha önemli hissediyor. Savaş sırasında birliklere komuta eden bir teğmen gibi, elli yaşlarında, bir sürü sarhoş genci ve çok pahalı teknelerden oluşan bir filoyu yöneten bir adam gibi değil.

İçimden bir ah çekip gerindim, kahvemin kalanını da içtikten sonra iskeleye doğru yöneldim. Ağır ayak sesleri Gus'ın beni takip ettiğini gösteriyordu.

Ellsworth yatını gözden kaçırmak imkansız. Tersanenin en büyük teknesi, şık, parlak ve hızlı. Gençler sürekli olarak kimin bakımını yapacağı konusunda tartışıyor, sintineyi, yakıt seviyelerini ve diğer düzenli bakımları kontrol etme şansını yakalamak istiyorlar, sırf tekneye yakından bakmak için.

Dört adam standart bir güvenlik kontrolü için üç kişi fazla, ama bu rekor sürede bitireceğimiz anlamına geliyor. Ve Dusty'nin neden bu kadar hızlı bitirmek istediğini anlıyorum, çünkü tam işi bitirirken arkasında büyük bir grupta yanımıza geliyor. Önde yürüyen gümüş saçlı adamla canlı bir şekilde konuşuyor.

Diz çöküp çamurluğu sıktım, şişkinliğini tekrar kontrol ettikten sonra Gus'a baktım. Yaz döneminde okula başlayan ikinci sınıf öğrencisi Mike Quincy ile sohbet ediyordu ve benim hemen fark ettiğim şeyden habersizdi: Wren Kensington da bu yöne doğru gelen grubun bir parçasıydı.

Hamptons elitleri hakkındaki dedikodulara pek dikkat etmiyorum. Aslında, olabildiğince bilerek görmezden gelmeye çalışıyorum. Kimin kiminle ilişki yaşadığı ya da hangi şirketin milyarlarca dolara halka arz edildiği umurumda bile değil. Ama Ellsworth'ün kızının bir Kensington ile evli olduğunu belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

Hanson Ellsworth, özellikle bahşış bekleyen bir dinleyici kitlesi olduğunda, geveze ve övünmeyi seven biridir. Wren'in aile ağacındaki yerinden emin değilim, ancak Hanson'a yeterince yakın olduğu için onun göz bebeğiyle bir gezintiye çıkmak için can attığı bir daveti hak ediyor.

Bugün altın sarısı ve pembe saçlarını at kuyruğu yapmış, yüzünün kusursuz simetrisini sergiliyor. Eğer daha fazla paraya ihtiyacı olsaydı, Wren Kensington güzelliğinden çok para kazanabilirdi.

Bence o da beni fark etti, ancak güneş gözlükleri bakışlarının yönünü gizlediği için emin olamıyorum. Onun da beni fark ettiğini hissediyorum, bu düşünce bile aptalca geliyor.

"Bu kim?" diye mırıldandı Ricky Pratt solumda.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum, gözlerimin bir saniye önce aynı noktaya odaklanmış olduğunu yokmuş gibi yaparak.

"Kaptan! Bana yardım eder misin?"

Arkamı döndüğümde, birkaç iskele ileride Wade Greene'in bir duba teknesini yönlendirdiğini gördüm. Wade'in yanına doğru yöneldim ve bana attığı halatı yakaladım. Halatı bağlama kancasına bağladım, sonra aynısını kış tarafında da yaptım.

"Rahat bir yolculuk muydu?" diye soruyorum, sırtarak.

Wade kapının üzerinden atlamadan önce bana orta parmağını gösterdi.

Ponton tekneler okyanusta zorlu işler çıkarır. Derin V gövdeli tekneler kadar denizciliğe elverişli değildir; orta derecede dalgalı denizde ve iyi koşullarda kısa kıyı gezilerinde kullanılabilirler, ancak daha fazlasına uygun değildir. Dusty, turistlerin bazen talep etmesi nedeniyle birkaç tanesini yanında bulunduruyor.

"Hey, bu dün geceki kız değil mi?" diye sordu Wade, geldiğim yöne bakarak.

Arkamı dönüp bakmadan omuz silkip geçiyorum.

Bu yapmacık umursamazlık bana yabancı geliyor. Daha önce hiç umursamaz gibi davranmak zorunda kalmamıştım; gerçekten de umursamamıştım.

"Muhtemelen."

"Wren Kensington, değil mi? Neden onun peşine düştün? Cammie çok sinirlenmişti." Wade bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı.

Evet, mesajından o izlenimi aldım.

"Onu ilgilendirmez," diyorum. "Seni de ilgilendirmez."

"Hadi ama dostum. Onun böyle olmasını istediğini biliyorsun."

Biliyorum. Bu yüzden geçen yazdan beri Cammie'ye dokunmadım. Belki bir pislik olabilirim, ama arkadaşlarını kasten inciten biri değilim.

"Hey, Kaptan."

Sesini tanıdığım da kalbim göğsümde tuhaf bir takla atıyor.

Yavaşça dönüyorum, göz teması kurmak için bakışlarımı aşağıya indiriyormuş gibi yapıyorum.

Wren özellikle uzun boylu değil, ama onu kısa boylu olarak da tanımlamazdım. Kısmen boynumu uzatmama gerek kalmadığı için—sadece tişörtünün içine bakmanın keyfini çıkarıyorum—ama daha çok boyuna değer katan bir özgüvene sahip olduğu için.

"Hey." Adını hatırlasam da kullanmıyorum. Ona çok yakışıyor. Biraz çılgın. Sıradışı. İlginç.

Gözlüğünü başının üstüne doğru itti, burnunu kırıstırarak marinaya göz gezdirdi. "Burada mı çalışıyorsunuz?"

"Evet," diye kısaca yanıtlıyorum.

Ailesi yatta rahat etmeye çalışırken, Gus bu tarafa bakıyor. Dağınık sarı saçlarını eliyle düzeltirken, yüzünde bıkkın bir gülümseme beliriyor, ardından yeni iade edilen kiralık teknelerin yakıtını doldurmaya başlıyor.

Onun bana yaklaşmasından hoşlandığım için, ona yaklaşmadığı için, tam bir aptalım.

"Hâlâ tam bir pisliksin, değil mi?" diye soruyor.

Mavi gözleri sol kolumdaki dövmeyle, özellikle de bileğimin iç kısmındaki yazıyı inceliyor. Oraya dokunma isteğime direniyorum. İnsanlar oraya baktığında, üzerini kapatma isteği duyuyorum. Bu da suçluluk duygusuna, ardından üzüntüye ve son olarak da kendinden nefret etmeye yol açıyor.

"Ne istiyorsun, Wren?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sanki benim çabuk sinirlenmemi çoğu insanın uyarı olarak algılamasının aksine komik buluyordu. "Bir şey mi istiyorsun? Hiçbir şey. Sadece arkadaş canlısı davranıyorum." Konuşmamızı gizlice dinlemiyormuş gibi beceriksizce davranan Wade'e baktı. Sola doğru bir adım attı ve avucunu ona doğru uzattı. "Merhaba. Ben Wren."

El sıkışırken dirseği koluma değiyor. O noktayı da ovma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyorum.

"Wade," diyor heyecanla. "Dün gece tanıştık sayılır."

"Hatırlıyorum," diye tatlı bir sesle yanıtladı Wren. Atkuyruğunun ucuyla oynadı, karışık telleri bir parmağının etrafına dolarken Wade'e hoş, alışılmış bir gülümseme yöneltti.

Eğer Wade arkadaşım olmasaydı, "Saçmalık!" diye ağzımdan kaçırırdım. Ama Wade ilgiden, yalandan zevk alıyor, kaslarını sergilemek için bahane bulmak amacıyla polo tişörtünü düzeltiyor.

Bence beni sinirlendirmek için onunla flört ediyor ve işe yaradığı için çok sinirliyim.

Çenemi durmuş yatın yönüne doğru çevirdim. "Sensiz gidebilirler."

Wren buruk bir gülümsemeyle, "Bunu zaten denedim. Ben hazırlanırken beklediler. Bu"—suya doğru elini salladı—"benim fikrim değildi. Buradaki yaz şimdiye kadar berbat geçti." dedi.

Eminim Wren Kensington ile hayatın berbatlığına dair iki farklı tanımımız var. Üç milyon dolarlık bir yatta güneşlenerek günü geçirmeyi zorluk olarak gören birine sempati duymak zor.

Wade, "Yarın akşam müsait olursanız partimize gelmelisiniz," diye öneriyor. "Hepimiz 4 Temmuz'da çalışmak zorundayız, bu yüzden kutlamayı erken yapıyoruz. Adres 53 Maple."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra hemen yüz ifademi düzeltiyorum. Tahminimce, eğer onun gelmesini istemediğimi düşünürse, Wren'in gelme olasılığı çok daha yüksek olur.

"Yarın, 53 Maple," diye tekrarlıyor Wren. "Evet, belki."

"Wren!" Sarışın bir kadın yatın korkuluğuna yaslanmış, el sallıyor. "Hadi gidelim!"

Aralarındaki yakın benzerliğe bakılırsa, bunun annesi olduğundan eminim.

Wren geri çekilerek gözlerime baktı ve net bir selam verdi. "Görüşürüz, Kaptan."

Yüz ifademi gizlemeye çalışmama rağmen, dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Can yeleği giyin."

"Çünkü kıyıya senden önce ben mi vardım?" Ben "beraberlikti" diye cevap veremeden arkasını dönüp sevinçle uzaklaştı.

"Acaba gelecek mi?" diye merak etti Wade, gözlerinde adeta kalpler yansıyarak Wren'in arkasından bakarken.

Derin bir iç çekip başımı salladım. "Sanmıyorum. Burada iyi misin? Ben gidip rıhtım tamirini bitirmeliyim."

"Evet, iyiyim."

Başımı salladım ve rampaya doğru yöneldim.

Wren'in geleceğini sanmıyorum.

Ama içten içe onun bunu yapmasını isteyen küçük bir yanımda olduğunu düşünüyorum.

Wren

53 Maple adresindeki dar ev pek de gösterişli değil. Üç katlı, soluk sarıya boyanmış ve ikinci katın dış cephesini tamamen saran yükseltilmiş bir verandası var. Bahçede, biri lastikleri yerine tahta bloklar üzerine yerleştirilmiş üç eski arabanın yanında boş bir tekne römorku duruyor.

Okyanusa yakınlığı, göze çarpan tek cazip özelliği gibi görünüyor. Caddenin hemen karşısında plaja doğrudan erişim noktası var.

Son bir kez dikiz aynasında kendime bakıyorum, sonra üstü açık arabadan inip kapıyı kilitliyorum.

Coğalan otların arasından dikkatlice geçiyorum, sandalet yerine spor ayakkabı giymeyi tercih ettiğime sevindim. Elbisemin daha rahat görünmesini sağlayacağını düşünmüştüm ve bunun rahat bir etkinlik olacağını hissetmiştim.

Merdivenlerden çıkıp terasın açık sürgülü kapısından içeri adım attığımda doğru anlamı teyit ediyorum. Evin içi dışından daha güzel değil. Oturma odası olduğunu düşündüğüm yerde bulunan tek mobilya, lekeli çiçek desenli bir kanep ve rengini anlayamadığım kadar çok teneke kutuyla dolu bir sehpa.

Kalabalığın arasından geçerken birçok kişi bana şaşkınlıkla bakıyor. Hamptons'ta Kensington olduğumu anlayacak kadar zaman geçirmedim ama hepsi buraya ait olmadığını anlayabiliyor. Tasarımcı bir elbise giymiş ve yüzümde tam makyaj varken.

Her neyse.

Güzel görünmeyi severim. Ve dışarı gizlice çıkmadan önce, evin geri kalanının yatmasını bekleyerek vakit geçirecek zamanım vardı.

Yırtık kot pantolonlar, solmuş tişörtler ve birkaç mayo arasında, benim kıyafetim dikkat çekiyor.

Tanıdığım birini bulmak için, unfriendly ve şaşkın yüzleri tarıyorum. Açıklıktan tanıdığım kadın odanın diğer ucunda. Bu gece daha genç görünüyor, saçları açık ve daha mutlu, yanındaki kızın söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyor. Sonra beni görüyor ve hemen ciddileşiyor.

El salladım, o ise bana ters ters baktı.

Onun sorunu ne?

Beklemek yerine ilerlemeyi tercih ederim.

Sıradaki yer mutfak. Linolyum zemin, beyaz ev aletleri. Tezgahın üzerinde ucuz alkol şişeleri ve kullanılmış plastik bardaklar yığılı duruyor.

"Wren! Geldin!"

Döndüm ve sonunda yarı tanıdık bir yüz daha gördüm. Beni davet eden adamdı. Will mi? Wes mi? İkisi de doğru gelmiyor. Başımı salladım, gülümsedim ve elinde bir bira şişesiyle, geniş bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşırken adını hatırlamaya çalıştım.

"Harika bir parti," diyorum.

Gülümsüyor. Bir yudum bira içiyor. "Muhtemelen alışık olduğunuz bir şey değil, değil mi?"

Omuz silktim. "Çeşitlilik iyidir." Mutfağa şöyle bir göz attım. "Burası sizin yeriniz mi?"

"Sadece benim değil. Ama ben burada yaşıyorum, evet."

"Mükemmel konum," verebileceğim tek dürüst övgü bu.

Adı neydi o? Ekranı aydınlanıyor. "Değil mi? Beni buraya çeken de bu oldu. Sörf yapıyor musun?"

"Hayır, denizi pek sevmiyorum. Havuzu tercih ederim."

Başını yana eğdi. "Öyleyse neden blöf yaptın?"

"İstedim. Okyanustan korkmuyorum."

"Hım." Hala kafası karışık gibi görünüyor. Ya da belki de tek müttefikimi gücendirdim. "İçecek ister misin?"

"Sadece su. Arabayla gittim."

"Ah, tamam. Biz genellikle musluktan alıyoruz." Lavaboya doğru başını salladı.

Boğazımı temizledim. "Aromalı bir şey var mı? Gazlı?"

Pek iyimser görünmeden omuz silkti. "Buzdolabını kontrol edeyim."

Kapı ardına kadar açılıyor ve içeridekiler ortaya çıkıyor. Rafta birkaç kasa bira duruyor, biri hariç hepsi yırtılmış. Bunun dışında içeride rastgele

bir çeşit sos ve baharat var.

Yanımda maden suyu getirmeliydim.

"Musluğu açayım o zaman," diyerek lavaboya doğru döndüm.

Gözlerim anında Sawyer'a takıldı. Koridora açılan kapının hemen ardında, kel bir adamla konuşuyordu. Sawyer'ın burada olduğumu fark edip etmediğini, hele de umursayıp umursamadığını anlayamadım. Ama burada ve bu farkındalık kalp atış hızımı artırdı.

O sadece sıradan bir adam.

Tanımadığım, neredeyse hiç bilmediğim bir adam.

Çoğu zaman tam bir pislik gibi görünen bir adam.

Benden hoşlanıp hoşlanmadığından bile emin olmadığım bir adam.

Bileğinin iç kısmına Skylar dövmesi yaptırmış bir adam.

Ve ayrıca, buraya gelmemin asıl sebebi de bu.

"Hadi bakalım."

Adını hâlâ hatırlayamadığım adam bana plastik bir su bardağı uzattı. W olduğunu sanıyordum ama belki de D'ydi? Dale miydi?

Kahretsin. Yakında sormam gerekecek. Ne kadar beklersem o kadar garip olacak.

Marinada Sawyer'a dalmıştım. Tıpkı şimdi ona dalmış olduğum gibi. Hala Buzz Cut ile konuşuyor ama gözleri bana kaydı. Burada olduğumu fark etti ama yüz ifadesinden hiçbir tepki anlayamıyorum. Şaşırdı mı, hayal kırıklığına uğradı mı, sinirlendi mi yoksa beni gördüğüne sevindi mi? Hiçbir şey. Onunla bir uçurumun kenarında durmak kadar heyecan verici.

Çoğu erkek çok belli eder. Bana dik dik bakarlar, sırtırlar ya da göğüslerime bakarlar. Çoğunlukla insanların benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum. Ama şimdiye kadar hep bir fikrim vardı.

"Yani, bütün yazı burada mı geçireceksin yoksa..."

"Sadece birkaç gün daha," diye yanıtlıyorum. "Babamın iş seyahati iptal oldu, bu yüzden teyzem ve amcamın yanında kalmaya geldik. Teyzemin annesi her yıl 4 Temmuz'da büyük bir parti veriyor."

"Ah evet. Kırmızı, Beyaz ve Mavi olayı. Ablam o etkinliklerden birkaçında yemek servisi ekibindeydi. Yemeklerin iğrenç olduğunu söyledi. İstiridye, havyar falan işte."

"Mantıklı geliyor," diyorum, biraz su yudumlarken ve o paslı tadı hayal ettiğimi umarak.

"Yazın geri kalanını nerede geçireceksiniz?"

“Çoğunlukla New York'tayım. Tenis kampında eğitmenlik yapıyorum. Büyük ihtimalle de büyükannem ve büyükbabamı ziyaret etmek için Kaliforniya'ya gideceğim. Gelecek hafta sonu ise bir arkadaşımın on sekizinci doğum günü için Marsilya'ya gidiyorum.”

"Ah, şey, harika."

"Peki ya sen? Yaz için herhangi bir planın var mı?"

"Az çok bundan ibaret." Elini belirsiz bir şekilde salladı. "Sörf yapmak ve çalışmak, biliyorsunuz. Ekiple takılmak."

"Ekip mi?"

"Marinadaki adamlar ve—hey, Kaptan!"

Arkamdan düz bir sesle "Hey" diye seslendim.

Her kasına bakma isteğime karşı koyuyorum, ondan geriye doğru sayıyorum ve sonunda başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum.

Bunu yaptığımda, gözleri üzerimde oluyor.

Sawyer, ses tonunda hiçbir değişiklik yapmadan, "Bunu gösterdiniz," diyor.

Pokerde gerçekten çok başarılı olurdu.

"Evet," diyorum neşeyle. "Çünkü"—konuştuğum adama bir bakış atıyorum, sonra hızla başka yöne çeviriyorum—"siz bunu eğlenceliymiş gibi anlattınız."

Adı neydi o? diye soruyor, ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var. Sawyer onun davetini hiçbir şekilde teşvik etmemiştir.

Adını unuttuğumu henüz fark etmedi.

Ama sanırım Sawyer doğru sonuca varmış olabilir. Plastik bardağının kenarına parmağıyla vuruyor, beni inceliyor. Sanki beni yargılıyor gibi.

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışarak, ilk bakışımı kaçırın kişi olmak istemiyorum. Evet, beni davet eden adamın adını unutmam kabalıktı ama suç değil. O ise sanki ağır bir suç işlemişim gibi davranıyor.

"Burada ne işin var?" diye alaycı bir ses soruyor.

Esmer kadın yaklaşıyor. Onun adını da unuttum ama bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum.

Cevap vermemeyi düşünüyorum, sonra "Davet edildim" demenin daha tatmin edici olacağına karar veriyorum. Bu yüzden de öyle yapıyorum.

"Sizi kim davet etti?"

Bir saniye geçiyor. İki. Üç.

"Benim," diyor bir erkek sesi. Beklediğim kişi değil, ama anında tanıdığım ve ismiyle ilişkilendirebildiğim kişi.

Alaycı tavrı yerini incinmişliğe bırakıyor. "Ciddi misin, Kaptan? Ne saçmalık?"

Sawyer, "Bırak onu Cammie," dedi ve yanımdan geçip mutfaktan çıktı.

Cammie soğukkanlılıkla, "Güverte soğutucusunda buz kalmadı, Wade," diyor ve Sawyer'ın peşinden gidiyor.

Wade. Wade, Wade, Wade, diye sessizce tekrarlıyorum, adını bir daha unutmamaya kararlı bir şekilde.

"Üzerinde çalışıyorum," diye yanıtlıyor Wade. Bana bakıyor, yüzünde merak açıkça belli oluyor. Sawyer'ın az önce söylediğinin yalan olduğunu bilen tek kişi o burada. "Birazdan döneceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, kadehimi sessizce kaldırarak.

Wade gülümsedi, sonra beni mutfakta yalnız bıraktı.

Salwyer

Eve gitmeliyim. Dün gece uyuyamadım, bu yüzden birkaç yıl önce bulduğum تنها koya gittim. Muhtemelen özel mülk ama kimse bana söyleme zahmetine girmedim. Sonra tarlaya gittim, omzum acıyana kadar atış yaptım. Yatağa yığıldığımda saat üçü çoktan geçmişti. Yarın, 4 Temmuz, erken kalkacağım ve işte yoğun bir gün olacak.

Ama kamyonetimin kaputundan kalkmıyorum. Yıldızlarla dolu, berrak ve karanlık gökyüzüne bakmaya devam ediyorum ve keşke buraya gelme zahmetine girmeseydim diye düşünüyorum. Gelmeseydim, onun da geldiğini bilmezdim. Bu farkındalıkla baş başa kalmazdım, içeride ne yaptığını, kiminle konuştuğunu, neden geldiğini merak etmezdim.

Bu Wade için değildi; onun adını bile hatırlamıyordu.

Sinirle nefesimi vererek kaputu çıkardım ve eve doğru yürüdüm. Bu gece basit olacaktı; soğuk bir bira ve yat kulübünün restoranındaki yeni garson Macie ile eğlenmek. Bunun yerine, ayık haldeyim ve Wren'e bakmaktan kaçınmakla o kadar meşguldüm ki Macie'nin burada olup olmadığını fark etmedim bile.

Wade korkuluğa yaslanmış, esrar içiyor, solundaki direğe de erimiş bir buz torbası dayanmış duruyor. Yaklaştığımda "Teşekkürler," diyor.

"Önemli değil."

Bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. En son istediğim şey Wade'den yersiz bir minnettarlık. Onu Cammie'nin gazabından kurtarmak için yalan söylemedim. Yalan söyledim çünkü tüm erkeklerin Wren'e nasıl baktığını görmüştüm ve eğer onunla ilgilendiğimi düşünürlerse, ona bakışlarını daha az belli edeceklerini biliyordum.

Wade'i verandada sigara içerken bırakıp içeri giriyorum. Bu evde klima hiçbir zaman iyi çalışmadı ve içeride birkaç düzine insanın tıktık tıktık olması da durumu iyileştirmiyor, ama en azından oturma odası dışarıya göre daha az nemli. Şu anki hedefim mutfak, ama birkaç adım attıktan sonra ismimin çağrıldığını duyuyorum.

Ona doğru baktığımda Gus beni yanına çağırıyor ve tekrar "Kaptan!" diye bağıyor.

Keşke aklımdan ne geçtiğini gizlice sorabilseydim. Wren onun yanında duruyor ve Gus'ın beni neden yanlarına çağırdığına dair hiçbir fikrim yok.

Kızı kaptın, aptal. Onu kendine sakla. Hadi artık harekete geç. Rekabet yaratma.

Yarışmaya katıldığım söylenemez.

"Bakın, işte benim kişisel cankurtaranım," diye mırıldandı Wren ben yaklaşırken.

"İhtiyacınız olmadığını düşünmüştüm," dedim birkaç adım ötede durarak.

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi davranıyor, Gus'a bakıyor. "Sawyer beni davet etti," diye bilgilendiriyor onu.

Azı dişlerim gıcırıyor. Wren'in mutfakla ilgili yorumuma Cammie veya Wade'den daha fazla tepki göstereceğini tahmin etmeliydim.

"Öyle mi yaptı?"

En yakın arkadaşım şaşırmış gibi görünüyor, ama bunun sebebi davet değil. Çünkü çok az insan benim adımlı biliyor. Hatta daha da azı adımlı kullanıyor.

"Adımlı mı hatırladın?" diye şaşkınlıkla karışık bir şekilde sordum.

Wren gözlerini devirdi. Wade'in onun hafıza kaybını fark ettiğinden bile şüpheliyim; ona göz ucuyla bakmakla çok meşguldü.

"Ne zamandır marinada çalışıyorsunuz?" diye soruyor.

Gus ikimiz adına da cevap veriyor: "Lise başlangıcından beri."

"Bu ne zaman oldu?"

"Üç yıl önce."

"O zaman benim yaşıtımsın." Bunu söylerken Gus'a değil, bana bakıyor. Bu yüzden, "Ben daha yaşlı kadınları tercih ederim" diyorum.

"Cammie gibi mi?" Wren'in tonu, hoşnutsuzluğun iki taraflı olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Cammie'nin Wren ile ilgili sorununun ne olduğunu biliyorum. Wren, yaz mevsimini bir fiil olarak değil de bir mevsim olarak gören, ayrıcalıklı

ve kendini beğenmiş insanların grubunun saygın bir üyesi. Üç ay boyunca çekirge sürüsü gibi memleketimize akın eden, bizi yabancı gibi gören, kendilerine hizmet edilmesini, ayrıcalık tanınmasını ve öncelik verilmesini bekleyen kibirli tipler.

Ama Wren'in Cammie ile sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Evet, Cammie pek misafirperver değildi, ama Wren o kadar da alıngan biri gibi görünmüyor.

Soruyu cevaplamak yerine omuz silktim. Cammie ile yaşananlardan pişmanım ve bunu açıklamakla hiç ilgilenmiyorum.

Wren saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Peki ya sen, Gus?" diye sordu ona bakarak. "Sen de mi yaşlı kadınları tercih ediyorsun?"

Gergin bir şekilde kıkırdadı ve gözlerinin önündeki birkaç saç telini kenara itti. "Şey, çok seçici değilim." Gözleri irileşti. "Yani, herkese açığım. Yani, kapsayıcı bir şekilde. Kızların, kadınların kolay olduğunu düşündüğümünden değil."

"Kolay biri olabilirim," diyor Wren ve göz kırptıyor.

Gus'ın kulakları kızardı. "Ah. Şey... harika." Bira bardağından uzun bir yudum aldı.

Gus'ın rahatsız olduğu için gülmüyorum. Ama gülmek istiyorum. Eğer bunu bana söyleseydi gülerdim.

Onu ve Gus'u birlikte hayal edemiyorum. Wren meydan okuyor çünkü karşılık görmek istiyor, Gus ise çok kibar. Kimseyi gücendirmekten çok korkuyor.

Ama bu uyumsuzluğu kendisinin de fark etmesi gerekiyor. Belki de fark etti ve bu yüzden beni çağırdı.

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum. "Görüşürüz dostum."

Vedalaşmaya onu dahil etmek yerine Wren'e şöyle bir göz attım ve bu bir hataydı. Niyetimden çok daha az bir reddetme olmuştu.

Kalabalık oturma odasında olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

Mutfaktan çıkan tuvalet için bir sıra var, bu yüzden yukarı çıkıyorum. Cammie'nin yatak odasından gelen inlemeler, en az bir çiftin çoktan yatağa girdiğini gösteriyor. Daha önce evine "şımarık bir prenses" davet ettiğim için beni azarladığından beri onu görmemiştim, belki de içeride Cammie vardır. Umarım öyledir. Yeni bir erkek arkadaş edinirse arkadaşlığımız daha az gergin olurdu.

İdrarımı yapıyorum, ellerimi yıkıyorum ve sonra ıslak elimle saçlarımı karıştırıp aşağı kat için bir plan kurmaya çalışıyorum. Burada olmak istemiyorum ama burada olmamak da istemiyorum. Eve gidersem, uykusuz kalıp tavana bakakalacağım.

Belki sahile yürürüm. Suyu yakın olmak her zaman kafamı dağıtır.

Kapıyı açıyorum, gözlerim koridordaki loş ışığa alışmak için bir saniye bekliyor. Ama yine de onu hemen buluyorlar.

Wren, banyonun karşısındaki duvara omzunu yaslamış, tırnaklarını inceliyordu. Bardağı yoktu. Koridora girdiğimde çenesi kalkıp gözlerime baktı.

Birkaç saniye birbirimize bakakaldık, aşağıdan gelen birbirine karışan seslerin uğultusu birdenbire kesildi.

"Hepsi senin," diyerek merdivenlere doğru yöneldim.

"Buraya 'işemek' için gelmedim." Ses taklidim pek doğru değil. En azından umarım değildir. Yoksa tam bir ukala gibi görünürüm.

Arkama doğru bir bakış attım. Bana "Öyleyse neden geldin?" diye sormak için mükemmel bir fırsat vermişti.

Artık yukarı kattan bahsetmiyorum. Onun burada olmasının nedenini merak ediyorum, o kadar.

Wren cevap vermiyor. Birkaç hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarımız birbirine değiyor.

Beni tekrar öpüyorsun.

Beni yine hazırlıksız yakaladın.

Alkol tadı yok. Nane ve karpuz tadı var. Dudakları yumuşak ve sıcak, benimkine karşı görmezden gelinemeyecek kadar yoğun bir ritimle hareket ediyor.

İtiraf etmek istediğimden daha uzun süre kendimi ona kaptırıyorum. Geri adım atmamın ve aceleyle nefes almamın asıl sebebi oksijen eksikliği. "Beni öpmeyi bırak."

"Çünkü bundan nefret ediyorsun?" Wren, kasıklarına bakarken alaycı bir şekilde gülümsedi.

Yumruklarımı sıkarak, penisimin sönmesini zorlayarak derin bir nefes veriyorum. Bakışları hiç yardımcı olmuyor. Oral seks sırasında, onun bakışlarının penisimin çıkıntısına odaklanmasından daha az tahrik olmuş durumdayım.

Wren'in insanları kışkırtma konusunda sinir bozucu bir yeteneği var. İnsanları tam istediği yere yönlendirme becerisi. Bunu biliyorum, gördüm,

yine de hâlâ ona karşı savunmasızım.

Bunu bilmesine gerek yok aslında.

"Sen benim tipim değilsin," diyorum ona, ki bu kesinlikle doğru.

"Senin ne kadar istekli olduğunu görebiliyorum, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben de porno izlerken ereksiyon oluyorum. Kişisel algılama."

Kadın alaycı bir şekilde, "Eğer mastürbasyonun benimle seks yapmakla aynı şey olduğunu düşünüyorsan, eline çok güveniyorsun demektir," dedi.

İstemeyerek de olsa onun özgüvenine hayranım. Zorluklardan hoşlanan tek kişi Wren değil ve bana karşı çıkan çok az insan var.

"Seks yapmak mı istiyorsun?" diye doğrudan soruyorum.

Gülmesini bekliyorum. Ya da gücenmiş gibi davranmasını. Ya da "Evet" diye aynı açıklıkla cevap vermekten başka herhangi bir şey yapmasını.

"Alışık olduğunuz gibi olmayacak," diye uyarıyorum. "Tatlı ya da romantik şeyler yapmam. Sadece hızlı ve sert."

Bu sefer onun tepkisini doğru tahmin ettim.

Çenesi meydan okurcasına öne çıkık. "Sana söyledim, beni tanıyorsun. Ya da neye alışkın olduğumu."

"Wade'in odasını kullanabiliriz." Merdivenlerin ters yönünden, o şekilde başlıyorum.

Çoğum—belki de tamamım—onun beni takip edeceğini beklemiyordu, ama etti. Geçmişte partilerde teklifler almıştım, ama bir partide böyle bir ilişki yaşamak daha önce hiç olmamıştı. Mutfağa bira almak için geri dönmediğim için ayıkım ve Wren'in de ayık olduğundan şüphelenmeye başladım, bu da bir anormallik.

Bu yüzden farklı hissettiriyor olmalı, diye düşünüyorum ve Wade'in komodininin üzerinde prezervatif aramak için lambayı yakıyorum. Bir tane bulduğumda lambayı tekrar kapatıyorum. Açık pencereden gelen ay ışığı şekilleri aydınlatıyor ve bunun olabildiğince kişisel olmayan bir şey olmasını istiyorum. Sert ve hızlı, tıpkı ona söylediğim gibi.

Şimdiden çıplakken nasıl görüldüğünü merak ediyorum, mayo olmadan göğüslerinin nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Ellerime ne kadar mükemmel oturacaklarını düşünüyorum. Onu tekrar öpmek istiyorum. Bir kızı tamamen çıplak görmek ve öpüşmek normalde aklıma gelen şeyler değil.

Kot pantolonumun fermuarını açtım ve prezervatifi dişlerimle yırtarak açtım. Zonklayan penisimi kot pantolonun hapishanesinden kurtarmak

geçici bir rahatlamaydı. Prezervatifin ucunu sıkıştırıp taktım ve Wren'e baktım. Beni izliyordu, Wade'in şifonyerinin yanındaki duvara yaslanmış, aynada silüeti belirmişti. Onun hareketsizliğinde seksi bir şey vardı. Her şeyin ne kadar kasıtlı olduğu, sanki bu gece sadece bunun olması için gelmiş ve benim de bunu yapmamı bekliyormuş gibiydi.

Beklenmedik bir belirsizlik dalgasıyla boğuşarak ona doğru yürüyorum ve bedenlerimiz birbirine değene kadar durmuyorum. Nefes alışını duyabiliyorum. Vücut ısını hissedebiliyorum. Şampuanının veya parfümünün kokusunu alabiliyorum; Wade'in dağınık odasına yakışmayan, çiçekli, pahalı bir koku.

Sol elimi başının yanındaki duvara yasladım, sağ elimi de boğazının etrafına sardım. Avucuma bastırılmış nabzının düzenli atışını hissedebiliyordum. Bir kez yutkundü, boyun kasları hızla kasıldı. Yüz ifadesi başımın gölgesinde kaldı ve birden lambayı açık bırakmayı diledim. Ona zarar vereceğimden mi endişeleniyor yoksa sahiplenici tutuşumdan mı tahrik oluyor, anlayamadım. Zenginlerin yaz partilerinde kasaba skandalları hakkında fısıldaştıklarından şüpheliyim—soyadımı ona hiç söylemedim, yapsalar bile—ama babam hakkındaki söylentileri duymuş olması mümkün. Eğer duyduysa, korkmuş olmalı.

Elim gevşedi. Elim aşağı kaydı ve sol göğsünü kavradı. Haklıydım, kıvrım avucuma mükemmel uyuyordu.

"Hızlı ve sert, öyle mi?"

Neredeyse gülümsüyordum, ama kaşlarımı çatarak bunu gizledim ve elimi elbisesinin etek ucuna indirdim. Kumaşı sertçe kavrayıp kalçasına kadar çektim, sonra elimi bacaklarının arasındaki sıcaklığa götürdüm. Sırılsıklam ıslaktı, dantel şerit vajinasına yapışmıştı.

O da benden aynı derecede etkileniyor, ben de ondan. Bu rahatlatıcı. Ayrıca kontrolü elimden bırakmama da yardımcı oluyor.

"Sabırsız mısın?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Bu zengin çocuklar gerçekten hiçbir şeyi doğru yapamıyorlar. Hep rol mü yapmak zorundasın?"

"Sen bir—"

Klitorisini bulup şişmiş sinirleri sıkıştırdığımda nefesi kesildi.

"Bana bir daha 'şerefsiz' de, Wren."

"Sen başlattın," diye mırıldandı.

Onun küstahlığını bu kadar ilgi çekici bulmam ikimiz için de kötü.

Bir dakika boyunca dantelin üzerinden parmaklarımı oynattım, onu daha fazla tahrik etmekle kendime verdiğim işkenceyi bitirmek arasında kaldım. Nefes nefese bir inilti ağızından kaçınca, karar benim yerime verilmiş oldu. Vücudumdaki tüm kan artık penisimde olmalıydı. Sadece iç çamaşırını yana çekmeyi planlıyordum ama daha iyi erişim için danteli dizlerine kadar indirdim. Yerçekimi onları daha da aşağı çekti.

"Çekil," diyor Wren, ellerini göğsüme koyup beni hafifçe iterek.

Şaşırdım ve geri adım atmak zorunda kaldım çünkü bu gibi durumlarda her zaman emir veren taraf ben oluyorum.

Eğilip önce bir ayağını sonra diğerini kaldırarak tangasını çıkarıyor. Bu konudaki fikrini değiştirmedigine mantıksız bir şekilde rahatlardım. Sarı saçlı başının kasıklarına bu kadar yakın bir şekilde sallanması beni gülünç derecede tahrik etti.

Doğrulduğunda, kendi kuralımı çiğneyerek onu sertçe öpüyorum. Bunu sadece bir kez yapacağız; bari daha fazlasını yapalım. O beni zaten iki kez öptü. Bir kez başlatmak, hesabı eşitlemek gibi bir şey. Dili benimkine dolanıyor ve penisimin ucunu okşadığını hayal ediyorum. Zaten acı verici derecede sertleşmemiş olsaydım, şimdi olurdu.

Wren alt dudağımı ısıyor, acıtacak kadar sert ama kan akıtacak kadar da güçlü değil ve penisim seğiriyor.

Elimi aramızdan geçirip, ereksiyon halindeki penisimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Onu hissetti, sürtündü ve oda birdenbire seks kokmaya başladı.

"Bacaklarını belime dola," diye ısrar ediyorum. "Tam olarak, evet."

Wren, istediği zaman itaatkâr olabiliyor.

Bir elimle kalçasını okşarken, diğer elimle penisimi girişine doğru yönlendiriyorum ve gösteriş yaptığımı fark edince kaşlarımı çatıyorum. Boşalmaktan çok, bunun onun için unutulmaz bir an olmasına odaklandığımı anlıyorum.

"Anasını siktiğim," diye tısladı.

Wren'in şimdiye kadar hissettiğim en dar vajinasına sahip olduğunu düşünürsek, bu hâlâ çok zorlu bir görev ve ben daha sadece birkaç santim içeri girdim.

Derin nefesler arasında "İyi misin?" diye sormayı başardım.

Vajinasının sıcak sıklığı penisimin ucunu kavrayınca boşalabilirdim ama istemiyorum. Boşalırken onun içinde olmak istiyorum ve onun da boşalmasını istiyorum.

Buna karşılık Wren kolunu boynuma doladı ve dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına yaklaştırdı. Bu sefer öpüş daha yumuşak ve yavaştı, eskisi kadar çaresizce değildi. Neredeyse savunmasızcaydı.

"Devam et," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü.

Öpüşme hızımızla aynı yavaş tempoda daha da derine iniyorum. Sanırım daha önce birlikte olduğu diğer erkeklerden daha iriyim, bu da göğsümü ilkel bir gururla kabartıyor. Ama ona zarar vermek istemiyorum. Ben babam değilim.

Klitorisine birkaç kez baş parmağımla dokunuyorum, etrafımda ne kadar sıkı gerildiğini hissediyorum, sürtünmenin yardımcı olacağını umuyorum. Oldukça ıslak, uyarılması parmaklarımı ıslatıyor, ben de onları etrafında gezdiriyorum.

Yüzünü görebilmek için biraz geri çekildim ve keşke ışığı açık bırakmış olsaydım diye tekrar düşündüm. Ama artık yapacak bir şeyim yoktu, bu yüzden "Hâlâ iyi misin?" diye sordum.

Parmakları ensemideki kısa saç tutamlarıyla oynuyor. İnanılmaz bir his. İnlememi bastırmaya çalışıyorum, eminim ki penisimin içinde kasıldığını hissedebiliyor. Boşalmak, sevişmek için can atıyorum.

"Bir teorim var," diyor Wren, başını yana eğerek. Sarı saç tutamları pazularıma değişiyor. "Bence o 'pislik' meselesi, aslında dürüst bir adam olduğun gerçeğini örtbas etmek için kullandığın bir maske."

Bu yüzden kızları öpmüyorum veya seks sırasında konuşmuyorum. Çünkü onlar benim onlara gösterdiğim şeyi değil, istedikleri şeyi görmeye başlıyorlar.

"Teoriniz yanlış," diyorum ona. "Ben bir pisliğim, sen küçük penislere ve gül yaprağı gibi çarşafalara alışkın olduğun için birkaç dakikalığına düzgün bir adam gibi davranıyorum."

Wren, gücenmiş veya sinirlenmiş görünmek yerine gülüyor. Titreşimleri üzerimde hissediyorum. Etrafımda. Çok yakın bir bağımız var. Daha önce seks sırasında hiç yaşamadığım bir şekilde birleşmiş durumdayız çünkü normalde itme hareketleri yapıyorum, oyalanmıyorum.

"Kırılmayacağım," diyor bana. "Bana kristal gibi davranma."

Ağızımdan çıkmak isteyen hırıltıyı bastırıyorum. Crystal. O çok zengin. Ben plastik bardaklardan içerek büyüdüm. Cam kırılıyor ve yenisi çok pahalı.

Bacakları belime daha sıkı sarılıyor, açığı hafifçe değiştiriyor. Biraz daha derine giriyorum ve Wren inliyor, tırnakları omuzlarıma batıyor. Bunu

hareket etmeye devam etme sinyali olarak alıyorum, biraz daha az çabayla içeri ve dışarı çekiyorum. Hala çok sıkı. Başparmağımı tekrar klitorisine götürüyorum, yavaşça dairesel hareketlerle ovuyorum. Ağzı boynuma iniyor, nazikçe emiyor. Dişleri deriye değiyor, ardından dilinin kaygan dokunuşu geliyor. Kontrolüm kayıyor, temel içgüdülerim ortaya çıkmak için savaşıyor.

"Kendini iyi hissediyorsun," diye mırıldandı Wren.

Kalçalarındaki tutuşumu ayarlıyorum. Tutuşum o kadar sıkı ki muhtemelen iz bırakıyorum.

Bunun uzun sürmesini istiyorum ama fiziksel olarak daha fazla mümkün olmayacak. Ateş omurgamı yalıyor, testislerimdeki belirgin gerginliği besliyor.

Wren seksi bir inilti çıkarıyor ve ben de kendimi bırakıp prezervatifin içine boşalıyorum. Boşalma, alıştığımdan daha uzun ve daha şiddetli, görüşümü bulanıklaştırıyor. Nefes alma yeteneğimi elimden alıyor. Beklenmedik bir yoğunlukla içimden geçerken bile hareket edemiyorum.

Nefes nefese, onu çekip yere bıraktım. Wren'in yüzü düştü, saçları öne doğru düştü, iç çamaşırını aldı, sonra elbisesini uyluklarının etrafında düzeltti.

Çenesini kaldırdığında, ay ışığında ifadesi sakın ve okunaksızdı. "Görüşürüz derdim ama muhtemelen görüşmeyeceğim."

"Muhtemelen yapmayacaksın," diye onayladım, diğer gece kıyıya vardığımızda söylediğim son sözü tekrarlamasına gülerek.

Söylediklerimi hatırlaması hoşuma gitti. Hatta aynı şeyi yüzüme vurması da hoşuma gitti. Ve keşke doğru olmasaydı da onu tekrar karşımda görmeseydim.

"Güle güle, Sawyer."

Ben cevap veremedim Wade'in yatak odasından çıkıp gitti.

Birkaç saniye boyunca aralık bıraktığı kapıya bakıyorum, çiçek ve seks kokulu havayı içime çekip kalan endorfinlerin tadını çıkarıyorum, sonra Wade'in komodininin yanına gidip bir mendil alıyorum. Bulamayınca lambayı tekrar açıyorum. Yerel bir pizzacıdan alınmış küçük bir peçete yığını işe yarayacak.

Birkaç tane alıyorum, prezervatifi çıkarmaya çalışıyorum ve lateksin üzerindeki koyu çizgilere bakakalmış bir şekilde donup kalıyorum.

Wren

Aşağıya indiğimde Rory'den ya da babamdan eser yoktu. Sadece annem, yemek odası sandalyesinde oturmuş, bir fincan yeşil çay eşliğinde yemek dergisine göz atıyordu.

Mutfağa girerken güçsüz bir sesle, "4 Temmuz'unuz kutlu olsun," dedim.

Teyzem Scarlett ve amcam Crew, teyzemin ailesinin evindeyken biz de onların evinde kalıyoruz. Ellsworth ailesi bugün meşhur partiyi düzenliyor. Normalde katılmıyoruz ama babamın iş seyahati iptal oldu ve ailece tatil haftasonunu Hamptons'ta geçirmenin eğlenceli, hatta şart olacağını önerdi. Bu karardan giderek daha az pişmanlık duyuyorum.

"Günaydın." Annem sandalyesine yaslandı, çay fincanını aldı ve buharı üfledi. "Dün gece neredeydin?"

Bu sorgulamanın geleceğini biliyordum. "Boston'a gittim," diye yanıtladım. "Vatanseverlik olsun diye limana biraz çay döktüm."

Anne, hiç de eğlenmemiş bir şekilde başını salladı. "Evden çıkman yasak, Wren."

Tahmin etmiştim. Dün gece pencereden gizlice girmeye çalışmak yerine ön kapıdan girmeyi tercih ettim ve alarmı tetikleyerek tüm evi uyandırdım. Ailem aşırı katı değil, ama kedi çığlığıyla siren sesinin yarıştığı bir sesi görmezden gelecek türden değiller. Ya da ergenlik çağındaki kızlarının gece saat ikide yatakta mışıl mışıl uyuyor olmamasını da.

Boş bir kupaya uzanıp ağzına kadar kahveyle doldururken, annemin karşısındaki sandalyeye çöktüm.

"Dün gece neredeydin?"

Nefesimi verip, "Bir parti." diye itiraf ediyorum.

Annem de içini çekti. "Kimin partisi?"

"Aslında... emin değilim." Hemen ardından büyük bir yudum kahve içtim, gözlerine bakmaktan kaçındım.

Anne ve baba, "Kızgın değiliz, sadece hayal kırıklığına uğradık" numarası konusunda ustalar. Bu numara Rory'de işe yarıyor.

"Wren, bu kabul edilemez. Eğlenmek ve arkadaşlarınla vakit geçirmek istemeni anlıyorum, ama nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bilmemiz gerekiyor. Bu kabul edilemez—"

"Güvenli mi?" diye acı bir şekilde karşılık veriyorum.

Annem çayını kenara çekip yaklaştı. "Tatlım, her zaman konuşmaya hazırım. Doktor Hurts de öyle. Arayıp randevu ayarlayabilirim..."

Hemen başımı salladım. Dr. Hurts'ü sevmiyordum diyemem, ama seanslarımızın belli bir noktadan sonra faydalı olduğunu düşünmedim. Seansların çoğunu, bir terapistin soyadının Hurts olmasının ironisi üzerine kafa yorarak geçirdim.

"İyiym. Aksine, tanımadığım insanlarla partiye gitmem, ne kadar iyi durumda olduğumu gösteriyor."

Anne kaşlarını çattı. "Tatlım, hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

"Biliyorum. İyiym anne. Söz veriyorum."

Kruvasanlarla dolu tabağa uzanıp bir tane alıyorum, sonra da reçel ve tereyağı sürüyorum.

"Bu partide içki içtiniz mi?"

Bir lokma yuttum. "Hayır."

"Uyuşturucu mu?"

"HAYIR."

"Dokuz ay sonra büyükanne olacak mıyım?"

"Anne! Hayır." Kahvemi kaptım ve yarısını içtim.

Koltuğuna yaslandı, dergisinin parlak bir sayfasını çevirdi ve çok sorumsuz davranmadığımı anladığı için rahatlamış görünüyordu. "Hâlâ cezalısın."

Başımı salladım ve kruvasanımın üzerine biraz daha tereyağı sürdüm.

Ön kapı açılıp kapanıyor, ardından babamın personelden biriyle konuşurkenki kalın sesi duyuluyor. Bir dakika sonra, spor kıyafetleri içinde ve geniş bir gülümsemeyle kapı aralığında beliriyor ve masaya yaklaşıyor.

"Normal uyanık saatlerde bir eve girmek çok huzur verici," diye yorum yapıyor, kendine bir fincan kahve alırken.

Anne başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Babam bana baktı. "En sevdiğim hırsız bugün nasıl?"

Gözlerimi devirdim. "Baba, eğer bir yere girme iznin varsa bu izinsiz giriş sayılmaz. Rory burada olsaydı, beni desteklerdi."

Ablamın avukat olmak istediğini hatırladığım kadarıyla hep biliyordu. Onun hakkında en çok hayran olduğum şey bu, her zaman doğru şeyi söyleme veya yapma eğiliminden bile daha çok. Ben hiçbir konuda bu kadar emin olamadım. Yaşım ilerledikçe bir tür kesinliğin ortaya çıkmasını bekliyorum ama şimdiye kadar... hiçbir şey olmadı.

"Eminim o da mahkemelerin ikinci suçları çok daha ciddiye aldığını kabul eder. Araba anahtarlarının çalınması veya Marsilya gezisi gibi konuları ciddiye alıyorlar. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Anladım."

Birçok insan Oliver Kensington'ı göz korkutucu buluyor. Ama ben bunu nadiren görüyorum. Annem, Rory ve benim yanımızda babam ilgili ve sevgi dolu. Ama bu, bazı durumlarda önemli CEO kişiliğine bürünemeyeceği anlamına gelmiyor.

"Güzel." Annemi öpüyor—ben suratımı buruşturup başka bir kruvasan alıyorum—sonra duş almak için yukarı çıkıyor.

"Rory geç mi uyuyor?" diye soruyorum.

Anne başını salladı, telefonunu alıp yazmaya başladı. "Havuzun kenarında. Carson aradı."

Yine yüzümü buruşturuyorum. Ablamın erkek arkadaşından hoşlanmıyorum. Ama Rory ile benim erkek zevklerimiz hiçbir zaman aynı olmadı. Aramızdaki birçok farklılıktan biri bu.

Annem, yüzümdeki ifadeyi fark ederek, "Çalıkuşu," diye uyardı.

Annemin de Carson'ın büyük bir hayranı olmadığını biliyorum, ama annem bazı görüşlerini kendine saklama sanatında ustalaşmış durumda. Benim henüz denemediğim bir şey bu.

"Hiçbir şey demedim," diye hatırlattım ona, sonra ağzımı daha fazla kruvasanla doldurdum.

Salvage

Ellerimi ceplerime daha da soktum, önümdeki ışıklı çadıra doğru yürürken vızıldayan telefonumu umursamadım. Kocaman çadır. Sanırım daha önce gölge için kurulmuştu? Bugün tek bir damla yağmur bile yağmadı.

Herkes her yıl düzenlenen Kırmızı, Beyaz ve Mavi partinin nerede yapıldığını biliyor.

Ellsworth yerleşkesinin köşesindeki koyu çok az kişi biliyor. Daha çok kişi bilseydi, sanırım oraya bir güvenlik görevlisi yerleştirirlerdi.

Son çalılıkları da aştım ve sonunda kuma ulaştım. Gördüğüm ilk adam takım elbise giymişti. Tam takım elbise, kravat ve her şey.

Buraya gelmeden önce, plaj partisi için uygun olacağını düşünerek, üzerimdeki polo tişörtü düz bir tişörtle değiştirdim.

Yanılmışım. Gördüğüm bir sonraki grup adamın hepsi smokin giymişti. Sanki üzerimde "buraya ait değilim" yazan neon bir tabela taşıyormuşum gibi hissettim.

Kumların arasında yürümeye devam ederken çenem kasılıyor. Birkaç kişi bana doğru bakıyor, şampanya kadehlerinin arkasından fısıltılarla konuşuyorlar.

Buraya gelmek aptallıktı. Telefonumun sürekli çalması, Gus'ın veya diğer arkadaşlarımla, iskelede havai fişekleri izleme planlarına karşılık olarak gruba gönderdiğim "Halletmem gereken bir şey var" şeklindeki belirsiz mesajı sorguladığının kanıtı olabilir. Bu ne kadar sürerse sürsün, havai fişek gösterisini tamamen kaçırabilirim.

Ama onu bulabileceğim tek yer burasıydı aklıma gelen. Ve eğer tatilden hemen sonra ayrılıyorsa, muhtemelen son şansım da burası.

İşte buradayım.

Çadıra yaklaştıkça partinin büyüklüğünü daha iyi anlıyorum. Evin daha yukarısında asıl etkinlik gerçekleşiyor. Özel plajdaki kalabalık şüphesiz daha genç. Çoğu lüks giyinmiş, ancak kıyıya daha yakın olanlardan bazıları mayo giymiş.

Tanıdığım kimse yok. Eminim bazıları anne babalarının veya dedelerinin tekneleriyle denize açılmak için Atlantik Yat Kulübü'ne gelmiştir, ama hepsi aklımda birbirine karışmış gibi. Tabii ki bir kişi hariç, o da ortalarda görünmüyor.

Bağırışlar dikkatimi, izinsiz girdiğim uçtan karşı taraftaki özel plajın diğer tarafına çekti.

Saçını değiştirdi. Daha kısa, pembe rengi gitmiş, yeni uzunluğu omuzlarının biraz altına kadar uzanıyor. Ama daha dönüp şişirilmiş, çizgili bir topu kıkırdayan esmer bir kıza fırlatmadan önce bile onun olduğundan eminim.

Ellerimi ceplerime sokup çadırın kenarında durarak, voleybol ve futbol karışımı gibi görünen kaotik oyunu izlemeye başladım.

Wren, askısız kırmızı bir elbise giymiş ve ayakkabı giymemiş. Ayrıca, geçici olarak kurulan sahada hem hakem hem de oyuncu rolünü üstlenerek en özverili oyuncu konumunda. Yerde belirgin çizgiler olmamasına rağmen topun saha dışında olduğunu ilan ediyor ve kimse bu değerlendirmeye itiraz etmiyor.

Onu izlerken, beni fark etmeden önce dönüp gitmek istiyorum. Gülümsüyor, canlı ve hiç rahatsız olmuyor. Buraya ne söylemeye geldiğimi bile bilmiyorum. Dün gece gelmesine sinirlenmişim, teknik olarak davetliydi. Şüphesiz ki davetsiz misafirim.

Ama ben çok fazla oyalanıyorum, onun yarışmasını izliyorum. Görünürde bir saat olmamasına rağmen, takımlar sanki süre dolmuş gibi birbirinden uzaklaşıyor. Oyuncuların çoğu çadırın altındaki açık bara yöneliyor.

Biri hariç.

Wren doğrudan bana doğru yürüdü, birkaç adım ötede beklentili bir ifadeyle ve rüzgardan dağılmış saçlarıyla durdu.

“Wren Kensington.” Tam adını uzatarak söylüyorum, kısmen de konuşmadan önce çok uzun süre baktığım gerçeğini örtbas etmek için.

Güzelliği göz kamaştırıcı. Bakmamanız gerektiğini bilseniz bile gözlerinizi ondan alamıyorsunuz. Ayrıca, beni gördüğünden hiç haberim

yoktu. Buraya doğru geleceğini kesinlikle beklemiyordum.

"Kaptan." Ses tonumu taklit ediyor, her heceyi uzatarak söylüyor. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Seninle konuşmaya geldim."

"Meşgulüm."

"Bekleyeceğim."

Kaşlarından birini kaldırıyor ama şaşırmış görünmüyor. Daha fazla kurnazlık var. "İyi eğlenin," diyor neşeyle, sonra da salınarak uzaklaşıyor.

Çadıra girer girmez dört adamdan oluşan bir grup onu yanlarına çağırıyor. Dördü de takım elbise giymiş, bu da davetli olduklarını gösteriyor. Bir diğer ortak nokta ise, hepsinin ona belirgin bir ilgiyle bakıyor olması.

Arkamı dönüp açık bara giden sıraya katılıyorum.

Tahminimce Wren bir süre "meşgul" olacak. O sırada bedava bir içeceğin tadını çıkarmakta fayda var.

Üç saat sonra, yalnız bir figür elinde topuklu ayakkabılarıyla yanıma doğru yürüdü.

Havai fişekler bittiğinden beri, son bir saattir kum tepelerinde aynı noktada uzanmış, artık ılımış bir bira yudumluyorum. Parti ışıklarının dalgaların çalkantılı yüzeyine yansımaları izliyorum. Arada bir de kutlamaları gözlemliyorum. Zengin insanlar için şunu söyleyebilirim: çok eğlenceliler. Bir kız, bu hafta sonu kiraladığı eve yeni bir yatak aldığını, başkasının kullandığı bir yatakta uyumayacağından emin olmak için böyle yaptığını övünerek anlatıyordu. Başka bir adam ise, mevcut Porsche'sinin rengini artık beğenmediği için yeni bir Porsche almaktan yüksek sesle bahsediyordu. Cammie'den de benzer hikayeler duymuştum ama ilk elden duyduğumda daha da akıl almaz geliyor.

Wren solumdaki kuma çöktü. Avuç içlerine yaslandı, sonra bana baktı. Kısa bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, böylece pırıl pırıl bir elmas küpe ortaya çıktı. Dün geceki gibi, tuzlu hava ve sigara dumanı karışımı bir koku vardı. "Kaldın."

"Neden bana söylemedin?" diye aniden soruyorum. Burada sonsuza dek oturdum, bu yüzden lafı dolandırmaya hiç ilgim yok.

Burnunu kırıştırdı. "Sana ne söyleyeyim?"

"Bunun senin ilk deneyimin olduğunu."

Wren bana bakıyor ve ne düşündüğüne dair en ufak bir fikir edinemiyorum.

"Prezervatifin üzerinde... kan vardı," diye ekledim beceriksizce, Wade'in yanında mendil olmasını ve o ışığı hiç açmamış olmayı bininci kez diledim. Belli ki bilmemi istememişti ve bütün gün unutmaya çalıştım. Sonunda yine de buraya geldim.

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu sonunda. "Adetimin bittiğini sanıyordum. Sanırım bitmemiş. Adet döngümün takvimini ister miydiniz, yoksa bu yeterli mi?"

Şimdi değerlendirme yapma ve sessiz kalma sırası bende. Makul bir açıklama, öyleyse neden ona inanmıyorum?

"O zaman... iyisin, değil mi? Sana, eee, zarar vermedim?"

Çok rahatsızım; sanki derimde karıncalar geziyor gibi. Seks fiziksel bir eylemdir. En azından benim için, sonrasında asla konuşma olmadı ve bunu neden hep kaçındığımı çok iyi biliyorum. Çok tuhaf bir durum.

Ama öylece çekip gidemem. Henüz değil. Önce onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

Ve içimde onu son bir kez daha görmek isteyen bir yanımdı.

"Bana zarar vermedin," diye yanıtlıyor Wren. Yüzünü suya çevirmiş, bu yüzden sadece profilini görebiliyorum.

"Pekala." Ama nedense, orada bırakmıyorum. "Geldin mi?" diye soruyorum.

"HAYIR."

"Özür dilerim," diyorum. "Öyle sandım."

"Sorun değil. Benim başıma genellikle böyle şeyler gelmez."

Çenem kasıldı. Belki de bakire değildi. Bu düşünce beni rahatlatmalıydı, daha da sinirlendirmemeliydi. Bir yanımda onun bana özel bir şey emanet etmesinden hoşlanmıştı. Sadece zengin bir kızın isyanı olduğum için mutlu olmalıydım, eve gidip arkadaşlarıyla bunun hakkında gülecekti. Bu ne karmaşık ne de anlamlıydı.

"Olması gerekiyor."

"Harika. Bir sonrakine haber veririm." Aramızdaki kumda tek parmağıyla anlamsız daireler çiziyor, sanki bir meydan okuma gibi.

Gölmek için mırıldanıyorum ama daha çok sıradan bir alay gibi çıkıyor. Wren'i bir türlü çözemiyorum. Beni sürekli şaşırtıyor.

Başını kaldırıp parmağını bir an duraksattı. Birkaç saniye, belki de çok uzun bir süre, birbirimize baktık. Ona kızgındım. Daha da çok kendime kızgındım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. O kadar sert boşaldığımı, onun da boşalıp boşalmadığını anlayamadığımı itiraf etmeyeceğim. Mümkün olduğunca uzun süre dayandığımı da itiraf etmeyeceğim.

Wren, memnuniyetsiz ifademe alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen sordun."

"Biliyorum."

Ses tonumdaki rahatsızlığı ikimiz de duyuyoruz ve Wren'in gülümsemesi genişliyor, ardından bakışları kuma iniyor. Daireler yeniden başlıyor.

"Yarın akşam müsait misin?" diye sordum, bu da bu gece yaptığım aptalca şeylerin başında geliyordu.

"Hayır." Daireler durmuştu ama o başını kaldırmadı. "Buradaki son gecemiz. Büyük bir aile yemeği var. Ama"—çizim devam ediyor—"yemekten sonra gizlice çıkabilirim."

"Marinaya nasıl gidileceğini biliyor musun?" Umarım sesim göğsümdeki düzensiz çarpıntıyı ele vermez.

"Evet."

"Orada buluşalım. Gece yarısı."

Wren bana selam veriyor. "Emredersiniz, Yüzbaşı."

Ayağa kalkarken homurdanıyorum. "4 Temmuz'unuz kutlu olsun."

O da arkamdan "Sen de" diye sesleniyor.

Kamyonetime kadar olan tüm yol boyunca geriye bakma isteğime karşı koymak zorunda kaldım. Ama baksaydım, yüzümdeki sırtışı birileri görürdü herhalde.

Wren

Yabani güllerden biri gibi kafesten sarkarken, bunun kötü sonuçlanabileceğine karar veriyorum.

Kulüpteki akşam yemeği sonsuza kadar sürdü. Oradaki herkes bir noktada masamıza geldi. Kit'in sürekli şaka yapması ya da Lili'nin bir arkadaşının düğünü için Londra'ya yapacağı seyahatten bahsetmesi olmasaydı, sıkıntıdan ölürdüm.

Eve daha bir saat önce döndük. Sanırım annemle babam uyuyor, ama ikisiyle birden karşılaşma riskini göze almak istemedim. Pencereden gizlice çıkmak tek seçenek gibi görünüyordu.

Boyalı tahta gıcırdarken kendi kendime küfrediyorum. Yarı yolda yere doğru gidiyorum. Bu yükseklikten düşmek beni öldürmezdi ama biraz hasar verebilirdi. Daha da endişe verici olanı, muhtemelen çiti de benimle birlikte devirip bütün evi uyandırır ve lise hayatımın geri kalanında ev hapsinde kalırdım.

Otuz saniyelik stresli bekleyişin ardından ayağım sağlam zemine değiyor. Uzun ve rahatlamış bir nefes veriyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Hızla atan kalbime elimi bastırarak hızla dönüyorum, sanki fiziksel olarak kalp atış hızını yavaşlatabilirmişim gibi. "Kahretsin, beni korkuttun," diyorum, gergin bir kıkırdama ağzımdan kaçıyor.

Rory hiç de eğlenmiş görünmüyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu sorumu yanıtlamadı."

"Atıştırmalık almaya mı gideyim?"

Ablam başını salladı. "Mutfak tamamen dolu."

"Ne yapıyorsun?" Savunma stratejisi olarak saldırıya geçmeye çalışıyorum.

Yüzünde bir anlık eğlence belirdi. "Geç saatlere kadar ayakta kalma veya sır saklama hakkının sadece sende olduğunu mu sanıyorsun?" Bakışları kıyafetime indi. "Marina Guy ile mi buluşacaksın?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Nereden bildin?"

Rory gözlerini devirdi. "Hanson'ın teknesine binmeden önce onunla konuştuğunu gördüm. Dün gece sahilde. Ve sanırım gizlice gittiğin partide de o vardı, değil mi?"

"Belki," diye itiraf ettim, onun çıkarım yeteneğinden etkilenmişim.

Rory çok zeki, ama yaz aşkımın onun dikkatini çekeceğini düşünmemiştim.

"Onunla yalnız mı buluşacaksın?"

"Ona güveniyorum," diyorum kısaca. Üç saat boyunca konuşmak istemediği bir görüşme için beklemesinden önce de ona güveniyordum, ama şimdi daha da çok güveniyorum. "Hiç kimseye benzemiyor..." Adını söylemekten nefret ediyorum, ama tereddüt etmemin sebebi bu değil. Duraksıyorum çünkü daha uygun bir kelime aklıma geliyor. "Hiç kimseye benzemiyor. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor."

"Bu iyi sonuçlanmayacak, Wren," diye uyarıyor Rory.

Onun tedirginliğini önemsemeden elimi salladım. "Bu gece bitecek. Yarın gidiyoruz."

Ablam içini çekerek ön kapıya yöneldi. "Annem alarm kodunu değiştirdi," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bugün babamın doğum günü."

"Sen benim en sevdiğim kız kardeşimsin!" diyorum ve bekleyen arabama doğru sevinçle koşuyorum.

Arabayı daha önce mümkün olduğunca yolun sonuna park ettim ve açık kapıdan geçmeden önce farlarımı kapatmayı hatırladım. Harika bir casus olurdum.

Son marina yolculuğunda uyuyakalmıştım, bu yüzden farları açtıktan sonra GPS'i çalıştırdım. Tahmini varış saatinin 11:52 olduğunu görünce rahatladım, sonra kendi aceleciliğime hayret ettim. Eğer Rory'ye rastlamasaydım, daha da erken varırdım.

Marina otoparkında park etmiş kamyonu görünce biraz daha rahatladım. Bu saatte başka kimsenin buralarda takıldığını sanmıyorum. Ayrıca, Sawyer'ın kullandığını hayal ettiğim şeye tam olarak benziyor. Sağlam,

pratik ve biraz yıpranmış. Tampon, lacivert boyadan daha açık bir mavi tonunda, sanki daha yakın zamanda değiştirilmiş gibi, ama bunun dışında iyi durumda. Çizik veya pas izi yok.

Kamyonun bir park yeri ilerisine park ettim, sonra sola baktım. Sawyer sürücü koltuğunda kambur bir şekilde oturuyordu, şapkası iyice aşağıya çekilmişti ve parmakları direksiyon simidine vuruyordu.

Arabadan indim, onun da inmesini bekledim.

Hayır, öyle değil. Sawyer bana bakıyor, dudaklarının iç köşesi yukarı kıvrılıyor. Ondan henüz tam bir gülümseme görmedim ama o küçük sırtımları bana kalp çarpıntısı yaşıyor, bu da kalp sağlığım için daha iyi.

"Erken geldiniz," diye yorum yapıyor.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdim, dirseklerimi açık penceresine dayayarak.

Sawyer doğrulup kontağı çevirdi. Kamyonu gürültüyle çalışmaya başladı, motorun titreşimi kollarımda yankılandı. "Bin içeri."

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

"Neden benim arabamı almıyoruz?"

"Çünkü nereye gittiğimizi bilmiyorsunuz."

Bunu göz önünde bulunduruyorum, sonra kapıyı açıyorum.

Sawyer, "Sonunda," diye mırıldandı.

Onun sabırsızlığını görmezden gelip, kamyonun içini incelemeye odaklandım. Deri koltuk yıpranmış, birkaç yerinden bantlanmış ve ayak boşluğunda kum var. Ama genel olarak oldukça temiz. Çöp veya kötü kokan spor ayakkabı yok.

Kendimi yukarı çekip kapıyı kapattım, emniyet kemerimi taktım ve Sawyer'a beklentiyle baktım.

Yolcu koltuğunda oturmuş beni incelerken çenesi dümdüz bir çizgi halinde.

"Daha önce hiç kamyona binmedim," dedim ona.

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

Gözlerimi devirdim. "Bu yorumun için, araç seçimini övmeyeceğim."

Sawyer, park yerinden geri geri çıkarken, "Limuzin bakımda," diye mırıldandı.

Cam hâlâ açıktı, bu yüzden elimi dışarı uzattım ve o ana yola dönüp hızlanırken rüzgarın parmaklarımdan arasından geçmesine izin verdim. Bir

dakika sonra, daha önce akşam yemeği yediğim golf kulübünün önünden hızla geçtik.

Kabinde tek parça bir koltuk bulunuyor. Koltukların birbirinden ayrı olmaması, ön bölümün daha geniş görünmesini sağlıyor.

Dizimi biraz sola, vites koluna daha yakın bir yere kaydırarak daha rahat bir pozisyona geçtim. "Kamyonunuzu beğendim," dedim ona.

Sawyer şöyle bir bakıyor, tek eli direksiyonda. Yine de kendimi güvende hissediyorum.

Belki de yolun başka hiçbir yeri olmadığı içindir. Belki de bu kamyon çok sağlam görüldüğü, bir tanktan bir adım uzakta olduğu içindir. Belki de... onun yüzündendir.

Yüzümü yalan arar gibi inceliyor ve kıpırdanma isteğimi bastırıyorum. Komik olan şu ki, ona yalan söylediğimde hiç tepki vermemiştim.

"Bunun hangi yönünü beğeniyorsunuz?"

Bir ayağımı sandaletimden çıkarıp altıma kaydırıyorum. Kolumu cama yaslayıp arkama yaslanıyorum. "Burası... geniş."

Sawyer homurdanarak tekrar yola odaklandı. "İnce bir detay."

Yanaklarım kızardı. "Bunu kastetmemiştim."

Bu gece birlikte olacağımızı varsaydım. Beklenti var ve iç çamaşırlarımı, göreceğini varsayarak özenle seçtim. Olabildiğince hazırlıklıyım. Ama rol yaptığım kadar deneyimli bir baştan çıkarıcı değilim ve Sawyer'ın bunu fark edeceğinden endişeleniyorum. Zaten şüpheleri var.

Sola dönerek kamyonu bulunduğumuz asfalt yoldan çıkardı ve bunun yerine çakıllı bir yola girdi.

Ön camdan dışarı bakıyorum, gideceğimiz yerle ilgili herhangi bir ipucu arıyorum. İleride hiçbir medeniyet belirtisi olmadığında bir nebze de olsa endişe belirmesini bekliyorum.

Üçüncü'nün yaptıklarını yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama onun yanında kendimi rahatsız hissettiğim anlar oldu. Sawyer'ın yaptığı hiçbir şeyin bende korku uyandırmamasının nedenini tam olarak anlayamıyorum. Mantıklı olarak, yabancı bir yerde bir yabancıyla yalnız kalmayı gerektiren herhangi bir senaryodan kaçmam gerektiğini söylerken, içgüdülerim kalmamı haykırıyor.

Yol kıvrılıyor. Sawyer viraj için fren yapıyor, virajı döndükten sonra da daha da sert fren yapıyor. Farlar, durduğu yerden on iki metre ötede kıyıya vuran suyun eşliğinde, açık bir kum alanını tarıyor.

"Burası neresi?" diye soruyorum.

"Bazen gelmeyi sevdiğim bir yer."

Sawyer kapısını açarken metal gıcırdadı. Gömleğini çıkarıp koltuğa fırlattı, sonra suya doğru yürüdü.

Bikini giymedim. Son bir saati saçımı Őekillendirmek ve sanki hiç bikini giymemiŐim gibi görünmek için özenle makyaj yapmakla geçirdim.

Ama Sawyer'ın suya girdiğini görünce, bu gece ben de y zeceğimi biliyorum.

Wren

Bana doğru dalarken tiz bir çığlık attım, başımın üzerinden bir dalga geçince ciğerlerime tuzlu su çektim. Yanan boğazımla su yüzüne çıktım, öksürerek Sawyer'ı ıslattım. "Seni pislik herif."

"Kensington, kendine yeni hakaretler bul," diyor yüzerek uzaklaşırken.

Nefes nefese sırt üstü dönüp, gökyüzüne bakarken suyun yüzeyinde süzülüyorum. Neredeyse dolunay, her yeri uhrevi bir gümüş parıltısıyla aydınlatıyor. Bu ışığı en son ne zaman hissettiğimi hatırlamıyorum ve bunun suyun kaldırma kuvvetiyle hiçbir ilgisi yok.

Gece geç saatlerde gerçekten hoşlandığım bir çocukla yüzerken kendimi normal hissediyorum. Kıskançlık uyandıran bir miras fonu yok, üniversite kararı bekleme yok, kibar cevaplar verme zorunluluğu yok.

Sonunda kıyıya vardığımızda parmaklarım ve ayak parmaklarım buruşmuştu. Sığ sudan çıktığımda kum ayaklarıma yapıştı, kurumuş deniz yosunlarının çıtırtısı rahatsız ediciydi. İlk başta, keskin batmanın sebebinin bu olduğunu düşündüm. Ama ardından şiddetli bir acı ve kan olduğundan endişelendiğim sıcak bir akıntı geldi.

"Kahretsin," diye tısladım duraksayarak.

"Ne?" diye soruyor Sawyer da durarak.

"Ayağım. Üzerine bastım—"

O zaten eğilip incelemeye başlamış bile. Ben bakmıyorum. Kan midemi bulandırıyor.

"Fena değil," diyor.

Öndeki kamyonuna bakışlarımı dikerek yüzümü buruşturdum. "Sanırım seninle benim 'fena değil' anlayışımız farklı."

Sawyer ayağa kalkarken sırtıttı. "Söz veriyorum, yaşayacaksın."

"Bu hiç de iç rahatlatıcı değil, ah!"

Beni kucağına alıp suya doğru geri taşıdı.

"Yürüyebiliyorum," diye ekledim biraz çekinerek.

Yanaklarım kızardı ve umarım kızardığımı anlamaz. Kendimi... dengesiz hissediyorum, bu dengesizliğin yaralı ayağımla hiçbir ilgisi yok.

Cevap vermiyor. Ya da beni yere indirmiyor. Kıyıya ulaşana kadar.

"Ayağını suya sok," diyor bana. "Tuz, ayağını dezenfekte edecektir."

"Ne kadar ileri düzey tıp eğitimi almışsın," diye takıldım ama dediğini yaptım, soğuk su kesiğe değince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Sawyer suya batırma işleminden memnun kalır kalmaz beni tekrar yukarı çıkarıyor.

Bu sefer itiraz etmiyorum. Başımı çenesinin altına sokuyorum, kollarının beni sarmasının ve adımlarının istikrarlı sallanışının tadını çıkarıyorum. Tıpkı eyer olmadan ata binmek gibi, ama daha iyi.

Kamyonuna vardığımızda, Sawyer beni açık olan arka kapağa oturttu. "Kabin içinde bir ilk yardım çantası var," dedi ve uzaklaştı.

Olduğum yerde kalıyorum, başımı geriye doğru eğerek yukarıdaki yıldızlara bakıyorum. Manhattan'ın sunduğu her şeye rağmen, bu manzara eksik. Şehrin ışıkları astronomi için çok parlak.

Çakıl taşlarının çıtırtısı Sawyer'ın dönüşünü müjdeliyor.

Ayağıma şöyle bir göz attım. Haklıydı; kötü bir şey değil. Kan tekrar fışkırmıştı ama kesikten çok sıyrık gibiydi. Muhtemelen bir taştan kaynaklanmıştı.

"Hazırlıklısın," diye yorum yapıyorum, o da üstünde kırmızı bir haç bulunan beyaz kare bir kutuyu açıyor.

"Evet, ben—" Birdenbire konuşmayı kesiyor.

Tek avucumun üzerine yaslanarak, onun yaraya biraz antiseptik püskürtmesini ve ardından üst üste iki yara bandı yapıştırmasını izledim.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

"Sorun yok," diye yanıtlıyor.

Öne doğru eğiliyorum. Islak sütyenim ve külotum zaten pek bir şey gizlemiyordu, ama bakmaya davet niteliğinde. Bakmasını istiyorum.

"Size başka nasıl teşekkür edebilirim?" diye sordum, dizimle bacağına hafifçe dokunarak.

Kutuyu kapatırken gözlerime bakmadan geri çekildi. "Gitmeliyiz. Sabah işe gitmem gerekiyor."

İçimden bir ah çektim. "Söylememen gerektiğini düşünmüştüm, tamam mı?"

Bana şöyle bir bakıyor, yüz ifadesi okunamıyor. Ama dinliyor.

Ayaklarımı ileri geri sallıyorum, ona bakmıyorum ama tam olarak da bakmıyorum. "Tüm arkadaşlarım... İlkokuldan beri birlikte çıktığınız bir erkek olmadığı sürece bunun yazılı olmayan bir kural olduğunu sanıyordum. Hiçbir erkek gerçekten bilmek istemez, sorsa bile. Ve sen de sormadın, bu yüzden..." Omuz silkip hızla yutkunuyorum. "Bekaretimi nasıl kaybettiğim benim kararımdı. Seni pek ilgilendirmez."

Sawyer hâlâ ciddi görünüyordu. Ama ağzının sol köşesi hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Beni ilgilendirmez, değil mi?"

"Bunun bir önemi olduğunu düşünmemiştim... Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm."

Dikkatlice yapıştırdığı yara bantlarına bakıyorum. Sawyer'a inanmıyorum, o pislik meselesine. Birinin davranışları, söylediklerinden çok daha fazlasını anlatır. İçimden bir ses onun iyi bir adam olduğunu söylüyor.

Nasırlaşmış başparmağı çenemi yukarı kaldırarak gözlerine bakmamı sağladı. "Hiçbir şey kaybetmedin, Wren. Ve bana söylemeliydin."

"Durmuş muydun?" diye soruyorum, gözlerinin içine bakarak.

Nefesini dışarı verdi. "Muhtemelen."

"O zaman sana söylemediğime sevindim."

Sawyer alaycı bir şekilde güldü, ama ağzı hâlâ hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Sanki gülmek istiyor ama kendini tutuyordu. "Acıtmış olmalı. Sert davrandım ve sen gelmedin." Kaşını kaldırarak benimle tartışmaya girmeye çalıştı.

İtiraz edemem. Canım acıdı ve gelmedim. Ama hiç pişman değilim, kesinlikle değil. Hatta tekrar yapmak istiyorum.

Geçen sefer açık sözlülük işe yaramıştı. Bu yüzden, lafı dolandırmadan soruyorum: "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Beni inceliyor. Ve ben de içten içe bu yabancı, savunmasızlık hissiyle kıvrılırken, göz teması kurmaya kendimi zorluyorum. Dezavantajlı olmak mı? Birinden bir şeye ihtiyaç duymak mı? İkisi de yabancı. Normalde her ne pahasına olursa olsun kaçındığım iki şey.

Neden bu kadar kararsız olduğunu anlayamıyorum, bu da durumu daha da zorlaştırıyor. Yalan söylediğinden mi, bakire olduğumdan mı yoksa ilgisini kaybettiğinden mi kaynaklanıyor acaba?

Bildiğim tek şey şu: "O pislik zaten prezervatif takmış olurdu."

Sawyer, "Ya da size tekrar çekim yapmadığını söylerdi," diyor.

Başımı yana eğdim. "Bu son cevabınız mı?"

Nefesini veriyor ve sesinin biraz titrek olduğunu duyunca şaşırıyorum.

"Bu, evet ya da hayır sorusuydu, Yüzbaşı."

Sawyer bir adım daha atıyor. Bu sefer uzaklaşmıyor, yaklaşıyor.

Yaklaştığı anda bacaklarımı beline dolayarak onu kendime sabitledim. Teni hala nemli, boxer şortundan deniz suyu damlıyordu. Sağlamdı. Sıcaktı. Sıkıydı. Dengeliydi. Ve karın kasları inanılmazdı. Onu uçurumun kenarında üstsüz görene kadar, yaşımdaki erkeklerin böyle bir yapıya sahip olamayacağını düşünüyordum. Parmaklarımı minyatür dağ sırasının üzerinde gezdirdim, her vadide, sırtlar arasında oyalandım.

Bana dokunuşumu izliyor, dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirliyor.

"Gerçekten çok yakışıklısın," diye dürüstçe söylüyorum ona.

Sawyer gülüyor, bu da parmaklarımın altındaki kasların titreşimden kasılmasına neden oluyor. "Sen de o kadar çirkin değilsin."

"Bu, bugüne kadar bana söylenmiş en kötü iltifat."

Elleri kalçamın altına kayıyor ve birdenbire havada uçuyorum. Bu gece üçüncü kez taşınyorum.

Bizi sürücü tarafına götürdü ve beni koltuğun kenarına oturttu. Beni taşırken kapıyı açsaydı gerçekten çok etkilenirdim, ama kapı zaten aralıktı. Muhtemelen ilk yardım çantasını alırken olmuştu.

"Arkanıza yaslanın," diyor bana.

Koltuğa yaslanırken, boynuna dolanmış kollarımı çözüp vücudunun sıcaklığını özlüyorum. Hava çok soğuk değil ama sıcak da değil. Üzerimde pek bir şey yok, özellikle Sawyer iç çamaşırımı aşağı doğru çektiği için, üzerimdeki sütyen de ince ve ıslak.

Beklentinin verdiği heyecan, elleri bacaklarımın iç kısmını kavrayıp araladığında soğukluğun çoğunu uzaklaştırıyor. Gece havası oradan estiğinde irkiliyorum. Sonra da sıcak dili onun yerini aldığında tekrar irkiliyorum.

Bu da bambaşka bir deneyim. Birkaç beceriksiz parmaklama girişiminden sonra, bir erkeğin orayı yalaması gerçekten de hiç çekici

gelmedi. Bir şeyleri kaçıırıyordum, ya da belki Sawyer'ın yeteneği üstün çünkü uyarılma o kadar hızlı ki baş döndürücü. Bir şimşek gibi, anlık ve yıkıcı bir şehvet. Daha fazlası için kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum, sessizce yalvarıyorum. Ama bacaklarımdaki tutuşu sıkı, bana sadece onun vermeye karar verdiği kadarını veriyor. Bunda da bir şey var, tüm kontrolü ona bırakmak zorunda olmak.

Geleceğim.

Aniden önümde belirdiğini hissederek şaşkına döndüm, yaklaşan zevk dalgasına hazırlanırken kaslarım titredi ve karıncalandı. Bundan o kadar heyecanlandım, vücudumun istediğim gibi iş birliği yapmasından o kadar rahatladım ki, üşüdüğümü, kendimi bilinçli hissettiğimi veya endişelendiğimi unuttum. Kendimi bıraktım, zevkin üzerime düzenli darbeler halinde yayılmasına izin verdim. Sessiz değilim. Gerekirse bile sessiz kalabileceğime emin değilim. İçimde tutmak için çok fazla. Çok yoğun ve çok tüketici. Bu daha önce hiç olmamıştı.

O mutluluk hissi, kıyıdan çekilen bir dip akıntısı gibi yavaşça kayboluyor. Kalp atışlarımı her yerde, yüksek ve düzenli bir şekilde hissedebiliyorum. Enerji doluyum ama uykum da geliyor ve bu hissi her saniye özlemeden nasıl yaşamaya devam edeceğimi bilmiyorum.

Sawyer doğrulup iç çamaşırımı karnıma fırlattı.

Yavaşça doğruldum. Sanırım bir daha ona "şerefsiz" diyemeyeceğim ve bunu gerçekten kastetmeyeceğim. Çünkü haklı olarak kibirli görünüyor, ama muhtemelen şaşkın yüz ifademi incelerken gözleri yumuşak.

"Teşekkürler," diyorum.

Kapı çerçevesine bir omzunu dayamış, gülümsüyor. Haklıymışım; kalp sağlığım için kötüymüş.

"Sana bir borcum vardı," diyor kısaca.

Bakışlarım, boxer şortunun içindeki büyük çıkıntıya takıldı. Karanlık yatak odasında iyi göremedim ama seks sırasında penisinin boyutlarını az çok anladım. Artık ağrım yok, ama bu çok yeni bir gelişme.

"Prezervatifin var mı?"

"Torpidoda," diye yanıtlıyor.

Ulaşabileceğim mesafeye kadar geri çekiliyorum ve açtığını tahmin ettiğim düğmeyi çeviriyorum. Benzin fişleri ve sakız paketlerinin arasında prezervatif yok. Birkaç şerit ve birkaç ambalaj var. Bu sahneyi, ama Cammie ya da yüzü görünmeyen bir kızın benim yerimde olduğu bir şekilde hayal ettiğimde göğsümde garip bir kasılma oluyor. Yarın sabah

ayrılacağımı ve muhtemelen onu son kez göreceğimi düşünürsek, garip ve istenmeyen bir tepki. Muhtemelen sadece henüz onun yerinde başka birini hayal edemediğim için.

Bir prezervatifi koparıp, torpido gözünün kapağını kapatıp, paketi Sawyer'a fırlattım. O da tek eliyle yakalayıp, kamyonu bindi ve kapıyı kapattı.

İç çamaşırlarımı katlayıp yüzmeden önce çıkardığım elbisenin üzerine koydum, bir yandan da Sawyer'ın boxer'ını aşağı çektiğini göz ucuyla izliyordum. Kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissedebiliyordum; çok hızlı atıyordu. Onunla burada oturmak çok samimi bir ortam. Radyo açık değil. Telefonuma bakmak garip olurdu. İnsanlar her zaman seksin kendiliğinden olduğunu düşünürler ve ben de biriyle çıplak kalmanın lojistik sürecini hiç düşünmemiştim.

Birkaç kırıksıklığın ardından, sessizliği bozan bir sonraki ses onun sesi oldu. "Buraya gel."

İşlerin ilerlediğini görünce rahatlayarak kucağına oturuyorum. Ereksiyon halindeki penisi hassas, şişmiş cildime değdiğinde heyecanlanıyorum ve birkaç dakika önce ne kadar inanılmaz hissettiğimi hatırlıyorum.

Geçen sefer, kendinden emin bir görünüm sergilemeye odaklanabiliyordum. Acıyı bastırmaya. Bu sefer, rol yapmaya gerek yok. Sahte bir tavır yok. Daha kolay... ve daha zor. Aynı anda hem daha az korkutucu hem de daha ürkütücü.

Elleri sırtımda yukarı doğru kayıyor, bir avucu omurgamın çıkıntılarını takip ediyor, ta ki sütyenimin tokasına ulaşana kadar. Tek bir ustaca hareketle dantel açılıyor. Sawyer onu diğer kıyafetlerime doğru fırlatıyor ve ardından elleri göğüslerimi kavıyor.

"Muhteşem göğüslerin var," diyor bana, başparmaklarıyla sertleşmiş uçları acı verici noktalara kadar okşarken. Sesi son derece ciddi, gerçek bir iltifattan ziyade bir ifade gibi.

"Aman Tanrım—teşekkürler." Ağzımdan kaçan inilti, alaycılığın bir kısmını gölgeledi.

Sırıttı. "İltifat etme konusunda kendimi geliştiriyorum."

"Çok çalışın—ah."

Başparmağının yerini dili aldı ve bu, neredeyse bacaklarımın arasında olduğu kadar iyi hissettiriyor.

Oradaki zonklama giderek daha da şiddetleniyor. Kaslarım boşluğun etrafında kasılıyor ve orada bir şeye özlem duyduğumu fark ediyorum. Aramıza uzanıp penisini avuçluyorum ve onu ihtiyacım olan yere yönlendiriyorum, daha fazla beklemeye sabrım yok. Ve sonra yavaş yavaş aşağı doğru çökmeye başlıyorum.

İlk başta, eskisi kadar kötü. Ani bir baskı, ardından vücudumun alışık olmadığı bir şekilde gerilmesiyle birlikte gelen bir batma hissi. Rahatsızlık nöbetine rağmen devam ediyorum.

"Kahretsin, Wren," diye tısladı.

Sawyer'ın yüz ifadesi neredeyse acı dolu, ama aramızda gerçek bir rahatsızlık hisseden tek kişi benim. Çok adaletsiz.

"Aman Tanrım," diye ekliyor biraz şaşkın bir şekilde.

Yerçekimi şu anda işin büyük kısmını yapıyor olsa da, buna karşılık bir miktar gurur duygusu da ortaya çıkıyor.

Sawyer hâlâ muhteşem göğüslerimi avuçluyor ama artık göğüslerime bakmıyor. Dikkatini daha aşağıya, kucağına vermiş. Ben de aşağıya bakıyorum, şaşkınlıkla nefesimi tutarak penisinin içime girdiğini izliyorum. Bu... şey, hormonlar, feromonlar ve biyoloji, ama aynı zamanda baş döndürücü derecede samimi. Onun prezervatif takmasını beklemekten çok daha samimi.

Bu kamyonun dışındaki dünya benim için yok oldu. Sadece ben ve o varız ve her geçen saniye daha doğal gelen o ani doluluk hissi.

Başını geriye doğru eğiyor, gözleri kapalı, boynundaki tendonlar geriliyor, çenesi keskin ve düz bir açıyla kasılıyor. Omuzları ve kolları da gergin. Bacaklarının benimkilerin altında kasıldığını hissedebiliyorum. Hareket edersem ikiye ayrılacağından endişeleniyorum.

"Yanlış bir şey mi yapıyorum?" diye fısıldıyorum.

Gözlerini açar. "Hayır." Acı bir kahkaha atar. "Bunun otuz saniyeden daha uzun sürmesini sağlamaya çalışıyorum."

Söyleyiş biçiminde, yarı memnuniyetsiz yarı hayranlıkla karışık bir ifade, kendimi özel hissetmemi sağlıyor. Daha önce birlikte olduğumuzda bakir olmadığını varsaymıştım -ve torpido gözü de bunu doğruladı- ama bunun bir kısmının ona özgü olması hoşuma gidiyor. Yine, neden umrumda olduğunu tam olarak söyleyemiyorum, ama bir şekilde öyle.

Kalçalarımı kaldırıyorum, sonra tekrar aşağı iniyorum. Bu sefer daha kolay, daha pürüzsüz; yavaş hareket, pelvisimin alt kısmında hafif bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Daha önceki orgazmımdan daha derin, daha

güçlü. Daha da güçlü, giderek artan büyüklüğü beni şaşırtıyor. Bu onun için olmalıydı. İki kez orgazm olacağımı beklemiyordum.

Sawyer'ın ellerinden biri saçlarımın arasında, gevşek telleri nazikçe çekiyor. Diğeri ise beni açtığı yerin hemen üstüne dokunuyor, klitorisimin etrafında daireler çiziyor.

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, zevkin peşinde koşuyorum. Nefesimi kesip kafamdaki tüm düşünceleri silmeden çok önce, bunun şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazm olacağını biliyorum.

Bu düşüncesiz, ağırlıksız anın içinde sonsuza dek yaşamak istiyorum.

Hareket etmek istemiyorum ama mecburum. Gösterge panelindeki saat üç buçuk gösteriyor ve babam genellikle beşte kalkıyor. Eğer gizlice içeri girdiğimde o mutfakta bekliyorsa, doğru alarm kodunun bir önemi olmayacak.

Arabayı hareket ettirip yolcu koltuğuna geçtim ve Sawyer prezervatifle ilgilenirken ben de kıyafetlerimi tekrar giydim.

Gömleğini çıkarmış, altına boxer giymeden sadece şortunu giymiş. Üzerindeki az kıyafet, az önce seks yaptığımızı düşünürsek, olması gerekenden daha fazla dikkat dağıtıyor.

Çakıllı yolda, geldiğimiz yoldan geri dönerken ilk ben konuşuyorum. "Hep böyle mi oluyor?"

Soru sorulduğu anda pişman oluyorum. Bunun sebebi, vücudumu uyuşturan ve normal savunma mekanizmalarımı düşüren dopamin patlaması.

Sawyer sessiz. Beni duymamış gibi yapacak, ki bu da oldukça mantıklı

—
"Hayır." Sadece bunu söylüyor, sonra radyoyu açıyor.

Kendimi olaylardan uzak tutabileceğime güveniyordum. Bunu tam olarak olduğu gibi, bir yaz aşkı gibi ele alacağımı düşünüyordum.

Ve gerçekten de onun "evet" diyeceğine güvenebileceğimi düşünmüştüm.

Salwyer

Eylül

Gus bana bir esrar sigarası uzatıyor.

Başımı sallayarak votka dolu plastik bardağı kaldırdım. "Bununla yetinebilirim."

İş başındayız ama çalışmıyoruz. İşçi Bayramı'ndan sonra Atlantic Yat Kulübü oldukça sakin. Yılın en sevdiğim zamanı olmasının sebeplerinden biri de bu. Hava hala ılık, su her zamankinden daha sıcak ama hiç trafik yok. Marina neredeyse ıssız, sadece ben, Gus ve kışa hazırlık işlerine yardım etmek için kalan birkaç lise öğrencisi daha var. Üniversitelilerin hepsi gitti, teknelerin sahiplerinin çoğu da öyle.

Wade, elindeki yanan esrarı hevesle alırken, "Bize daha çok kalacak," diyor.

Çim sandalyesine iyice yaslanıp bir yudum daha içtim. Yat kulübünün restoranındaki bar tamamen kapalıydı ve içkiler sahipsiz kalmıştı. Yılın o zamanında şehirde bulunan üyeler için tatillerde tekrar açılacaktı, ama o zamana kadar kimse tam stok miktarını hatırlamayacaktı. Ve yaz garsonlarından biri olan ve o zamandan beri üniversiteye geri dönen Macie, rakamları biraz değiştirdiğini söyledi. Yıl sonu partisinde bana bunu sinsi bir gülümsemeyle anlattı. Bir şişe çalmak ve gizlice kaçmak için bir davetti bu. Fark etmemiş gibi davrandığım bir teklifti ve neden bu ihtimalin cazip gelmediğine dair hiçbir fikrim olmamasını dilerdim.

"Annenle aran nasıl gidiyor?" diye soruyor Gus, dirseğiyle koluma hafifçe vurarak.

"İyi," diyorum, ki bu doğru bir özet.

Onun evde olması güzel, ama gerçek bir düzene oturacak kadar uzun sürmüyor. Sadece ben olduğum zamana kıyasla ikimiz olduğumuzda ev daha boş geliyor, onun varlığı diğerlerinin yokluğunu daha belirgin hale getiriyor. Normale daha yakın... ama değil.

Gus başını salladı, beni yeterince tanıdığı için daha fazla ayrıntı sormaya gerek duymadı. Sanırım ailemin kirli çamaşırlarının bu kadar açıkta olmasının tek olumlu yanı, spekülasyon için çok az yer olması. Herkes zaten biliyor ve çoğu da bunu yüzüme söylemeyecek kadar kibar.

İçeceğimin kalanını bir çırpıda içip ayağa kalktım ve bardağı en yakın çöp kutusuna fırlattım. Hedefe isabet etti ve Ricky onaylayarak bağırdı.

"Hâlâ neden beyzbolu bıraktığını anlamıyorum dostum," diyor bana.

"Pratt," diye tersledi Gus.

"Ne?" diyor Ricky. "Sporun bununla hiçbir ilgisi yok..." Wade'in uzattığı esrarı sanki can simidiymiş gibi kapıyor, sesi titriyor.

Sandalyemi katlayıp köşedeki yığının üzerine koyuyorum. "Pazartesi görüşürüz arkadaşlar."

En yakın çıkışa doğru yürürken arkamdan "Hoşça kal dostum," ve "Görüşürüz Kaptan," sesleri yankılanıyordu; Wade de "Biliyorsun Kaptan..." diye ekliyordu.

Geri kalanını duyamayacağım bir mesafedeyim. Muhtemelen en iyisi de bu. Gus iyi niyetli ama Bennett olmanın ne demek olduğunu bilmiyor. İnsanların sana ne diyeceğini bilememesi, tüm hayatının bir trajediye dönüşmesi ve senin de bu trajedinin kurbanı olman ne demek, bilmiyor.

Dışarısı, kış için plastik ambalajlı teknelerin bir kısmının depolandığı devasa depodan daha sıcak hissediliyor. Bir sakız çıkarıp gümüş ambalajını cebime geri koydum ve naneli sakızı ağzıma attım. Eve arabayla gitmem gerekeceği için fazla içki içmedim ve annemle beyzboldan bahsetmek keyfimi neredeyse tamamen kaçırdı, ama son maaş çekimi almak için Dusty'nin ofisine uğramam gerekiyor. Sonbaharda yoğun yaz aylarına göre daha rahat, ama alkol çaldığımızı bilse gözünü bile kırpmazdı.

Dusty'yi masasının başına eğilmiş, bir denizcilik dergisini karıştırırken buldum. İlk kez olmasa da, muhtemelen kendi geleceğime baktığımı düşündüm. Dusty, Atlantic Yacht Club'da hepimizden daha uzun süredir çalışıyor. Babamın küçük kayığımızı iskeleden suya indirip baba-oğul balık avı gezilerine çıktığı yıllardan hatırlıyorum onu. Bu on yıl kadar önceydi ve Dusty zaten burada onlarca yıldır çalışıyordu.

Sadece beyzbolu özlemiyorum, üniversiteye girme şansım için en iyi fırsattı.

Açık kapıya hafifçe vuruyorum ve Dusty'nin başı birden kalkıyor.

“Bennett.” Duvardaki saate baktı. “Geç kaldın.”

"Bitirmem gereken birkaç iş vardı," diyorum, kıyafetlerime sinmiş tatlı sigara dumanının kokusunu almamasını umarak.

"Yılın bu kadar geç bir döneminde fazla mesai ücreti ödeyemem."

Ellerimi ceplerime soktum. "Biliyorum. Sorun yok."

Dusty beni birkaç saniye daha inceliyor ve başka bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. İyi niyetli ama sonuçta içi boş, tıpkı rehber öğretmenin odasındaki motivasyonel sözler gibi. "Hiçbir şey için geç değildir", "Fark yaratabilirsin" ve "Kendine inan"—bütün o boş laflar.

Sonunda iki zarf alıp bana uzattı. "İşte."

İlkinde, yani maaş bordroma, şöyle bir göz attım, sonra ikinciye geçtim. "Nedir—" Yazılı kelimeler aklıma gelince soru dilimde kaldı.

"Kişisel postalarınızı ev adresinize gönderin, Bennett."

Başımı sallayıp kapıya doğru döndüm. Tek bir kez bile tökezlemeden dışarı çıkmayı başardım. Bu, merak ve endişenin göğsümde kıvrınmasıyla sürekli iade adresine göz attığım için büyük bir başarıydı. Wren Kensington'ın bana neden bir şey göndermiş olabileceğine dair tek bir neden bile düşünemiyordum. Temmuz başından beri, onu tam bu otoparka bıraktığımdan beri onu görmemiş veya ondan haber almamıştım. Telefon numaralarımızı paylaşmadık ve tekrar görüşmek için bir plan yapmadık—ailesinin ayrılacağını söylediği için oldukça anlamsızdı. Evet, birkaç kez aklıma geldi—çoğunlukla diğer kızlar bana kur yaptığında—ama bunun her an geçip gidecek rastgele bir hayranlık olduğunu düşündüm.

Aldığım tek kişiselleştirilmiş posta, üniversiteye kabul mektuplarıydı ve bunlar da bir süre önce gelmeyi bıraktı.

Kamyonetime ulaştım, bagaj kapağına yaslandım ve zarfın içindekileri yırtmamaya dikkat ederek, kapalı kapağı olabildiğince hızlı bir şekilde açtım.

El yazısı çok şık görünüyor. Karmaşık kıvrımlar ve abartılı ilmekler. Düzgün satırları sesinden okuyorum, ezberlediğimin farkında bile olmadığım bir ses tonu.

Sawyer,

Merhaba. Bunu muhtemelen asla okumayacaksınız. Marina'ya hitaben yazıyorum ama yaz bittikten sonra orada çalışıp çalışmadığınızdan emin değilim. Belki de bunu gelecek yıl okuyorsunuz ve sizi görmeyeli çok uzun zaman oldu diye bunu size göndermem daha da garip geliyor.

Yeni İngilizce öğretmenim, yaz boyunca mektup arkadaşlığı fikrini kendisinin bulduğunu düşünüyor. Ve mesajlaşma icat edildiğinden beri mektup yazmanın "kaybolmuş bir sanat" olduğunu söylüyor. Ben bunun çok daha verimli olduğu için bir gelişme olduğunu savundum, ancak Bayan Plemmons (İngilizce öğretmenim) ödevi yine de tamamlamamız gerektiğini söyledi. Rastgele başka bir son sınıf öğrencisiyle eşleşebilir veya tanıdığımız birine yazabiliriz. Seni tanımıyorum ama Dalton'a gitmeyen son sınıf öğrencisi şartını karşılıyorsun, yani...

Yazın geri kalanı nasıl geçti? Yine blöf yaptınız mı? İyi partilere daldınız mı? Orada yıl boyu yaşamak nasıl bir şey? Muhtemelen turistler olmadan daha çok seviyorsunuzdur, ama aynı zamanda boş da hissettirmiyor mu? Manhattan her zaman kalabalık ve gürültülü, bu yüzden sessiz bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum sanırım.

Eğer bu mesajı alırsanız, yanıt yazmanıza gerek yok.

Mesajlaşmanın daha üstün olmasının bir başka nedeni: Bunu silebilirdim. Ama yazdıklarımı hala anlayabiliyor olsanız bile, bu mektubu baştan yazmak istemiyorum. Yazdıktan sonra fark ettim ki, istemediğiniz sürece bana geri yazmazdınız. Sanırım insanların bana yaltaklanmasına tekrar alıştım. Ve nedenini anlıyorum (benimle takılmak çok eğlenceli). Ama ben de bundan bıktım.

Neyse, "neredeyse yetişkin" olduğumuz için Bayan Plemmons, mektup alıp almadığımızı kontrol etmeyeceğini veya gönderdiğimiz mektupları gerçekten yazıp gönderdiğimizden emin olmak için okumayacağını söyledi. Yani, eğer cevap yazmazsanız, İngilizce dersinden kalmam.

Çok fazla boş alan var ve başka ne yazacağımı bilemedim, bu yüzden işte daha önce resim dersinde yaptığım bir yelkenli çizimi. Biliyorsun, tekneleri seviyorsun.

-Çalikuşu

Wren

Ben buzdolabını karıştırırken annem mutfağa girdi. "Akşam yemeğini mahvetme Wren, lütfen."

"Akşam yemeğinde evde olmayacağım," dedim, bir yoğurt alıp kapıyı kalçamla kapatarak çatal bıçak çekmecesine uzanırken. "Gia ve Josie ile Cadılar Bayramı kostümleri almaya gidiyorum."

"Henüz Ekim ayı bile gelmedi."

"Neredeyse Ekim ayındayız," diye karşılık veriyorum, bir kaşık kaparak. "Ve her birimiz için birden fazla kıyafete ihtiyacımız var. Çok erken diye bir şey yok."

Doğrusu, alışverişimiz muhtemelen Cadılar Bayramı'ndan uzaklaşacak. Bir geziyi tek bir etkinlikle sınırlamanın bir nedeni yok. Ama biliyorum ki ailem yetişkinliğe yaklaştığım fikriyle mücadele ediyor. Ailemin beni yeni açılan Beşinci Cadde iç çamaşırı mağazasında değil, sevimli bir kostüm ararken hayal etmesi herkesin çıkarına. Gia geçen hafta sonu Columbia'da bir birinci sınıf öğrencisiyle tanıştı ve ilk buluşmaları için yeni bir sütyen istiyor. Ve en sevdiğim takımı giydiğimde Sawyer Bennett'ı düşünmeden edemiyorum, bu yüzden muhtemelen ben de yeni bir şey seçeceğim.

Kapıya doğru yarı yolda ilerlerken annem tekrar konuşmaya başladı.

"Kişisel beyanınızın taslağını bitirdiniz mi?"

Yavaşça dönüyorum, yumruğumu kaşığın etrafında gevşetmeye zorluyorum. Sadece stres, diye kendi kendime söylüyorum. Herkes üniversite yüzünden stres yaşıyor. "Neredeyse bitti. Geri kalanını bu hafta sonu tamamlayacağım."

Annem ismimi iç çekerek söylüyor, ardından da "Bunu ciddiye almalısın." diyor.

"Benim."

Gerçekten öyleyim. Eğer öyle olmasaydım, en başından beri böyle bir açıklama yazmazdım. Ama ne kadar ciddiyet gösterirsem göstereyim, üniversiteye olan ilgisizliğimi gizleyemem. Dört yıl daha dersler, ödevler ve zorunlu devam, en sevdiğim şehirden ve tanıdık insanlardan uzakta olmak mı? Bunların hiçbiri bana çekici gelmiyor. Arkadaş grubumu gerçek sadakate sahip olanlardan -ya da öyle olduğunu düşündüğüm kişilerden- ayırmak biraz zamanımı aldı ve sıfırdan, yabancılarla başlamak çok yorucu geliyor.

Üniversite konusunda tereddütlerimi dile getirdiğim her seferinde, ebeveynlerim hep "Orada olunca çok seveceksin!", "Gerginlik normal" veya "Senin için mükemmel okulu bulacağız" gibi aynı türden yanıtlar verdiler.

Daha da kötüsü, tereddüdümün ikinci sınıfta olanlardan kaynaklandığından endişeleniyorlar. Ama Üçüncü sınıf üniversite hayalimi yıkmadı. Zaten hiç var olmamıştı. Ve hiç kimse -ne ailem, ne kız kardeşim, ne de arkadaşlarım- bunu anlamıyor. Gia zaten Yale'e erken başvuru yaptı ve Josie şu anda Stanford'daki yurt odasının renk düzenini planlıyor.

"Her şey yolunda mı canım?"

Ben pek insanları memnun etmeyi seven biri değilim. Çok güçlü iradeli olduğum için kolay kolay pes etmem. Ama duygularına ve fikirlerine önem verdiğim az sayıda insan var ve bu listenin başında da anne babam geliyor. Anneme, başvuru tarihleri yaklaştıkça üniversiteye dair çekincelerimin azaldığını, aksine azaldığını söyleyemiyorum. En azından onlara sunabileceğim alternatif bir plan bulana kadar.

"Her şey harika," diye yanıtlıyorum. "Sadece tenis antrenmanından yorgunum."

"Tamam," diye yanıtladı annem, yemek odasına doğru yönelirken. Oradaki büyük masaya devasa inşaat planlarını yaymayı seviyor. "Muhtemelen babanla ofiste buluşurum ve sen evde olmazsan akşam yemeğine çıkarız."

"Kulağa hoş geliyor," diyerek merdivenlere doğru yürüdüm.

Annem yan odadan, "Postalarını al," diye sesleniyor. "Espresso makinesinin yanında sıralanmış."

İç çekerek yoğurdumu kaşığımla aynı elime aldım ve tezgâhın üzerindeki düzenli yığınlara doğru yürüdüm. "Eğer burası yine Princeton

ise, iyice umutsuzluğa kapılmaya başlamışlar demektir."

Özellikle de Ivy League tarzı bir öğrenci olmadığım için. Sürekli olarak aldığım tek etkileyici notlar resim dersinde. Karnelerimin geri kalanı biraz çeşitlilik gösteriyor; çoğunlukla B'ler, ama arada sırada bir C de araya giriyor. Yine de, ünlü ve seçici bir üniversite beni sırf soyadımın Kensington olduğunu doğru bir şekilde varsaydıkları veya dikkatlice araştırdıkları için kabul edecek ve böylece kaydım sekiz haneli bir çekle sonuçlanacak.

Bu ayrıcalıklı muamele Rory'yi sinirlendiriyordu çünkü kız kardeşim Ivy League'e girebilecek nitelikteydi. Annemin kızlık soyadı olan Florence Garner adıyla başvurup, seçkin kurumlardan istediği birini seçebilir ve akademik burs kazanabilirdi. Rory, kendi yetenekleriyle üniversiteye girmek istiyordu. Ben mi? Nasıl olursa olsun, istemiyorum.

Parlak bir üniversite tanıtım broşürü var—UPenn, Princeton değil, sanki Pensilvanya'ya taşınacakmışım gibi—ve renkli kağıdın yanında sönük duran beyaz bir zarf. Ta ki iade adresini okumak için zarfı çevirene kadar; o an midem alt üst oluyor.

O da cevap yazdı.

Emin değildim, öyle yapacaktı.

Bir hafta sonra kesinlikle yapmayacağına emin oldum, sonra da lise son sınıfın ikinci günü öğle yemeğine giderken Bayan Plemmons'ın masasına mektubu bıraktığımdan beri iki hafta geçti. Marınanın adresini yanlış yazdığımı—Dalton'da okul saatlerinde teknolojiye kesinlikle izin verilmiyor, bu yüzden gizlice bir internet araması yapıp sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde karalamak zorunda kalmıştım—ya da tekne gezintisinin İşçi Bayramı'ndan sonraya uzamadığını ve mektup doğru yere ulaşmışsa da atılmış veya kaybolmuş olduğunu kendime telkin ettim.

Ama o da cevap yazdı.

Annem gözümün önünde değil, yemek odasında işine odaklanmış durumda ve bunu sorgulayamıyorum, bu yüzden yüzümde geniş bir gülümseme belirmesine izin vererek neredeyse seke seke merdivenlere doğru ilerliyorum.

Merdiven sahanlığına ulaştığımda ve yatak odama doğru koridorda ilerlemeye devam ettiğimde ise bu durumu sorgulamaya başladım.

Ortalama bir on yedi yaşındakinden daha alaycıyım. Para birçok sorunu çözebilir, ama aynı zamanda bazı sorunlar da yaratır. Ne kadar çok paranız varsa, o kadar belirgin bir hedef haline gelir. Third ile yaşananlar yardımcı

olmadı, ama zaten çoğu insanda kötü niyet olduğuna inanmaya meyilliydim. Dostça davranışları sorgulamaya ve görünürdeki samimiyetten şüphe duymaya başlamıştım.

Yani, neredeyse hiç tanımadığım bir çocuktan gelen bir mektubu tutarken göğsümde neden böyle bir akrobatik hareketin yaşandığını açıklayamıyorum. Sawyer'ı da açıklayamıyorum. Ne gizemli kişiliğini ne de onu hiç tanımadan önce başlayan o karşı konulmaz ilgiyi. Bu ilgi, onu göğüslerimden veya cesaretimden etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını çatarken gördüğüm anda oluştu. Şey, hatırlıyorum da, "muhteşem göğüsler" yorumunu yapmıştı, sanırım biraz etkilenmişti. Sadece oyunculukta mükemmeldi. Bir mektup söz konusu olduğunda, oyunculuk yapmasına bile gerek yoktu. Sadece görmezden gelebilirdi.

Sırt çantamı yatağımın ayak ucuna bıraktıktan sonra döşemeli banka oturdum ve parmağımı dikkatlice zarfın kapağının altına kaydurdım. Açmak için yeterince sabırsızdım ama bana boş bir sayfa veya kısa bir "Bir daha benimle iletişime geçme" göndermemiş olma ihtimaline karşı iade adresini yırtma riskini almak istemedim.

Zarfı açtığımdan önce dikkatlice katlanmış kağıdı dışarı kaydurdım, kalbim sevinçten zıplamaya benzer küçük bir teklemeye girdi, çünkü yazının sadece bir veya hiç olmadığını, aksine birçok satırdan oluştuğunu fark ettim. El yazısı düzgün ve özenliydi. Tamamen büyük harflerle yazılmıştı. Kamyonu gibi, ona yakışıyordu—sağlam ve kararlı.

ÇALIKUŞU,

SELAMLAR.

İŞÇİ BAYRAMI'NDAN SONRA PEK ÇOK İNSAN TEKNELETİNİ DENİZE
İNDİRMİYOR AMA BEN EKİM AYINA KADAR MARINADA ÇALIŞIYORUM.
SONBAHARDA YAPILACAK ÇOK İŞ VARTI, TEKNELETLİ VE İSKELELETLİ
DEPOLAYIP HER ŞEYİ KIŞA HAZIR HALE GETİRMEK GEREKİYOR.
HAKLISIN. BEN DE YILIN BU ZAMANINI TERCİH EDİYORUM. GAS, WADE
(KAHVERENGİ SAÇLI, SENİ PARTİYE DAVET EDEN O) VE BİTKAÇ BAŞKA
ADAM DA HALA ÇALIŞIYOR. EĞLENCELİ AMA SAKIN. SANIRIM BUNA
ALİŞTİM. ATASÖZÜNDE DENDİĞİ GTBİ, FIRTINADAN SONRAKİ SAKINLIK
GTBİ.

GEÇEN HAFTA SONU DALIŞ YAPTIM. SU ŞU AN EN SICAK AMA
DALGALAR ÇOK SEZİLTİ. SANKİ AKINTIYA KATŞI YÜZÜYÖRMÜŞ GTBİ,

KYMA DOĞRU GÜDÜYÖRDÜM AMA SAĞ SALIM KATZAYA ÇIKTIM. ÇOK SOĞUMADAN ÖNCE BİZKAÇ KEZ DAHA GÖDECEĞİM MUHTEMELİN.

DÖRDÜNCÜ TEMMUZ'DA ZENGİNLERİN PARTİLERİNDEN YETERİNCE KEYİF ALDIM, AMA WADE VE CAMMIE AĞUSTOS AYINDA BİZKAÇ TANE DAHA NORMAL PARTİ DÜZENLEDİLER.

TEKNELER HAKKINDA HİÇBİR ŞEY BİLMİYEN BİZİ İÇİN GÖZÖKTE ÇOK İYİ ÇİZİM YAPMOTRSUN. EĞER BUNU HAFIZADAN ÇİZDİYSEN, GÖZÖKTE ÇOK ETKİLENDİM. ASLINDA, HER İKİ DURUMDA DA ETKİLENDİM.

İNGİLİZCE SINAVINI GÖNÜL RAHATLIĞIYLA GEÇMEK İSTİYOTRSAN, BANA NEW YÖRK VE TANIDIĞIN TÜM DALKAVUKLAR HAKKINDA DAHA FAZLA ŞEY ANLAT.

-SAWYER

SAWYER BENNETT

23 KİLİSE CADDESİ

MONTAUK, NY 11937

Zarfi saklamama gerek yoktu. Zarfi ne kadar dikkatsizce açarsam açayım, ona geri yazabileceğimden emin olmuştu.

Yanaklarım ağrımaya başlayana kadar, adını okuduğumdan beri gülümsemeyi bırakmadığımı fark etmiyorum.

Sawyer

Sawyer,

Tamam, bu konuda haklıydın—

"Selam Kaptan! Evde misin?"

Wren'in mektubunu masamdaki açık bir çekmeceye bıraktım ve Gus kapıdan içeri girmeden saniyeler önce dizimle çekmeceyi kapattım.

"Hayır," diye mırıldandım, sandalyenin ilk iki ayağı yerden kalkana kadar geriye yaslanarak. "Birisi beni kaçırdı ve kamyonumu polislerin kapışması için dışarıda bıraktı."

Bennett soyadlı birini aramak için fazla zaman harcamazlardı.

"Eğer kaçırılıp –tahmin ediyorum– öldürülseydiniz, kamyonunuzu en yakın arkadaşınıza hediye etmez miydiniz?"

Gus'ın ulaşım aracı bisiklet. Marinada benim kadar para kazandı ama benden farklı olarak üniversiteye gitmeyi planlıyor. Kazandığı her kuruşu, Cammie'nin gittiği yerel meslek yüksekokulunda birkaç dönem geçirmesini sağlayacak bir fona yatırıyor. Eğer okul ücretine ek olarak oda ve yemek masraflarını da eklemek istemiyorsanız, buradaki en iyi seçenek bu.

"Elbette, senin mutlu olmana sinirlenip seni rahatsız ettikten sonra öldürüldüm, çünkü sen bu sayede bedava bir araba elde etmiştin."

Kısa bir süre gülümsedikten sonra Gus'ın dikkati masama kaydı. "Ödev mi yapıyorsun? Gerçekten mi?"

Öğretmenlerin "boşa harcanmış potansiyel" diye adlandırdığı türden biriyim. Zekiyim. Okul her zaman kolay geldi. Evde hiç çalışmasam bile, derste dikkatimi vererek sınavları başarıyla geçebiliyorum. Ama notlar gerçekten önem kazanmaya başladığı anda, hayatta hiçbir şeyin anlamı kalmamış gibi geldi ve her şeydeki notlarım dibe vurdu. Sempati ve acıma bir yere kadar uzanır, sonra insanlar bahaneler üretmeyi bırakır ve o zamana kadar not ortalamam zaten kurtarılamaz hale gelmişti. Mezun olmamı sağlamak için yeterince şey yapıyorum, hepsi bu. Gus veya diğer arkadaşlarımla, ara sıra dersleri aksatmadığım veya her dönem Yüksek Başarı Listesi'ne giren tek öğrenci olmadığım günleri hatırladığından şüpheliyim.

Omuz silkip "Pek sayılmaz" dediğimde Gus hiç şaşırılmış görünmüyor.

Ne yaptığımı, yani Wren'in son mektubunu okuduğumu söyleseydim şok olmuş gibi görünürdü.

Haftalardır, hatta aylardır karşılıklı mektuplaşıyoruz. Eylül ayından önce, Noel Baba'ya inandığım son Noel'den beri hiç mektup yazmamıştım.

Wren'e yazdığım yaklaşık bir düzine mektubun herhangi birine numaramı ekleyebilirdim, ama eklemedim. O da bana numarasını göndermedi. Birbirimizle iletişim kurmak istiyorsak, mektup yazıp, mektupların evim ile onun çatı katı dairesi arasında taşınması için postacılara güvenmek zorundayız; bu garip, oldukça saçma ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde eğlenceli. Rastgele düşüncelerimi karalarken mürekkebin kağıt üzerinde parıldamasını ve kurumasını izlemeyi seviyorum. Ders aralarında veya kırmızı ışıktaki tek kelimelik bir mesaj yazmak yerine, sayfayı bilinç akışıyla kaplamak gibi. Wren'in bana yazdığı sırada nerede olduğunu kullandığı kağıda bakarak çözmek gibi. Çizgili kağıt okul anlamına geliyor; pembe kırtasiye malzemeleri evden.

Bunlardan herhangi birini Gus'a söylesem, ya inanılmaz derecede şaşırır ya da kahkahalarla gülerdi. Muhtemelen ikisi birden. Temmuz ayında ayrıldığından beri Wren'den hiç bahsetmedi ve onun bu ilgisinin geçmesinden memnun olsam da, benimkine nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Wren Kensington'a olan ilgimin tamamı bu işte. Hayatlarımız birbirinden temelden farklı olduğu için biraz merakla karışık bir çekim. Onunla konuşmak, kitap okumak veya film izlemek gibi; başka bir dünyaya kaçış. Wren, okuldaki sınıf arkadaşlarımla bahsettiği TV dizilerinin galalarına gittiğinden bahsettiğinde gözlerimi deviriyor muyum? Evet. Ya

da kamyonumun dandik radyosunun ara sıra aldığı şarkıları söyleyen sanatçıların konserlerine gittiğinde? Evet. Ya da bir hafta sonunu mükemmel Şükran Günü kıyafeti için alışveriş yaparak geçirdiğinde -her ne anlama geliyorsa- eminim ki çoğu mağazayı kıskandıracak bir kıyafet koleksiyonuna sahip olduğunu düşündüğümde? Evet. Ama bunların hepsi beni de eğlendiriyor, bu yüzden yazmaya devam ediyorum ve Wren'in hayatımda en ufak bir ilginç şey bulduğunu bilmesem de, o da biliyor.

Sol koluma sert bir şey çarptı.

"Ne saçmalık?" Odadaki tek beyzbol topu atma ihtimali olan Gus'a öfkeyle baktım.

En yakın arkadaşım sırtıyor. Beni çok iyi tanıdığı için, çoğu insanın endişeleneceği bakışlarımdan kaçınmıyor. "Bu gece neyin var? Lucky's'e gitmek isteyip istemediğini üç kere sordum."

"Yani, Lucky's'e kadar şoförünüz olmamı mı kastediyorsunuz?" diye düzelttim, sorusundan kaçınarak.

Bölgedeki makul fiyatlara ve gösterişli kokteyl menüsüne sahip olmayan, ayrıca sahte kimlik kartı almaya gücünüz yetmese bile gevşek bir kimlik kontrolü politikası uygulayan tek bar olan Lucky's, Gus'ın bisikletle ulaşabileceği mesafenin dışında kalıyor. Özellikle yılın bu zamanında. Henüz kar yağmadı ama sıcaklık donma noktasının civarında seyrediyor, bu yüzden sadece zaman meselesi.

"Herkes gidiyor mu?" Eğilip yerden beyzbol topunu alıyorum ve yıpranmış derinin üzerindeki örgü dikiş boyunca baş parmağımla yokluyorum.

"Evet," diye doğruluyor Gus.

"Evet. Tabii." Beyzbol topunu dizüstü bilgisayarımın yanına bıraktım. Ayağa kalktım. Gerindim. Akşamı, muhtemelen şu anda bir sürü sörfçünün ilgisini çeken bir kızdaki gelen mektubu okuyarak geçirmekten daha iyiydi.

Wren, Şükran Günü'nü Los Angeles'ta yaşayan annesinin ailesiyle geçiriyor. Önemsiz bir detay, bilmem bile gerekirdi.

"Sadece üzerimi değiştireceğim," diyerek dolaba doğru yöneldim.

Gus başını salladı. "Harika. Yiyeceğiniz var mı?"

"Buzdolabındakilerden ye," diyorum ona, aslında yiyebilecek pek bir şey olmadığını biliyorum. Çünkü son zamanlarda market alışverişiyle uğraşmadım – Gus gibi dört erkek kardeşin en büyüğü olduğum için değil. Annem geçen hafta bir aylık bir görev için ayrıldı ve ben de tekrar tamamen yiyecek sorumluluğunu üstlenmeye alışmadım.

Kırışık tişörtümü temiz kokan lacivert bir tişörtle değiştiriyorum, sonra da beyzboldan kalma eski bir rüzgarlık ceketini üzerine geçiriyorum. Wren'in son mektubunu çekmecedan eski ayakkabı kutusuna koyup dolabımdaki rafa geri yerleştirdikten sonra telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum.

Gus'ı mutfakta, bir kavanoz turşu yerken buldum.

Burnuma sirke kokusunun çarpmasıyla yüzümü buruşturuyorum. "Lucky's'e gitmeden önce bunu mu yiyeceksin?"

Gus, ağzı dolu bir şekilde, kavanozun kapağını kapatıp buzdolabına geri koyarken, "Hepsi bu kadardı," diye mırıldandı. Lavaboya doğru yürüdü, musluğu açtı ve direkt musluktan içti.

Gözlerimi devirdim. "Kamyonda olacağım. Kapıyı kilitleyin."

Annem ve babam, on beş yıl önce bu eve taşındıklarında karşı sokaktaki çiftle anahtarlarını değiştirdiler. şimdi ise Gus'ın arabaya binme isteğini bu şekilde sağlıyorum ve ben de Gus'ın ailesinin köpeğini okuldan sonra bu şekilde dışarı çıkarıyorum, çünkü hem annesi hem de babası çalışıyor ve o ve küçük kardeşleri yerel okul sisteminin sunduğu hemen hemen her etkinliğe katılıyorlar.

Kamyona bindiğimde, önlem olarak camları indirdim; suyun Gus'ın turşu kokulu nefesini pek de azaltmayacağından emindim. Göstergedeki sıcaklık göstergesinin tamamen doğru olduğundan emin değilim—41 gösteriyor—ama yanlış da hissettirmiyor. Perşembe öğlen neredeyse elliye ulaşmıştı; Gus'ın en küçük kardeşi hindiyi dışarıda yememizi önerdi.

Tahmin ettiğim gibi, Gus arabaya bindiğinde tuzlu deniz suyu kokusu alıyorum. Ama atıştırmalığının izleri, Lucky's'e doğru giderken -ya da ben alışınca- kayboluyor ve ilerideki kalabalık otoparkı görünce içimden bir ah çekiyorum.

Kalabalık tahmin edilebilir bir durum; kışın burada yapılacak pek bir şey yok, üstelik tatil haftasonu, ama yine de can sıkıcı. Arabamı yolun yarım mil ilerisine, bariyerin hemen önüne park etmek zorunda kaldım ve keşke daha fazla kat giyseydin diye düşündüm, çünkü rüzgarlık soğuk rüzgarları hiç engellemiyor.

Sonra, bara girer girmez, ceketimi çıkarıp kollarımı sıvadım. Buradaki hava nemli ve yapış yapış, ter ve sigara dumanıyla tatlanmış. Barın kurallarının çoğu gibi, sigara içmeme kuralı da sıkı sıkıya uygulanmıyor.

Etrafımızda birçok tanıdık yüz var, ama Cammie'nin yüzüne şöyle bir daha bakıyorum. Bu yıl aynı okula gitmiyoruz ve onun günlük hayatımızın

bir parçası olmaması garip geliyor. Derslerine gidip gelmek ve golf kulübünün yanındaki otelde yarı zamanlı çalışmak arasında, onu neredeyse hiç görmedim.

Cammie birkaç saniye sonra bu tarafa doğru baktı. Önce gülümseyen Gus'ı gördü, sonra beni gördü ve bakışları daha da büyüdü.

Midem alt üst oldu ve adımlarım otomatik olarak yavaşladı. Kahretsin. Biraz mesafenin arkadaşlığımızın normale dönmesine yardımcı olacağını umuyordum.

Gus'a şöyle bir baktım ama fark etmedi. Wade'e doğru hızla ilerliyor, sırtına vurmak için elini uzatmış.

Yanlış anladığımı umarak nefesimi veriyorum.

Önce kış için saçlarını uzatan Ricky'yi selamlıyorum ve sivri saç telleriyle ilgili takılıyorum.

Ardından Cammie'ye sarılıyorum, "Seni görmek ne güzel," değişim içten. İlkokuldan beri arkadaşız.

Herkese selam verdikten sonra bir bira alacağımı söyledim. "İster misin?" diye sordum Gus'a, o da Wade'in telefonunda bir şeye bakıyordu. Sanırım Knicks maçıydı.

"Evet," diye yanıtladı, cebinden on dolarlık bir banknot çıkarıp bana uzattı.

Başımı salladım. "Endişelenme."

Gelecek yıl için para konusunda stresli olduğumu biliyorum. Bu yaz marina'da iyi bir miktar para kazandım ve... hiçbir şey için para biriktiriyorum.

Gus, parayı bana daha yaklaştırmak için, "En azından benzin parası," diyor. "Ya da şoförlük bahşisin." Wade'e bakıyor. "Şoförler bahşiş alıyor mu?"

Wade gözlerini oyundan ayırmıyor. "Bilmiyorum."

Wren bunu bilirdi. Bu düşünce rastgele ve istenmeyen bir düşünce.

Kelimenin tam anlamıyla ülkenin öbür ucunda. Temmuz ayından beri onu görmedim. Sadece mektup arkadaşız, normal arkadaş değiliz ve kesinlikle kız arkadaşım değil. En yakın arkadaşlarımla barda otururken onu düşünüyor olmam çok saçma.

Barmenlere doğru yürüyorum, aklımdan Wren'i geçirmemeye kararlıyım. Her zamanki barmenlerden biri olan Owen'dan sipariş veriyorum; o da sahte kimliğimi sormaya bile tenezzül etmiyor.

Bira siparişini beklerken Emily Stone yanıma yanaştı.

Ve belli bir sarışını düşünme yasağım muhteşem bir başarısızlığa dönüşüyor. Çünkü yanımda oturan kıza kesinlikle odaklanamıyorum, o da bana Şükran Günü tatilimin nasıl geçtiğini sorarken "kazara" göğüslerini sağ pazıma değdiriyor.

Owen biralarla geri döndüğünde rahatladım, yalnız olmadığımı fark ettiğinde yüzündeki eğlenmiş sırtışı görmezden geldim.

Emily, bir tutam saçını parmağıyla çevirerek, "Biraz benim masama gelmek ister misin?" diye sordu. "Birlikte vakit geçirebiliriz, sonra da dışarı çıkabiliriz..."

"Bu gece olmaz," dedim ona. "Bu gece erkeklerin gecesi."

Emily masama göz attı. "Cammie orada."

"O, erkeklerle arkadaş."

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "İkinizin birlikte olduğunu herkes biliyor."

"Güle güle Emily," dedim ve uzaklaştım.

Masaya geri döndüğümde, Cammie dışında herkes gülümsüyordu.

"Dikkatli iç şunu dostum," diye uyarıyor Wade, Gus'a birasını uzatırken. "Emily içine tükürmüş olabilir."

"Onunla birlikte olsan iyi olur, Kaptan," diyor Ricky bana. "O zaman muhtemelen ilgisini kaybeder."

Açık tabureye otururken ona orta parmağımı gösterdim, umarım erkekler ilgilerini kaybedip başka bir konuya geçerler.

"Peki ya sen, Cammie?" diye soruyor Wade. "Üniversitedeki erkekler sana iyi davranıyor mu?"

Cammie başını salladı. "İşletme sınıfından bir arkadaşımın çıkıyorum. Luke. Çok iyi biri. Bu hafta sonu tanışmanızı umuyordum ama tatil için evine gitti."

İçime bir rahatlama hissi yayıldı. En azından bu geceden iyi bir şey çıktı. O yoluna devam etti.

"Harika, Cam," diye hızlıca karşılık verdim.

Çok hızlı.

Başını bana çevirdi. "Seninle iyi geçinmenin bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum, Kaptan. Önce onunla tanışmak istemiyor musun? Niyetleri hakkında birkaç tehditkar soru sormak istemiyor musun? Herhangi bir erkek benim için yeterli mi?"

Masada birdenbire sessizlik hakim oldu, adamlardan birkaçı birbirlerine garip bakışlar attı.

Bira şişesini daha sıkı kavradım. Bardağın çatlama ihtimali yüksek. "Tabii ki hayır. Ama iyi bir muhakeme yeteneğin var, yani eğer onu seviyorsan..."

Cammie'nin cevabını beklerken masanın etrafında rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürüyor. Hafifçe alaycı bir şekilde gülüyor, sonra içeceğinden bir yudum alıyor.

Gus'a bakıyorum. O da bu garip durum karşısında ne yapacağını bilemediği için omuz silkiyor.

Cammie, taburesinden kalkıp barın arka tarafına doğru ilerlerken, "Tuvalete gidiyorum," diye mırıldandı.

Derin bir iç çekerek, "Kahretsin." dedim.

Kimse sormaz. Herkes bilir, Emily'nin dediği gibi. O zamanlar sadece kötü kararlar almıyordum. Hiçbirini saklamaya da zahmet etmedim.

Wade boğazını temizledi. "Üstesinden gelecektir."

Yapacak mı? Bir yıldan fazla oldu.

Bir yudum bira içtikten sonra ayağa kalkıp Cammie'yi takip ediyorum. Burada arkada bazen canlı müzik veya karaoke için kullanılan küçük bir sahne var –şu anda bir çift sahnenin önünde öpüşüyor– ve bir de bardo masası.

Birkaç dakika sonra Cammie tekrar ortaya çıkar. Beni beklerken ve yavaşça yaklaşırken görünce içini çeker.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

Başını sallayarak kapıya doğru yöneldi. Ben de arkasından, yaklaşan konuşmadan korkarak ilerledim.

Dışarı çıktığımızda, "Özür dilerim," dedim.

Nefesini dışarı verip kollarını kendine sardı. "Hayır. Ben öyle değilim. Aşırı tepki verdim."

"Eğer sen mutluyusan, ben de senin adına mutluyum. Söylemeye çalıştığım tek şey buydu."

"Biliyorum." Cammie yutkunarak yere baktı. "Senin fikrini değiştirmeni bekliyordum. Bizim hakkımızda. Hiç değiştirecek misin?"

Ben de yutkunuyorum, dürüst cevabı geciktiriyorum. "Hayır."

Yavaşça söyledim ama yine de irkildi.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Bunu asla yapmamalıydım—"

"Sen değildin. Ben istedim. Acı çektiğini, o gece içki içtiğini biliyordum. Çoğu zaman bunun ben olduğumu bile fark etmediğinden emin değilim." Ayakkabısının ucunu toprağa sürüyor. "Sürekli özür dilemeni

istemiyorum. Sadece... Olanlardan sonra beni farklı göreceğini düşündüm. Sonra da her şeyle yüzleşmen için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu kendime söyledim. Ama şimdi... Sanırım bunu senin ağzından duymaya ihtiyacım vardı. Beklemeyi bırakmamı söylemene.”

“Sorun sende değil, Cammie. Yaşanan her şeyden sonra mahvoldum. Yapamıyorum—yapacak gücüm yok—”

"Sevgililerin kavgası mı, Bennett?"

Sesi tanıdığım anda irkildim. Yavaşça döndüm ve karşımda sırttan Brett Nichols'ı gördüm.

Onu bir yıl önce gördüğüm zamankiyle aynı görünüyor. Sanırım yakışıklı. Adam her zaman bolca kadın ilgisi çekiyor çünkü nadiren de olsa kaba davranmadığı zamanlarda çekici olabiliyor.

"Sadece özel bir konuşmadı, Nichols," diye sakince yanıtlıyorum.

Brett bana şöyle bir baktı. "Hey, Cammie. Seni ilk başta tanıyamadım. Artık Bennett'in ilgisi için yalvarıp durmayı bırakmış olacağını düşünmüştüm."

Öfkemle boğuşmaya çalışarak yumruklarımı yavaşça sıkıp gevşetiyorum.

"Defol git, Brett," diye karşılık verir Cammie.

"Sana o sözde Kaptan'ın yaptığından çok daha iyi davranırım, tatlım."

"Yeni şehriniz de sizi kovdu mu?" diye çıkıştım.

Brett, artık o kadar kayıtsız görünmeyerek alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sadece ziyaret ediyorum. Bazı insanların aksine, istenmediğim yerde kalmıyorum."

"Öyleyse git, burada istenmiyorsun," diyerek arkamı döndüm.

"Kaptan!" diye bağırdı Cammie.

Ama ben hazırım, Brett beni binanın kenarına doğru ittiğinde genişçe gülümsüyorum. Sağ yumruğu çoktan kalkmış ve hazırda bekliyor. Benimkiler ise yanlarımda. Bir tepki istiyor. Babam gibi olduğumu kanıtlamak istiyor; babam onun hayatını mahvetmişti. İsteddiği kadar ucuz darbeyi yiyebilir. Ona karşılık vermeyeceğim.

“Omuzun nasıl Nichols? Hala softbol atıyor musun?”

“Duyduğuma göre bu aralar hiç atış yapmıyorsun. O altın kolun pek iyi görünmüyor, Bennett.” Brett beni tekrar itti, sonra uzaklaştı.

Burada iki arkadaşıyla birlikte, ikisini de tanımıyorum. Muhtemelen yeni arkadaşlar. Söylentilere göre, anne babası boşandıktan sonra annesiyle birlikte şehrin kuzeyine taşınmış.

Brett, yüzündeki o sinir bozucu sırıtışla bana bakıyor. "Eskiden daha eğlenceliydin. Hala yumruk atmaya cesaret edemeyecek kadar korkaksın, değil mi?"

"Hadi gidelim, Kaptan." Cammie yanıma geldi ve Brett'e dik dik baktı.

Brett'e daha da yaklaşıyorum, böylece onu etkili bir şekilde engelliyorum. Biliyorum ki ona saldırmayacağım, ama o tahmin edilemez biri. Cammie'nin kavgaya karışmasını istemiyorum.

"Sen buna değmezsin, Nichols," dedim ve endişeli Cammie'nin peşinden içeri girdim.

Arkadan saldırıya uğramayı yarı yarıya bekliyorum. Ama asla olmuyor. Nihayet bu geceki durum düzeldi.

Salwyer

Aralık

Ricky, Wade'e "Peki ya senin evin?" diye soruyor.

Wade başını salladı. "Bana uyar. Cammie buraya gelince ona da soracağım. Bilen var mı nerede—"

"Şapka." Gus koluna hafifçe dokundu.

"Ne?" Gömleğimin dar yakasını çekiştiriyorum.

Bu yılbaşı partisine gelmemin tek sebebi Gus'ın beni arabayla bırakmamı rica etmesiydi ve ben de geldiğimizden beri gitmeye hazırdım. Umarım o da sonunda aynı sonuca varmıştır.

"Bu Wren Kensington değil mi?"

Başımı hızla sola çevirdim, onun işaretine uyarak. Uzun süre ya da çok dikkatlice bakmama gerek kalmadı. Wren'i görmemek imkansızdı. Saçları daha uzundu, sarı telleri altın sarısı bukleler halinde dökülüyordu. Elbisesi kısa ve parıldayan, siyah üzerine gümüş ışıltılar taşıyordu. Topuklu ayakkabı giymişti ve bacakları sonsuz gibi görünüyordu.

Ben o yoldan tek kelime etmeden yürüyorum.

Wren, tanımadığım, yaklaşık bizim yaşlarımızda görünen bir kızla konuşuyor.

"...Kit'in umurunda olmayacak," diyor. "Evi biliyor musun?"

"Elbette," diyor kız heyecanla.

"Mükemmel." Wren bana doğru baktı, gözlerimi yakaladı. "Orada görüşürüz."

Wren'in elini uzanır uzanmaz yakalıyorum ve onu koridordan, barın yanından geçirip mutfağa doğru sürüklüyorum. Topuklu ayakkabılarıyla bile bana kolayca ayak uyduruyor.

Köşede küçük bir depo var, orada bozulmayan gıdalar ve yedek malzemeler saklanıyor.

Wren'i içeri çekiyorum, ışığı yakıyorum, kapıyı kapatıyorum ve ona dönüyorum. "Paris'te olduğunu sanıyordum."

Haftalar önce, mektuplarından birinde tatilini Fransa'da geçireceğinden bahsetmişti. Ona ilk başta bunu söylemeyi planlamamıştım ama... Şok oldum. Atlantik'in öbür tarafında olması gerekiyordu.

Wren ince omuzunu silkti, elbisesinin askısı floresan ışıkların altında parılıyordu. Paket servis kapları ve soda kutularıyla dolu rafların önünde son derece yersiz görünüyordu. "Planlar değişti. Kuzenim Kit bu akşam burada bir parti veriyor, bu yüzden Rory ile daha erken geldik. Sen de burada olacağını söylemiştin, bu yüzden..." Başını yana eğdi, beni çok dikkatli bir şekilde inceliyordu.

Çünkü... kahretsin. Buraya birdenbire geldi. Görünüşe göre beni görmeye geldi, çünkü Hanson Ellsworth Atlantik Yat Kulübü üyesi ama Kensington üyesi değil.

Wren çok uzakta değil. Aynı eyalette. Manhattan buradan yaklaşık yüz mil uzaklıkta. Ancak mektuplaştığımız aylar boyunca ona hiç ulaşamadım.

Birdenbire ona dokunabiliyorum. Konuşuyor, nefes alıyor, yakınımda ve o kadar muhteşem ki göğsüm yanıyor.

Onun yakınlığına karşı tek bir mantıklı tepki bile veremiyorum, bu da beni tedirgin ediyor çünkü daha önce kayıtsız kalmak benim için hiç zor olmamıştı.

Kapıyı işaret ederek, "Dışarıdaki parti biraz sönük geçiyor," diye ekledi.

"Bunu bana da anlat. Gus gelmek istedi."

Wren bir rafa yaslandı. Tahminimce o aşırı yüksek topuklu ayakkabılar ayaklarını acıtıyor.

"Kaptan sadece istediğini yapar, değil mi?"

Sanırım birdenbire bu akşamki planlarımdan bahsetmeye başlamadık.

Yaka düğmelerini açma isteğine karşı koymaya çalışıyorum. "Doğru."

"Bu çılgın parti bittikten sonra müsait olursanız sizi Kit's'e davet etmeye geldim. Arkadaşlarınız da gelebilir. Bol bol yemek ve ücretsiz içki olacak, ayrıca gece yarısında havai fişek gösterisi de olacak..."

Bir yanım gitmek istiyor. Diğer yanım ise bunun berbat bir fikir olduğunu biliyor. Dünyalarımız kesişmiyor. Bir geceliğine bile olsa kesişiyormuş gibi davranmak aptallık.

Yaz aşkıydık. Yaz bitti.

“Evet, tamam.” Raftan uzaklaşıp bana doğru yaklaşıyor, tanıdık bir koku etrafımı sarıyor.

Parfüm hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu kokuyu binlerce arasından ayırt edebilirdim. Birlikte yüzmeye gittiğimiz gecedan sonra haftalarca kamyonetimde o çiçek kokusu kaldı. Eğer rahat bir şekilde sorabilseydim, hangi çiçek olduğunu sorardım.

Wren sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu, gelmemin ikinci ve daha az önemli nedeniydi. Çoğunlukla... gelmek istediğim için geldim."

Çift anlamlı sözden gurur duyarak sırttı. Ben de karşılık olarak gülümsemek için dudaklarımı seğirttim.

Kağıt üzerinde Wren etkileyici. Şahsen ise tehlikeli derecede karizmatik. Ona doğru yaklaştığını izliyorum, bunu durdurmam gerektiğini tamamen biliyorum ama hiçbir şey yapamıyorum.

Onu istiyorum. Aylardır onu istiyorum, o geceyi kamyonumda tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

Kim önce hamle yapar bilmiyorum—muhtemelen ben—ama öpüşüyoruz. Dilim onun diline girerken o da ağızma iniyor, elleri çoktan kemerimi çözmeye başlamış bile.

Bu size çok tanıdık gelmemeliydi; Temmuz ayından beri birlikte olmadık.

Bu kadar heyecan verici olmamalıydı, çünkü daha önce iki kez yaşandı.

Bir bakıma, ikisi de doğru.

Mantıklı olarak, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ama şu anda mantıktan tamamen yoksunum. O benim ereksiyonumu okşarken ben de prezervatif arıyorum, ikimiz de öpüşmeler arasında nefes nefese kalıyoruz. Uzaktan gelen mırıltıları ve bayram müziklerini duyabiliyorum, ama parti sanki başka bir gezegende oluyor gibi.

"Eğil," diyorum örtündükten sonra.

Wren, dönerek ve en yakın rafa tutunarak, "Elbisemi mahvetme," diye uyardı. "Oscar de la Renta."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, umurumda da değil. Ama ona, "İşte bu yüzden sana eğilmeni söylemiştim," diyorum.

"Ya da sen sadece... kahretsin."

Ben de yemin ederim. Onunla sevişmenin nasıl bir his olduğunu unutmadım ama hatırladığımdan şüphe duydum. O kadar sıkı ve duyarlı olamazdı ama—öyleymiş.

Onun içinde gömülü olmak cennet ve cehennem gibi. Çok güzel hissettiriyor, ama uzun sürmeyecek ve ben de uzun süre dayanamayacağımdan emin değilim, yine de bunun ilk seferimizin tekrarı olmaması için kararlıyım.

Çocukken kolumu kırdığımı düşünüyorum. Birinci sınıf istatistiklerimi ezberden okuyorum.

Sonra kasılmaya başladı, vajinasının kasılması prezervatifin dolmasını imkansız hale getirdi. Yine de utanç verici derecede hızlıydı, ama en azından bu sefer o önce boşaldı.

Nefesimi toparladım, sonra geri çekildim ve etrafı temizlemek için yeni bir paket peçeteyi yırtarak açtım.

"Peki, geliyor musun?" diye soruyor Wren, elbisesini dikkatlice düzeltirken.

"Az önce yaptım." Prezervatifi ve peçeteleri çöp kutusuna attım. Tam isabet. Geleceğim mahvolmuş olabilir ama hâlâ iyi bir kolum var.

Gözlerini devirdi. "Partiye gidelim."

Pantolonumun fermuarını çekiyorum. "Yapamam. Arkadaşlarla zaten plan yaptım."

Doğrusu, Kensington'daki bir partiye gitmekten muhtemelen çok mutlu olurlar. Wade'in evinde ılık bira var ve başka da pek bir şey yok. Kesinlikle havyar, şampanya veya havai fişek yok. Ama davetiyeden haberdar olmaları gerekmiyor.

Wren başını salladı. "Pekala."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Bu, yalan söylediğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor -ve aynı zamanda sinirimi de bozuyor. Gidip gitmemem umurunda olmamalı. Şüphesiz orada Wren'e arkadaşlık etmekten heyecan duyan bir sürü erkek olacak.

"Yarın müsait misin? Geç saat olacağı için muhtemelen geç uyuyacağım, ama daha sonra görüşebiliriz?"

Kahretsin. Ona evet demek istiyorum, ama bu... bu da neyin nesi? Bunu istemiyorum, buradan çıkmam lazım, her neyse bu işe bir son vermem gerek.

Bu yüzden, gözlerini ondan ayırmamak için kendimi zorlayarak, "Neden?" diye soruyorum.

O kaba cevabın aramızda nasıl bir patlama yarattığını izliyorum. Kelimenin onu nasıl etkilediğini görüyorum. Wren'in soğukkanlılığının nasıl bozulduğunu, sonra da nasıl sertleştiğini izliyorum. İnsanların ona uyum sağlamasına alışkın. Ve ben de farklı olmaya çalışmıyorum. Sadece o vazgeçmeden önce ben vazgeçiyorum. Geri çekilmek, önce sen geri çekilince daha az acı veriyor. En azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum.

Sessizliğin saniyeleri geçiyor ama saatler gibi uzuyor. İç şakalarla dolu uzun mektuplar gibi... Ona asla geri yazmamalıydım.

Wren çenesini yukarı kaldırdı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Cinsel ilişkiye girmeden önce bir şeyler söylemen ne kadar da hoş."

Sesi her şeyden çok sinirli geliyor. Haklıydım, bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece gururunu incittim.

"İstemiyormuş gibi davranma," diye mırıldandım, onu buraya ben çağırmışım gibi davranmasına sinirlenmişim.

Geldi. Bana seks için burada olduğunu söyledi.

Wren gerildi. "Ben öyle demedim, asla öyle demedim. Sadece ne kadar adi bir herif olduğunu unutmuştum."

Yani, içten içe iyi bir insan olduğum teorisinden vazgeçmiş. İyi.

"Sana öyle olduğumu söylemiştim."

"Evet." diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Kesinlikle öyle yaptın. Hatırlattığın için teşekkürler."

Birbirimize bakakaldık. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Acıma duygusuyla yaptığı davetten sonra, sıkıcı olmayan partisine gitmek için buradan rahatça ayrılacağını düşünmüştüm.

"Benden ne istiyorsun, Wren?" diye soruyorum çünkü gerçekten bilmiyorum.

Benim hakkımda her şeyi bilmiyor; örneğin, mektuplarımda ailemden hiç bahsetmedim. Ama benim bir çıkmaz sokak olduğumu anlayacak kadar bilgiye sahip. Miras fonum yok, üniversite planlarım yok, heyecan verici bir geleceğim yok.

"Hiçbir şey." Wren bir kez başını salladı. "Yani, zaten... yani... hiçbir şey yok." Sonunda kapıya yöneldi. "Hoşça kalın, Kaptan."

Bu sefer takma adım farklı geliyor. Alay etmek yerine hakaret gibi.

Bundan nefret ediyorum doğrusu.

Ayrıca, bundan sonraki postalarımın sadece faturalar ve gereksiz ilanlardan oluşacağını fark etmekten de nefret ediyorum. Wren bana bir

daha asla yazmayacak, onu iki kez reddettikten sonra asla. Kuzeninin şık partisine gidecek—gülecek, dans edecek, içki içecek ve gece yarısı başka bir adamla öpüşecek. Çatı katındaki dairesine dönecek. Sadece adını duyduğum yerlere tatile gidecek. İsteddiği üniversiteyi seçecek. Onu tekrar görürsem, muhtemelen uzaktan göreceğim, eğer bir gün marinaya geri dönerse.

Ve... bu çok kötü.

Kapı açılıp kapanıyor ve ben, süslü püslü bir kilerde yapayalnız kalıyorum. Sadece ben ve miras aldığım öfke.

Ben umutsuz bir vakayım.

Herkes bunu biliyor.

Wren'in de bunu fark etmesinin zamanı gelmişti.

Onun sonunda bunu yapmış olması beni bu kadar rahatsız etmemeli.

Wren

Gözyaşlarını tutarak bir partiye katılmanın hiç de eğlenceli bir yanı yok. Kit daha önce bana nerede olduğumu ya da bu şehirde gidecek başka bir yerim olup olmadığını soran bir mesaj atmamış olsaydı, burada olmazdım. Düşünsenize, kız kardeşimden daha uzun süre Hamptons'ta kalmak isteyeceğimi düşündüğüm için Rory'den ayrı araba sürmeyi düşünmüştüm. Rory'den ayrılmak ailemde cevaplamak istemediğim bir sürü soruya yol açmasaydı, şimdiye kadar Manhattan'a yarı yolda olurdum.

Gia'ya şöyle bir göz attım, bir adamla neşeyle sohbet ediyordu, sonra yavaşça oturma odasından çıktım. Burası tıklım tıklım dolu, yüksek sesli pop müzik ve daha da yüksek sesler duvarlardan yankılanıyordu. Mutfak da aynı derecede kalabalıktı. Durmadım bile; arka koridordan devam ettim. Etrafınızda kahkaha ve neşe varken içten içe mutsuz olmanın inanılmaz bir yalnızlık hissi var. Özellikle de umursamaz, dışa dönük ve eğlenceli biri olarak tanınıyorsanız. Partilerde surat asmam; flört ederim ve dans ederim.

Gia bana iki kere neyim olduğunu sordu. Yalan söyledim ve kramplarım olduğunu söyledim. Eğer oturma odasından çıktığımı fark ederse, muhtemelen tuvalete gitmem gerektiğini düşünecektir.

Sonunda boş ve muhtemelen de boş kalacak bir oda buldum. Işığı açtım, kapıyı kapattım ve alnımı kapıya dayayarak derin, düzenli nefesler almaya çalıştım. Burnumdaki yanma daha da kötüleşiyor, iyileşmiyor ve ayaklarım çok ağrıyor.

Kapıdan uzaklaşıyorum, ayakkabılarım taş zeminde yalpalıyor, sonra topuklu ayakkabılarımdan çıkıyorum. Soğuk zemine, çıplak ayakla oturuyorum, sırtımı çamaşır makinesine dönüyorum, bir yandan elbisemin

kırışmasını engellemeye çalışırken diğer yandan da artık umursamıyorum. Bu kıyafeti bir daha asla giymeden, onu seçmek için ne kadar zaman harcadığımı düşünmeden edemeyeceğim.

Tanrım, bu gece için çok heyecanlıydım. Şu an onunla flört edip dans edeceğimi sanıyordum, teyzemle amcamın çamaşır odasında yalnız başıma oturmak değil. Sawyer'a kızamıyorum bile. Yani, kızabilirim—kızıyorum da—ama haklıydı; beni uyarmıştı. Kafası karışan, durumu rahat tutamayan bendim. Haber vermeden gelip, onun bir erkek arkadaş gibi davranmasını bekleyen bendim.

Birkaç saniye sonra hıçkırıklar başlıyor. Ve bir kere başladıktan sonra durdurmak imkansız.

En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum. Sanırım ağlamamın zamanı geldi. Üçüncü ile olanlardan sonra hissizleşmiştim. Şok geçtikten sonra öfkeli ve korkmuştum, ama asla üzgün değildim.

Yanaklarımdan tuzlu çizgiler halinde gözyaşları akmaya devam ediyor. Elbiseme damlamadan önce onları siliyorum, keşke yanımda bir mendil olsaydı diye düşünüyorum.

“...Yemin ederim onu bu yöne doğru gelirken gördüm,” diye bir erkek sesi duyuluyor, ardından hemen tanıdığım bir ses geliyor.

"Eğer güvenilir biri olsaydınız, bu çok faydalı bir bilgi olurdu."

Rory.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve kız kardeşim görüldü. Flynn Parks hemen arkasındaydı. Flynn, Kit'in en iyi arkadaşı, bu yüzden burada olmasına şaşırmadım.

Keşke burada, bu odada, bunları görmeseydi. Flynn çok yakışıklı. Mükemmel bir erkek model gibi, Sawyer'ın o sert, asi havasından değil, ama yerde ağladığımı görmesinin umrumda olacak kadar çekici. Ayrıca bunu kuzenime de söyleyebilir ve Kit'in buraya gelip endişeli bir şekilde konuşmasına hiç ihtiyacım yok. Aptallığının yasını yalnız başıma tutmak istiyorum.

“Ne oldu, Wren?” Ablam endişeyle buruşmuş bir yüzle yanıma diz çöktü. İpek elbisesinin kırışmasına aldırış etmeden yere çömeldi.

Rory'nin çok tutucu ve kuralcı olmasıyla dalga geçiyorum ama ondan daha iyi bir kız kardeş hayal edemiyorum.

Hâlâ ağlayarak başımı sallıyorum. Gözlerim iki sızdıran musluk gibi ve onları nasıl kapatacağımı bulmaya odaklanmış durumdayım. Konuşmak istemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Geriye doğru gelen ayak sesleri Flynn'in gittiğini haber veriyor. Şüphesiz onu korkuttum, ama depresyonda olduğum için umursamıyorum bile.

Sulu bir iç çekişle nefes verdim. Burnumu çektim. "Ugh."

Rory beni rahatlatmak için bacağıma okşuyor. Çok endişeli görünüyor, bu da benim sakın kız kardeşim için tam anlamıyla paniklemek anlamına geliyor.

Sanki bir şey kaybettim, bu çok saçma. Zaten en başından beri ona sahip değildim.

"Buyurun." Flynn geri döndü ve bana dolu bir şampanya kadehi uzattı. "Burada garsonlar servis yapmıyor."

Zoraki bir gülümsemeyle içeceği kabul ediyorum. İçindekileri tek nefeste içiyorum, baloncuklar boğazımı yakıyor.

"O daha on yedi yaşında," diye tısladı Rory.

"Ve şimdiden bir profesyonel," diyor Flynn, boş bardağı elimden alırken.

"Çok olgunlaşmamışsın. Ve sorumsuzsun."

"Tahmin edeyim. Lisede stresi atmak için bol bol Shirley Temple içiyordun, değil mi?"

"Elbette, ergenlik çağındaki birinin alkol tüketmesinin bir tür başarı olduğunu düşünürsünüz—"

"Daha fazla şampanya var mı?" diye sordum, Rory'nin sitem dolu ifadesinden kaçınarak.

Genellikle Rory'nin Flynn ile atışmasını dinlemekten keyif alırım çünkü Rory nadiren birine karşılık verir. Ama alkol, onların tartışmasından daha çok beni neşelendirir.

"Bir sürü," diye neşeyle yanıtlıyor Flynn. "Kit'in parti organizatörü yaklaşık yüz kasa sipariş etti. Ama sarhoş olmadan önce"—Rory'nin yanına çömeliyor—"ne oldu?"

Derin bir nefes veriyorum. "Kötü bir geceydi."

Rory, Flynn'den uzaklaşarak ona daha da yaklaştı. "İyi misin? Annemi mi arayayım? Yoksa... başka birini mi?"

Doktor Hurts'ü kastediyor ama Flynn'in önünde terapistimin adını anmayacak kadar düşünceli davranıyor.

"Hayır. İyi değilim, iyiyim." Göğsümdeki keskin ağrı yerine, boş midemde yerleşen alkolün sıcak sarhoşluğuna odaklanmaya çalışarak tekrar iç çektim. "Haklıydın... haklıydın."

Flynn, "Bozuk saatlerde bu durum günde iki kez olur," diye belirtiyor.
Dudaklarım buna karşılık seğiriyor.

"Sus be Parks," diye çıkıştı Rory. "Biliyorum, yabancı bir kavram ama her durum senin aptalca yorumlarını gerektirmiyor."

"Sessiz ol." Flynn yer değiştirerek diğer tarafıma geçti.

Şimdi çamaşır odasına giren herkese yerde uzanmış halde gülünç görünürdük, ama ben hâlâ çok üzgün olduğum için dış görünüşe aldırış etmiyorum. Ayrıca, partiden olabildiğince uzaktayız. Başka kimsenin buraya gireceğinden şüpheliyim.

"Hangi konuda haklıydım?" diye sordu Rory usulca.

"Bu durum onun için iyi sonuçlanmayacaktı."

Bir dakika kadar düşünüyor. "Ha. Bu Marina Guy ile ilgiliymiş?"

Flynn, "Marina Guy kim?" diye merak ediyor.

Rory ona, "Git daha fazla şampanya getir," diye talimat verdi.

"Ha, şimdi de reşit olmayanların alkol tüketmesini mi destekliyorsunuz?"

"Hadi git, Parks."

Flynn içini çekerek ağır adımlarla ayağa kalktı.

Kapı kapanır kapanmaz Rory bana doğru döndü. "İki bardak, hepsi bu, tamam mı?"

Şu an unutulmak kulağa oldukça harika geldiği için verdiğim sözü tutabileceğimden emin değilim, ama katılıyorum. "Pekala."

"Sana zarar verdi mi, Wren?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ama senin kastettiğin şekilde değil. Ben onun —bizim aramızda gerçek bir şey olduğunu sanıyordum. O sadece seks yapmak istiyordu."

Acı sözler dilimde buruk bir tat bırakıyor. Çünkü biliyorum ki bunlar tamamen doğru değil. Sawyer, bu gece gelme ihtimalime karşı aylarca bana mektup yazmadı. Beni davet etmedi, orada olacağımdan haberi yoktu ve daha önce cinsel ilişkiyi başlatan bendim. Ama onun hiç umursamadığına kendimi ikna etmeyi, biraz umursadığı gerçeğiyle yüzleşmekten daha çok tercih ederim — sadece yeterince değil.

Onu kovalayan bendim. Yukarı kata kadar takip eden bendim. İlk mektubu gönderen bendim. Onun benim olabileceği ihtimaline aptalca kapılan bendim, çünkü kendimi onun gibi hissediyordum.

Rory, annemin yaptığı gibi saçlarımı okşuyor. "Çok üzgünüm, Wren."

"Sorun yok. Daha iyisini biliyordum."

“Güvende miydiniz? Korunma yöntemi kullandınız mı?”

"Evet, anne," diye yanıtlıyorum gözlerimi devirerek.

Bunu kısmen ortamı neşelendirmek için söylüyorum. Kısmen de kız kardeşimle hiç seks hakkında konuşmadığım ve bunun şimdi oluyor olması biraz tuhaf olduğu için. O bana çoğunlukla küçük bir çocuk gibi davranıyor ve ben de çoğunlukla ona izin veriyorum. Bu durum birdenbire değişiyor ve bu gece zaten çok şey değişti.

Rory gülümsemiyor. "Bu önemli, Wren. Sadece hamilelik için değil, aynı zamanda cinsel yolla bulaşan hastalıklar için de..."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım, Rory. Dur artık. Senin gibi sağlık dersinden A+ almadım diye aptal olduğum anlamına gelmiyor."

"Elbette aptal değilsin, Wren. Ama seks hakkında konuşmaktan utanıyorsan, seks yapacak yaşta değilsin demektir."

"Bunu konuşmaktan utanmıyorum. Sadece seninle bu konuda konuşmak biraz garip geliyor. Sanki sen bana ilk deneyimini anlatmışsın gibi değil."

Gülümsemesi hüzünlü. "O senin ilk sevgilin miydi?"

Topuklu ayakkabıların içinde sıkışıp kalmamanın verdiği özgürlüğün tadını çıkararak ayak parmaklarımı kıkırdatıyorum ve "Evet," diyorum.

O da benim kurutma makinesine yaslandığım pozisyonu taklit ederek hareket ediyor. "İlk deneyimim o kadar özel değildi. Birinci sınıfta Siyaset Felsefesi dersindeki bir çocukla birkaç kez buluştum. Pizza aldıktan sonra onun yurt odasına gittik. Oda arkadaşı sürekli mesajlaşıp, futbol topunu odadan çıkarması gerektiğini söylerken yaklaşık iki dakika sürdü. Çoğunlukla, bitmek bilmeyen vızıltı sesinin sinir bozucu olduğunu hatırlıyorum. İkinci sefer biraz daha iyiydi."

"Adı neydi?"

"Calvin."

"Üzerinde ne vardı—"

"Bunu soracağınızı biliyordum. Onlar farklı bir markaydı."

Kıkırdıyorum. Rory de isteksizce de olsa kıkırdıyor.

"Söylediğin için teşekkürler," dedim ona.

Kapı çalındı.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor Flynn.

Rory bana baktı.

Başımı salladım. Az önce makyajımla çok uzun zaman geçirdim ve eminim şu an bir rakuna benziyorum. En azından ağlamayı bıraktım.

"Pekala," diye yanıtlıyor Rory.

Flynn birkaç saniye sonra içeri girdi. Kolları dolu olduğu için kapıyı ayağıyla kapattı. Rory'ye bir şişe Pellegrino, bana bir şişe Dom Pérignon uzattı ve kendisi için de bir şişe Grey Goose seçti.

Yanımda eski yerine oturdu ve şişelerimizi tokuşturdu. "Şerefe, Wren. Onu dövmemi istiyorsan, söylemen yeter."

"Teşekkürler, Flynn." Öne eğilip mantarı fırlattım. Tavana çarptı, sonra bir köşeye sekti. Köpüğü boynumdan aşağı dökülmeden emdim, sonra da doyusıya içtim. "Ama o seni alt edebilirdi."

Flynn'in hiç yumruk atmadığına eminim. Çok rahat ve umursamaz biri. Oysa Sawyer'da öyle bir ham yoğunluk var ki, rakibi kim olursa olsun her kavgayı kazanacağını düşünüyorum.

Rory öksürüyor ama bu kahkahasını tam olarak örtmüyor.

Flynn kaşlarını çattı. "Kaç yaşında?"

"Benim yaşıtlım," diye yanıtlıyorum. "O... hırçın biri."

"Şimdi antrenmana başlayacağım. Gelecek yıla kadar onun hakkından gelmeye hazır olmalıyım." Flynn saatine baktı. "Bu bana on dakika süre veriyor."

"Teklifin için teşekkürler," diyorum içtenlikle. "Havai fişekleri izlemek için güzel yerler kapın." Rory'ye bakıyorum. "Carson geldi mi acaba? Gidip onu öpün."

Rory başını salladı. "Gelemedi."

Flynn hafifçe alaycı bir şekilde güldü, sonra biraz daha votka içti. "Rory'nin erkek arkadaşını sevmiyorum çünkü çok sıradan ve tahmin edilebilir biri. Flynn'in onunla ilgili sorunu ne acaba?"

"Ama emin olduğun sürece"—ben de başımla onaylayarak karşılık verdim—"gidip gerçek bir içki alacağım." Rory, elbisesinin eteğine basmamaya dikkat ederek yavaşça ayağa kalktı.

Flynn ona, "Senin Ocak ayında alkolsüz beslenmeye erken başladığını sanıyordum," diyor.

Rory onu görmezden gelir. "Bir şeye ihtiyacın olursa, Wren, bana haber ver."

"Teşekkürler, Rory."

Ablam ayrılıyor ve Flynn bir saniye sonra ayağa kalkıyor.

"Kit ile görüşmeliyim. Daha önce onu bulamadım ve yemek şirketinin de bazı soruları vardı."

Başımı salladım. "Kişisel barmenim olduğunuz için teşekkür ederim."

"Her zaman. Yeter ki kız kardeşine söyleme."

Gülümsüyorum. "Carson'la ilgili sorunun ne?"

"DSÖ?"

"Rory'nin erkek arkadaşı. Ondan bahsettiğimde alaycı bir şekilde güldün."

"Sanırım pamukçuk yuttum."

Tertemiz çamaşır odasına şöyle bir göz attım. İnanmaz bir ifadeyle kaşımı kaldırdım. "Pekala. Eğer hikayen buysa."

"Kaba serserilerden bahsetmişken—"

"Öyle miydik?" diye araya girdim.

Flynn beni görmezden geliyor. "Bu gece pişman olacak, Wren. Bir zamanlar lise öğrencisi olan birinden dinle bunu; bazı önemli şeyleri anlamamız çok uzun sürüyor."

Başımı salladım. Artık çok susuz kaldığımı tahmin ediyordum ama gözyaşlarım daha da akmak üzereydi. En azından tekrar yalnız kalmak üzereyim.

Flynn bana son bir kez anlayışlı bir gülümseme gönderip ayrıldı.

Şampanya şişesine uzanıyorum.

Salwyer

Küçük bir kasabada yaşamamanın ve anaokulundan beri aynı arkadaşlara sahip olmanın bir sorunu var: Kaçmak istediğinizde biraz yalnız kalmak zor oluyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Gus, ellerini uzatarak bana doğru yürürken. "Wade'in yanına gidecektik, sen de öylece çekip gittin mi?"

"Kendimi iyi hissetmiyordum," dedim, bir topu daha havaya fırlatıp sopayı tatmin edici bir sesle topa vurdum.

"Bu hiçbir işe yaramayacak." Gus, beyzbol sahasının ana plakasının yanına yaslanmış yarı dolu şişeyi işaret ederek başını salladı.

Aslında işe yarayan tek şey bu.

Cevap vermiyorum, sadece başka bir top alıp sağ sahaya doğru fırlatıyorum.

"Randevuya mı çıkıyoruz?" diye soruyor Wade yaklaşarak. "Seni özledim dostum."

"Harika. Malzeme deposuna mı girdin?" Ricky de şimdi burada.

Ben içeri girmedim. Oynamayı bıraktığımdan beri şifreyi değiştirmediler. Bu da muhtemelen beni baş şüpheli yapacak, eğer birileri bir kova dolusu beyzbol topunun düzgün bir şekilde saklanmış halden donmuş sahaya dağılmış hale gelmesinin gizemini bildirirse, ama gerçekten umurumda değil.

"Neden gidip topları siz almıyorsunuz?" diye öneriyor Gus.

"Bırakın onları," diyorum, tekrar kovaya uzanırken.

Gus yaklaşıyor. "Neler oluyor, Kaptan?"

Topu düşürüp şişeye uzandım. Gus, yüzünde yargılayıcı ve endişeli bir ifadeyle, bir yudum daha almamı izledi. Neden diğer herkes gibi benden vazgeçmediğini anlamıyorum. Bir sürü başka arkadaşı var. Babası var. Sonbaharda üniversiteye başlayacak.

Bekliyorum ama o gitmiyor. İçimden bir ah çekiyorum. "Sadece keyifsizdim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Daha önce iyiydin... bunun onunla bir ilgisi olabilir mi?"

Şişeyi yere düşürerek alaycı bir şekilde, "Kimden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

Çoğu insan ses tonumdaki uyarıyı ciddiye alırdı.

Gus, kaçamak cevap verdiğimi fark etti. "Wren Kensington'dan bahsediyorum."

Bana dik dik bakan Gus'a öfkeyle baktım. İkimiz de tam olarak kimden bahsettiğini biliyorduk; bu, konuyu kapatması için bir işaretti.

Gus sözlerine şöyle devam ediyor: "Wade'in partisinde bir süreliğine ortadan kayboldunuz. Kamyonunuz 4 Temmuz'dan sonraki birkaç hafta boyunca pahalı parfüm kokuyordu. Ve kesinlikle yat kulübüne gelmedi çünkü biz daha iyi bir parti vermiştik—Cammie, Kensington'daki yerin çok çılgın olduğunu söyledi."

"Cammie orada ne yapıyordu?"

Gus omuz silkerek, "Bilmiyorum. Sizi bulamayınca marinaya geldi ve orada olduğunu söyledi." dedi.

Başka bir beyzbol topu alıp, Ricky ve Wade'in vurduğum topları toplamalarını izlerken, topu atıp yakalıyorum. Sinir bozucu—arkamda bir karmaşa bırakmak istiyordum.

"Yani... Wren Kensington?"

"Bırak şu işi Gus. Ve o kıza olan aptalca hayranlığından da vazgeç. Geri dönmeyecek."

Gus hiç tepki vermiyor. "Kahretsin. Onu gerçekten çok seviyorsun."

"Onunla sevişmekten zevk aldım, hepsi bu." Başka bir topa daha sertçe vuruyorum.

"Ev vuruşu!" diye bağırdı Wade dış saha oyuncusu olarak.

Gus başını salladı. "Evet, tabii. Aylardır görmediğin bir kızla 'seks yapmaktan hoşlandığın' için burada sarhoş bir şekilde tek başına beyzbol oynuyorsun, öyle mi? Yani, seni en son ne zaman bu kadar kötü durumda görmüştüm..."

Gülüyorum. Bir kere. Mizahsızca. "Aynı şey değil, kahrolasınca."

Pek çok sebepten dolayı, bu hatanın sorumlusu ben olduğum da dahil.
Elimdeki sopayı yere bırakıp, şişeyi iki elimle birden alıyorum.

Gus da uzanıp elimden çekip aldı. Ters çevirdi, kalan içki dökülerek vuruş bölgesini ıslattı. "Kamyonun nerede?"

Müdahalesine sinirlenerek kaşlarımı çattım, ama aynı zamanda sinirlenecek halim de yoktu. "Evdeyim. Buraya yürüyerek geldim."

"Seninle birlikte geri döneceğim. Sadece çocuklara haber vereyim." Gus, Wade ve Ricky'nin hâlâ top topladığı yere doğru koşarken, neredeyse boş olan kovayı almak için duraksadı.

Arkamı dönüp ellerimi ceplerime soktum ve kaldırıma doğru yöneldim. Sokağın yarısına kadar gelmişim ki Gus bana yetişti. Yürüyüp gitmemden dolayı beni azarlamadı ve bu suçluluk duygusu kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, tüm bu gece için genel bir özür diler gibi.

Sanırım gece yarısını geçti ama emin değilim. Marinadan döndüğümde telefonumu kamyonumda unuttum. Saat kaç olursa olsun, yeni yıla böyle başlamak berbat bir şeydi.

"Sen bundan daha iyisini yapabilirsin, Kaptan," diyor Gus bana.

"Hayır, değilim. Açıkçası."

Dirseğiyle koluma hafifçe dokundu. "Öylesin. Sadece kötü bir gece geçiriyorsun."

Yorgunluktan kavrulup gözlerimi hızla kırıştırıyorum, ağır ağır yürüyorum. Kaslarım kurşun gibi ağır, romla ıslanmış ve kendinden nefret duygusuyla ezilmiş gibi hissediyorum. "Babam gibiyim."

Gus ceketimin kolunu kavrayıp beni durdurdu. "Sen o pisliğe hiç benzemiyorsun, Kaptan. Hiç. Ondan iyi bir kol aldın, hepsi bu. Sadece kendini değil, başkalarını da önemsiyorsun, baban ise asla önemsemedi."

Başımı salladım. "Evet, yaptı. Skylar'ı seviyordu. Onu kaybettikten sonra her şeyin dağılmasına izin verdi, biliyor musun?"

En yakın arkadaşımın yüzünde o kadar çok acıma ifadesi var ki, midem bulanıyor. Midemdekiler çamaşır makinesi gibi dönüyor.

Kolumu geri çekip yürümeye devam ediyorum. Gus da öyle yapıyor.

"Her zaman konuşmaya hazırım, Kaptan," diyor bana sessizce. "Biliyorum her şey berbat ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu düzeltmeyecek, ama her zaman buradayım."

"Biliyorum," dedim boğuk bir sesle. "Teşekkür ederim."

Kütüphanenin, Dunkin' Donuts'ın ve benzin istasyonunun yanından geçerek on dakika daha yürüdük.

"Onu sevmiştim. O... farklıydı."

Gözümün ucuyla Gus'ın başını çevirip bana baktığını fark ettim.

O daha bir şey söyleyemeden ben ekledim: "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece... evet, haklıydın."

"Özür dilerim dostum."

"Sorun değil," diye kekeledim. "Zaten işe yaramayacaktı."

Bir blok daha yürüyoruz.

Mahallemize vardığımızda Gus, "İçeri gireyim mi?" diye sordu.

Başımı salladım, evime şöyle bir göz attım ve alt kattaki pencerede ışığın açık olduğunu fark ettim. Annemin o odada nasıl uyuyabildiğini anlamıyorum. Sanırım uyuyamıyor.

"Saat kaç?"

Gus telefonuna bakıyor. "Saat ikiyi biraz geçiyor."

İçimden bir ah çektim. "Yeni yılınız kutlu olsun."

"Biraz su iç, Kaptan," diye seslendi arkamdan.

Ön yola doğru ilerlerken, öneriyi onaylarcasına elimle işaret ediyorum. Kapı kilitli değil, bu yüzden anahtarımı aramama gerek yok.

Ben itmeye fırsat bulamadan kapı açılıyor, ben salona girerken annem şaşkınlıkla "Ah," diyerek geriye sıçırıyor.

İçeri sızan soğuk havaya karşı kapıyı kapattım ve o irkildi. Hava karardı ve geç oldu, birdenbire hayaletler tarafından boğuluyormuş gibi hissettim. Koridorda ben uyurken, hiçbir şeyden habersiz, babamı burada kaç kez yakaladı acaba?

"Hiçbir şeyi kırmayacağım," diyorum ona.

Dağınık halimi görünce kaşlarını çattı. "Tabii ki değilsin, Sawyer."

Kapıya başımı yaslayarak karanlık bir kahkaha attım. "Emin misin? Sonuçta ben onun yarısıyım."

"Sarhoşsun, işte bu." Sesi suçlayıcı bir tonda.

"Evet." P harfini abartılı bir şekilde telaffuz ediyorum.

Annenin yüzü yumuşadı. "Birisi sana şu konuda bir şey mi söyledi...?"

"Kimsenin bir şey söylemesine gerek yok anne. Herkes biliyor. Herkes biliyor! Bu şehirde, bu evde nasıl kalabiliyorsun? Kalamıyorsun, değil mi? Bu yüzden hep gidiyorsun, beni burada bırakıyorsun."

"Bu benim işim, Sawyer. Her şeyi bir arada tutmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Arkadaşlarından ayrılmak mı istiyorsun? Marinadan

mı? Kız kardeşinin yaşadığı evden mi? Başka bir yerde yeni bir hayata mı başlamak istiyorsun? Eğer gerçekten bunu istiyorsan, söyle bana, yarın bir emlakçıyla görüşürüm."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ne istediğimi bilmiyorum."

"Hadi yat Sawyer. Yarın konuşuruz."

Gözlerimi açtığımda onun mutfığa doğru döndüğünü gördüm. "Neden bana söylemedin anne?"

Anne hâlâ konuşuyor. "Bunu asla bilmeni istemezdim, Sawyer. Oğluma babası hakkında böyle çirkin bir şey söylemenin ne kadar utanç verici olacağını biliyor musun?"

"Herkesle birlikte öğrenmemden daha mı utanç verici?"

"Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim canım. Ben de hazırlıksız yakalandım."

Derin bir nefes verdim. "Ondan nefret ediyorum. Gerçekten, gerçekten ondan nefret ediyorum. Her şeyi mahvetti, zaten kötü olan durumu daha da kötüleştirdi."

"Biliyorum."

Kapıdan uzaklaştım, ayakkabılarımı çıkardım ve ceketimi askıya astım.

"Hey." Annem yaklaşıyor.

O kısa değil ama ben ondan çok daha uzunum. Babamın boyunu miras aldım. Hatta şu an ondan birkaç santim daha uzun bile olabilirim.

"Bunu birlikte atlatacağız Sawyer, sen ve ben. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, daha fazla bir yanıt verecek kadar enerjim yok.

Endişeli gözlerle yüzümü taradı. "Bazı seyahatleri değiştirebilir miyim diye bakacağım..."

"Hayır. Programınızı değiştirmeyin. Zaten neredeyse hiç burada olmuyorum."

İçini çekti. "Ayıkken daha detaylı konuşabiliriz. Sadece gece yarısı sarhoşken değil, her zaman nasıl hissettiğini anlat, olur mu?"

Muhtemelen yapmayacak olsam da tekrar başımı sallıyorum. Bu gece zaten çok fazla konuştum.

Annem uzanıp alnımdan birkaç saç telini çekti. "Seni seviyorum, Sawyer."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve koridorda yürümeye başlıyorum.

"Artık içki yok!" diye seslendi arkamdan.

"Daha az içeceğim."

“Ciddi söylüyorum Sawyer. Yoksa ben şehir dışında olduğum her seferinde Carl Amca seninle kalmaya gelecek.”

Yüzümü buruşturuyorum. Annemin ağabeyi, annemin büyüdüğü kasabada yaşıyor. Uzaktan bir yazılım işinde çalışıyor ve her ziyaretinde yanında getirdiği üç kedisi var; neyse ki ziyaretleri sık sık olmuyor.

"Ve yatmadan önce biraz su iç. Yarın Noel ışıklarını indirmeme yardım etmen gerekiyor ve bütün gün akşamdan kalma halinden şikayet etmeni duymak istemiyorum."

“Yapacağım.”

Arabayı savurarak banyoya girdim, musluktan yaklaşık bir galon su içtim, kıyafetlerimi çıkardım ve sonra iç çamaşırlarıyla yatağıma yüzüstü uzanıp, daha önce olan hiçbir şeyin var olmadığı tatlı bir unutuşa daldım.

Wren

Mart

Adam inleyerek, "Tanrım, çok ateşlisin," dedi.

İltifata karşılık vermedim. Yakışıklıydı ama onu bir kalabalığın arasından seçebileceğimi sanmıyorum. Üniversitede ikinci sınıf öğrencisi, bu hafta sonu Columbia'daki arkadaşlarını ziyaret ediyormuş. Ondan sonra dikkatimi dağıttım, bu yüzden hangi okula gittiğini veya aslen nereli olduğunu hatırlamıyorum. Topuklu ayakkabılarla benden daha uzun, Rolex takıyor ve bir kere bile hisse senedi portföyünden veya öğrenci birliğinden bahsetmedi. Bana bir içki ısmarladıktan sonra dans pistinde bulduk kendimizi. Buraya gelmeyi ben önerdim ve piyangoyu kazanmış gibi görünüyordu, bu da gurur vericiydi.

Bunun alıştığım bir şey olmayacağını ima etmedi. İçeri girerken kapıyı benim için açtı. Saygılı ve çok açık bir şekilde ilgiliydi ve benimle ilgili ciddi bir sorun olmalı çünkü bundan nefret ediyorum. Adını bile hatırlamıyorum, sanırım birkaç kez bahsetmişti.

Elini bacağıma doğru yönlendiriyorum ve o da ima ettiğimi anlıyor, eteğimin altına kaydırıp parmaklarıyla beni okşamaya başlıyor. Kolay bir hareket değil. İkimiz de gerçeği anlıyoruz—tahrik olmuyorum.

Garip bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım daha yapacak işim var."

Diğer eli de sol göğsüme doğru kayıyor, sanki orası beni anında ıslatacak sihirli bir düğmeymiş gibi.

"Öp beni," diye öneriyorum ve o da kabul ediyor, ama bu da işe yaramıyor.

Duygulara kapılmak yerine, her şeyin fazlasıyla farkındayım. Onun bana sürtünmesiyle elbisemin tenime sürtünmesinin sesi. Bir saat dans ettikten sonra topuklu ayakkabılarımla ayakta durmaktan ayaklarımın isyan etmesiyle serçe parmaklarımda oluşan acı. Duvarın ardında boğuk bir şekilde duyulan uzaktan gelen bas sesi. Dev bir kalp atışı gibi geliyor. Benim kalp atışım gibi, düzenli, yavaş ve... sıkılmış.

Onu öperken sıkılıyorum. Ne bir heyecan, ne de bir kelebek uçuşuyor içimde. Ve bacaklarımın arasını tekrar okşasa da kesinlikle orgazm da olmuyor.

Sertleşmiş, ereksiyonu kalçama bastırılmış durumda ve bu da hayal kırıklığı yaratıyor. Onun bu kadar tahrik olmuş olmasına imreniyorum. Keşke ben de aynı şeyi yaşıyor olsaydım. Ama yaşamıyorum. Gerçekten yaşamıyorum. Aslında durum daha da kötüleşiyor, sanki aramızda belirli bir miktarda şehvet paylaşımı var ve onun coşkusu benim payımı azaltıyor.

“Dur,” diyorum ama sesim onun hevesli ağzından boğuk çıkıyor.

Damarlarımda yoğun bir panik ve adrenalin akışı var, kanımı donduruyor. Burada kalmak, burada olmak için mücadele ediyorum, ellerimi bedenlerimizin arasına zorla sokup göğsüne sertçe bastırıyorum.

“Dur!” Bu sefer nefes yolum açık. Bağırışım duvarları kaplayan koyu yeşil fayanslarda yankılandı. Bu yüksek, korkmuş sestem nefret ediyorum. “Çok fazla martini içtim. Kusacağım.”

Öğürme taklidi yapıyorum ve adam bir adım daha geri çekiliyor, o kadar hızlı ki neredeyse tökezliyor.

Az kalsın gülecektim.

"Şey, bununla siz ilgilenin," diyor hızla.

“Sonra geri döneceksin, değil mi?” Kirpiklerimi kırıştırarak kasık bölgesindeki çıkıntıya baktım. Çok etkileyici değil, ama belki de henüz tam olarak sertleşmemişti. En kötü ihtimalle, daha az acıtır.

Çılgılığımın daha çok nefret ettiğim bir şey mi var? Sawyer Bennett'in kocaman, muhteşem penisi. Ucuz votka içmeyi, pahalı şampanyaya geçmekten daha çok tercih ederim. Başka erkekleri onunla kıyaslamak istemiyorum. Ama geçen yaz tanıştığımızdan beri yaptığım tek şey bu.

Kusmuktan sonra benimle sevişme ihtimalinin, bu başarısız ilişki girişimine son noktayı koyacağını düşünmüştüm.

Bunun yerine adam başını salladı ve telefonunu hevesle bana doğru uzattı. "Bana mesaj at."

Elimle ağzımı kapatıp inledim.

“Şey, beni orada bulabilirsiniz. Barda olacağım.” Yavaşça geri çekildi. Ben tuvalete doğru hızla ilerlerken daha da hızlandı.

Kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve durup, topuklarımın üzerinde dönerek lavaboya doğru yöneliyorum. Tereddüt ediyorum, kapının kilidini çevirmek için yolumu değiştiriyorum, çünkü belki de tam ihtiyacım olan anda beni terk etmenin, sevişmek için en iyi strateji olmadığını anlar diye düşünüyorum.

Hiç beklemediğim bir anda, aklım kamyonun arka kapağına taşınmaya takıldı. Kaygan tenin sıcak dokunuşuna, tuzlu havaya ve kesinlikle iyi olacağıma dair mutlak bir güvene. Sawyer tek bir surat asmadan veya şikayet etmeden benimle ilgilendi.

Prada marka topuklu ayakkabılarımdan sağ ayağımı çıkarıp, ayağımı çevirerek topuğumun yanındaki beyaz çizgiye bakıyorum.

Bu, sahip olduğum tek yara izi. Düzinelerce yara izim olsa bile, muhtemelen en sevdiğim olurdu.

Sawyer, hasta olsaydım kusmamı izlemek için kalırdı. Bundan eminim, yılbaşı gecesi beni umursamazca geçiştirmesine rağmen. Tıpkı peşimden koştuğu gibi. Tıpkı yaralandığımda bana baktığı gibi.

Sanırım bu yüzden son üç aydır aklımdan çıkmıyor. Çünkü beni incitti, ama bunu kasten yaptığından emin değilim. Ben onun için sadece bir kaçamak ilişkiydim ve o asla daha fazlasını istemedi. O hâlâ özgürce dolaşırken benim çok bağlanmamı istemedi. İçimdeki küçük bir parça, dürüst olduğu için ona saygı duyuyor. Çoğu erkek o an kabul eder ve sonra ortadan kaybolurdu.

Ellerimi yıkıyorum, sepetteki yumuşak havlulardan biriyle kuruluyorum ve yaldızlı aynadaki yansımama bakarken derin bir nefes veriyorum.

İyi görünüyorum. Bu akşam görünüşüme ekstra özen gösterdim. Ama mutlu görünmüyorum.

Bunu başarabileceğime çok emindim ve yanılmışım. Bir erkekle yalnız kalmaktan korktuğum için değil, o erkeğin Sawyer olmadığı için. Üçüncü'nün verdiği zararı düzeltmeye yardım etmesi gerekiyordu. Bunun yerine, eskisinden daha da kırılmış hissediyorum.

Kusursuz makyajım onu özlememi azaltmıyor.

Saçımı şekillendirirken, onun tüm mektuplarını sakladığım çekmeceye ara sıra göz atıyordum.

Kıyafetimi seçerken, arkadaşının partisinin olduğu gece giyebileceğim birbirinden farklı elbiseleri düşünüyordum. O uzun hafta sonu için sadece

birkaç elbise paketlemiştim, tüm gardırobuma erişimim olsaydı seçeneklerim çok daha sınırlı olurdu. Keşke giydiğimi görseydi dediğim başka elbiseler de var.

Havluyu çamaşır sepetine atıyorum, yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştiriyorum—aynada kontrol edip hiçbir şeyden rahatsız olmadığımı teyit ediyorum—ve sonra tuvaletten çıkıyorum.

"Sonunda." Sırada bekleyen kadın aceleyle yanımdan geçip içeri girdi.

En yakın çıkışa doğru hızla ilerledim, telefonumu çantamdan çıkardım ve arkadaşlarıma ayrıldığımı bildirmek için mesaj attım. Sonra şoförüm Miles'a da mesaj attım. Daha önce birlikte olduğum adamdan eser yoktu ve rahatladım. Umarım, düşünceli bir tek gecelik ilişki için başka birini bulmuştur.

Paltomdan suni kürk ceketimi alıp kaldırıma çıkıyorum. Üst bedenim sıcak ama çıplak bacaklarım soğuktan uyuşmuş durumda. Erkeklerin kıyafetlerinin yılın bu zamanında havaya uygun olması, elbise giymenin ise donmayı gerektirmesi çok adaletsiz. Arabam gelene kadar içeride kalmalıydım ama serin havada daha rahat nefes alıyorum.

Arkadaşlarımla görüşmelerimden gelerek, dikkatimi dağıtmak için tekrar telefonumu çıkarıp Sawyer'ın adresini aramaya başladım. Ne aradığımı bilmiyordum—evinin fotoğrafı mı? var olduğuna dair kanıt mı? —ama dördüncü sonuç beklenmedikti. Bir telefon numarası. Numaraya dokunup telefonu kulağıma götürdüm, "bu numara artık kullanılmıyor" şeklinde bir kayıt bekliyordum.

Telefonu birisi açıyor, bu da sürpriz oluyor.

Ama bu, "Merhaba?" diyen sesi tanımanın şokuyla kıyaslanamaz bile.

Topuklarımla üzerinde sendeliyorum, konuşamayacak kadar şaşkırım. Ağzım kelime çıkarmayı unutmuş, boğazım da o kadar daralmış ki hiçbir şey çıkmıyor. Sawyer'ın sesini, daha önce sadece Hamptons'ta duyduğum halde, bir kulübün dışındaki kalabalık bir kaldırımda duymak çok tuhaf.

"Merhaba," diye ağzından kaçırdı.

Hemen pişman oldum. Cevap verdiği anda telefonu kapatmalıydım. Bunu deli gibi görünmeden nasıl açıklayabilirim? Özür dilerim, adresinizi ararken yanlışlıkla sizi aradım. Benim hatam.

Bana numarasını hiç vermedi ve eminim şimdi bundan memnundur. Davet edilmeden iş yerine gittim ve sapık bir takipçi gibi rastgele ev telefonunu aradım.

Birkaç saniye sessizlik geçiyor, ben de ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Tam telefonu kapatıp, bu numarayı arama zahmetine girmemesini umarken, "Her şey yolunda mı, Wren?" diye sordu.

Sesimi tek bir heceden tanıdı.

Bu duruma aniden çok sinirlendim. Onu aramasaydım bunu bilemezdim, bunun da bir önemi yok.

"Evet. Ya sen?"

Onu özlüyorum. Sadece seks değil – her ne kadar o inanılmaz hissi unutmadım ve bu gece o hazzı yaşamadığım için çok üzgünüm. Mektuplarını özlüyorum. Hayatı hakkında bilgi edinmeyi özlüyorum. Ondan daha fazlasını istedim ve sonunda hiçbir şey elde edemedim.

"İyiyim," diye yanıtlıyor.

Tanıdık bir SUV kaldırırma yanaştı. Miles'a onu gördüğümü belirtmek için sürücüye parmağımı kaldırdım.

"İyi."

Söyleyecek başka bir şey aklıma gelmiyor. Komik, zekice ya da iğneleyici hiçbir şey. Kapanış istiyorum ve bunu nasıl elde edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Sıkıldın mı?" Sesi değişmişti. Ses tonunda bir alaycılık, bir meydan okuma vardı ve ben de bu meydan okumayı kabul ettim.

"Hiç de değil," diyorum kibirli bir şekilde. "Prooftayım." Bu seçkin kulübün adı tanıdığım çoğu insanı etkilerdi. Ama Sawyer için muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyeceğini fark ettiğim için ekliyorum, "Erkek arkadaşım ile birlikteyim."

Ağzımdan çıkan yalan için pişmanlık duymama bolca zaman tanıyan bir sessizlik oluyor.

"Bu yüzden mi aradın? Bana bir pislikle çıktığını söylemek için mi?" Sesi eğlenmiş gibiydi. Mesafeli ve ilgisizdi.

Rahatladım. En azından kendime rahatladığımı söylüyorum, çünkü onun ilgisizliği tam da duymam gereken şeydi. Bu aramayı yapmamın sebebi de buydu; onun da umursamadığımı bilmesini istedim. Beni istememesinin umurunda olmadığını. Yakınlarda olup da ulaşamaz olmasının umurunda olmadığını.

"O, kaba bir adam değil."

"Onu bırakıp beni aradın. Tam bir pislik."

Derin bir nefes alıyorum. O artık yok bile, ama erkek arkadaşım adına kırıgını. Kendi adına da sinirliyim çünkü "Aferin sana" ya da buna benzer anlamsız bir şey söyleyemezdi.

“Aslında sizi teşekkür etmek için aradım,” dedim. “Yeni yılda bizim hakkımızda haklıydınız. Eğer... her neyse, devam etseydik, Jordan’la tanışamazdım”—yanında spor ayakkabı reklamı olan bir otobüs gürültüyle yanımızdan geçti.

“Güle güle, Wren.” Sawyer telefonu kapatır.

Telefonumu indirip saate bakıyorum: 12:01.

Doğum günüm kutlu olsun.

On sekizinci yaş günümünden iki hafta sonra, annem Montauk'ta bir projeyi kabul ettiğini bana bildirdi. Annem ve babam zaten Scarlett ve Crew'un yakınlarında bir ev kiralamışlardı.

Yani yaz tatilimi Hamptons'ta geçirmem bekleniyor.

Salvager

Mayıs

İlk başta halüsinasyon gördüğümü sanıyorum. Bazen Skylar'ı görüyorum, bu da beni deli gibi gösteriyor. Ama o anlarda kız kardeşimin öldüğünü unutmuyorum. Onu görmenin bir anormallik olduğunu biliyorum. Geçip gidecek ve hiçbir gerçeklik onun yerini tutamayacak bir serap.

Gizli plajımda oturan Wren'in görüntüsü, aklımdan kolayca silinebilecek bir görüntü değil. Çünkü bir halüsinasyon olabilir ya da gerçek olabilir ve bunu kesin olarak öğrenmenin tek yolu oturan kişiyle konuşmaktır. Üzerinde süslü, uzun bir elbise var ve kumaşın çoğu kuma yayılmış durumda. Bu, bunun gerçekten yaşandığının en ikna edici kanıtı; hayal gücümün elbisesinin tasarım detaylarını canlandırabileceğinden şüpheliyim.

Yine de, her an ortadan kaybolacağını bekleyerek, gözlerimi hızla kırpıştırarak sahilde yavaşça yürüyorum.

Tenime yapışan tuzlu hava, kıyıya sürekli çarpan dalgalar ve saçlarımla oynayan esinti olmasaydı, bunu çoktan göz ardı etmiş olurdum. Ama bunların hepsi çok gerçek geliyor, tıpkı bu yolda her yürüdüğümde olduğu gibi ve Wren hâlâ önümde bekliyor.

Bana her seferinde aklımı başımdan alan o aynı renkle gözlerini bana çevirdiğinde, kaybolacağından korkmaktan ve umut etmekten vazgeçiyorum.

Hiçbir şey söylemeden yanına çöktüm, aramızda yaklaşık 30 santimetre kum bıraktım.

Wren de hiçbir şey söylemiyor. Ne bir açıklama, ne de bir suçlama. Başını tekrar suya çevirip dalgalara bakmaya devam ediyor.

Avuç içlerime yaslanıp parmaklarımı kuma iyice gömüyorum. Yazın bu bir rahatlama oluyor. Güneş, üst tabakayı dokunulması neredeyse acı verecek kadar ısıtıyor, bu yüzden yeterince derine kazmak daha fazla rahatlık sağlıyor. Yılın bu zamanında ise hiçbir fark yok. Bugün güneş hiç çıkmadı. Tüm kum aynı hissi veriyor.

“Bu gece benim lise son sınıf balomdu.”

Ona bakmıyorum. Ben de gözlerimi ufka dikeyorum, sanki ona uzanıp dokunabileceğim kadar yakın değilmişiz gibi davranıyorum. "Her cuma akşamı böyle mi giyiniyorsun?"

"Yani, çoğu."

Neredeyse gülümsüyordum. "Kötü DJ mi?"

“Bir müzik grubu vardı. Dans başlamadan önce ayrıldım.”

Göz ucuyla, dizlerini göğsüne doğru çektiğini izledim. Muhtemelen üşüyordur. Eğer kapüşonlu bir sweatshirt giyiyor olsaydım, ona verirdim.

“İkinci sınıfta bu çocukla çıkmaya başladım. Yeniydi, bu okulumuzda hiç olmazdı. Babası, firmasının Manhattan ofisine transfer olan başarılı bir avukattı. Tanıdığım çoğu çocuğu anaokulundan beri tanıyordum, bu da sıkıcı olmaya başlamıştı. Bütün kızlar ona aşıktı ama o sadece bana ilgi gösteriyordu...” Başını dizlerine yasladı, hâlâ suya odaklanmıştı.

“Beni okul balosuna davet etti—Sonbahar Şenliği. Sonrasında hepimiz bir arkadaşımızın evine gidip ailesinin içkilerini yağmaladık. Sonunda bir yatak odasında yalnız kaldık. Ona seks yapmaya hazır olduğumu söylemişim. Ama iş gerçekten olacakken panikledim. Ona hayır dedim ve o da... sinirlendi. Sonra çok özür diledi. Ne yanlış yaptığını, nasıl düzeltebileceğini sordu. Olabildiğince çabuk oradan ayrıldım, arkadaşlarıma kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Utandığım için kimseye olanları anlatmadım. Onun da utanacağını düşündüm.”

“Ertesi sabah ona mesaj attım, ilişkimizin bittiğini söyledim. Beni aradı. Durmadan mesaj attı. Numarasını engelledim ama sürekli farklı numaralar üreten bir uygulama kullanıyordu. Arkadaşlarımla dışarıdayken ortaya çıkmaya başladı. Arkadaşlarım hala ondan hoşlandığımı sanıyordu. Onlar da ondan hoşlanıyordu. Ve o zamanlar her zaman çok normal davranıyordu. Her şeyi kafamda uydurmuş muyum yoksa aşırı tepki mi vermişim diye düşünmeye başladım. O gece ikimiz de içki içmiştik.”

Derin bir nefes alıyor.

Konuşurken bir ara parmaklarım yumruk oldu. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Ama ellerimdeki tendonlar çok uzun süre gergin ve sıkı kaldıkları için protesto ediyor. Onları görmezden geliyorum. Daha fazlası var. Wren konuşmaya devam etmeden önce bile biliyorum.

“O bahar, tenis antrenmanından sonra geç saatlere kadar kaldım. Ertesi hafta önemli bir maçım vardı—backhand vuruşumu ayarlamaya çalışıyordum, hatırlıyorum. Beni izliyor olmalıydı. Antrenmanımı bitirdiğimde soyunma odasına kadar beni takip etti ve beni zorlamaya çalıştı... ona borçlu olduğumu ve... başka şeyler söyledi.”

Kulaklarımda uğultulu bir şekilde yankılanan kan sesinden, onun titrek nefes alışını zar zor duyabiliyorum.

“Bir hademe çığlıklarımı duydu. Annem ve babam okula geldi. Onun ailesi de geldi. Babamı daha önce hiç böyle görmemiştim. Dava açacaktı. Polisi arayacak, suç duyurusunda bulunacaktı. Ben ise... sanki hiç yaşanmamış gibi davranmak istedim. İki yıl boyunca fısıltılar, dedikodular ve spekülasyonlarla uğraşmak ve lise hayatımın geri kalanında saldırıya uğramış kız olmak istemedim. Onun babası avukattı. Onlar kesinlikle mücadele ederdi. Ona gönderdiğim tüm mesajları ortaya çıkarırlardı. Herkes bizim çıktığımızı, onunla flört ettiğimi görmüştü.

“Okuldan atıldı. Ailesi onu özel bir tedavi merkezine göndereceklerini, yardım almasını sağlayacaklarını söyledi. Bir gecede ortadan kayboldular, hiçbir açıklama yapmadılar ve ben de Üçüncü'nün neden okula gelmeyi bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davrandım. Sonra, bu akşamın başlarında, bazı çocukların onunla son zamanlarda konuştuklarını duydum. Sanırım video oyunları üzerinden ya da belki de sosyal medyada. Ve ben... donakaldım. Sorunu çözdüğümü sanıyordum—”

Elimi kumdan yavaşça çıkarıyorum. Onu ürkütmemek için yavaşça, ama çenesini yakalayıp bana doğru çevirebilecek kadar hızlı bir şekilde, böylece bakışlarımla karşılaşmaktan başka seçeneği kalmıyor. "Düzeltilecek bir şey yok, Wren."

“Var,” diye fısıldıyor. “Sanırım yakın ilişkilerde hiç iyi değildim, ama şimdi gerçekten berbat durumdayım.”

“O yaptı, Wren. Sen hiçbir şey yanlış yapmadın. Hiçbir şey senin suçun değil.”

“Ya başka birine zarar verirse?”

"Bu da onun hatası olacak."

“Ama eğer şikayette bulunsaydım—”

"Eğer reşit değilse ve mahkum edilmiş olsaydı, daha önce sabıkası yoksa ne kadar süre hapis cezası çekerdi?"

Dudakları büküldü. "Bilmiyorum. Muhtemelen fazla bir şey yok. O... fiziksel bir kanıt yoktu. Sadece benim sözüm onun sözüne karşı."

Nefesimi veriyorum, aynı anda vücudumdaki öfkeyi de atmaya çalışıyorum. Pek bir işe yaramıyor.

Wren de içini çekerek, rüzgarda dağılmış saçlarını eliyle düzeltti.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordum. Park ettiğimde başka araba yoktu.

"Taksi." Eli tekrar kuma düşüyor. Parmakları, mezuniyet elbisesiyle aynı pembe tonunda boyanmış. Bu, Wren'in çok küçük bir detayı. "Sen—senin burada olacağını bilmiyordum. Buraya senin beni teselli etmen için gelmedim. Sadece... her şeyden uzaklaşmak için aklıma gelen ilk yer burasıydı."

"Ne zamandır buradasınız?"

"Saat kaç?"

Telefonuma bakıyorum. "Gece yarısından sonra."

"Yaklaşık bir saat." İçini çekti. "Otele gideceğim. Bir arkadaşımın evinde, Gia'nın evinde geceyi geçirecektim. Annem ve babam yarın öğleden sonraya kadar dönmemi beklemiyorlar. Erken dönersem, soru soracaklar."

"Ailenizin burada bir evi yok mu?"

Başını salladı. "Teyzem ve amcam biliyor. Yılbaşından beri kimsenin oraya gittiğinden şüpheliyim. Alarm kodunun ne olduğunu kim bilir şimdi."

"Güvenlik konusunda paranoyak mı oldular?" diye şaka yapıyorum, birbirimizi en son ne zaman gördüğümüz konusuna girmek istemiyorum.

"Aslında pek sayılmaz. Geçen yaz gizlice dışarı çıkmamı engellemeye çalışıyorlardı."

O, ben o yoruma nasıl cevap vereceğime karar vermeden önce karşımda duruyor. Ailesi benim hakkımda bilgi sahibi mi? Ne kadar şiddetle karşı çıkıyorlar? Eğer onu adeta eve kilitliyorlarsa, şiddetle karşı çıkıyorlardır diye tahmin ediyorum.

Wren, kumda fark etmediğim bir çantayı almak için eğildi ve ben de ayağa kalkarken bana şöyle bir baktı.

"Sizi arabayla götüreyim," diyorum.

"Neden?" diye soruyor, elindeki sapı iki eliyle sıkıca tutarak bana dönüyor.

"Neden bana izin vermelisiniz ki?"

“Neden teklif ediyorsunuz?”

Ellerimi ceplerime soktum. "İstiyorum."

Birkaç saniye gözlerime bakıyor, sonra başını sallıyor.

Midemde tuhaf bir hayal kırıklığı hissi oluştu, ardından göğsümde bir sıkıntı hissettim; bu sıkıntı ancak onun iç çekerek "Tamam" demesiyle hafifledi.

Rahatlama hissiyatımı gizlemek umuduyla çenemi kaşıdım, sonra çenemi sola doğru hızla çevirdim. "Kamyonum orada."

Bu aptalca bir yorum. Wren kamyonumun nasıl görüldüğünü biliyor. Bilmeseydi bile, etrafta sadece bir araç var.

Wren Kensington'ın beni ne kadar sinir ettiğini unutmuşum. Vücudumda var olan tüm rahatlığı nasıl yok ettiğini, beni sürekli şüpheye düşürdüğünü ve etrafımda döndürdüğünü.

Başımı salladığım yere baktı. Yanağındaki minik çukuru fark ettim, bu da söyleyeceği şeylerin bir şaka olacağını işaretliydi, derken ağzından "Az kalsın kaçırıyordum" diye döküldü.

Gözlerimi devirdim, daha çok kendime, sonra o yöne doğru gittim. Wren peşimden geldi ve şüphesiz pahalı olan çantasını nereye düştüğüne bakmadan kamyonetimin kasasına fırlattı.

Wren'le ilgili bir şey de şu: Onunla garip bir bağ, neredeyse bir akrabalık hissediyorum çünkü o da benim kadar tahmin edilemez. Bir marinadaki pis kokuya burun kıvrır, sonra tozlu bir depoda seks yapar. Tırnaklarını mezuniyet elbisesiyle eşleştirir, sonra da pahalı valizlerini, satın aldığımdan beri hiç temizlenmemiş olan kamyonetimin kasasında kendi haline bırakır. Travmatik, korkunç bir deneyimini paylaşır, sonra da beni daha önce hiç tanışmadığı bir şoför gibi görür.

Wren yolculuğun büyük bölümünde mesajlaşıyor; telefonunun durmaksızın çalması, birçok kişinin yokluğunu fark ettiğinin kanıtı.

Evime yaklaşık on dakika kala başını kaldırıp, "Şehre giden yolu yaklaşık elli dönüş önce kaçırdın," dedi. Bu da bana, telefonuna dalmış gibi görünmediğini düşündürdü.

Bu gece benim evimde kalabilirsin.

Gözlerimi yoldan ayırmadan, onun tepkisini kaçırmamaya özen gösteriyorum.

"Aileniz buna itiraz etmez mi?" diye soruyor Wren sessizce.

Neredeyse homurdanacaktım, son anda sesi bastırdım. "Hayır."

"Onlar senin eve kız arkadaş getirmene alışkınlar, değil mi?"

Kırmızı ışıkta fren yapıyorum, başparmaklarımla direksiyona vuruyorum. "Babam hapiste, annem de üç hafta daha görevden dönmeyecek. Onlar için sorun olmaz."

Wren, insanların ailem hakkında konuşurken kullandıkları o trajik tonda "Özür dilerim" demiyor. Ya da daha da kötüsü, babamın hangi suçları işlediğini sormuyor.

Sonraki sorusu ise, "Skylar'ın buna itirazı olur mu?" oluyor.

Bileğimdeki dövmeıi fark ettiğini biliyorum; ona baktığını gördüm. Ama ona ailemden bahsetmek yeterli oldu. Kız kardeşim hakkında konuşacak ruh halimde değilim, hatta doğru zihniyette de değilim.

"Onun için ne sakıncası olabilir ki?" diye soruyorum kaşıımı kaldırarak.

"Hiçbir şey," diyor hızla.

Onu zorlamak istiyorum—Wren'in, yalnız kaldığımızda her zaman olduğu gibi aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüğünü itiraf etmesini istiyorum—ama yapmıyorum.

Ölen kız kardeşimin, bir türlü unutamadığım bir kız olduğuna inanmasına izin verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ve aklım şimdi boş evime vardığımızda yapabileceğimiz her şeyin döngüsüne takılıp kaldı.

Wren'in hâlâ biriyle çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Birlikte dışarıdayken beni aradığını biliyor mu acaba? Wren'in ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyorum; o gece onu değil, beni düşünüyordu. Bizimle birlikte olduktan sonra başka bir adamı arayıp övüneceğini sanmıyorum. Sadece mutsuz insanlar ne kadar mutlu olduklarıyla övünürler.

Onu evime getirmek fedakâr bir karar olmalıydı. Üzgün olduğunu bildiğim halde onu bir otele bırakmak doğru gelmedi. Geri dönmemi talep etme şansı vardı ama bunu kullanmadı. Hala beni başka bir yere götürmemi önermedi. Sanırım bu, belki de bunun kısmi bir özür olduğunu anladığı anlamına geliyor. Bir şekilde, aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz gibi geliyor.

Wren boğazını temizledi ve sanırım bu kadar. Yine, tepkim karışık. Biraz rahatlama, biraz hayal kırıklığı.

Ama beni en yakın dört yıldızlı otele yönlendirmiyor. "Anne babanla ilgili olanlar çok kötü," diyor.

Onu duyduğumu anlaması için başımı sallıyorum.

Peki, berbat olmayan ne? Wren'in bunu ona bilerek söylediğimi, sırf bu konuda konuşmak istediğim için değil, anlaması.

Yolculuğun geri kalanında ikimiz de tek kelime etmedik.

Wren

Sawyer'ın evinin nasıl göründüğünü utanç verici derecede çok kez hayal ettim. Onun oturup bana cevap yazdığını hayal ettiğimde, bu evden çok da farklı bir evde değildi. İç mekan, dış görünüşünden daha geniş, arka taraftan sokağa bakanlardan görünmeyen ek odalar var. Tamamen sessizlik, her yeri saran boşluk da mekanı daha büyük gösteriyor.

Sawyer'ı dar bir koridordan takip ediyorum, cevaplayacağından şüphe ettiğim tüm soruları içimden yutuyorum. Ev—beyaz duvarlar, yıpranmış parke zeminler, küçük odalar—Kensington soyadıyla doğmamış çoğu insan için tipik olabilir, ama bence sessizlik herkes için anormal olurdu. Bana yazdığını düşündüğümde, kardeşlerinin odasına daldığını varsaydım. Annesinin akşam yemeği pişirdiğini ve babasının bahçede yaprakları topladığını düşündüm. Tüm bu klişeleri hiç yaşamadım. Rory, mahremiyetimi ihlal edecek kadar ilkeli biri değil. Annem ara sıra yemek pişiriyor, ama çoğu yemeği özel aşçımız hazırlıyor. Ve çatı katımızda babamın bakması gereken bir bahçe yok, sadece özel bir teras var.

Sawyer koridorun sonundaki kapıyı iterek açıyor ve sanırım kendi odası olan yere giriyor.

Diğer üç kapıya şöyle bir göz attım. İkisi kapalı. Biri açık, lavabo ve tuvaletin gölgeli silueti zar zor seçilebiliyor.

Odaya girdiğimde Sawyer yorganı yatağın üzerinden çekiyordu.

Çantamı masasının yanına bıraktım, çıkan gürültü varlığını belli etti.

Ben "Ne yapıyorsun?" diye sorana kadar hiçbir şey söylemiyor.

"Çarşafı değıştirmek."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, gerçekten de bunu kastederek.

Başkasının çarşaflarında uyumak normalde beni rahatsız ederdi. Ama Sawyer'la birlikteyken rahatsız etmiyor. Cinsel ilişkiye girdik. Üçüncü olaydan haberdar. Onun kullandığı aynı kumaşta yatmak, kıyasla o kadar da samimi gelmiyor.

"Sorun değil. Dolapta temiz bir takım var. Uzun sürmez." Çarşafları buruşturup koridora çıktı, sonra katlanmış bir takımla geri döndü.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Bana şöyle bir baktı. Sırttı ve midem yerin sallanması gibi altüst oldu. "Bu ilk deneyimin mi?"

Nefesim sürekli göğsümde sıkışıyor, düzenli bir ritim tutturmam imkansızlaşıyor. "Bunu çözmek bu kadar zor olamaz."

Ben köşe ararken sırtışı daha da genişledi. "Öyle. Lanet olsun. Kensington, senin bekaretini kaç kere alabilirim acaba?"

Çarşafları ayıklamayı bırakıp ona orta parmağımı gösterdim. "Kendini fazla beğenme, Bennett."

"Yapmak zorunda değilim," diyor, yatağın ayak ucundan dolaşıp arkama doğru gelirken. Yatağın üzerindeki yığına uzanırken geriliyorum. "Sen benim için yapmaya devam et."

Yüz ifademi göremese de kaşlarımı çatıyorum ve hızla bir köşeye çekilmesini izliyorum. Ev hizmetçimiz Martha, çarşafları haftada bir değiştiriyor. Her sabah yatağımı kendim topluyorum—o kadar da şımarık değilim—ama bunu söylersem Sawyer'ın güleceğini tahmin ediyorum. Ve muhtemelen de gülmeli.

"Lastikli çarşafı bitirdikten sonra, yastık kılıflarını geçirirsiniz." Sawyer, kendinden belli ki keyif alarak yaptıklarını anlatırken, ben de kollarımı kavuşturmuş bir şekilde onu izliyorum. "Son olarak, üst çarşaf. Şuradan yukarı çekin, şuraya ve buraya sıkıştırın, sonra da uçlarını şöyle katlayın." Göstererek anlatıyor.

Tahmin ettiğimden çok daha karmaşık bir süreç, neredeyse origami gibi.

"Şunu yapamaz mısın, biliyor musun?" Ellerimle itme hareketi yapıyorum.

"Tabii, düşmelerini istiyorsan." Diğer köşeyi işaret ederek, "Şunu sen yap." dedi.

Hayatımda hiçbir zaman lise son sınıf balosunu -tarihsel olarak ilk cinsel ilişkiyi yaşayacağım geceyi- ilk cinsel ilişkiyi yaşadığım adamla

geçireceğimi ve onun bana çarşafı nasıl düzgünce katlayacağını öğreteceğini düşünmemiştim. Eve gittiğimde yorganın altına bakıp Martha'nın da aynı süslü katlama yöntemini kullanıp kullanmadığını kontrol etmem gerekecek. Muhtemelen bundan sonra yattığım her yatağı kontrol edip her seferinde Sawyer Bennett'i düşüneceğim.

Kenarlarım onunki kadar düzgün değil ama yatağın altına sıkıştırdığımda sarkan çarşaf geri düşmüyor, bu yüzden bunu bir başarı olarak görüyorum. "Sen o tarafta uyuyabilirsin," diyorum, başımı onun yattığı köşeye doğru sallayarak. "Benimki düşerse diye."

Sawyer gülmek ya da dalga geçmek yerine ciddileşiyor. "Kanepeye uzanacağım," diyor bana.

"Ah." Normalde bir erkekle aynı yatakta uyumak beni çok korkuturdu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ama her şeyden çok hayal kırıklığına uğradım. Ve onu rahatsız ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. "Sorun değil, ben kanepede yatarım."

Bu onu gülümsetiyor. "Beş dakika bile dayanamazdın."

Çoğu zaman, bana ayrıcalık tanınmasından hoşlanıyorum. Öncelik verilmesinden. Soyadım sayesinde sıraların önüne geçiriliyorum. Önce hizmet alıyorum. Başkalarına hayır denilecekken bana evet deniyor.

Ama Sawyer'ın beni şımarık ve çaresiz biri olarak görmesinden hoşlanmıyorum ve sanırım öyle de düşünüyor olabilir.

"Hayır, o sendin," diyorum tatlı bir sesle.

Yüzündeki eğlence ifadesi hâlâ duruyor, ama değişiyor. İçimde bir ürpertiye neden olacak şekilde, yavaş yavaş alevleniyor.

"Erkek arkadaşın buna itiraz etmez miydi?"

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürüyor. O utanç verici telefon görüşmesini olabildiğince derine bastırdım. Üstelik, Manhattan'dan tamamen ayık bir şekilde ayrılmış olmama rağmen, kendimi uyuşturulmuş gibi hissediyorum. Ona, aniden ortaya çıkan ve delilik nöbetlerine yol açan bir bağımlılığa sarhoşum; mesela daha az acınası görünmek için biriyle çıktığım konusunda yalan söylemek gibi. Ki bu, şüphesiz, çok daha acınası bir durum.

"Sevgilim yok," diyorum ona. "Ve ben"—özür dilemekten nefret ediyorum ama bunu ona borçluyum—"o gece seni aramamalıydım. Bu... Özür dilerim."

Neredeyse bunun bir yalan olduğunu da ekleyecektim. Ama bu daha da utanç verici olurdu. Üstelik onu aramanın amacını tamamen mahvetmek

anlamına da gelirdi.

Sawyer'ın onu unuttuğumu düşünmesini istiyorum. Onun odasında olmaktan, onun yatağında uyuma ihtimalinden etkilenmediğimi, bunun benim için sıradan bir Cuma gecesi olduğunu düşünmesini istiyorum.

“Sorun yok.” Kapıya doğru yöneliyor. “Eğlendiğine sevindim.”

Alaycı bir şekilde güldüm ama o zaten koridordaydı, bu yüzden beni duyup duymadığından emin değilim.

Masaya doğru yürüyorum, parti sonrası için hazırladığım çantayı alıp fermuarını açıyorum. Bir noktada, titizlikle planladığım akşamın çoğunu kaçırdığıma pişman olacağımı düşünmüştüm, ama çantayı açarken hala bu his idrak edemiyorum. Tuvalet çantamı Sawyer'ın masasına koyuyorum, hangi pijamayı giyeceğime karar verirken iki pijama takımını da çıkarıyorum. Sawyer'ın geri dönüp dönmeyeceğinden veya kanepede yerleşip yerleşmediğinden emin değilim.

Ve umurumda değil, diye kendime sertçe söylüyorum.

Yarın sabah yola çıkacağım, yaz boyunca Hamptons'ta olabildiğince az zaman geçireceğim ve Ağustos sonunda Los Angeles'a uçacağım.

Pembe ipek gözlükleri seçtim, mavi olanları geri attım ve ardından ağzına kadar dolu tuvalet çantamı almaya uzandım. Elim havada yavaşladı, dikkatim masanın üst çekmecesini bir santim açık tutan bir zarfın kenarına takıldı. Omzumu çevirip baktım. Kapıda Sawyer'dan hiçbir iz yoktu. Bu yüzden çekmeceyi dikkatlice açtım, mektuplarımı sakladığı gerçeğiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. En azından birini.

Zarfı çıkarıp düzgünce yazılmış adresi görünceye kadar mektubun benden olmadığını fark etmedim. Kalbim durdu ama merakım da arttı. Mektup Cornell Üniversitesi'ndendi. Ve açıktı, bu yüzden başkasına ait bir mektubun içeriğini izinsiz okumanın yasalara aykırı olduğunu düşünmüyorum. Sadece son derece etik dışı bir durum.

Merakım o kadar büyük ki umursamıyorum bile. İçeriye göz atıp satırları hızla tarıyorum, her an yakalanabileceğimin farkındayım. Yakalanacaksam, en azından neye baktığımı bilmek istiyorum. Adresinden ve genel bir selamlamadan sonra şunlar yazıyor:

Olağanüstü akademik başarınızdan dolayı tebrikler!

Cornell'deki kabul ofisi, üniversite sınav hizmetlerinden elde edilen bilgiler doğrultusunda sizi kurumumuz için mükemmel bir aday

olabilecek bir öğrenci olarak belirlemiştir. SAT sınavındaki güçlü performansınız, yüksek düzeyde akademik potansiyelinizi ve müstakbel öğrencilerde aradığımız türden entelektüel merakı göstermektedir.

Üniversite arayışınıza başlarken Cornell'i de değerlendirmenizi öneririz. Üniversitemiz canlı bir akademik topluluk ve benzersiz fırsatlar sunmaktadır.

Okumayı bırakıp mektubu zarfına geri koyuyorum. İlk zarfın altında daha fazla zarf var. Aceleyle bir diğerine göz atıyorum. Bu zarf şöyle başlıyor:

Sevgili Sawyer,

Benim adım Dean Martin ve Vanderbilt Üniversitesi'nde beyzbol takımının baş antrenörüyüm. İlgimizi belirtmek için yazıyorum—

Koridorda bir gıcırtı duyduğumu sanarak başımı kaldırdım ve bakışlarım yatak odası kapısının arkasına asılı bir postere takıldı. Posterde, sahanın ortasında bir oyuncunun fotoğrafı vardı.

Birkaç zarfı daha karıştırıyorum. Gönderen adreslerinde, sınıf arkadaşlarımla velilerinin para karşılığında girmesini beklediği neredeyse tüm okullar yer alıyor.

Zarfları bulduğum yerlere olabildiğince dikkatlice geri koydum ve tuvalet çantamla birlikte banyoya girdim.

On adımlık cilt bakım rutinimi uygularken, bir yandan da tahmin yürütüyorum. Sawyer neden üniversiteye gitmiyor? Mektuplarında hiçbir açıklama yapmamış. Sebebi mutlaka para mı? Burslar veya mali yardımın nasıl işlediği konusunda çok bilgili değilim, ama ikisinin de var olduğunu biliyorum. Üniversite birçok insan için pahalı kabul ediliyor, ama yine de bir yolunu buluyorlar. Eğer Sawyer, kabul oranı tek haneli olan okulların bile onu işe almak isteyeceği kadar standart bir sınavda başarılı olacak kadar zekiye, bunu da çözebilir. Peki, neden?

Bu benim sorunum değil. Ve bunu ona sorarsam, gizlice araştırma yaptığımı itiraf etmiş olurum.

Banyoda işimi bitirip yatak odasına döndüm. Hala boş, Sawyer'dan hiçbir iz yok. Mezuniyet elbisemi çalışma masasının arkasına astım, üniversite mektuplarını bulduğum çekmeceye son bir meraklı bakış attım, sonra ışıkları kapatıp yatağa girdim. Yatak rahat. Çarşaflar ne çok sert ne de çok yumuşak, tanıdık deterjan kokusuyla dolu. Boğazımın arkasında hissedebildiğim erkeksi bir alt ton var. Nerede olduğumun amansız bir hatırlatıcısı, hareketli Manhattan'da asla var olmayan alışılmadık bir sessizlik fonuyla birleşiyor.

Kapı açıldığında, menteşelerin hafifçe gıcırdamasıyla birlikte, ben tamamen uyanıktım.

Onun silüetini tanıyorum. Düzenli nefes alışverişini. Ve bu, birinin göz rengini veya giydiği bir kıyafeti hatırlamaktan çok daha samimi bir şey.

"Beş dakikadan daha uzun süre dayandım," diyor, yorganı geriye doğru katlayıp sonra yanıma uzanırken.

"Öyle diyorsan," diye karşılık verdim ona arsızca.

Sawyer iç çekiyor, ama sanırım hafif bir kahkaha sesi duyuyorum.

Onunla aynı yatakta olmak tuhaf, ama güzel bir tuhafılık. Yakınlığın verdiği bunaltıcı his yerine, kendimi güvende hissediyorum. Vücut ısısı yatağın benim tarafıma yayılıyor, sıcaklık kaslarımı gevşetiyor ve beni uyukulu hissettiriyor. Yalnızken duyduğum o ürkütücü sessizliğin aksine, onun düzenli nefes alışverişlerini duyabiliyorum.

İçimdeki küçük bir parça—tamam, büyük bir parça—yanına dönmeye, onu öpmeye, elimi karın kaslarından aşağı, iç çamaşırına doğru gezdirmeye ve tepkisini görmeye can atıyor. Acele etmeden, son bir kez daha, yatakta, sert bir duvarda, dar bir kamyonette veya tozlu bir rafta değil, onunla birlikte olmaya yalvarıyorum. Mezuniyet balosu fantezimin bir parçasını gerçekleştirmek için.

Ama kendimi tekrar reddedilme riskine atacak kadar cesur değilim. Ya da ne kadar umursamaz davranmaya çalışsam da. Eğer onu gerçekten hayatıma alırsam biraz daha aşık olurum ve eski halime dönmek için çabalamalıyım. Ailem yaz tatilini burada geçirecek, o bilmiyor ve yollarımızın kesişmesi pek olası olmasa da, kesişebilirler. Eğer birbirimizi görürsek, garip olmasını istemiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Yanımda gergin bir şekilde oturuyor, çarşafların altında bir farkındalık zonkluyor. Yan tarafım henüz dışarı çıkmamış gibi hissediyorum, demek ki bir şeyleri kısmen doğru yapmışım.

"Annen hangi askeri birlikte görev yapıyor?"

Sawyer rahatladı. Bu, cevaplamakla ilgilendiği bir soru değildi. "Sahil Güvenlik."

"Tekneleri sevmenizin sebebi bu mu?"

"Muhtemelen etkili olmuştur."

Yüzüstü döndüm ve ellerimi yastığımın altına soktum. "İyi geceler, Sawyer."

"Gece, Çalığışu."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı uykuya dalmamıştım.

Wren

Uyandığımda yatakta yalnızdım. Doğrulup gerindim ve saate baktım. Hiçbir şey yoktu. Yataktan kalktıktan sonra telefonumu aradım. Saat 09:09'du.

Bildirimlerime hızlıca göz atıyorum ve bunların kaybolmamla ilgili şikayetler olduğunu, acil bir şey olmadığını doğruluyorum. Ardından, sekiz adımlık sabah rutinimi uygulamak için sessizce banyoya giriyorum.

Bunun onun niyeti olduğundan şüpheliyim, ama Sawyer'ın onunla karşılaşmadan önce saçımı ve dişlerimi fırçalamama izin vermesine sevindim. Evet, o kadar kibirliyim.

Yatak odasına döndüğümde, Greenwich Village'daki favori mekanımda yapmayı planladığım brunch için yanıma aldığım kıyafetlerimi giydim. Ardından cızırtılı yağ sesini takip ederek mutfığa girdim.

Sawyer, üstsüz bir şekilde ocağın başında duruyor. Ayrıca yalınayak, üzerinde sadece gri bir eşofman altı var; o kadar düşük ki, düşüp düşmeyeceğinden endişeleniyorum -ve umuyorum- ve ters takılmış bir beyzbol şapkası var.

Ondan nefret ediyorum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum. Bu kadar iyi görünmek yasa dışı olmalı.

Başını kaldırıp bana, kaslı karın kaslarına baktığımı fark etti ve sırtıttı. "Günaydın, güneş ışığım."

Homurdandım. "Kahveniz var mı?"

"Buyurun, buyurun." Tezgahın üzerindeki bir poşeti işaret ederek, "Ben de bir fincan isterim," dedi.

Gülümsemesi yüzünde sabit kaldığında, bunun başka bir test olduğunu fark ediyorum. Sanırım düğmeye basarak kapuçino yapan bir espresso makinesi yok.

Mutfağa girdim, Chanel bluzumun kollarını sıvadım. Başıyla işaret ettiği çantayı aldım, arkasındaki yazıyı okuyup talimatlar olmasını umdum.

"Sen de kahve yapmada acemi misin?" Sesi yapmacık bir şaşkınlıkla doluydu.

Boşta kalan elimle ona orta parmağımı gösterdim, kısık bir kıkırdama da bunu anladığını doğruladı.

Ön kapı açılıyor, sonra gürültüyle kapanıyor ve ardından tanıdık gelen bir ses duyuluyor: "Kaptan!"

Sawyer içini çekerek bana baktı. "Yumurtalara göz kulak olur musun?"

Tavaya odaklanıyorum. "Şey... yani, aslında onlara bir bakayım mı, yoksa ben mi..."

"Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun—ah. Kahretsin. Merhaba." Dağınık sarı saçlı bir adam kapı aralığında belirdi, başını hızla benimle Sawyer arasında çeviriyordu.

Gus. Adını hatırladım, hatırladığım için kendimle oldukça gurur duydum. "Merhaba, Gus."

"Hey, Wren. Hey." Bakışları hâlâ benimle Sawyer arasında gidip geliyor. Varlığımın ne anlama geldiğini bilmiyor gibi görünüyor.

Sawyer'ın bizim hakkımızda arkadaşlarıyla neler paylaştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Pek bir şey paylaşmamış gibi görünüyor. Zaten "biz" diye bir şey de yoktu, ya da hâlâ yok.

Sawyer, öğütülmüş kahveyi ölçerken, "Güzel vuruyorsun," diye yorum yaptı.

Gus ensesini ovuşturdu. "Şey, sen asla..." Sesi kesildi, bu da beni daha da şaşırttı. Asla ne? "Tamam, şey, beni istediğin zaman ara..."

"Ne bu kadar uzun sürüyor?" Bir kadının sesi koridorda yankılandı.

Hem Sawyer hem de Gus kaskatı kesildi.

"Ciddi misin?" diye çıkıştı Sawyer.

Gus çaresizce el kol hareketleri yapıyor. "Hiç haberim yoktu, Kaptan."

Kapı girişine odaklanmış, kadının görünmesini bekliyorum. Bu Skylar mı? Eğer öyleyse, durum ne kadar garip bir hal alacak? Dün gece hiçbir şey olmadı, bunu seve seve doğrulayabilirim, ama eğer birlikte olsaydık, onun başka biriyle geceyi geçirmesine çok kızardım.

Bu Skylar değil.

Biliyorum çünkü Cammie'yi hemen tanıdım. Saçlarını omuzlarına kadar uzanan uzun bir bob kesim yaptırmış ve biraz makyaj yapmış, ama beni görünceki kaş çatması? Daha önce birkaç kez gördüğüm o sinirli ifadeyle tıpatıp aynı.

Ona gülümsedim, sonra burnumu çektim ve yumurta tavasına baktım. "Sawyer, ben neyim ki—"

"Karıştır," diyor yanıma doğru yavaşça yaklaşarak. Elime bir spatula tutuşturuyor. "Yanmamaları için sadece yerlerini değiştir."

Cammie kahvesine dönerken, "Çok tatlı," diye yorum yaptı. "Kaptan, artık yemek dersleri de verdiğini bilmiyordum."

"Sınavlarının bittiğini bilmiyordum," diye yanıtlıyor.

"Sonuncusu dün öğleden sonraydı. Lucky's'te buluşmak için sana mesaj attım ama cevap vermedin. Anlaşılan meşguldün."

Lucky başka bir takma ad mı? Bu soruyu sesli sormuyorum. Burada istisna benim. Gus beni seviyor sanırım, ama Cammie kesinlikle sevmiyor. En iyi stratejim ağzımı kapalı tutmak ve Sawyer'ın arkadaşlarını halletmesine izin vermek gibi görünüyor.

Ama o da hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden mutfaktaki garip sessizlik daha da büyüyor.

"Sonra görüşürüz—" diye başlıyor Gus.

Tam o sırada Cammie, "Biraz kahve isterim" diyerek sözünü kesti.

Sawyer, "Henüz hazır değil," diyor.

Cammie kalçasını tezgaha yaslayarak, "Bekleyebiliriz," diyor.

Arkasından Gus içini çekiyor.

Sawyer yanıma gelip yumurtaları alırken, "Öyleyse yapımını bitirebilirsin," dedi. "Hazır olduklarında getiririm," diye ekledi sessizce.

"Teşekkürler," diye yanıtladım, mutfak masasına doğru ilerleyip oturdum.

"Nasılsın Wren?" diye soruyor Gus yanıma gelerek.

"Güzel, teşekkürler. Siz?"

"Harika. Lisenin bitimine sadece birkaç hafta kaldı. Sonra da tüm yaz marinada. Ne zaman mezun oluyorsun?"

"Gelecek hafta sonu. Ya sen?"

"İki hafta."

Başımı salladım. "Güzel."

Gus'ı pek iyi tanımıyorum. Wade'in partisinde konuştuğumuzdan beri neredeyse bir yıl geçti ve o konuşma da çoğunlukla Sawyer hakkında bilgi

edinmeye çalışmamdan ibaretti. Sawyer'ın en iyi arkadaşı ve sırf bu yüzden beni sevmesini istiyorum. Ama ben alışılmadık derecede utangaçım. Tamamen yabancı bir ortamdayım.

“Buyurun.” Sawyer önüme dumanı tüten bir tabak yumurta koyduktan sonra yanıma oturdu.

Dizini uyluğuma çarptı, kolunu da benimkine değdirdi ve birkaç saniyeliğine yalnız olmadığımı unuttum.

Cammie'nin masaya kahve demliği ve birkaç kupa koyarken çıkardığı ses, hoş karşılanmayan bir hatırlatma niteliğinde.

"Yani," diyor, kendine bir fincan kahve doldurup son kalan koltuğa otururken, "Dışarıdakilerin Anma Günü'nden önce buranın varlığını hatırladığından hiç haberim yoktu."

Gus içini çekti.

Kahve makinesine uzanıp kendime de bir fincan dolduruyorum. Daha önce hiç sade kahve içmemiştim ama vanilyalı krema istemeye de niyetim yok.

“Saçların çok güzel olmuş, Cammie. Ben de yaz için saçlarımı daha kısa kestirmeyi düşünüyordum.” Yumurtaları bıçaklayıp büyük bir ısırık aldım.

Cammie bana bakıyor. Sanırım onunla dalga geçip geçmediğimden emin değil. Sonunda, sandalyesine yaslanarak, "Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Gus araya giriyor: "Bugün Hither Hills'e gitmeyi düşünüyorduk."

Yanımda duran Sawyer birden canlandı. "Öyle mi?"

Gus başını salladı. "Arkadaşlar dün gece yürüyüşe çıkmaya hazır olduklarını söylediler ama henüz kimse telefona cevap vermiyordu. İlk durağımız sizdiniz, sonra da diğer herkesi almayı planlıyorduk. Cammie'nin Suburban'ı var."

"Gelmek ister misin, Wren?" diye soruyor Cammie tatlı bir sesle. "Sadece sekiz mil."

“Kulağa eğlenceli geliyor ama benim tek kardiyo egzersizim alışveriş yapmak. Eğer güzel kıyafetler almıyorsan egzersiz yapmanın ne anlamı var ki?” Ona en aptalca gülümsememi takındım, sonra da kocaman bir yudum kahve içtim. Tek başına tadı berbat.

İyi davranmaya çalıştım. İşte bu da iyi davranma şeklim. Ama Cammie benden gerçekten hoşlanmıyor ve bu noktada söyleyeceğim hiçbir şeyin onun hakkımdaki fikrini değiştireceğini sanmıyorum.

"Bu da olaya bakmanın bir yolu," diye yorumluyor Cammie.

Kahvaltımı sessizce bitirirken Gus ve Sawyer marinadaki bir iskele projesi hakkında konuşuyorlardı. Yaz için hazırlıklara çoktan başladıklarını fark etmemiştim ama sanırım mantıklı. Yaz çok uzak değil, bu da bir plan yapmam gerektiği anlamına geliyor. Ya burada ailemle kalacağım ya da başka düzenlemeler yapacağım. Felaketle sonuçlanan son ziyaretimden sonra, burada kesinlikle gerekli olandan daha fazla zaman geçirmeyi hayal bile edemiyordum. Şimdi... dün gecedен sonra... kararsızım. Kısrağım Apollo'yu buradaki bir ahıra götürebilirim. Kulüpte tenis oynayabilirim. Belki de yazlık bir iş bile bulabilirim. On sekiz yaşına girdiğimden beri miras fonuma erişimim sınırlı, ama kendi paramı kazanmak cazip geliyor. Üniversiteye gitmeden önceki son yazım farklı olurdu.

Konuşmada bir sessizlik anında, "Artık gitmeliyim," diyorum.

Cammie çok heyecanlı görünüyor. Gus ise kararsız. Sawyer'ı anlayamıyorum. Sadece başını sallıyor ve boş tabağıma uzanıyor.

"Kahvaltı için teşekkürler," diye ekledim biraz çekinerek.

Tekrar başını salladı.

Ayağa kalkıp koridorda ilerliyorum ve beni konuştuğundan şüphem olmayan alçak seslerin duyma mesafesinden uzaklaştığımda rahat bir nefes alıyorum.

Eşyalarımı toplamam uzun sürmüyor. En zor iş mezuniyet elbisemi katlamak, ama her şeyle birlikte onu da çantama sığdırmayı başarıyorum. Bakışlarım odanın etrafında geziniyor ve kendime bir şey unutmadığımdan emin olmak için yaptığımı söylüyorum. Ama aslında, bu mekanı ezberlemeye çalışıyorum. Sawyer Bennett'in yatak odasına geri dönme ihtimalim son derece düşük görünüyor.

En yakın taksi beş dakika uzaklıkta, bir taksi çağırıyorum ve koridordan geri yürüyorum. Tabakların şıkırtısını ve kahkahaların uğultusunu duyabiliyorum. Temizliğe yardım etmeyi teklif etmeliydim. Her hareketimin mikroskop altında inceleniyormuş gibi hissetmeseydim, ederdim. Gus'ın dost canlısı tavrı bile, varlığımın ne kadar beklenmedik olduğunu gizleyemedi. Buraya ait değilim.

Mutfaktan içeriye başımı uzattım ve tüm gürültü aniden kesildi. Bir iğne bile düşse, sesini duyabilirdim.

"Ben çıkıyorum," diyorum sesimi neşeli tutarak. "Görüşürüz Gus. Cammie."

Son olarak Sawyer'a baktım. Ellerini havluyla kuruluyordu.

"Sizi dışarıya kadar uğurlayayım," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Güle güle, Wren," diye sesleniyor Gus arkamdan.

Cammie, tahmin edileceği üzere, hiçbir şey söylemiyor.

Sawyer da sessizce beni ön verandaya kadar takip etti.

Henüz o kadar sıcak değil ama güzel bir güne dönüşüyor. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Kuşlar cıvıldıyor, yemyeşil çimenlerin üzerinde bir yerden bir yere uçuşuyorlar.

"Yürüyüş yapmak için harika bir hava," diye yorum yapıyorum.

"Evet." Sawyer kalçasını korkuluğa yaslayıp beni inceledi. "Cammie'nin... istersen sen de bizimle gelebilirsin."

Birkaç saniyeliğine bunu hayal etmeme izin veriyorum. Arkadaşlarımın yanında geçirdiğim zamanın çoğu alışveriş yapmak, gizlice alkol içmek veya erkekler hakkında konuşmakla geçiyor. Cumartesi sabahları yürüyüşe çıkan arkadaşlarım yok. Ya da benden arkadaşlığım dışında hiçbir şey istemeyen arkadaşlarım. Her şeye sınırsız ve özel erişimim olmasını bekliyorlar ve bu da arkadaşlığımızın çekiciliğinin bir parçası. Bu benim hayatım ve o kadar çok avantajı var ki, dezavantajlarından şikayet etmek anlamsız geliyor.

"Yapamam," diyorum. "Eve gitmem lazım ve ben... şey, ben pek yürüyüşçü değilim."

"Tamam aşkım."

Davetini reddettiğim için kayıtsız mı, mutlu mu yoksa rahatsız mı olduğunu anlayamıyorum.

"Ne düşündüğünü asla anlayamıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Ağzının bir köşesi bir santimetre yukarı kalkıyor. Gözlerindeki mikro ifadeleri dikkatle izliyorum ama yine de ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Başkalarının zihinlerini okuyabiliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki hayır. Ama ben daha iyiyim... En azından tahmin edebiliyorum. Seni çözmek gerçekten çok zor."

"Ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun?"

"Evet?" diye ihtiyatlı bir şekilde soruyorum, çünkü o belki de ailem dışında kişisel çıkar için bana asla dalkavukluk etmeyen tek kişi. Sanırım Cammie de o listede. Ne yazık ki.

"Saçını kestirme."

"Ne?" Kulaklarımı yanlış duymama neden olabilecek her şeyden arındırmak için hızla göz kırptım.

"Uzun hali güzel görünüyor. Kesmeyin."

Kahvaltıda Cammie'nin bob kesimini övdüğümde onun dikkat edip etmediğinden emin değildim. Ve kesinlikle saçımın uzunluğu hakkında bir fikri olmasını beklemiyordum. Başka bir adam bana bunu söyleseydi, muhtemelen inat olsun diye saçımı kestirirdim.

"Şey, teşekkür ederim."

Sırıttı.

Flört konusunda iyiyim. Sawyer'la da başarılı bir şekilde flört ettim. Ama şu anda, söylemeye değer, hele ki baştan çıkarıcı tek bir şey bile aklıma gelmiyor.

Siyah bir SUV kaldırıma yanaştığı anda telefonum titredi.

Sawyer da ona şöyle bir göz attı.

"Benim aracım," diyorum gereksiz yere.

Bu yaz Hamptons'ta olabileceğimi söylemeyi ve bu ihtimale karşı tepkisini ölçmeyi planlıyordum. Ama bunu nasıl rahat bir şekilde dile getirebileceğimi düşünemiyorum ve zamanım da kalmadı.

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim. Her şey için... Gerçekten. Dün gece sizi bir daha hiçbir şeyle rahatsız etmeyeceğim."

Bunun bir rahatsızlık olmadığını söylemiyor. Birlikte geçirdiğimiz gecedен keyif aldığını da söylemiyor. Sadece başını sallıyor.

Zoraki bir gülümsemeyle çantamı alıp bekleyen arabaya doğru ön yoldan yürümeye başladım.

"UCLA'da başarılar dilerim," diye seslendi arkamdan.

Arkama doğru baktım ama ön kapısı çoktan kapanmıştı.

Kaldırıma vardığımda ve şoförümle selamlaştığımda Sawyer'a hangi üniversiteye gideceğimi hiç söylemediğimi fark ettim.

Salwyer

Hiç kimse dikkat etmiyor. Tek bir kişi bile, özellikle de tüm sabah telefonuna gizlice bakıp duran Aaron Gibson. Ona doğrudan bir soru sorduğumda, yanlış bir cevap vermeden önce on saniye boyunca bana dik dik bakıyor.

Marina personelinin en deneyimli üyesi olduğum için, yeni işe alınan üç yaz personelinin eğitimi benim sorumluluğumda. Yani, içlerinden herhangi biri hata yaparsa bu benim için kötü bir durum olur. Pek çok şey umurumda değil, ama bunlardan biri bu iş. Burada çalışmanın sona ermesinden sonra başka bir planım olmadığı için, şu anda tek önemsedığım şey bu.

"Az önce ne dedim ben?" diye soruyorum kendime.

Üçü de sıçradı ve Aaron neredeyse telefonunu düşürüyordu.

Biri tereddütle elini kaldırıyor. "Önce yakıt ikmalinin yapıldığından emin olalım mı?"

"Yakıt doldurmadan önce. Kiralayan kişi tekneyi iade ediyor ve siz..."

Üç boş bakış.

Kendi kendime küfrediyorum, sonra da süreci baştan anlatmaya başlıyorum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, bitkin düşmüş oluyorum. Arkadaşları molaları için gönderiyorum ve ana iskelenin en ucuna kadar yürüyorum ki, suyun manzarasını engelsiz bir şekilde izleyebileyim. Burada teknelerini saklayan zenginlerin çoğunu yargılıyorum ama hepsine de imreniyorum. Keşke bu pahalı teknelerden birine sahip olsaydım da içine binip uzaklara yelken açabilseydim. Sadece deniz, gökyüzü ve huzur.

"Zor bir sabah mı geçirdin?"

Yanımda durmuş olan Gus'a, "Onlar aptal," diye söylüyorum. "Üçü de."
"Onlar gençler."

"Aaron bizden bir yaş büyük," diye hatırlattım ona. "Bütün sabah yeni garson hakkında dedikodu yaptılar. Ya da telefonlarıyla ilgilendiler. Ya da anlamsız sorular sordular."

"Sanırım öğretmenliği gelecekteki bir kariyer seçeneği olarakelediniz."

"Tüm kariyer seçeneklerinieledim," diye hatırlattım ona.

"Bizim yaşımızdaki hiç kimse her şeyi çözmüş değil, Kaptan. Üniversiteye gitmek harika bir geleceğin garantisi değil."

"Evet, biliyorum." Karnım gurulduyor. "Öğle yemeği yedin mi henüz? Açlıktan ölüyorum."

"Şey... o konu hakkında."

İnleyerek, "Yine artan yemekler için saat bire kadar beklemek zorunda mıyız? Dusty'ye bunu söyleyeceğim..." dedim.

"Hayır, mutfak açık. Az önce kahve almak için içeri girdim."

"Harika. Hayatımdaki gelişmeler için teşekkürler. Hadi gel." Rampaya doğru yönelmek için arkamı döndüm.

"Bekle, Kaptan. Sadece... o burada. Wren yeni garsonumuz."

Arkamı döndüm. "Ne?"

Gus omuz silkerek, "Başka bir şey bilmiyorum. Sadece kahve almaya gittiğimde onu gördüm. Macie ona eğitim veriyordu." dedi.

Gus'ın söylediklerinin hiçbirinin mantığı yok. Ama o şakacı biri değil. Bunu uydurmuş olmazdı.

İnanmaz bir kahkaha attım. "Hıh."

Wren geçen ay evimden ayrıldığından beri onu görmedim veya onunla konuşmadım. Muhtemelen onu bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüm. Ve bundan hiç memnun değildim, ama kabullendim.

Anne babası milyarder. Bu kız ne yapıyor da asgari ücretle çalışıyor?

Gus beni dikkatle inceliyor, sanki her an patlayabilecek bir volkanmışım gibi. Yılbaşından beri Wren hakkında konuşmayı kesinlikle reddettim. Ona ve Cammie'ye Wren'in mezuniyet balosu gecesi hakkında sadece "kalacak bir yere ihtiyacı olduğu"nu söyledim. Bu da pek mantıklı değildi, ama Gus daha fazla açıklama istemeyecek kadar düşünceliydi ve Cammie de bu konuyu asla konuşmamakla mutluydu.

"Hadi gidelim," diyerek rampaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Gus arkamdan geliyor.

Wade, deniz fenerinin net bir şekilde görüldüğü, en sevdiğim piknik masasında uzanmış, telefonunda geziniyor. Ricky bu yaz golf kulübünde caddy'liğe başladı, Dusty'nin üç yeni aptalı işe almasının sebeplerinden biri de bu.

"Hey," diyor Wade, biz yaklaşırken başını kaldırıp. "Wren Kensington'ı sen mi sahipleniyorsun Kaptan, yoksa herkes onu alabilir mi?"

Gus'a şükürler olsun, yoksa onun burada olduğunu öğrenmenin berbat bir yolu olurdu.

Wade sözlerine şöyle devam ediyor: "Bütün bunların nereye vardığı konusunda biraz kafam karıştı. Cammie birkaç hafta önce sizin evinizde olduğunu söylemişti?"

Wade'i görmezden gelip, restoranın da bulunduğu ana yat kulübü binasına doğru ilerlemeye devam ediyorum ve arka merdivenlerden ikinci kata, mutfakın bulunduğu yere çıkıyorum. Çalışanlar için yemekler, ana alandaki gürültünün çoğundan uzakta, uzak bir köşede ısıtma kaplarında hazırlanıyor. Beyaz önlüklü personel hazırlık istasyonlarının etrafında telaşla çalışıyor, ancak garsonları göremiyorum.

Öğle yemeğimi kendime servis etmek için bir tabak alıyorum.

"Hey, Kaptan!"

Omzumu çevirip baktım. Macie yaklaşıyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Yalnızdı.

"Merhaba Macie," diye yanıtlıyorum. "Nasılsın?"

"Güzel! Meşgulüz."

Başımı sallıyorum.

"Yeni gelenler nasıl antrenman yapıyorlar?"

Yüzümü buruşturuyorum, o ise gülüyor.

"Anlayamıyorum. Yeni garsonlar harika."

"Öyle mi?" Ses tonum pek de rahat değildi ama Macie dalgın bir şekilde sola bakıyordu.

"Wren! Buraya gel."

Midem alt üst oldu. Kahretsin. Neden bu kadar gerginim? Burası benim şehrim. Benim işim. O buraya gelip de...

"Kaptan, bu Wren. Yeni garsonlardan biri."

Wren'in gülümsemesi kibar, ama mavi gözleri eğlenceyle parıltıyor. Gus'a (ve sanırım Wade'e de) çok şey borçluyum. Eğer Wren'in burada çalıştığını bu şekilde öğrenmiş olsaydım, bu kadar umursamaz davranamazdım sanırım. Son dört yıldır garsonların aynı üniformayı -beyaz

polo tişört, lacivert etek- giydiğini gördüm ve bu kıyafet bana hiç seksi gelmedi. Wren bunu seksi hale getirmeyi başarıyor.

"Cap neyin kısaltması?" diye masumca soruyor.

Gözlerimi devirdim, bu oyunu oynamakla ilgilenmiyordum. "Burada ne işin var?"

"Ah." Macie, kaşları çatık bir şekilde ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor Wren.

Aynı anda "Bir bakıma öyle" diyorum.

Sonra birbirimize bakıyoruz.

"Vasiyet fonunuz tükendi mi?"

"Hâlâ tam bir pisliksin, anlaşılan."

"Wren!" Wade mutfığa girer. "Seni görmek ne güzel."

"Sen de öyle, Wade," diye yanıtlıyor Wren.

Demek sonunda adını hatırladı. İçimden alaycı bir şekilde güldüm, sonra yemeğe döndüm ve Gus ile yeni işe alınanların garsonlarla olan sohbetlerine kulak asmamaya çalıştım.

Wren'i her gün görmediğim zamanlarda onun varlığını unutmak zor bir işti. Sürekli göz önünde olmanın da bu çabalarımı geliştireceğinden şüpheliyim.

Wren, beni üstü açık arabasının tamponuna yaslanmış halde görünce şaşırmış gibi görünmüyor. Garson üniformasını çıkarıp açık mavi bir elbise giymiş ve saçlarını topuzdan çözmüş.

Başarılı olamadı.

"Bir yere bırakmamı ister misin?" diye soruyor, anahtarlığını parmağında çevirerek. "Sana bir borcum var."

Doğrudum. "Ne yapıyorsun?"

"Şu anda mı? İşten ayrılıyorum."

"Burada çalışarak ne yapıyorsunuz?"

Gözlerimi süzdü. "Geçen hafta uğradım ve restoranın eleman aradığını gördüm. Garsonluk yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Eğlenceli," diye tekrarlıyorum kesin bir dille.

"Yaz için buradayım, bu yüzden..."

"Yaz için buradasınız."

"Söylediklerimin hepsini tekrarlamayı bırak."

"Bana doğruyu söylemeye başla, Wren. Bu araba"—üstü açık arabasını işaret ediyorum—"buradaki üyelik ücretinden daha pahalı. İkimiz de paraya ihtiyacın olmadığını biliyoruz. Neden özel jetle uçmuyorsun ya da her yaz yaptığın diğer şeyleri yapmıyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsunuz? Ticari uçakla uçmaya tenezzül etmeyen şımarık bir prenses olduğumu mu? Ailem zengin, bu yüzden asla işe girmemeli miyim?"

Gözlerime bakıyorum. "Başka bir yerde de çalışabilirdin."

"Nerede çalıştığım seni neden ilgilendiriyor?"

"Hayır, öyle değilim. Ben sadece—"

"Abby de bugün işe başladı. Bir sonraki sefer onu durdurup neden dondurma satmadığını veya cankurtaranlık yapmadığını kontrol edecek misiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Wren kaşlarını çatarak karşılık verir.

"Bana söyleyebilirdin," diyorum. "Birkaç hafta önce görüştük ve sen hiç bahsetmedin..."

"O zamanlar planlarımın ne olduğunu bilmiyordum. Ve"—çenesini yukarı kaldırarak—"bu tür bir temelde olduğumuzu düşünmemiştim. Yoksa buradaki son konuşmamızı yanlış mı anladım?"

Yılbaşı gecesinden bahsediyor. Eğer tüm yaz burada olacağını bilseydim, farklı davranır mıydım? Muhtemelen. Sadece nasıl yapacağımdan emin değilim. Wren'in yanında hiçbir zaman emin olamıyorum.

"Hayatımda olup biten her küçük şeyi birlikte olduğum her erkeğe anlatmak zorunda kalsaydım gerçekten çok zahmetli olurdu," diye devam ediyor.

Kaşlarımı çatarak bir kez daha kendimi tutuyorum. Tabii ki benden sonra başka adamlar da oldu. Bunun beni rahatsız etmesi çok saçma. Wren'in de az önce belirttiği gibi, neye dönüşmeye başladığımızı bitiren bendim.

"Haklısın," diyorum ve gözleri bir an şaşkınlıkla açılıyor. "Söylediklerimi unut."

Sonra doğrulup kamyonuma doğru yöneldim.

Wren

Beş, dört, üç, iki, bir, hadi!

Tam doğru anda iki ayak üzerinde durma pozisyonuna geçiyorum, ellerimi daha yukarı itiyorum. Apollo'nun örgülü yelesinin sert gri telleri, engeli aşarken parmak boğumlarıma sürtünüyor; o bağımlılık yaratan iniş, birkaç heyecan verici saniye boyunca havada kaldığımız sırada ortaya çıkıyor. Apollo engeli aşıp son direğe doğru dörtnala ilerlerken, toynakları kumlu zemine değiyor ve ben de tekrar eyerin üzerine çöküyorum.

Son engeli de kıl payı geçtik ve ben Apollo'yu tırısı çekerken Alice övgüler yağdırdı. Bu ahırda daha önce sadece birkaç kez binicilik yapmıştım, Hamptons'ta düzenli olarak kalacak kadar uzun süre hiç bulunmamıştım. Apollo dün, normalde kaldığı Connecticut'taki ahırdan geldi. Eğer burada bir yaz geçirmeye karar vereceksem, her şeyimi ortaya koymalıyım diye düşündüm.

Dizginleri çekiştiriyorum ve Apollo yavaşlayıp yürümeye başlıyor. Ayaklarımı üzengilerden çıkarıp deri kayışları eyerin ön kısmına çaprazlıyorum, bacaklarımın gevşemesine ve ayak parmaklarımın esnemesine izin veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Alice.

Baş antrenöre başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti verdim. O da başını salladı, gülümsedi ve ahıra geri döndü.

Kaskımın siperliğini yukarı itip alnımdaki teri siliyorum, sonra Apollo'nun nemli boynuna hafifçe vuruyorum. Evde haftada sadece birkaç gün ona binebiliyorum ve yat kulübünde çalıştığım için buraya daha sık gelme şansım olmayabilir. Yine de garsonluk işine başvurduğuma

memnunum. Diğer garsonları seviyorum ve anlamlı bir işi tamamlamanın verdiği tatmini seviyorum.

Mutfığa her girdiğimde Sawyer'ı aramayı seviyorum, ama bunu asla itiraf etmem. Ona olan bu aptalca hayranlığım on bir aydır sürüyor. Şimdi, kesinlikle kaybolmaya yakın, değil mi? Kaybolana kadar, kaybolmuş gibi davranmak için bolca pratik yaptım. Başka biriyle çıktığımı düşünüyor ve marinadaki diğer adamların çoğu -özellikle Aaron- her fırsatta benimle flört ediyor. Sawyer'ın aramızdaki ilişkiyi unutmadığımı tahmin etmesinin imkanı yok.

Apollo soğuduktan sonra onu ahıra geri götürdüm, eyerini çıkardım ve ardından hortumla yıkamaya karar verdim. Bu sırada ben de sıırıslıklam oldum ve seyislerden biri nezaketle Apollo'yu benim için dışarı çıkarmayı teklif etti. Burnunu öptüm, eyer odasının yanındaki tuvaletlerden birinde şortumu giydim ve arabama doğru yöneldim.

Ben ahırın otoparkından çıkarken Gia aradı.

"Hala Leah'ın evine geliyorsun, değil mi?"

"Evet, ben—" Gösterge panelindeki saate baktım. "Ahırda oyalandım. Eve uğrayıp üzerimi değiştirmem gerek. Yirmi dakika. En fazla otuz dakika."

Gia içini çekti. "Çabuk ol! Herkes nerede olduğunu soruyor."

Babam dışarıda, sulama sisteminin ayarlarıyla uğraşırken, ben de ebeveynlerimin bu yaz için kiraladıkları evin önüne park ettim. Güzel bir ev, Scarlett ve Crew'un evi kadar büyük değil ama doğrudan su kenarında. Okyanus manzarasına uyanmaya alışmak hiç de zor olmadı.

Arabamdan indim ve babam kaşlarını kaldırarak berrak gökyüzüne baktı.

"Duş alırken mi?"

"Apollo'nun yıkanması gerekiyordu," diye açıklıyorum. "Ve arkadaşlarımla buluşmaya geç kaldım, bu yüzden..." Eve doğru dönüyorum.

"Az önce Hanson Ellsworth ile ilginç bir sohbetim oldu," diye seslendi babam arkamdan.

Adımlarım yavaşladı.

"Kızımın 'saygın bir kurumda' personel olarak çalışmasının 'talihsiz bir durum' olduğunu bana bildirmek istedi."

Yüzümü buruşturduktan sonra babama doğru döndüm. "Ne dedin?"

"Zamanınızı nasıl veya nerede geçirdiğinizin onu ilgilendirmediğini söyledi. Yat kulübünde garsonluk yaptığınızı bilseydim, daha iyi bir yanıt verebilirdim."

"Özür dilerim," diyorum. "Size söyleyecektim."

"Neden yapmadın?"

"Ben emin değildim, senin ve annemin ne düşüneceğinden emin değildim."

Babam derin bir nefes vererek yanımdan geçti ve ön verandadaki sallanan sandalyelerden birine oturdu. Bir anlık tereddütten sonra ben de oturdum.

"Orada çalışmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"İnsanların beni çaresiz, beceriksiz olarak görmelerinden hoşlanmıyorum çünkü çok paramız var ve bununla birlikte gelen tüm avantajlar var. Evde, tüm arkadaşlarımla benzer geçmişleri varken bu başka bir şeydi. Ya da gençken. Ama yetişkin olarak, sonbaharda üniversiteye giderken? Çarşaflarını hiç değiştirmemiş, eski bir arabaya binmemiş veya kendi yemeğini pişirmemiş, korunaklı zengin kız olmak istemiyorum. Bu yazın bunu değiştirmek için son şansım olduğunu düşündüm, bu yüzden kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Senin ya da annemin nankör olduğumu düşünmesini istemedim, ya da—"

"Biz de gurur duyardık, Wren. Ben gurur duyuyorum. Annen de gurur duyacak."

"Evet?"

"Elbette. İnsanların varsayımlarda bulunmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben de Kensington soyadıyla büyüdüm. Bunun her şeyden çok bir yük olabileceğini biliyorum. Bunun üzerinde biraz özerklik kurmam çok uzun sürdü, ama sen hiçbir zaman beklentilerden uzaklaşmaktan korkmadın." Babam gülümsüyor. "Belki bazen fazla cesursun, ama bu onlardan biri değil. Yaz işi istiyorsan, bence harika bir iş."

"Teşekkürler baba."

"Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır. İyiyiz."

Baba ayağa kalktı. "O sessizliğin beni korkutmadığını varsayacağım. Hâlâ sokağa çıkma yasağın var, Wren. Son doğum gününün bunu değiştirdiğini sanma."

Gözlerimi devirip içeri girip üzerimi değiştirdim. Doğrusu, anne babamın sürekli benimle ilgilenmesinden nefret etmiyorum. Hep böyle

olmuşlardır. Ve anne babalarının istediklerini yapmalarına izin veren birçok arkadaşım olduğunu biliyorum, bu kulağa çekici geliyor ama aslında biraz can sıkıcı.

Üzerimi değiştiriyorum, araba kullanırken saçlarım yüzüme uçuşmasın diye örüyorum ve tekrar aşağı iniyorum. Babamdan eser yok. Sanırım, burada olduğumuz süre boyunca hafta sonları çalışmayacağını anneme söylemesine rağmen, ofis olarak ayrılmış odaya gizlice girmiş. Annem de pek farklı değil gerçi; o da şu anda işte, inşaat alanını denetliyor.

Rausing'lerin evine arabayla gitmek yaklaşık yirmi dakika sürüyor—Leah bu öğleden sonraki havuz partisine ev sahipliği yapıyor. Arabaların sırasının sonuna park ediyorum, çantamı omzuma atıp çakıllı yolda yürürken ıslık çalıyorum. Bazı parçalar sandaletlerime takılıyor, bu yüzden onun yerine çimen kenarından yürüyorum.

"Sonunda başardın, değil mi?"

Sol tarafa doğru baktım, Tanner Whitney'i gördüm. Gümüş renkli bir Range Rover'a yaslanmış, sigara içiyordu.

"Ah," dedim duraksayarak. "Beni mi bekliyordunuz?"

"Yok canım, şimdi fark ettim ki burada değilsin. Parti çok sıkıcıydı."

"Gidiyor musunuz?"

"İstemediğiniz sürece hayır."

"Daha yeni geldim," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu insanları her zaman görüyoruz, Wren. Kelimenin tam anlamıyla hep aynı insanlar. Hiç sıkılmıyor musun?"

Evet, sanırım. Her zaman.

Ama Tanner'ın yanında da sıkılıyorum. Babası benim babam için çalışıyor ve anaokulundan beri birlikte okula gidiyoruz. Yakışıklı ve zaman zaman da çekici, ama olumlu özelliklerini sayabileceğim tek şey bu.

"Sigara dumanının kokusundan hoşlanmıyorum," diyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Leah'ın evi kilitli değil ve boş. Arka bahçedeki havuzdan çığlıklar ve su sıçramaları yankılanıyor, ben de seslerin izini sürerek birinci kattan dışarı çıkıyorum.

"WREN!" Gia, bardağının içindekileri neredeyse üzerime sıçratacak kadar hevesli bir kucaklamayla beni karşıladı. "Sonunda."

"Sadece"—telefonuma bakıyorum—"iki saat geciktim. Bu benim için neredeyse bir rekor."

Gia bileğimi kavrayıp beni dışarıdaki mutfağa doğru çekti. "Çilekli margarita?"

"Ne kadar tatlılar!"

"Senden daha tatlıyım," diye takılıyor.

Eski sınıf arkadaşım Maya Lauren'in uzattığı bardağı alıp bir yudum alıyorum. Kokteyl tatlı, ama limon suyu ve tuzlu kenar bunu biraz dengeliyor. Çok lezzetli, alkolün yakıcılığı neredeyse hiç hissedilmiyor.

Mabel Stewart yanlarına yaklaşarak, "Gerçekten bu yaz çalışacak mısın, Wren?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtlıyorum, bir yudum daha margarita içerken.

"Sen mi?" diye soruyor Gia, şaşkınlıkla. "Ne zamandan beri? Nerede?"

"Bu benim ilk haftamdı. Yat kulübünün restoranında garsonluk yapıyorum." Omuz silktim. "Annemin projesi bütün yaz sürecektir. Meşgul kalmak istedim."

"Garsonluk mu yapıyorsunuz?" diye sordu Gia, sesi inanmazlıkla doluydu.

"Anne babanın UCLA'yı seçmene izin verdiğine inanmıyorum ve..." Leah'ın sesi, ona dik dik baktığımda kesildi.

Ne muhteşem bir ev sahibiymiş!

Kaşımı kaldırıyorum. "Peki, ne olmuş yani?"

Akıllıca davranarak içeceğine uzandı ve hiçbir şey eklemedi.

Üniversite tercihim herkesi şaşırttı, biliyorum. İyi bir okul ama Ivy League okullarından değil. Gitmem beklenen yer de burası değildi çünkü istediğim yere gidebilirdim.

Leah'ya, "Ailem beni destekliyor," diyorum. "Senin ailen desteklemiyorsa üzgünüm."

Dudakları büzülüyor ama ağzı kapalı kalıyor.

"Yat kulübünde çalışmak nasıl bir şey?" diye soruyor Mabel. "Geçen yaz ailem oradan bir tekne kiraladı ve orada çalışan adamlar gerçekten çok yakışıklıydı. Koyu saçlı, çok somurtkan ve pek arkadaş canlısı olmayan biri vardı ama çok çekiciydi." Kendini yelpazeliyormuş gibi yapıyor, bu da Gia'yı güldürüyor.

"Marina çalışanlarını pek görmüyorum," diyorum. "Restoran, tekne işlerinden ayrı bir yerde."

"Belki babam tekrar tekne kiralamak isteyecektir," diye düşünüyor Mabel. "Sormam gerekecek."

Tanrım, umarım öyle olmaz. Bir arkadaşını beklemek tuhaf olurdu, üstelik bahsettiği yakışıklı adamın Sawyer olduğundan neredeyse eminim. Ve Mabel'ın onunla flört etmesini izlemek, ona olan ilgisi ne olursa olsun... korkunç olurdu.

"Teknelerden nefret ediyorum," diye ilan ediyorum ve bu da etrafta hafif bir kahkaha tufanına neden oluyor.

Mabel, "Pek eğlenceli değildi," diye itiraf ediyor. "Biraz sıkıcıydı."

"Öyle mi?" diyorum. "Yapacak hiçbir şey yok ve kelimenin tam anlamıyla dev bir su birikintisinin ortasında mahsur kaldın. Ya motor bozulursa? Ya da fırtına çıkarsa ve oyuncak bir gemi gibi savrulursan?"

"Yelkenle gittik, yani motor bile yoktu," diyor Mabel gülerek. "Belki de babama hiçbir şey söylemem."

Omuz silkip, sanki benim için hiçbir fark yaratmıyormuş gibi davrandım ve margaritamı yudumlamaya devam ettim.

Salıyer

"Anne?" diye seslendim, kapıyı arkamdan kapatarak.

Bir dakika sonra boğuk bir sesle cevap verdi: "Buradayım!"

Sesini takip ederek koridordan geçip eskiden anne babamın odası olan odaya giriyorum. Odaya girmekten kaçınıyorum. Son girdiğimde de her zamanki gibi aynı görünüyordu.

Şimdi mi? Tanınmaz halde. Tüm mobilyalar—çift kişilik yatak, şifonyer ve annemin babasının kendi elleriyle oyduğu sallanan sandalye—odanın ortasına itilmiş ve şeffaf plastikle örtülmüş. Annem bir köşede çömelmiş, her iki bileğinde de mavi birer bant rulosuyla süpürgeliklerin yüksekliğini ölçüyor.

"Şey, neler oluyor?" diye soruyorum.

"Altmış dört inç yazın," diye talimat veriyor.

"Yazmak mı? Nereye?"

"Şurada bir not defteri var." Başını diğer köşeye doğru salladı.

Yanına gidip not defterini ve kalemi alıyorum ve ölçüyü yazıyorum. İkisini de bırakıp etrafa tekrar göz atıyorum. "Tadilat mı yapıyorsunuz?"

"Şimdilik sadece boyama yapıyoruz. İsterseniz sizin odanızı da boyayabiliriz. Dekore edilecek yurt odası yok."

"Kimse yurt odasını boyamaz, anne."

"Bunu biliyorum çünkü üniversiteye gittim. Sen bunu nereden biliyorsun?"

İçimden bir ah çektim. "Bu gece bunu yapmayalım mı? Lütfen? Çok yorucu bir gün geçirdim."

“İkinci dönem için henüz çok geç değil, Sawyer. Ya da gelecek yıl için de.”

Gözlerime bakıyorum, hiçbir şey söylemiyorum ve o nefesini veriyor.

"Pekala. Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

“Boyayı aldınız mı?”

Başını salladı. "Dolapta. Mobilyaları yer değiştirirken ortadan kaldırmam gerekiyordu."

Dolaba doğru yürüdüm ve kapağını açtım, eğilip kutulara baktım. Birini çevirip kenarına bulaşmış örneği gördüm. "Pembe mi?"

“Bu benim en sevdiğim renk.”

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla doğruldum, omzumun üzerinden bir göz attım.

Annenin başıyla onaylaması kararlı bir işaret.

Pembe, annemle ilişkilendirdiğim bir renk değil. O daha çok koyu yeşil veya canlı mavi tonlarını sever. Yaraları gizleyen, kederi örten cesur bir ton. Tam siyah değil. Çok koyu da değil, ama ona yakın.

En yakın duvara göz attım. Buradaki boyanın beyaz olduğunu sanıyordum ama aslında değil. Daha çok çok açık gri, tıpkı birkaç kez yanlışlıkla koyu renkli kıyafetlerle yıkadığım spor çoraplarım gibi.

"Pembe olsun," diyorum. "Babam bundan nefret ederdi."

“Yapardı.” Annenin sesi çok sertti. Biraz da sevinçliydi.

Babamın cinsiyet rolleri konusunda çok geleneksel görüşleri vardı. Annemin işinden nefret ederdi—insanların ona hizmetlerinden dolayı teşekkür etmelerine, tıpkı kendisine teşekkür ettikleri gibi, içerlerdi—ve bence onun kariyer değiştirmesi konusunda ısrar etmemesinin tek nedeni, görevlendirmeleriydi. O yokken, saatlerce beyzbol oynamama engel olmuyordu. Babam da Skylar'ı şımartıyor, onun en sevdiği ebeveyni olmaya çalışıyordu.

Bence bu, annemin onu hiç terk etmemesinin sebeplerinden biriydi. Babam tek velayet için mücadele ederdi ve büyük ihtimalle de alırdı.

Eski rengin üzerini kaplayan soluk pembeyi izlemek garip bir şekilde rahatlatıcı. Annem koridordaki dolaptan eski bir radyoyu çıkarıp duvara takana kadar sessizce çalışıyoruz. Çalan şarkıyı tanımıyorum ama annem mırıldanıyor. Müzikten çok cızırtı gibi ama bu da boyanın akıcılığıyla iyi uyum sağlıyor.

İlk kat boyayı sürmek ve temizliği yapmak iki saatimizi alıyor. Ben duş alırken annem akşam yemeğini hazırlıyor.

Makarnamdan sadece bir lokma almıştım ki, "Skylar'ın odasını kutuya koydum," dedi.

Çiğnerken donakaldım. Kendimi zorlayarak yuttum.

"Haklıydınız; bu ev çok sayıda acı hatıra barındırıyor. Hiçbiri geri gelmeyecek."

"Biliyorum ki."

"Üzgünüm canım, bu kadar uzun sürmesi."

"Sakın... sakın özür dileme."

Özür dileyecek hiçbir şeyi yok, hele ki yas tutmak gibi.

Birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz.

Bu akşam için bir planınız var mı?

"Wade bir şenlik ateşi yakmak istedi. Ama eğer daha fazla resim yapmak isterseniz, yapabilirim—"

"Hayır, hayır. Git arkadaşlarınızla eğlen. Ben çok yorgunum."

Başımı salladım ve yemeğimin geri kalanını bitirdim. Bulaşık makinesini doldurmaya yardım ettim, kapüşonlu kazağımı giydim ve kamyonetime doğru yürüdüm. Gus, bagaj kapağında oturmuş beni bekliyordu.

Motoru çalıştırırken, "Ellerin neden pembe?" diye soruyor.

Duşta ovalayarak temizledim ama bazı lekeler çıkmadı.

"Annem yatak odasını boyuyor. Ben de ona yardım ettim."

"Bu harika," diyor Gus, öne eğilip radyoyu açtıktan sonra koltuğa yaslanarak. "Bilginiz olsun... Wade herkesi davet etti."

"Evet. Bütün gruba mesaj attığınızı gördüm."

"Sadece bizim grubumuz değil. İş yerindeki herkes..."

Bu sefer onun ne demek istediğini anladım.

"Neyse," dedim umursamazca, bir sonraki sola dönerek. "Sabah balık tutmaya gitmek ister misin?"

"Kesinlikle. Dalga kıranın üzerinden mi?"

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Geçen yazdan kalma yemlerim garajdaki dondurucuda saklı. Annem sürekli ondan kurtulmam için yalvarıyor. Bana hatırlat, alayım."

"Ne tür?" diye soruyorum arabayı park ederken.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Gus, arabadan atlayarak. "Muhtemelen solucanlardır?"

Kamyonetimin kapısını kapattım, önümüzdeki taş çembere doğru yürürken ellerimi kapüşonlu ceketimin cebine soktum. Tuzlu rüzgar

saçlarımı savuruyordu, keşke şapka taksaydım diye düşündüm. Sweatshirtümün kapüşonunu yukarı çektim.

Gus'la birlikte gruba vardığımızda omuzlarımdaki gerginlik kayboldu ve resim yapmaktan kaynaklanan ağrı teorim çürüdü. Daha kötüsü, endişenin yerini hayal kırıklığının almasıydı. En kötüsü ise bu boşluğun uzun süre devam etmesiydi.

Keşke burada olsaydı, keşke yokluğunu hiç fark etmeseydim.

Kendimi oyalamaya çalışıyorum ama çoğunlukla titreyen alevlere bakıp, üst üste binen konuşmaları dinliyorum. Macie bana katıldığı golf kulübündeki tenis turnuvasından bahsediyor. Wade eski bir gitar çıkarıp, sözlerinin yarısını bildiği bir country şarkısının notalarını çalmaya başlıyor. Geri kalanını kendisi uyduruyor. Ortaya çıkan melodi pek etkileyici değil. Neyse ki, herkesin konuşması ve dalgaların sesi melodinin çoğunu bastırıyor.

Yangın tamamen söndükten sonra Ricky, "Canım dondurma çekti," diye duyurdu. "Başka isteyen var mı?"

"Ben mi!" diyor Macie. "What's the Scoop ne zamana kadar açık?"

"Yazları on bir tane, sanırım," diye yanıtıyor Gus.

Abby ayağa kalkarak, "Saat on buçuk," dedi. "Hadi gidelim."

Herkes ayakkabılarını ve telefonlarını topluyor, Wade ateşin küllerini söndürüyor ve sonra arabalara doğru ilerliyoruz.

Gus ve ben dondurma dükkanına ilk gelenleriz. İçerisi aileler ve gençlerle dolu. Çoğunluğu turist, ama tanıdığım birkaç yüz de var. Gus, küçük kardeşlerinden biriyle sohbet etmek için duruyor. Ben de Nate'e selam verip, ardından dondurma çeşitleri listesine göz atıyorum.

O toplu gürültünün arasında nasıl duyduğumdan emin değilim. Ama duyuyorum, bir araya toplanmış piknik masalarına yeniden ilgiyle bakıyorum. Sesin ne anlama geldiğini zaten biliyorum, ama kendi gözlerimle görmek istiyorum.

O. Güldü.

Onun o lanet olası kahkahasını tanıyorum.

Wren, masanın kenarına oturmuş, başını geriye doğru eğmiş bir şekilde, çılgınca el kol hareketleri yapan esmer kadının söylediklerine tepki veriyor.

Birkaç saniye fazla uzun süre baktım ve o da bu tarafa doğru baktı. Önce rastgele, sonra bakışları orada kaldı.

Gözlerimiz buluşuyor. Bağlantımız devam ediyor.

Şenlik ateşinin yanında olmadığı zamanlarda nerede olduğunu merak ediyordum. Bir cevabım var ve yine de tatmin olmamış hissediyorum. Nerede olduğunu bilmek istemiyordum. Onu görmek istiyordum. Yanında olmak istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Arabasının yanında onunla yüzleştikten beri konuşmadık ve... kahretsin. Onu özlüyorum.

Wren ilk önce gözlerini kaçırdı, masadan indi ve arkadaşlarına, sonra da bana döndü. Ne söylerse söylesin, herkes hareketlendi. Gus ve ben sıranın sonuna katıldığımızda piknik masaları boşalmıştı. Diğerleri gelmeden önce, üç lüks arabayla hızla uzaklaştılar.

Wren'in beni görmezden gelmesinin, yapmış olabileceği diğer her şeyden daha kötü hissettirmesinin nedenini bilmiyorum ama öyle hissettiriyor.

Salwyer

Wade, golf kulübüne doğru sola dönerken Gus, "Neden burada duruyoruz?" diye soruyor.

Wade, "Ricky'ye onu alacağımızı söyledim," diye yanıtlıyor.

"Eğer marinateda kalsaydı, fazladan bir durak yapmamıza gerek kalmazdı," diye yorum yapıyorum.

Dusty'nin de yeni eleman almasına gerek kalmazdı.

"Hadi ama, Kaptan," diyor Wade. "O, golf sahasında daha iyi bahşış kazanıyor."

Homurdanıyorum.

Wade, otoparkta dolaşırken, "Neler oluyor böyle?" diye ekliyor. "Her yer dolu."

İlerideki büyük tenis turnuvası ilanını görünce, "Burada bir tenis turnuvası var," dedim.

"Harika," diye alaycı bir şekilde yorumladı Wade. "Birisi Ricky'yi arayıp burada bizimle buluşmasını isteyebilir mi?"

Gus ileriye işaret ederek, "Öne çekebilir misin?" diye sordu. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Wade ana binanın önünden geçerken frenlerinin çaldığını duyuyorum.

"Cevap yok," diye duyurdum kapımı açarken. "Onu bulacağım."

"Tamam. Etrafında tur atacağım," diyor Wade ve arabasıyla uzaklaşıyor.

"Burada tekrar buluşalım mı?" diye soruyor Gus.

Başımı salladım. Gus, golf kulübünün girişine doğru yöneldi. Ricky'yi tekrar aramayı denedim. Bu sefer doğrudan sesli mesaja yönlendirildi, bu yüzden hayal kırıklığıyla nefesimi verdim ve Gus'ın peşinden içeri girdim.

Vay canına, burası çok şık. Marınanın hemen yanında olduğu için Atlantic Crest'in önünden yüzlerce kez geçtim ama binanın içine hiç girmemişim. Normalde, mülke girmek için üye olmanız veya bir üye eşliğinde olmanız gerekiyor. Turnuva nedeniyle kuralları biraz gevşetmiş olmalılar çünkü kimse beni durdurup kimlik sormadı.

Ahşap panelli lobiden geçip, yemek alanının yanından ilerleyerek taş bir avluya çıkıyorum. İnsanlar burada dolaşüyor, içeceklerini yudumluyor ve garsonların etrafta dolaştırdığı gümüş tepsilerden atıştırmalıklar yiyorlar. Avlunun ötesinde, golf sahasının parlak yeşili su kenarına kadar uzanıyor. Önünde ise tenis kortları ve onları çevreleyen tribünler seyircilerle dolu.

Arkamı binaya doğru çevirdim, telefonumu çıkarıp Ricky'yi bir kez daha aramayı denedim. Bu kalabalıkta onu bulmak imkansız olacak.

"Kayboldunuz mu?"

Sesin geldiğı yöne bakmadan önce tereddüt ediyorum. Hem kalp atışlarımın aniden hızlanmasını kontrol altına almak için, hem de başımı hızla ona doğru çevirmek fazla hevesli görünmek için.

Wren tenis oynamaya hazır giyinmiş; kısa beyaz bir elbise, yüksek at kuyruğı ve omzuna astığı pembe raket çantası. İyi görünüyor—her zaman iyi görünür—ama dikkatimi en çok çeken şey sinsi sırtışı. Onu görmezden gelmek bu saçma beraberliği bastıracaktı. Ama bunun yerine, gülümsemesi bana karayı gören aç bir denizci gibi hissettiriyor.

"Kaybolmuş gibi görünüyorsun," diye ekliyor, ben de aptal gibi sessizce ona bakmaya devam edince.

"Daha önce hiç burada bulunmadım."

Omuzundaki çantayı düzeltirken başını salladı. "Pek sana göre bir tarz değil gibi görünüyor."

Bunun bir eleştiri mi yoksa iltifat mı olduğunu bilmiyorum. Konuşmamızın normal bir şeymiş gibi davranmam gerekip gerekmediğinden de emin değilim.

Kortlara doğru başımı salladım. "Turnuvada oynadın mı?"

"Evet, tekler müsabakası az önce sona erdi. Şimdi çiftler müsabakaları başlıyor."

"Senin için çok kolay olmadı, değil mi?"

Wren bana yazdığı mektuplardan birinde tenis konusunda "epey iyi" olduğunu söylemişti. Yani muhtemelen Wimbledon'ı kazanabilirdi.

Beni inceliyor. Sanırım aramızdaki yazılı olmayan kuralı çiğnedim: geçmişimizden bahsetmeyelim. Şu sıralar en iyi ihtimalle mesafeli iş

arkadaşlarıyız.

"İltifatlarınız üzerinde hâlâ çalışmanız gerekiyor," diyor sonunda.

Gülümsememi zorla bastırıyorum. "Şey, aslında hiç..."

"Kaptan! Geldin!"

Macie birdenbire ortaya çıktı ve coşkuyla kollarını bana doladı. Ben de otomatik olarak ona sarıldım, bu sırada Wren'e baktım. Hala gülümsüyordu ama gülümsemesi daha ince görünüyordu. Belki de bu sadece benim hayalperestliğimden kaynaklanıyordu.

Macie sözlerine şöyle devam ediyor: "Başarabileceğini düşünmemiştim."

Macie'nin buraya onu izlemeye geldiğimi düşünmesine izin verdiğim için kendimi suçlu hissediyorum, ama turnuvada olduğunu bana söylediğini tamamen unuttuğumu belirtmek çok daha kötü olurdu.

Biraz kaçamak cevap vermeyi tercih ediyorum. "Şey, eee... Ricky'yi almak için uğradık. Buradayken bir de bakayım dedim."

Macie başını salladı, sonra Wren'e baktı. "Hey!" Ardından Wren'e sarıldı ve ona gülümseyerek baktı. "Tebrikler şampiyon! Kazandıktan sonra yanına gelmeye çalıştım ama tamamen kalabalıklaştım."

Evet, çok kolay olacağı konusunda haklıydım. O kazandı.

Wren bir şeye karar verdiğinde, her şeyini ortaya koyuyor. Belki de bizimle de aynısını yapmaya çalıştığını fark etmek beni biraz rahatsız ediyor. Wren'e yazmak, sıradan hayatımın geri kalanından ayırdı ve ilk beklenmedik karşılaşmada panikledim.

Telefonum titriyor; Ricky arıyor. Cevap veriyorum ve ne Wren ne de Macie fark etmiyor. Kendi aralarında sohbet etmekle meşguller.

"Neredesin Kaptan?" diye soruyor Ricky. "Hepimiz arabadayız, seni bekliyoruz."

"Evet. Şey, bir dakika içinde orada olacağım."

"Çabuk olun!" diyor ve telefonu kapatıyor.

Macie, telefonumu cebime geri koyduğumu izliyor. "Gitmen mi gerekiyor?" diye tahmin yürütüyor.

"Bir bakıma öyle," diye kekeledim. "Gus, Ricky'yi buldu ve turnuva nedeniyle otoparkta boş yer yok..."

"Sorun değil," diyor Macie. "Ortaokuldan beri oynamadım, bu yüzden seni etkilemek için en iyi şansım bu değildi zaten." Göz kırıyor ve ben de yüz kaslarıma karşılık gülümsemelerini söylüyorum. "Sonra sana mesaj atarım, nasıl geçtiğini bildiririm."

“Kulağa hoş geliyor. Başarılar dilerim.”

“Teşekkürler—ah, Abby orada! Gitmem lazım!” Macie tribünlere doğru koşmaya başladı.

Saç örgüsünün bir o yana bir bu yana savrulmasını izliyorum, ta ki kalabalığın arasında kaybolana kadar, Wren'e bakmayı erteleyerek. Hala burada durmasına şaşırdım. Şüphesiz yapacak çok daha heyecan verici şeyleri var.

"Tüm yarışmayı sen mi kazandın?" diye soruyorum, yalnız kaldığımızda.

“Tekler turnuvası. Çiftler hiçbir zaman benim tarzım olmadı.”

Yanlarından geçen bir kadın, "Tebrikler, Wren," dedi. "Ailene selamlarımı ilet."

“Teşekkürler. Tamam,” diye karşılık verdi. Bana, daha alçak sesle, “Otoparka giden kestirme bir yol biliyorum,” dedi.

"Önden gidin," diyorum. Telefonum cebimde yine titriyor.

Verandaya yaklaşırken yaşlı bir adam, "Harika iş çıkardın, Wren," diye seslendi. "Hanson ve Josephine'e Cuma günkü partiyi ne kadar dört gözle beklediğimizi ilet."

"Yapacağım," diye yanıtlıyor Wren, sola doğru yönelerek.

Tenis kortlarından uzaklaştıkça kalabalık azalıyor. Havuz çitinin kenarından geçip park halindeki golf arabalarının yanından yürüyoruz.

"Dikkatli ol," diyor bana, biçilmiş çimlerin yerini malç alırken. "Az önce geçti... kahretsin."

Ona neyin yanlış olduğunu sormama gerek yok. Aniden yerden fırlayan bir fiskiye'nin püskürttüğü su doğrudan yüzüme isabet ediyor. Bir diğeri de uyluğuma doğrultulmuş, şortumun yarısını ıslatıyor. Çiçek tarhı ana binanın tüm çevresini sarıyor gibi görünüyor, yani aşılması gereken yüzlerce metre daha fiskiye var.

Wren öne fırlarken gülüyor ve ben de isteksizce sırtarak onun peşinden koşuyorum, suyun önünü kesmek için nafile bir şekilde kolumu kaldırıyorum.

Çimlere tekrar ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım. Wren ise tüm sabah tenis oynamasına rağmen neredeyse hiç yorulmamış gibi görünüyordu, bu hem sinir bozucu hem de etkileyiciydi.

"İşte bu"—kolumu bir araba sileceği gibi alnımdan geçiriyorum ve gözlerime su damlıyor—"en berbat kestirme yoldu."

"Özür dilerim." Wren'in sesi hiç de özür dileyici değil, daha çok eğlenmiş gibi.

Bir köpek gibi başımı sallıyorum, birkaç damla su onun üzerine sıçırıyor. Wren irkilmiyor ya da sıçrayıp uzaklaşmıyor, işte o zaman onun da benim kadar ıslandığını fark ediyorum. Ve işte o zaman elbisesinin altında giydiği şort ve sütyenin ıslak beyaz kumaşın altından tamamen görüldüğünü de fark ediyorum.

Gözlerimi dikmemekte çok kötüyüm.

"Daha önce görmediğiniz bir şey yok, Kaptan."

Çenemi yukarı kaldırıp onun anlamlı bakışlarıyla karşılaştım. Evet, Wren'i daha önce çıplak görmüştüm. Ama bu, insanın sıkılacağı bir manzara değil.

İyi bir fikir olup olmadığını değerlendirmeye fırsat bulamadan gri tişörtümü üzerimden çıkarıp ona fırlatıyorum.

Wren topu yakalıyor, bu da beni özellikle etkiledi çünkü gözleri atışımı değil, karın kaslarımı takip ediyordu.

"Daha önce görmediğin bir şey değil," diye hatırlatıyorum ona.

Ona seslenildiğinde irkilmiyor. Bakışları yavaşça, tıpkı fiziksel bir dokunuş gibi, göğsüme doğru kayıyor.

Cinsel organıma sürekli olarak hiçbir şeyin olmayacağını hatırlatmak zorundayım. Wren'le asla. Ne şimdi, ne de bir daha asla.

"Bununla ne yapacağım şimdi?" Islak, sarkık tişörtü kaldırıyor.

"Giyebilirsin. İçini göstermiyor."

Wren omuz silkip tişörtümü giydirdi.

Elbise bacaklarının etrafına dökülürken yutkundum. Elbisesinin ince bir şeridi etek ucunun altından hala görünüyordu, ama çoğunlukla sanki altında hiçbir şey yokken benim tişörtümü giymiş gibi duruyordu ki bu hiç de istediğim bir görüntü değildi.

Birbirimize bakakaldık ve birdenbire, Wren Kensington'ın yanında geçirdiğim her saniye giderek daha tehlikeli bir fikir gibi görünmeye başladı.

"Gitmem gerek." Telefonum yine ara ara titriyor. En azından sulama sisteminden sonra hala çalışıyor.

"Tamam aşkım."

"Pekala," diye tekrarladım, sonra arkamı dönüp otoparka doğru koşmaya başladım.

Wade'in sedan arabasını bulmak kolay; bizi bıraktığı yerde öylece duruyor. Arka koltukta Gus ve Ricky'nin başlarının arkasını görebiliyorum, bu yüzden yolcu kapısını açıp içeri giriyorum.

Wade, ıslak saçlarıma ve çıplak gövdeyi incelerken kaşlarını olabildiğince yukarı kaldırdı. "Sana ne oldu böyle?"

"Uzun hikaye," diye mırıldandım.

Ama kısa sürdü. Wren'de kayboldum.

Wren

Bu yılki Kırmızı, Beyaz ve Mavi partisi geçen yıla göre farklı. On sekiz yaşındayım. Yetişkin sayılırım ve çoğunlukla da öyle muamele görüyorum. Sadece yaşlılarımla değil, ailemin ve Ellsworth'lerin arkadaşlarıyla da kaynaşmam ve kısa sohbetler etmem bekleniyor. Sahilde çadır ve bar yok. Kuzenim Kit bunu organize etmekle görevliydi ve bu yaz ebeveyn olmakla meşgul. Kız arkadaşı Collins birkaç ay önce oğullarını dünyaya getirdi.

Kensington ailesinin en küçük üyesi Dylan sevimli, ancak Bash'e göre "sireleri bile utandırabilir".

Eskiden bu unvanı taşımak her zaman belli bir özgürlük derecesiyle birlikte geliyordu. Ablamın ve kuzenlerimin üniversiteye gidip kariyer seçmelerini izledim, sıranın bana da geleceğini biliyordum ama aynı zamanda ne kadar uzak olduğunu da takdir ediyordum. Birdenbire, Lili'nin ciddi bir ilişki içinde olduğunu görmek, Kit'in bir bebeği kucağında tuttuğunu izlemek ve Rory'nin hukuk fakültesine başlamaktan bahsettiğini dinlemek, o kadar da uzak hissettirmiyor. Bash'in de planları var; işletme fakültesi ve ardından Kensington Consolidated'da çalışmaya başlamak.

Sonra bir de ben varım. Biraz yolumu kaybetmiş durumdayım. Bir üniversite seçtim ama başka hiçbir şey sağlam görünmüyor.

"İyi günler, Wren." Büyükbabam belirdi ve içkisini, yanında durduğum yüksek masanın üzerini örten keten örtünün üzerine bıraktı.

Tanner Whitney'e doğru baktım ve Thad Lange ile konuşurken durduğunu görünce içimden bir ah çektim. Tanner birkaç dakika önce bana bardan bir içki almak için gitmişti.

“Merhaba, dede,” diye yanıtladım dikkatlice, onun çelik gibi bakışlarıyla karşılaştığımda omurgam otomatik olarak dikleşti.

Annemin ailesi sıcakkanlı ve misafirperver insanlar. Los Angeles'taki evlerini ziyaret ettiğimizde veya New York'a seyahat ettiklerinde, Rory'yi ve beni (diğer torunlarıyla birlikte) şımartıyorlar.

Babamın anne ve babası mı? Çok farklıydılar. Babamın annesi Elizabeth çok uzun zaman önce vefat etti. Lili, adını ondan aldı. Peki ya babası? Arthur Kensington'ı kimse sıcakkanlı veya misafirperver biri olarak tanımlamazdı. Kurnazdı. Korkutucu bir adamdı.

Büyükbaba tek taraflı incelemesine devam ederken, "Bu gerçekten de harika bir parti," diye ekliyorum.

Başını onaylayarak salladı ve kadehten bir yudum aldı. Kadeh kehribar rengi bir sıvıyla doluydu. Muhtemelen burbon veya viskiydi. Büyükbabam, onu gördüğüm her etkinlikte elinde sürekli bir kadeh içkiyle olurdu, ama onu bir kere bile sarhoş görmedim. Her zaman kontrolü elinde tutar. Kriz anında arayacağınız türden bir insan. Meydan okumaktan kaçınılması gereken biri.

"Hanson'ın her zaman eğlenceli ve uçarı şeylere karşı bir ilgisi olmuştur," diye belirtiyor.

"Bu partiye daha önce katıldınız mı?" diye soruyorum.

“Çok uzun zaman önceydi. Hanson ile ortak iş çıkarlarımız vardı.” Büyükbaba, Scarlett Teyze ve Crew Amca'nın durduğu yere bakıyor. “Bu da gayet iyi sonuç verdi.”

Tanner'a son bir kez daha göz attım. İki bardağı elinde bu taraftan başlamıştı, sonra kiminle konuştuğumu fark edip aniden sola döndü.

İçimden bir ah çektim. Umarım yakında ailemden biri gelip beni kurtarır, ama o zamana kadar burada mahsur kaldım. Buradaki herkes Arthur Kensington'ın sözünü kesmemeniz gerektiğini biliyor. Ve dedemle konuşmayı bitirmemeniz gerektiğini de biliyorum; o sizi geçirir.

"Worthington çocuğu muydu o?" diye sordu büyükbabam, dikkatimin dağıldığını fark ederek.

“Whitney.”

"Onunla mı görüşüyorsunuz?"

"Arkadaşlık etmek" ne anlama geliyor bilmiyorum ama Leah'ın havuz partisinden beri Tanner'la ilk kez bugün konuştum. Çoğunlukla bana içki ısmarlamasını umarak onunla flört ettim, ki etti de. Sayılır. Ama sunum şekli yetersizdi.

"Bana kur yapmıyor ya da benzeri bir şey," diye yanıtlıyorum, biraz küstahça bir tavır sergiliyorum ama o sınırı aşacak kadar da cesur değilim.

Büyükbaba beni inceliyor, bakışlarının ağırlığı beni boğuyor. "Güzel," diyor. "Hiçbir Whitney, bir Kensington'a layık değil."

"Tanner iyi bir insan," diyorum kendimi savunarak. Ve çoğunlukla da karşıt görüş belirtmek için.

"Stuart Whitney bir yığın borcun ve hiç sermayenin üzerinde oturuyor. Eminim ki oğlunu sizinle olan herhangi bir ilişkiden faydalanması için teşvik etmiştir."

Büyükbabamın paranoyak olduğunu söylemek istiyorum ama kim bilir? Sonuçta birçok insan beni bir şekilde kullanmaya çalıştı.

"Daha fazla parası olan pek fazla erkekle çıkamam," diyorum büyükbabama. "Lili ya da Kit milyarderlerle birlikte olmadılar sonuçta."

Lili'nin erkek arkadaşı Charlie İngiliz. Önemli bir aileden geliyor ama zengin değil. Kit'in kız arkadaşı Collins, üniversitede Lili ile oda arkadaşıydı ve Kit ile de bu şekilde tanıştılar. Daha sonra Kit için çalışmaya başladı. Maaşı için, kuzenimin şirketinde değil, bunu size ilk söyleyecek kişi o olurdu.

"Hayır, gitmediler," diye onaylıyor büyükbaba. "Ama Charles Oxford'a, Collins ise Yale'e gitti."

Tabii ki. Büyükbaba ortaya çıktığı andan itibaren bunun nereye doğru gittiğini tahmin etmeliydim.

"Onlar için iyi oldu."

"Planlarını değiştirmek için henüz çok geç değil, Wren."

"Artık çok geç," diye karşılık veriyorum. "Öryantasyon önümüzdeki ay."

Büyükbaba eliyle geçiştirici bir hareket yaptı. "Seni dünyanın herhangi bir üniversitesine yarın kaydettirebilirim. Doğu Kıyısı'nda çok sayıda olağanüstü okul var. Oxford mükemmel bir kurum. Cambridge de öyle. Amcam da oraya gitti."

"Özel muamele istemiyorum."

"İsteseniz de istemeseniz de alacaksınız. Siz bir Kensington'sınız ve bu saçma seçimle kendinizi sınırlıyorsunuz."

"UCLA mükemmel bir üniversite," diye ısrarla belirtiyorum.

Büyükbaba bardağını kaldırıp içindekileri çeviriyor. Kehribar rengi sıvının kenarlara sıçrayıp aşağı damlamasını izliyorum, bir an önce sözünü bitirmesini ve gidip bir ıstakozlu sandviç alabilmeyi diliyorum.

“On iki kuşak önce, atalarınızdan biri Harvard'ın ilk mezuniyet töreninde yer almıştı. O zamandan beri, babanız ve kız kardeşiniz de dahil olmak üzere her Kensington, en eski ve en prestijli akademik kurumlarda eğitim görmüştür. Kaliforniya üniversiteleri 'mükemmel' olabilir, ancak bu tür bir mirasa sahip değiller.”

“Annem de iyi okullarda okudu,” diye belirtiyorum.

“Annen Kensington soyadını evlilik yoluyla aldı, kan bağıyla değil. Senin için durum farklı, Wren.”

Tartışmayı bırakıyorum, bunun bu konuşmayı en kısa sürede bitirmenin en iyi stratejisi olabileceğine karar veriyorum.

"Elbette karar senin," diye devam ediyor dede. "Sadece doğru karar olduğundan emin ol."

Sonunda başka biriyle konuşmak için uzaklaşırken başımı salladım.

Sonra hemen etrafa bakınmaya başladım, Tanner'ı bulmaya çalıştım çünkü şu anda o içkiye gerçekten ihtiyacım var.

"Kurabiye?"

Bash'e şöyle bir baktım, elinde iki tabak tatlı tutuyordu. Birini bana doğru uzatmıştı.

"Teşekkürler," diyerek tabağı aldım.

Bir çilek alıp, çırpılmış kremanın içinden geçirerek ağzıma atıyorum. Meyve mükemmel; tatlı ve sulu.

"Adamım, bunlardan nefret ediyorum," diye yorum yaptı Bash, yanıma oturup etrafına bakınırken.

Güneş batmaya yaklaşıyor, gökyüzü renk cümbüşüne dönüşürken altın rengi ışık avluya ve bahçeye yayılmış kalabalığı aydınlatıyor.

"Onlar senin büyükannen ve büyükbaban," diye hatırlatıyorum ona, bir yandan da bisküviden bir ısırık alıyorum.

Bash, sahile doğru bakarak, "Eskiden burası çok eğlenceliydi," diye devam ediyor. "Kit her şeye hazır. Lili de... Lili işte. Ama şimdi artık çocuk değiliz."

"İnan bana, farkındayım. Az önce dedemden bir azar işittim."

"Ne hakkında?"

"Devlet okuluna gitmekle ilgili." Bash'e baktım. "Dartmouth'a gitmen de yardımcı olmadı."

Omuz silkerek, "Yeşil bana yakışıyor," dedi.

Gözlerimi deviriyorum. "Kendi bildiğimi yapmak istemem kötü bir şey mi?"

"Hayır. Ama kendi yolunda ilerlemek mi istiyorsun? Yoksa sadece yapabileceğini kanıtlamak için farklı bir şey mi deniyorsun?"

Bunun cevabını bilmiyorum, bu yüzden çilekli kekten bir ısırık daha alıyorum.

"Büyükbaba senin için en iyisini istiyor, Wren. Bunu göstermenin garip yolları var, biliyorum, ama amaç bu."

"Bilge gibi konuşuyorsun," diye yorum yapıyorum.

Bash sırtarak, "Muhtemelen Kit'e CEO'luk için meydan okuyup okumayacağım ile ilgili soruları geçiştirirken içtiğim tüm içkilerden kaynaklanıyor." dedi.

"Henüz Kensington Consolidated için çalışmıyorsunuz bile."

"Bu noktayı birkaç kez dile getirdim. Kimse umursamadı."

"Tipik." Bir ısırık daha alıyorum. "Bu kek gerçekten çok lezzetli."

"Gigi bunu her yıl sipariş ediyor."

"Geçen Temmuz ayında kaçırdım."

Sahilde meşgulumuş gibi davranmakla çok meşguldüm, kum tepelerinde bekleyen çocuktan kaçınıyordum. Sawyer'dan haftalardır yine kaçınıyorum, bazen sadece onu görebiliyorken, yokmuş gibi davranıyorum. Oysa tek istediğim, müsait olup olmadığımı sorması.

"Gelen var," diye mırıldandı Bash. Tabağını alıp ayağa kalktı.

Tanner'ın bu yöne doğru yürüdüğünü, sonra da kuzenime baktım. "Burada kalabilirsin."

"Yok canım. Havai fişeklere kadar dayanabilmek için biraz kahveye ihtiyacım var." Bash esner. "Yeğenim beni çocuk sahibi olmayı düşünmekten yirmi yıl geriye götürdü. Görüşürüz."

Yanından geçerken Tanner'a başıyla selam verdi ve Tanner da karşılık olarak başıyla selam verdi.

"Az önce olanlar için özür dilerim," diyor Tanner mahcup bir şekilde, ellerini smokin pantolonunun ceplerine sokarak.

Tatlımın son lokmasını da bitirdim. Boş tabağı geçen garsona uzattım, sonra ayağa kalktım.

"Endişelenme," diyorum, hem de gerçekten. "Gelecek yaz görüşürüz."

"Bekle," diye seslendi Tanner ben uzaklaşmaya başlarken. "Birkaçımız havai fişekleri izlemek için suya doğru gidiyoruz. Bizimle gelir misin? Hatta uydurduğun o saçma oyunu bile oynarım."

Bahsi geçen saçma oyun—voleybol ve futbolun bir karışımı olan ve Batı Yakası kuzenlerim tarafından icat edilen SocVolley—tenis dışında başarılı olduğum tek spor. Başka biri önerseydi, hevesle kabul ederdim. Ama Tanner'la "arkadaşlık etmemin" asıl motivasyonu büyükbabamı sinirlendirmek olurdu ve Bash'in haklı olduğuna karar verdim; ne yapabileceğimi kanıtlamak yerine ne yapmak istediğime odaklanmalıyım.

Ben de başımı salladım. "Belki gelecek yıl."

Sonra yapmak istediğim şeye doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Salwyer

Park halindeki üstü açık arabayı görünce içimden küfrettim. Sanki gerçekten arabayı sürmeyi düşünüyormuşum gibi anahtarlarla oynadım.

Arabayla uzaklaşmayı düşünmüyorum. Göğsümde yayılan heyecandan dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Geçen yaz o uçurumda dururken bunu adrenalinle karıştırmıştım. Ama o zamandan beri aralıksız bir şekilde ortaya çıkıyor ve bu da onu Wren Kensington ile ilişkilendirmemeyi imkansız kılıyor.

Anahtarlarımı bardaklığa bırakıyorum, koltuktan bir kapüşonlu sweatshirt alıyorum ve taksiden iniyorum.

Mezuniyet balosunda oturduğu yere yakın bir yerde, yine şık bir elbiseyle oturuyor.

O yöne doğru yürüyorum, kapüşonlu kazağımı yere atıp yanına oturuyorum. Aynı pozu taklit ederek, avuçlarımın üzerine yaslanıyorum.

"İki yıl üst üste aynı rengi giyemez misiniz?"

Bu yaz giydiği elbise mavi.

Başını çevirmeden, "Yani geçen yılki elbisenin rengini hatırlıyor musun?" diye yanıtladı.

"Beyaz, değil mi?"

Hafifçe kıkırdadı. "Şansın yarı yarıyadı."

Geçen 4 Temmuz'da giydiği elbisenin sadece kırmızı olduğunu hatırlamıyorum. Askısız olduğunu da hatırlıyorum. Onunla konuşmayı beklerken yapacak başka pek bir şeyim yoktu, kıyafetini ezberlemekten başka.

"İskelede olacağını düşünmüştüm," diye ekliyor.

"Senin o şık partide olacağını sanıyordum."

"Erken ayrıldık," diyor, kulağının arkasına düşen bir saç telini düzeltirken. "Kit her zaman eğlenceli kısımları organize eden kişiydi ve bu yıl babalık yapmakla meşguldü."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Tam yaşlarını hatırlamıyorum ama Wren kuzenlerini bizden çok daha büyük göstermemişti. Çocuk sahibi olmak için genç görünüyor, oysa annem beni yirmi üç yaşında doğurmuştu. Küçükken bu çok uzun bir yaş gibi geliyordu ama şimdi çok da uzak değilmiş gibi geliyor.

"Evet. Kit adına mutluyum ama biraz tuhaf. Kendimi yaşlı hissettiriyor."

Alaycı bir şekilde, "Sen yaşlı değilsin," dedim.

"... yaşından büyük mü?" diye sordu. Göz ucuyla baktı. "Doğum günün ne zaman?"

"10 Ocak."

"Tamam, teknik olarak benden daha yaşlısın. Ama olgunluk açısından senden yaklaşık on yaş büyüğüm."

Gülüyorum. "Seninle tanışmamızın sebebi, senin uçurumdan atlayışını gözetmem gerektiği idi. Ama evet, asıl olgun olan sensin."

"Birincisi, hiçbir şey yapmanıza gerek yoktu. Ben gayet iyiydim, blöf yapıyordum ve bunu tamamen kanıtladım. İkincisi, aynı uçurumdan zaten atlamıştınız, hatırlıyor musunuz?"

"Evet, ama bunu olgun bir şekilde yaptım. Tek başıma yapmadım ve daha önce de bir sürü kez yapmıştım."

"Daha önce hiç yapmadığınız bir zaman mutlaka olmuştur."

"Evet," diye katılıyorum. "Her şeyin bir ilki vardır."

Wren boğazını temizledi ve eminim ki ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz.

"Teşekkür ederim" dediğinde ise aynı şeyi hissettiğimden emin değilim.

Şöyle bir baktım. Gözleri kararan ufka dikilmişti.

"Ne için?" diye soruyorum.

"Bir yıl önce geldiğin için teşekkür ederim. O konuşmayı zorlaştırdığımı biliyorum. Sana kolay bir çıkış yolu sunmaya çalışıyordum. Yirmi dakikadan fazla bekleyeceğini düşünmemiştim. Ama kalman, beni kontrol etmen çok şey ifade etti. Ve bunu sana hiç söylemediğimi fark ettim. Yani... teşekkürler."

"Bazen kaba davranmadığım anlar oluyor."

"Çok endişe verici. Bu konuda doktora göründünüz mü?"

Gülümsedim, bir kolumla ağırlığımı desteklerken diğer elimle bir avuç kum aldım. "Zaten hep diğer insanların nasıl yaşadığını görmek istemiştım."

"Saçmalık. Benim dünyamın gösterişli ve gülünç olduğunu düşünüyorsun ve... haksız değilsin." Son üç kelimesinde hüzünlü, boş bir yankı var.

"Gösterişli ne demek?" diye soruyorum, umarım onu sinirlendirir ya da eğlendiririm.

Şöyle bir baktı. "Seni çok iyi tanıyorum, buna inanmam."

"Fazla iyi, değil mi?"

Kısıtlı ışıhta belli olmasa da, Wren biraz kızarmış olabilir. "Yeterince kızarmış, yani."

"Hımm." Kolum uyuşmaya başladığı için yere uzanıyorum, ağırlığımı o taşıyor. "Doğum günün ne zaman?"

"Neden?"

Başımın üzerindeki takımyıldızlara bakarak gözlerimi devirdim. "Çünkü ben sana benimkini söylemişim."

O da uzanıyor, bir kolunu başının arkasına koyuyor. Havai fişekler her an başlayabilir. Aniden gelecek bu karmaşadan korkuyorum, bu sessizlikte daha uzun süre kalabilmeyi diliyorum.

"11 Mart," diye yanıtlıyor Wren sonunda.

O tarihle ilgili bir şey beynimin bir köşesinde beni cezbediyor ama bunun nedenini bir türlü bulamıyorum.

Wren uzanıp sağ elimi tutuyor ve ay ışığında havada tutuyor. Kalbim tekliyor, sonra parmakları avucumdaki lekeye değdikçe daha hızlı bir şekilde tekrar atmaya başlıyor.

"Bu boya da neyin nesi?" diye soruyor, kolumu kuma doğru bırakırken.

"Annem evi yeniden dekore ediyordu. Evin bir yenilemeye ihtiyacı vardı."

"Bence güzeldi."

Burun kıvırdım. "Central Park manzarasını özlemedin mi?"

Bir duraklama.

"Şanslı bir tahmin miydi, yoksa internetten mi baktın?"

"Adresiniz bende vardı. İki saniye sürdü."

"Buraya gittiniz mi?"

"Central Park'a mı?"

"Evet. Ya da New York'a."

“Asla. Çok uzak.”

"Cidden?"

“Hayır. Ciddi misin Wren? Evet, elbette New York şehrine gittim.”

Omuz silkerek, "Yüz ifadenizi göremiyorum. Zaten sizi anlamakta zorlanıyorum." dedi.

“Çoğunlukla okul gezileri,” diyorum. “Ama annem de beni götürdü ve birkaç kez de ailem ve arkadaşlarımla gittim.”

“Ne düşündünüz?”

"Çok gürültülüydü."

"Sadece sessiz yerleri mi seviyorsunuz?"

"Sessiz yerleri tercih ederim."

“Şehirde de sessizlik bulabilirsiniz. Bazen Metropolitan Müzesi'nin çatısına çıkıp eskiz yapıyorum. Zamanlamayı doğru ayarlarsanız, orası çok huzurlu.”

"Çizim yaptığınız tek yer orası mı?"

“Hayır. Ama çizim yapmak için gittiğim tek yer orası.”

"Nasıl olur?"

"Soru sormaktan hoşlanmayan biri için çok fazla soru soruyorsunuz."

"Sana doğum günümü söylemiştim," diye hatırlattım ona.

“Bu son derece önemli bilgiyi paylaştığınız için teşekkür etmeyi unuttum mu? Merak etmeyin, Oğlak burcu olduğunuzu kimseye söylemeyeceğim.”

Alaycı bir şekilde, "Başka ne öğrenmek istiyorsun?" diye soruyorum.

O sessiz, düşünüyor ve ben içten içe panikliyorum. Eğer bizimle ilgili bir şey sorarsa, ne diyeceğimi bilmiyorum. Elbisesinin rengini hatırlamadığım konusunda zaten yalan söylemişim. Onunla serin kumların üzerinde uzanırken dürüst olmaya daha meyilliyim ve bunun iyi sonuçlanması pek olası değil.

Çenendeki yara izini nasıl aldın?

"Üçüncü sınıfta maymun barlarında sallanmak yerine üstünden yürümeye karar verdim. Kayıp çenemi çarptım. Üç dikiş atıldı. Birkaç dişim de kırıldı."

"Ah."

“O kadar da kötü değildi. Pek hatırlamıyorum. Çocukken ben de buna benzer birçok pervasız şey yaptım.”

"Sadece çocukken mi?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Çoğunlukla çocukken."

Ben Skylar kadar gözü pek değildim. O her zaman bir sonraki zorluğun peşindeydi. Şınav yarışması düzenliyordu. Jimnastik yapıyordu. Kıyıda herkesten daha uzağa yüzüyordu.

"Benim sadece bir yara izim var," diyor Wren, beni tekrar şimdiki zamana çekerek.

"Faskus nasıl—"

"İşte burada." Bir bacağını kaldırıp ayağını çevirerek alt tarafını bana gösterdi.

Ve anlatmayı planladığım şeyin geri kalanı, Wren'in ayağını kestiği geceyi hatırladıkça boğazımda bir yerlerde takılıp kalıyor. Neden bunu gündeme getirdiğini merak ediyorum.

Başımın üstünde ilk havai fişek patladı ve bu renkli gürültü sayesinde herhangi bir tepki vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

Wren, gösteriyi izlemek için doğruluyor ama ben kıpırdamıyorum. Bu pozisyondan hem onu hem de gökyüzünü izleyebiliyorum.

Otuz dakikalık gösteri boyunca sessiz kaldık. Gösterinin ortasında Wren titremeye başlayınca ona sweatshirt'ümü attım ve o da tek kelime etmeden giydi.

Buraya yalnız kalmak için geldim ve görünüşe göre o da öyleydi. Ama onu burada bulduğuma hiç de üzülmedim. Wren isteseydi kolayca bir bahane uydurup gidebilirdi. Yine de kaldı.

Daha sonra, kamyonumda yalnız başıma, telefonumu çıkarıp fotoğraflara göz attım. Mart ortasında beklenmedik bir kar yağışı olmuştu. Wren'in araması sonrası gece boyunca defalarca uyandıktan sonra, anneme göndermek için bir fotoğraf çekmişim.

Fotoğrafı bir dakika sonra buldum ve tarihini kontrol etmek için ayrıntılara tıkladım.

11 Mart.

Wren

Saat on bir buçukta, Gus ve diğer arkadaşlarının gelmesinden neredeyse yarım saat sonra varıyor. Ve yalnız değil. Macie, Sawyer'a sanki dünyanın en komik şakasını yapmış gibi gülümsüyor. Ancak bu pek olası değil, çünkü mizah anlayışı, yoğun bir karamsarlığın altında gömülü kalmış durumda.

Arkamı dönüp Aaron'a odaklandım. "Yukarı çıkmak ister misin?"

"Evet." Bira bardağının geri kalanını tek bir yudumda hızla içti. "Yukarıda. Kesinlikle."

Elini tutup onu merdivenlere doğru çekiyorum. Bana göz kırpan Abby'nin yanından geçiyoruz. Ve Gus'ın yüz ifadesi ise ifadesiz. Sawyer'ın en iyi arkadaşıyla göz teması kurmaktan kaçınıyorum, oysa kesinlikle yanlış bir şey yapmıyorum. Sadece Gus, Sawyer'la aramızdaki ilişkiyi destekleyen tek kişiydi, bu yüzden şimdi hiçbir şey olmadığımızı göstermek garip geliyor.

Bu eve daha önce hiç gelmemiştim, ama sahanlıktan kolayca ulaşılabilen bir misafir odası var. Aaron'ı içeri çekip kapıyı kapatıyorum ve sırtımı sert ahşaba yaslıyorum. Yatak çok daha rahat olurdu, ama bu ilişkinin ne kadar ileri gideceğine henüz karar vermedim. Ayrıca, Aaron'ı çok iyi tanımıyorum. Kolay çıkış.

Aaron derin bir nefes alıp göğsünü kabarttıktan sonra bana yaklaştı ve beni öptü.

Kısa sürdü. Öpücükten çok bir dokunuş gibiydi. Teması daha hissetmeden kayboldu.

Aaron başını hafifçe sola eğerek beni inceliyor. "Hım," diyor, kelimeyi bir keşif yapıyormuş gibi telaff ederek.

"Hı?" diye tekrarladım, sanki... şaşkınmışım gibi.

Aşırı övgüye gerek yok, ama ben tek bir kelimedenden daha fazlasına alışkınım.

Aaron bir adım geri çekildi, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Evet, ben—" O kadar uzun süre nefes verdi ki, iç çekişinin hiç bitmeyeceğinden emin değildim. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Daha önce kimseye söylemediğim bir şey?"

Tereddüt etmeme rağmen, "Elbette," diyorum.

Eğer bir cinayeti veya benzeri bir şeyi itiraf ederse, yine de suçu bildirmekle yasal olarak yükümlü müyüm? Bunu Rory'ye sormam gerekecek. Tabii ki varsayımsal bir durum olarak.

"Sanırım ben... eşcinsel olabilirim."

"Ah," diye yanıtladım rahatlamış bir şekilde. Sonra yüzündeki gergin ifadeyi fark ettim ve hemen ekledim, "Bu harika."

Aaron uzaklaştı ve yatağın ucuna oturdu. "Emin değildim... Yani, belki bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm ama seni öpmek değilse... Sanırım öyleyim."

Yanına oturuyorum. Konuşmadan, sadece dinliyorum.

"Ayrıca, şey... Cap'i tanıyor musun? Marinada çalışıyor. Aslında"—garip bir şekilde kıkırdıyor—"gerçek adını bile bilmiyorum. Ama o... kahretsin, beni geriyor. Etrafında hiçbir şeye odaklanamadığım için beni tam bir aptal sanıyor olmalı."

"Çok yakışıklı, dikkat dağıtacak kadar," diyorum.

Aaron kıkırdadı. "Evet, öyle."

"Ama onun ne düşündüğünün ne önemi var ki?" diye soruyorum, bu benim de içselleştirmeye çalıştığım bir ilke. Omzumu Aaron'ın omzuna hafifçe vuruyorum. "Neden bunu hiç kimseye söylemedin? Eğer sakıncası yoksa, sorabilir miyim? Konuşmak zorunda değiliz—"

"Hayır, sorun değil. Sadece—emin değildim ve güvенеbileceğim kimse yoktu..." Birden bana baktı. "Söyleme—kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Hazır olduğumdan emin değilim..."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye hemen temin ettim onu. "Yemin ederim."

Rahatladı. "Teşekkür ederim."

Elimi uzattım. "Telefonunu ver."

"Benim... neden?" O zaten çoktan çıkarmıştı.

"Kilidi aç. İstersen konuşmak için numaramı vereyim."

Aaron telefonunu bana uzattı, yeni bir kişi kaydı açıktı. Numaramı girdim, sonra telefonu ona geri verdim.

"Numaranı haftalardır istemek istiyordum." Ekrana bakarken buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tebrikler. Başardınız."

"Teşekkürler, Wren. Gerçekten."

"Elbette." Omzuna tekrar hafifçe vurdum. "Ciddi söylüyorum. İstedğin zaman kullanabilirsin."

"Yapacağım."

Ayağa kalktım, yalnız kalmak isteyebileceğini hissettim. "Aşağıda görüşürüz?"

"Evet." Başını salladı. "Aşağıda görüşürüz."

Mutfaktan ayrılırken, içeri tekrar girdiğim anda diğer garsonlardan birkaçıyla sohbet daldım. Son ana kadar oyalandım ama sonunda gitmem gerektiğini söyledim ve ön kapıya doğru giderken Aaron'a flörtöz bir göz kırptım. Etrafındaki adamlar bağırıp çağırdılar ve yukarıda gerçekten ne olduğunu tahmin edebileceklerini sanmıyorum.

Dışarıda, serin, tuz kokulu havayı derin bir nefesle içime çekiyorum. Yoğun New York'ta büyümüş ve üniversite için sisli bir şehri seçmiş biri olarak, okyanusun yakınlarda olmasının verdiği ıssızlığı sevmeye başlıyorum. Dalgaların kumsala çarpması veya martıların bağırıışları dışında hiçbir ses yok ve bu da size düşünmek için alan sağlıyor.

Son zamanlarda düşüncelerim pek de dost canlısı bir arkadaş olmadı. Hele ki sokağa çıktığımda ve üstü açık arabamın kenarına yaslanmış uzun boylu bir figür gördüğümde daha da kontrolden çıktılar. Panikledim, kim olduğunu anladım ve bambaşka bir nedenden dolayı dehşete düştüm.

Kollarını kasmış, pencereyi ve çatıyı açık bıraktığım için kapı çerçevesini sıkıca kavramış, duruşu rahat. Yine de kalbim, sanki saldırmaya hazır bir yırtıcıymış gibi göğsümde gümbür gümbür atıyor. Çünkü ona asla söylemedim -ve aksini iddia etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım- bana zarar verebilecek çok az insandan biri olduğunu. Biliyorum - çünkü bana zarar verdi.

Arabamın yanına vardığımda derin, canlandırıcı bir nefes alıyorum.

Sawyer kızgın görünmüyor—hiçbir şey belli etmiyor—ama içgüdüsel olarak bunun bir savaş olacağını biliyorum. Son zamanlardaki tüm konuşmalarımız, net bir kazananı veya kaybedeni olmayan savaşlar gibiydi. Hiçbir net amacı olmayan çatışmalar da en tehlikeli olanlardır.

"Gidiyor musun?" diye soruyor bana doğru dürüst bakmadan. Sanırım okyanus yönüne bakıyor, çenesindeki bir kas birkaç kez kasılıp gevşiyor.

"Evet. Sokağa çıkma yasağı."

"Sakatlamak."

"Partiden ayrılıp arabamın yanına yaslanan adam mı söylüyor bunu?"

Sawyer buna karşılık hiçbir şey söylemiyor.

"Boya işini mahvetme sakın," diye ekledim alaycı bir şekilde, onun burada beni beklediğini ve nedenini açıklamak istediğini fark ettiğimi vurgulamak için.

Hiçbir gerekçe sunmadan arabanın yanından uzaklaştı. "İyi eğlenceler?"

Soruda, "evet" cevabının yanlış olduğunu ima eden, alçakgönüllü ve tehlikeli bir alt metin var.

"Evet."

"Harika," diyor, ancak ses tonu tam tersini ima ediyor.

"İstediğimi yapabilirim, Kaptan."

"Yapabilirsin," diye onayladı ve biraz daha yaklaştı.

Daha da cesaretleterek ekliyorum: "Benim ne yaptığım sizi ilgilendirmez—"

Sawyer bir adım daha atıyor ve ben de geri dönüp aramızdaki mesafeyi koruma isteğime karşı koyuyorum.

Özellikle bana dokunduğunda, çenemi yukarı kaldırıp başparmağıyla çene hattımı okşadığında. Gözlerime meydan okurcasına bakıyorum ve yüzünde hafif bir sırıtiş beliriyor.

"Onu unuttum" diye kendime defalarca söylediğim şeyler birdenbire apaçık yalanlar gibi geldi. Aaron, Cap'in onu tedirgin ettiğini söyledi. Sawyer Bennett ise bana bu gezegende başka insanlar olduğunu unutturuyor.

"Seni ilk beceren kişi olmam beni hiç ilgilendirmiyormuş gibi mi?"

Sinirimi kontrol altında tutmak giderek zorlaşıyor. Doğrusu, kıskanç ve sahiplenici davranarak içeride başka biriyle birlikte olmaktansa, benimle burada olması beni çok mutlu ediyor.

"Bu çok eski bir tarih—"

Beni öpüyor, dilimi emerken ağzına kalan öfke dolu sözlerimi de yutuyor.

Bazı insanlar yapboz parçaları gibidir. Onlarla birlikte olmak zahmetsizdir, tıpkı iki parçanın birbirine uyması gibi. Bu, doğru olduğu anlamına gelmez; güvenilir olduğu anlamına da gelmez.

Ama Sawyer'ın yanındayken hep böyle hissediyorum; sanki diğer yarımı bulmuş gibi.

Öpüşmenin gizemli bir simyası olduğuna inanmıyorum; tıpkı el ele tutuşmak gibi, sadece ağızlar birbirine değiyor; ama Sawyer'ı her öptüğümde, nerede olursak olalım veya birbirimizi ne kadar zamandır tanıyor olursak olalım, özel bir his oluyor.

Aniden hızlanıyor, tıpkı sürekli akan benzine atılan bir kibrit çöpü gibi. Elleri yüzümde, sonra aşağı doğru iniyor. Saçlarına ellerimi geçiriyorum çünkü onu her gördüğümde bunu yapmayı düşünüyorum ama hep bu dürtüyü bastırmak zorunda kalıyorum. Tam bunu yaptığım anda, beni daha sert öpüyor. Dili dudağımı okşuyor ve kendimi dengesiz hissetmeye başlıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, omuzlarının sağlam gerginliğinden destek alıyorum. Geçen yazdan beri daha mı kaslı oldu yoksa—

Birden fark ettim ki, ben de ona karşılık öpüyorum. Hem de oldukça hevesle, çünkü onu öpmek istiyorum ama Sawyer'ın bunu bilmesini istemiyorum.

Ellerimi geri çekip başımı hızla uzaklaştırdım, ağızlarımızı ayırdım. Sawyer beni hâlâ tuttuğu için çok fazla uzaklaşamadım, sadece birkaç santimlik bir mesafe kaldı. Nefes alışverişimin ne kadar hızlı olduğunu gizleyemeyecek kadar yakındık, ama neredeyse nefes nefese olduğumu saklamaya çalıştım.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum, ilk kelimeye verdiğim ekstra vurguyu fark etmesini umarak.

"İstedim," diye yanıtlıyor kollarını indirerek.

Dışarısı o kadar soğuk değil ama ben üşüyorum.

"Neden?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Geçen yaz beni rastgele, defalarca öptün. Ben seni bir kere öpemez miyim?" dedi.

"Hayır," diye tersledim. "Yapamazsın. Çünkü ben daha önce yaptım..."

"Öncesinde ne vardı?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Ne yap?"

Bilerek mi anlamazlıktan geliyor yoksa gerçekten hiçbir şeyden haberi yok mu, anlayamıyorum. İkisi de ideal değil. İkisi de sinirimi daha da bozuyor.

"Yeni yılda neden seni görmeye geldiğimi sanıyorsun?" diye soruyorum.

Ayakları arasında ağırlığını kaydırıyor, sonunda konudan rahatsız olmaya başlamış gibi görünüyor. "Seks mi?" diye soruyor.

Alaycı bir şekilde, "Bunu her yerden bulabilirim. Gerçekten de her yerden buluyorum." dedim.

Çenesi kasıldı. "Boşaldıktan sonra nasıl görüldüğünü biliyorum, Wren. Yukarıya kiminle çıktıysan ya seni boşaltamadı ya da hiçbir şey olmadı. Benim tahminim ikincisi."

Onun bana karşı verdiğim tepkileri kullanmasından nefret ediyorum. Daha da kötüsü, haklı olması.

"Hangi para?" diye tersledim.

Belki de kendimi kötü hissetmem gereken bir laf sokma ama Sawyer'da sevdiğim şeylerden biri de bu: bana hemen karşılık veriyor. Bunu başka birine söyleseydim -ve gerçekten de başka birine diyorum çünkü hepsinden daha zenginim- savunmaya geçerlerdi.

Sawyer'da eskiden sevdiğim bir şey vardı, ama artık sadece kusurlarına odaklanmaya karar verdim.

Elbette, gülümsüyor. "Bu bir deyim, Wren. Belki İngilizce dersinde öğrenmişsindir..."

"Bana cevap yazdın!" diye bağırarak istiyorum.

Bunun yerine, direniyorum. "Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

Sawyer'ın dudaklarının kenarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen benimmişim gibi davrandın."

Yeterince keskin bir yanıt bulamıyorum. İçimde yayılan sıcaklığın çok farkındayım, iç düşüncelerimi istila etme biçiminden dehşete düşmüş durumdayım. O sadece derime dövme olarak işlenmiş değil. Daha derinde. Kanımdaki hücrelerde. Kemiklerimdeki ilikte. Öyle iç içe geçmiş ki, kendimi kesmeden onu çıkaramıyorum.

Biraz dürüstlüğe izin veriyorum. Belki de ondan kurtulmanın tek yolu budur.

"Daha fazlasını istedim, tamam mı? Bizim daha fazlası olduğumuzu düşündüm. Bu yüzden yılbaşı gecesi geldim. Belli ki sen farklı düşünüyordun, o yüzden—"

"Ben asla öyle demedim," diye sözümü kesiyor.

“Doğru. ‘Neden?’ dedin, oysa neden orada olduğumu çok iyi biliyordun. Bu yeterince aşağılayıcı değil miydi? Yedi ay sonra sana her şeyi tek tek anlatmamı mı istiyorsun?” Başımı salladım, sonra araba kapısına doğru yöneldim.

Sawyer sola doğru adım atarak yolumu kesti. "Özür dilerim, Wren," dedi sessizce.

"Senden özür dilemene ihtiyacım yok. Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok. Senden bir şeyler istedim. Artık yoluma devam ettim. Ben istediğim için şimdi beni istediğine karar veremezsin."

"Sence benim burada olmamın sebebi bu mu?"

"Sawyer, neden burada olduğunu bilmiyorum."

Nefesini dışarı verdi. "Mahvoldum, Wren. Mahvoldum. Benimle neye bulaştığının farkında değilsin ve neden benimle birlikte olmak istediğini de anlamıyorum."

"İstedi." Geçmiş zamanı özellikle vurguluyorum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Sen de beni öptün."

"Bu bir refleksdi."

"Peki ya saçımı okşamak?"

"Okşamıyordum."

Aslında ne onaylıyor ne de karşı çıkıyor gibi bir mırıldanıyor, sonra ifadesi tekrar ciddileşiyor. Gergin de. "Gerçekten buraya senin iyi olup olmadığını kontrol etmek için geldim?"

"Tamam mı?" diye tekrarlıyorum. "Yani, ayıkken mi?"

"Evet, o. Ve... üst kattaki adam... hiçbir şey yapmadı..." Boğazını temizler. "İstemediğiniz hiçbir şey olmadı, değil mi?"

Sawyer'ı bu kadar rahatsız gördüğüm tek diğer zaman, Kırmızı, Beyaz ve Mavi partisine geldiği zamandı. Ve şimdi de o zaman yaşadığım aynı bunaltıcı, çelişkili duyguları yaşıyorum. Çünkü kafa karıştırıcı. Çünkü gerçekten umursayıp umursamadığını veya çoğunlukla davrandığı kadar kayıtsız olup olmadığını anlayamıyorum. Bu, bahsettiği "kaba davranmama" dönemi mi yoksa dürüstçe nasıl hissettiğini saklamadığının bir göstergesi mi?

Başımı salladım. "Kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim biraz çekinerek.

Başını salladı ve arabama ulaşabilmem için kenara çekildi.

Gitmeliyim. Muhtemelen. Kesinlikle. Ama kapı kolunu tutmak yerine, Sawyer'ın adımlarını taklit ederek, hâlâ birbirimize dönük bir şekilde

duruyoruz. Sonra parmak uçlarımda yükselip kollarımı ona sarıyorum.

Daha önce akrabam olmayan birine hiç sarılmamıştım. Sawyer'ın gerileceğini veya uzaklaşacağını bekliyordum ama ikisini de yapmadı. Çenesini başımın üstüne koydu ve kollarını sırtıma doladı. Sonra uzun süre tuttuğu nefesini bıraktı.

Hareket etmek istemiyorum. Her geçen saniye daha da az hareket etmek istiyorum. O sağlam ve sıcak, ve Sawyer gibi kokuyor. Kendimi huzurlu ve aynı zamanda heyecanlı hissediyorum, sanki onun kollarında olmak, heyecan arayan bir aktivitenin en güvenli biçimi. Güvenlik ağına paraşütle atlamak gibi.

O hiçbir şey söylemiyor. Ben de söylemiyorum. Ama bu, ona kalbimin bir parçasını daha vermek gibi geliyor.

Burada ne kadar zamandır durduğumuzu bilmiyorum ama sonunda elimi gevşetiyorum. Onun da elleri düşüyor. Gözlerimi sokakta gezdiriyorum, bizi gören olup olmadığını merak ediyorum ve aynı zamanda ona doğrudan bakmaktan kaçınıyorum. "Şey, görüşürüz?"

"Evet," diyor, sesi hâlâ sadece bana karşı kullandığını fark ettiğim o yumuşak tonda.

"Tamam." Sonunda üstü açık arabama biniyorum, göstergedeki saate baktığımda yüzümü buruşturuyorum. Yine de daha uzun süre oyalanmak istiyorum.

Arabayı çalıştırıyorum, yola çıkmadan önce aynaya bakıp karşıdan gelen trafik olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra da yolun bir kısmını kat ettikten sonra aynı yerde durup durmadığını kontrol etmek için tekrar bakıyorum.

Öyle.

Beklersem, asla ben olmayacağım diye korkuyorum. Eğer yoluma devam edersem, asla o olmayacak.

Salwyer

"Peki ya sen, Kaptan?"

Yavaşça parçaladığım peçeteden bakışlarımı kaldırdım. "Ne?"

Macie'nin gülümsemesi gerilir, sonra başını sallar. "Hiçbir şey. Boş ver."

Su bardağıma şöyle bir göz attım, keşke daha sert bir şey sipariş etseydim diye düşündüm.

Brett Nichols masamızın yanından geçerken, bara doğru giderken her zamanki yapmacık sırıtışıyla bana baktı. Biz geldiğimizde zaten buradaydı ve o zaman da birkaç tipik yorum yapmıştı, ama o zamandan beri mesafesini koruyor. Sanırım şimdi içkisini tazeletiyor—çünkü bu kadar erken ayrılacağını sanmıyorum.

Umut edebiliriz.

Masada karşı tarafta oturan Wade alaycı bir şekilde, "Tipik Nichols, en güzel kıza göz diyor," dedi.

En yakındaki Macie, konuşmayı duyar. Bir peçeteyi buruşturup ona fırlatır. "Çok teşekkürler, aptal herif."

"Bu değil—" Wade yardım için bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. Bu durumdan tek başına kurtulmak zorunda kalacak. "Sen de çok çekicisin," diyor Wade. "Wren sadece..."

Başımı hızla sola çevirdim ve barın yanındaki alanı taradım. En son baktığımda Wren bilardo masasının yanında Aaron ve diğer bazı adamlarla konuşuyordu. Şimdi ise barda durmuş, Brett Nichols'ın onu etkilemek için elinden gelenin en iyisini yapmasını izliyor.

Bardağımın kenarından taşan su, parmak boğumlarımın üzerinden akıyor. Plastik bardağı tutuşumu gevşetiyorum ama şeffaf malzeme

buruşmuş ve çatlamış halde kalıyor. Tıpkı benim gibi, onarılamaz şekilde hasar görmüş.

Gus eğilip dökülen sıvının üzerine bir yıgın peçete attı. "Kendine bakabilir, dostum," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, ama kulaklarımda uğultu yapan kan yüzünden zar zor duyabiliyordum.

Vücudumdaki her kas, yerimde durabilme çabasından dolayı gergin, kaskatı kesilmiş durumda.

Tekrar şöyle bir göz attım.

Wren barın bir ucuna yaslanmış, muhtemelen içki bekliyor. Owen diğerk uçta başka birine servis yapıyor. Ve Brett de ona çok yakın davranıyor.

Wren bir şeyler söylüyor ve gülümsemesi soluyor. Ama Brett hemen toparlanıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Ona içki ısmarlamayı teklif ediyor, eminim.

Kadın başını salladı. Adam ona yaklaştı, kişisel alanını iyice daralttı.

Gürültü giderek artıyor. Masamda olup bitenlere artık dikkat ediyormuş gibi bile yapmıyorum.

Eğer müdahale edersem Wren bundan nefret edecek. Nichols ise bayılacak, özellikle de Wren'in benim için ne ifade ettiğini anlarsa. Anlarsa, onu yalnız bırakma olasılığı daha da azalacak.

"İyidir," diyorum kendi kendime. "İyidir ve senin yardımına ihtiyacı yok."

Sonra başını çevirdi.

Wren barmeni aramıyor. Aaron'a bakmıyor. Bakışları etrafta dolaşmıyor. Doğrudan bana odaklanıyor ve orada kalıyor. Bu gece burada olduğumu fark edip etmediğinden bile emin değildim.

Sandalyemden çoktan kalktım, kalabalığın arasından ilerliyorum. Arkamdan gelen "Şapka!" diye bağırışları ve protestoları umursamadan, kelimenin tam anlamıyla kendimi iterek yolumu açıyorum.

Nichols'ı geri çekilmeye zorlayacak kadar aralarına girene kadar yürümeyi bırakmıyorum.

Bana sırtarak, kayıtsız ve üstün bir ifadeyle, "Onu ilk ben gördüm, Bennett." dedi.

"Uzaklaş," dedim, ses tonumdaki sertliğe şaşıarak. Tehlikeli bir ses tonum vardı...

Brett de şaşırmış bir şekilde birkaç kez hızlıca göz kırptı. Benim çatışmalarımıza dahil olmama, hele ki onları tırmandırmama alışkın değildi.

Ama kibrini çabucak geri kazandı. "Özgür bir ülke burası. İstedğimle birlikte olurum."

"Dedim ki, 'Git buradan, Nichols.'"

Gülmeden önce başını salladı ve Wren'e daha da yaklaştı. Wren hiçbir şey söylemedi ama yanımda olduğunu hissedebiliyordum. "Senden emir almıyorum, Bennett. İkimiz de biliyoruz ki sen..."

Wren'in yoldan çekildiğinden emin olduktan sonra yumruğumu savuruyorum. Ve yumruğumun şaşkın yüzüne isabet ettiğini görmek son derece tatmin edici. Ayrıca Brett'in dengesini yeniden sağlamaya çalışırken sendelemesini ve tuttuğu tabureyi de beraberinde düşürmesini izlemekten de keyif alıyorum.

Sonra o coşku geçer ve gerçeklik kendini gösterir. Bakışlar, işaretler, iri gözler.

"Çık dışarı, Bennett!" diye bağıyor Owen, bu da hiç şaşırtıcı değil.

Lucky's'in uyguladığı tek kural neredeyse kavga etmemektir.

Brett ayağa kalkıyor. Sol yanağında kıpkırmızı bir iz var. Sağ yanağı da muhtemelen utançtan kızarmış. Onu tek vuruşta yere serdim.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye hırladı.

"Dinleme becerilerinizi geliştirin," diye karşılık veriyorum, muhtemelen durumu daha da kötüleştirdiğimin farkındayım.

Ama aynı zamanda özgürleştirici de. Uzun zamandır güçlü duygularımı bastırıp babama benzeyen tüm özelliklerimi gizledim. Bu süreçte kendimin bazı parçalarını kaybettim ve onları yeniden keşfetmek hem tatlı hem de acı.

"Çık dışarı, Bennett!" diye tekrarladı Owen.

Brett'in yanından geçip Gus'ın yanına durdum. O da herkes gibi olay yerine koştu.

"Onun ondan uzak durmasını sağla," diye mırıldanıp dışarı çıkıyorum.

Kamyonetime doğru yöneldim, olası sonuçların tüm ağırlığı üzerime çökerken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Kahretsin. Nichols benden para koparmaya çalışacak ve haklı bir davası var. Onun beni etkilemesine izin verdim. Ona tam olarak istediğini, yıllarca beni kışkırtmaya çalıştığı şeyi verdim, çünkü Wren'in yanında doğru düzgün düşünemiyordum. Pişman olmalıyım ama gerçekten değilim.

Bagaj kapağını sıkıca kavradım, başımı öne eğdim ve nefes nefese kaldım. Vücudum hala adrenalinle doluydu ve sağ el parmak boğumlarım

acıyordu. Morarmış, belki de çatlamışlardı. Biraz olsun hayal kırıklığımı atmak için arka lastiklerden birine bir kez tekme attım.

"Burada."

Arkamı dönüp Wren'e baktım. Birkaç adım ötede durmuş, elinde buz dolu bir plastik torba tutuyordu.

"Teşekkürler," dedim, poşeti alıp soğuk buz küplerini avucumun içine bastırırken.

Ben kollarını kavuşturunca o da aynısını yaptı ve beni inceledi. Yüz ifadesini tarayarak öfke ya da daha kötüsü, korku aradım. Tamamen duygusuz görünüyordu.

"Özür dilerim." İç çektim. "Karışmamalıydım—karışmamalıydım. Ben —Nichols ile aramızda geçmiş var. Her zaman tartışırız."

Onun öfkesine hazırlanıyorum. Bana defolup gitmemi söylemesine hazırlanıyorum.

Wren uzanıp buz torbasını kaldırdı ve pembeleşmiş parmak boğumlarına baktı. "Yani, benimle hiçbir ilgisi yokmuş?"

Brett'e daha önce hiç vurmadığımı bilmiyor. Bütün bunları geçmişe bağlayabilir, eski bir hesabı kapatıyormuş gibi düşünmesini sağlayabilirdim. Ama gerçek duygularım hakkında yalan söylemekten bıktım. Zaten bunu çok kötü yaptığımı düşünüyorum.

Boğazımı temizledim ama kelimeler hâlâ boğuk bir sesle çıktı. "Bunun seninle çok ilgisi vardı."

"Beni eve bırakabilir misin?"

"Şey, evet. Tabii ki." Bu istekle şaşkına dönmüş bir halde, basit cevabı kekeleyerek verdim.

O zaten yolcu tarafına doğru yürüyor. Kamyonetimin içine tırmanıyor.

Telefonum cebimde titriyor.

Gus: O gitti.

Gus: Nichols hâlâ burada, yüzünden şikayet ediyor.

Gus: Güzel sağ kroşe.

Gülümsedim, telefonumu pantolonumun cebine geri koydum ve sürücü tarafına doğru yöneldim.

Wren rahatına kavuştu, ayakkabılarını çıkardı ve bağdaş kurarak koltuğa yaslandı. Acaba gerçekten kamyonumu mu seviyor yoksa geçen yaz beni kandırmış mıydı diye merak ediyorum.

Sormadan motoru çalıştırıyorum. Brett bir noktada gidecek ve o zamana kadar benim gitmiş olmam hepimiz için daha iyi. Polise gideceğinden emin

değilim ama gidebilir de.

Ben araba sürerken Wren radyoyu açıyor ama yol tarifini paylaşmaktan başka bir şey söylemiyor. Ailesinin kiraladığı ev, Ellsworth malikanesine çok uzak olmayan, okyanus kıyısında, seçkin bir semtte bulunuyor.

"İçeri çekmemi ister misin?" diye soruyorum, araba yolunun sonunu belirleyen çite ulaştığımızda fren yaparak.

Başını salladı. "Annemle babam hafta sonu için şehirden ayrıldılar. Şehirdeki bir yardım galasına gittiler."

Sokak bomboş olmasına rağmen sinyal lambamı yakıyorum, sonra da dairesel yoldan yukarı çıkıyorum. Ev—malikane—virajı döndükten sonra beliriyor, tam da beklediğim gibi. Wren'in üstü açık arabası, dört araçlık garajın önünde biten dairesel yolda park halinde. Gri kiremitli evin önündeki su çeşmesinin yanına park ediyorum. Altı beyaz sütun, evin tüm uzunluğu boyunca uzanan ön verandayı destekliyor, üzerinde üçgen çatı tepeleri var.

Ailesinin zengin olduğunu biliyordum ama... vay be. Bunu görmek bambaşka bir şey.

İçeri girmek ister misiniz?

Bakışlarım, kapı koluna elini koymuş, beklentiyle beni izleyen Wren'e çevrildi.

"Şimdi mi?" diye soruyorum, aptal gibi.

"Evet."

Anahtarı çevirip cebime koydum ve kabinden indim. Wren'i, verandaya ve ön kapıya giden kaldırım taşlarının üzerinden takip ettim. Kapıyı açtıktan hemen sonra soldaki elektronik panele bir kod girdi.

Kapıyı yavaşça kapatıp etrafa bakıyorum. Tam karşımda, Fransız kapılarından görebildiğim bir havuz var. Girişin sağında ise Wren'in ayakkabılarını çıkarıp yöneldiği görkemli bir merdiven bulunuyor. Ben de spor ayakkabılarımı çıkarıp, soldaki oturma odasına göz attıktan sonra yukarı çıkmaya başlıyorum; odada bir, iki, üç, dört kanepe var.

"Odam bu tarafta," diyor Wren, üst katta sola dönerek.

Onun ardından koridorda ilerlemeye devam ediyorum, oldukça pahalı görünen sanat eserlerinin yanından geçip mavi tonlarında dekore edilmiş bir odaya giriyorum.

Çok fazla şey tanıyorum. Mezuniyet balosu için hazırladığı çanta. Dün işe giderken taktığı güneş gözlüğü. Masasına yaslanmış pembe tenis raketi.

Kendine ait özel banyosu ve balkonu var. Sit, neredeyse tüm evim kadar büyük. Wren'e bu yüzden kızmıyorum, ama burada ne işim olduğunu sorgulamama neden oluyor.

Sonra Wren tişörtünü başının üzerinden geçirip çamaşır sepetine doğru fırlattı (ve ıskaladı) ve ben de sorunun ne olduğunu unuttum.

"zerinde çok fazla kıyafet var," diyor, üzerimdeki kıyafetlerin ne kadar az olduğunu kontrol etmek için bana bakmadan.

Tişörtümü çıkarıp cebimden prezervatifi çıkartıyorum, kot pantolonumu da yere bırakıyorum. Wren yatakta, sadece dantelli i çamaşır giymiş halde yatıyor. Ona yaklaşırken gözleri penisimde ve bakışları altında daha da sertleşiyor. Çok uzun zaman oldu... kahretsin, çok uzun zaman oldu.

Bunun bazı kısımları rutin gibi gelmeli. Daha önce üç kez birlikte olduk. Ama sabırsızlığı körükleyen şehvet seline rağmen, yatağın kenarına yaklaşırken bir gerginlik ve belirsizlik hissediyorum.

Wren dizlerinin üzerine kalktı ve parmaklarını gğşmn ortasına doğru indirdi. Parmakları göbek deliğimin altındaki kıl şeridinde oyalandı ve sanki vücudumdaki tüm kan o noktaya hücum ediyormuş gibi hissettim.

"Bu sefer beş dakikadan fazla dayanabilecek misin?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim, bir elimi saçlarına dolayarak.

O kıkırdar.

Ona neden bu kadar çabuk boşaldığımı açıklasam ne derdi acaba? Daha fazla düşünmeden Wren, ereksiyon halindeki penisimi okşamaya başladı. Yavaşça, ama bu noktada hızın pek önemi yok.

Ona dokunmaya devam edebilmek için prezervatifin ambalajını dişlerimle yırtıyorum.

"Bırak ben yapayım," diyor Wren, işi benden alarak.

Onu ona uzatıyorum, o da onu üzerime yerleştirirken içimdeki itme dürtüsünü bastırıyorum. Yerine yerleştirir yerleştirmez, üzerine doğru srnyorum. nce nazikçe, sonra daha sertçe öpüyorum. Hala az önceki olaylardan dolayı gerginim. Hala... kısıkcım.

Biliyorum, kıskanıyorum ve bu ilk defa olmuyor. Beni arayıp erkek arkadaşıyla vndğnde kıskanmıştım. Geçen hafta sonu partide yukarı çıktığında kıskanmıştım. Ve Brett Nichols onunla konuşurken de kıskanmıştım. Eğer sadece merhaba deyip yoluna devam etseydi bile kıskanırdım.

Ve bu çok büyük bir sorun çünkü Wren Kensington benim değil. Asla benim olmayacak. Mirası olan, geleceği parlak ve bu yüzyılda üretilmiş bir

araba kullanan bir adamla birlikte olacak.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, bacaklarını belime dolayarak. Altımda kıvranıp kıpırdanarak, penisimi içine almaya çalıştı.

İkimizi de yan yatırdım, bacağına kaldırdım, tangasını yana çektim ve ittim. O, istilaya alışırken omurgası kavislenerek nefes nefese kaldı. Ona fazla zaman vermedim, çıktım ve sonra tekrar doldurdum. Vajinasının sıkı kavrayışından olduğu kadar, onun ihtiyaç dolu inlemelerinden de zevk aldım. Eski erkek arkadaşıyla dışarıdayken beni aradı. O yatak odasına girdikten sonra beni öptü. İçimde bir sahiplenme duygusu belirdi. Bundan sonra başka bir erkeği arayacağını veya öpeceğini sanmıyorum. Sanırım bu, onu ikisinin de sahip olmadığı bir şekilde sahiplendiğim anlamına geliyor ve bu yeterli. Bu yeterli olmak zorunda.

Beş dakika bile dayanamayacağımı düşünüyorum, ama Wren ilk geliyor. Çok gürültülü geliyor, bu yüzden ailesinin şehir dışında olması iyi oldu.

Aralık ayından beri yaşadığım en iyi boşalmanın ardından vücudumda karıncalanma hissiyle sırt üstü uzanıp nefes nefese kaldım. Nefesimi topladıktan sonra yataktan kalkıp banyoya gittim. Işığı açtığımda mermerin parlaklığı gözlerimi kamaştırdı. Kocaman bir küvet, cam bir duş ve iki lavabo vardı. Başımı salladım, prezervatifi silmek için bir mendil aldım ve ellerimi yıkadım. Sabun güzel kokuyordu.

Ben ellerimi yumuşak bir havluyla kurularken Wren içeri girdi. Cinsel ilişkiden önce sütyenini çıkarmaya çok sabırsızdım ama şimdi çıplak. Tuvalete gitti, işedi, sifonu çekti ve sonra yanımda lavaboyu kullandı. Kalçalarının kıvrımına ve göğüslerine bakmak arasında gidip geldim. Her şey oradaydı ve onun bedenini istediğim gibi keşfetmek için hiçbir zaman zamanım veya alanım olmamıştı.

Wren aşağıya bakmadan önce bile tekrar sertleştiğimi biliyorum. Etkilenmiş gibi görünmek yerine, kendini beğenmiş bir tavır sergiliyor. Sanırım haklı da. Ona tepki veriyorum.

"Duş almak ister misin?" diye soruyor.

Yutkunuyorum, ağzımdan çıkması gereken sonraki kelimeler fiziksel olarak acı veriyor. "Yapamayız. Başka prezervatifim yok."

"Bende de var."

Wren bir çekmeceyi açıyor ve tanıdık bir kutu ortaya çıkıyor. Her zaman aldığım marka, bu da çok uygun. Kutu açık ama çok fazla şey eksik değil. Bir tanesini alıp bana uzatıyor, sonra duşa gidip musluğu açıyor. Su

anında ısınıyor, camda buhar birikiyor. Kapıyı bir santim aralık bırakarak duş kabinine giriyor.

Birkaç saniye sonra, elimde kıvrılmış prezervatifle peşinden gidiyorum. Onun prezervatif takmış olmasına sevindim, ama bir yandan da bundan nefret ettim.

Onu beyaz fayanslara yaslayıp tekrar öpüyorum. Alt dudağını ısırp, dilimle acısını dindiriyorum. Duş artık buharla dolu, bedenlerimizi sıcak bir parlaklıkla kaplıyor. Penisimin ucu karnına batıyor, zonkluyor ve ısrar ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra ağzımı açıp bir sonraki tura hazır olup olmadığını kontrol ediyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Wren sağ elimi tuttu ve kaldırdı. Nedenini ancak parmak boğumlarıma baktığında anladım. Bir tanesi gerçekten de yarılmıştı ve o kadar hafifçe öptü ki dudaklarının dokunuşunu neredeyse hissetmedim.

"Seni korkuttum mu?" diye soruyorum.

Doğruldu, gözleri benimkilerle buluşunca yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?"

"Daha önce." Yutkunuyorum. "Ona vurduğumda. Bu... seni korkuttu mu?"

"Hayır," diye hızla yanıtladı. "Elbette hayır."

"Bunu yapmamalıydım biliyorum. Ve asla, asla senin yanında böyle kontrolümü kaybetmezdim. Bunu bilmeni istiyorum."

"Bunu biliyorum, Sawyer."

Yüzünde samimiyet ve hafif bir şaşkınlıktan başka bir şey yok.

Onun tepkisinden rahatlayarak başımı salladım. "Tamam. Güzel."

"Sen benim tek güvendiğim kişisin—" Boğazını temizler. "Üçüncü ile olanları başka kimseye anlatmadım. Sana güveniyorum."

Nefesimi verip, elimi başının yanındaki fayanslara dayadım. "Babam polis teşkilatından para zimmetine geçirdi. Bu yüzden hapse girdi. Olay olduğunda Nichols'ın babası şefti. Babam onun şefini rezil etti, işten attırdı. Bu yüzden—bir kısmı da bu yüzden—benden bu kadar nefret ediyor."

"Başka neden olsun ki?" diye sessizce soruyor.

Hafifçe gülümsedim. "Başlangıç atıcısı pozisyonu için onu geride bıraktım."

"Beyzbol oynadığını bilmiyordum."

"Eskiden öyleydim. Artık değilim."

Alt dudağını ısırđı. "Karşılık vermedim. Verseydim... bu sadece Macie ile orada olduğun için olurdu."

"Macie ile birlikte orada değildim."

"Yani, sen değilsin..."

"Ona hiç dokunmadım, Wren."

Avucumu kaburgalarının üzerinden, kalçasının kıvrımından aşağı, sonra da uyluklarının arasına kaydırıp, kaygan ve şişmiş vajinasını okşadım. Başını fayanslara yaslayarak hafifçe inledi.

Penisimin ucundan sıvı sızıyor; çok sertleştım. Ama prezervatifi açmıyorum. İşkenceye son vermeyeyim. Klitorisini ovuyorum ve sonra parmaklarımla onu beceriyorum, inlemeleri daha yüksek ve daha sık hale geldiğinde gülümsüyorum. Hızlı ve dağınık, avucuma sürtünürken elim hızlanıyor. Ama aynı zamanda yumuşak bir yanı da var—belki de yapmayacağım diye kararlı olmama rağmen onu biraz daha içeri aldığımı bildiğim için.

Daha Temmuz ayındayız. Ağustos sonuna kadar iradem ne halde olacak acaba? Wren Kaliforniya'ya gittiğinde geride kalacak olan ben olacağım.

Yine sertçe geliyor, parmaklarımı acımasızca sıkıyor. Şaşkın ve doymuş bir ifadeyle bana bakıyor.

Sol elimle çenesini yukarı kaldırarak sııttım. "İki kere gelmeye alışık değıl misin?"

Wren bana dik dik baktı ve elimi itti. "Sen tam bir pisliksin."

"Biliyorum." Ona daha da yaklaşıyorum, ne kadar sert olduğumu hissetmesini sağlıyorum. "Sen de biliyorsun."

Elleri alnımdaki nemli saçlarımı yana itti. Parmakları yüzümün yan tarafında gezindi, başparmağı çenemi ayıran yara izini okşadı. Dudakları aralandı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, ama sonra diğer eliyle boynumdaki zinciri kavrayıp başımı aşağı doğru çekti. Parmak uçlarına yükselip beni tekrar öptü.

Bu durum, yani biz, uzun sürmez.

Ve bunun ne kadar çok olmasını istediğimi birdenbire fark etmek beni dehşete düşürüyor.

Salwyer

Bir polis karakolunda ortalama bir insandan daha rahatım. Ama yine de sorgu odasında oturup sorgulanmayı beklemek ürkütücü. Dizim masanın altında sinirli bir şekilde titriyor ve buradaki kameraların o açığı yakalayamamasını umuyorum. Muhtemelen suç itirafı olarak yorumlanırdı. Ve teknik olarak suçluyum, ama ona sadece bir kez vurdum. Burnunu kırmadım. Nichols birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve tehditler savurdu. Babamın yaptıklarına rağmen, burada Brett'ten veya eski şeften daha popülerim. Ama babam yerel polis teşkilatının gözünde kendine hiç de iyilik yapmadı.

Kapı açılıyor.

Yukarıya doğru bakıyorum, dizim titriyor.

"Büyüdün artık evlat."

Memuru tanıyınca nefesimi verdim. Sorgulayıcı seçme şansım olsaydı Mason Howard'ı isterdim. Babamı iş yerinde ziyaret ettiğimde bana hep lolipop verirdi. Daha da önemlisi, dürüst bir adamdı. Adil. Babamın polis olduğunu düşündüğüm türden bir polis.

"Evet," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Seni görmek güzel."

"Sen de öyle. Keşke bir maçta olsaydı."

Başımı bir kez salladım. Mason'ın benden birkaç yaş küçük bir çocuğu var. Yıllar içinde birkaç takımda birlikte oynadık. Sanırım Max Howard da bana, Mason Howard'ın babama duyduğu hayranlık gibi hayranlık duyuyordu.

Mason'ın beyzbolu bıraktığımı bilip bilmediğini merak ediyorum. Muhtemelen biliyordur.

“Pekala,” diyor Mason karşıma oturup bir klasörü açarken. “Burada neden olduğunu biliyor musun?”

“Sanırım öyle,” diye yanıtlıyorum, bunun doğru yanıt olup olmadığından emin değilim. Bir avukat talep etmeli miyim diye düşünüyorum. Babamın işiyle ilgili olmayan herhangi bir nedenle hiç polis karakoluna gitmedim. Okulda dersleri aksattığım veya ödevleri zamanında teslim etmediğim için disiplin cezası aldım. Babam evde kendi ceza yöntemini uygulardı. Ama aslında hiç tutuklanmadım veya babamın iş arkadaşı olmayan bir polisle herhangi bir etkileşimim olmadı.

"Bay Brett Nichols, 19 Temmuz akşamı saat 23:00 civarında Lucky's Bar'da sizinle arasında bir tartışma yaşandığını iddia ediyor. O akşam orada mıydınız?"

"Evet."

"İçki içiyor muydunuz?"

"HAYIR."

Mason başını salladı. "Barmen Owen Powell, size içki servis edilmediğini doğruladı." Yeni bir sayfaya geçti. "Bay Nichols içki içiyor muydu?"

“Sanırım öyle. Emin değilim. Biz geldikten sonra masamızın yanından geçti ve elinde bir bira vardı. Aslında onu içerken hiç görmedim.”

Bir kez daha başını salladı. "Şimdi, tartışmanın kendisine gelelim. Bay Nichols, sizin ona yaklaştığınızı iddia ediyor?"

Yutkunuyorum. "Doğru."

“Neden ona yaklaştınız?”

"Görünüşe göre bir arkadaşımı rahatsız ediyordu."

“Peki o arkadaş kim?”

"Söylemeyi tercih etmem."

Mason birkaç kağıdı daha karıştırıyor. "Görgü tanıklarının ifadelerine göre, bu kişi Wren Kensington'du."

Bir kez başımı salladım.

"Sawyer, kayıtlara geçmesi için sözlü bir teyit almam gerekiyor."

"Doğru."

“Pekala. Yani, Bay Nichols'ın Bayan Kensington'ı taciz ettiğine inanıyordunuz. Sonra ne oldu?”

"Ona gidip kadını rahat bırakmasını söyledim."

“Bayan Kensington sizden yardım istedi mi?”

“Onun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Ama hayır, açıkça benden olaya karışmamı istemedi. Birbirimizden uzakta, odanın diğer ucundaydık.”

"Oraya gittikten sonra ne oldu?"

“Ondan uzaklaşmasını istedim. Brett dinlemedi. Agresifleşti, yüzüme yaklaştı. Bu yüzden... ona vurdum.” Sandalyemde kıpırdanarak hızla ekledim, “Sadece bir kere.”

"Raporlarda Bay Nichols'ın yere düştüğü belirtiliyor. Ona sadece bir kez mi vurdunuz?"

Muhtemelen hayal ediyorum ama gözlerinde bir nebze eğlence, belki de gurur parıltısı var. Babam hâlâ burada çalışıyor olsaydı ne düşünürdü acaba diye düşündüm ve bu düşünceyi hemen aklımdan sildim.

“Doğru.” Boğazımı temizledim. “Ona zarar vermeye çalışmıyordum. Sadece şaka yapmadığımı, yani ciddi olduğumu anlatmaya çalışıyordum.”

Mason dosyayı kapatır. "Geldiğin için teşekkürler, Sawyer."

Boş odaya şöyle bir göz attım. "Hepsi bu kadar mı?"

“İşte bu kadar. Sizin ifadeniz diğer tanık ifadeleriyle de doğrulandı. Bay Nichols, birçok müşteri tarafından agresif ve dengesiz biri olarak tanımlandı. Ayrıca onu içki içerken de gördüler. Bu, sizin yanıtınızın haklı olduğu anlamına gelmez, ancak onu güvenilir bir tanık da yapmaz. Bu durumdan haberdar olduktan sonra, Bay Nichols tüm suçlamaları geri çekmeyi tercih etti. Lucky’s Bar da konuyu takip etmemeyi seçti. Resmi olarak konuyu kapatmadan önce prosedürün bir parçası olarak sizin ifadenizi almak zorundaydım.”

Mason ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ben de ayağa kalktım ve elini sıktım.

Hemen bırakmıyor. "Kayıt dışı söyleyeyim, şanslıydın Sawyer. Eğer daha az insan onu içerken görseydi ya da burnunu kırsaydın... çok farklı bir konuşma yapıyor olurduk. Son zamanlarda zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, ama bu bar kavgalarına karışmak için bir bahane değil."

“Anlıyorum. Bir daha olmayacak.”

“Güzel. Ayrıca baban birçok konuda yanılıyordu. Ama bir konuda haklıydı: Bu kasabada birçok insan kendi kurallarına göre oynuyor. Güçlü dostlar düşmana dönüşebilir. Dikkatli ol.”

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Mason içini çekti. “Birisi senin adına tam bir azılı avukat tutmuş. Lucky’s aleyhine, reşit olmayanlara alkol servisi yaptığı gerekçesiyle bir dava hazırlamış ve Bay Nichols hakkında, olay anında sarhoş olmasından

bile daha fazla itibarını zedeleyecek birçok şey ortaya çıkarmış. Biri senin çıkarlarını gözetiyordu çünkü biliyorum ki onu kendin tutmadın. Bu tür insanlar kendilerine para ödeyenler için çalışırlar. Sorunları ortadan kaldırırlar... ya da ortaya çıkarabilirler. Bu sefer senin için işe yaradı, ama her zaman böyle olacağını varsayma."

Ellerimiz ayrılırken başımı salladım. "Teşekkürler."

Mason beni odadan çıkarıp resepsiyon masasının yanından geçirdi. "Seni destekliyorum, Sawyer," dedi ve son kez elimi sıktıktan sonra çalışma alanına doğru yöneldi.

"Teşekkürler," diye seslendikten sonra dışarı çıkıp kamyonetime bindim.

Dusty'ye bu sabah işe geç kalmamın nedenini açıklamak için doktor randevum olduğunu söyledim.

Ben geldiğimde otoparkta durmuş, vale görevlilerinden biriyle konuşuyordu ve yaklaşırken beni dikkatlice süzüyordu. "Her şey yolunda mı, Bennett?"

"Harika," diyorum, bu sefer yalan söylemiyorum.

O toplantının nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve bundan daha iyi olamazdı. Mason'ın uyarısı ve benim adıma pahalı bir avukat tutacak tek bir kişiyi tanıyor olmamın verdiği rahatsız edici gerçek hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Dusty bana önceliklendirmem gereken görevlerin listesini verirken dikkatle dinliyorum, sonra Dusty ofisine gider gitmez ip çitin üzerinden atlayıp yat kulübünün ana binasına doğru yöneliyorum. Teknik olarak, su, kahve veya başka bir şey almak için mutfağa uğramamıza izin veriliyor.

Önce biraz kahve alıyorum, sonra da Wren'i aramaya gidiyorum.

O, diğer birkaç garsonla birlikte verandada menüleri temizliyor. Öğle yemeği için henüz çok erken, bu yüzden masaların hepsi bomboş.

Macie ve Abby'ye başımla selam verip, ardından Wren'e odaklandım. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Hımm." Mendili bir kenara attı ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

Bugün güneş çok parlak ve ıslık ıslık, saçlarını altın sarısı yapıyor. Standart üniformasını giymiş ama ben polo tişörtü ve eteği daha önce hiç görmemiş gibi inceliyorum. Son olarak dudaklarına odaklanıyorum, bana baktığımı fark ettiğinde dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasını izliyorum.

Sinirlerim biraz hafifledi. Cumartesi gecesinden beri doğru dürüst konuşmadık ve onu özledim. Wren'in yanındayken diğer önemli şeyleri

unutmak çok kolay oluyor, bu yüzden bu sabah polis karakolundaydım.

Bu hatırlatma, kanımı ısıtan şehveti biraz da olsa dindiriyor. Bu da benim başka bir sorunum; kaç kere seks yaparsak yapalım, yine de daha fazlasını istiyorum.

"Bu taraftan," diyorum, özel iskelelerden birine inen rampadan aşağı yürürken.

Restoran henüz açılmadı ama marina açık. Kimsenin bizi duymasını istemiyorum.

"Bana avukat tuttun mu?" diye sordum, etrafta kimsenin olmadığı boş bir iskeleye ulaştığımız anda Wren'e dönerek.

"HAYIR."

Kollarımı kavuşturdum. "Birileri, Nichols hakkında kirli bilgiler bulan ve suçlamaların düşmesine yardımcı olan pahalı bir avukat tuttu. O kişi sen değildin, değil mi?"

"Suçlamaları düşürdüler mi?" diye soruyor Wren, şaşırmış gibi yapma çabası oldukça yetersiz.

"Bana yalan söyleme, Wren. Böyle birini işe almak için gereken parayla ilgili ne olduğunu bilen tek kişi sensin. İtiraf et."

"Kimseyi işe almadım." Bu sefer zamiri özellikle vurguluyor.

Teknik ayrıntılardan hiç hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Öyleyse kim yaptı?"

"Kız kardeşimden bir iyilik istedim. Sonbaharda Harvard Hukuk Fakültesi'nde eğitime başlayacak ve üniversite hayatının tamamını en iyi hukuk firmalarında staj yaparak geçirdi. Ona temel bilgileri anlattım. Rory kimi arayacağını biliyordu."

Wren'in dünyasında bir hatayı düzeltmek için tek bir telefon görüşmesi yeterli.

"Yardımlınızı istemedim."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Evet. Rica ederim." dedi.

"Zaten suçlamaları düşüreceklerdi!"

"Bu bir garanti değildi."

"Bu karmaşayı halletmek benim sorumluluğumdaydı, Wren."

"Hayır." Başını salladı. "Onu benim yüzümden dövdün."

İçimden bir ah çektim. "Sana söylemiştim, aranızda husumet var. Ve saldırmayı seçen bendim. Hiçbir şey senin suçun değildi."

Gözlerime bakıyor. "Öyleyse neden herkes bunun ne kadar şok edici olduğundan bahsediyor? O adamın her fırsatta seni nasıl kışkırttığından ve

senin asla tuzağa düşmediğinden?"

"Abartıyorlar," diyorum, ama aslında... pek de öyle değil. "Dedikodu nasıl bir şey bilirsin."

Wren başını aşağıya eğdi. Atkuyruğu bir omzunun üzerinden dökülerek yüz ifadesini gizlemeye yardımcı oldu. "Onun bana böyle yaklaşmasının ve beni dinlememesinin, Üçüncü ile olanları hatırlatacağını biliyordun. Ve bunu sadece sana onunla olanları anlattığım için biliyordun. Yani, benim hatamdı ve ben—"

"Yanılıyorsun." Çenesine dokunup yüzünü görünene kadar kaldırdım. "Söylediklerimin arkasındayım—o yumruk aramızda uzun zamandır beklenen bir şeydi. Evet, sana çok fazla saldırdığı için sinirlendim. Ama daha önce benimle ne paylaşmış olursan ol—ya da paylaşmamış olsan da—yine de sinirlenirdim. Şunu da belirtmek isterim ki, bana söylediğin için memnunum. Ona vuran bendim ve sonuçlarına katlanması gereken de bendim. Avukatlık ücretlerini sana geri ödeyeceğim."

Wren başını salladı. "Paranı almayacağım."

"Yardıminızı kabul etmiyorum. Wren, ben de sormadım. Tıpkı sizin de işe karışmadan önce sormadığınız gibi."

İkimiz de geri adım atmayacak kadar inatçı olduğumuz için birbirimize bakakaldık.

Ta ki aniden, "Biz neyiz?" diye sorana kadar.

Şu anda beni hazırlıksız yakalayabilecek tek soru muhtemelen bu. Çünkü, tanıştığımız gece ve aptalca bir nedenle onun peşinden o uçurumdan atladığım günden beri, bunun hiçbir zaman açık bir cevabı olmadı ve zamanla daha da karmaşıklaştı. Şu anda özellikle karmaşık geliyor çünkü herkes haklı—kavgaya girmem. Babam hakkındaki gerçek ortaya çıktığından beri bu benim için her zaman aşılmaz bir sınır oldu. Birbirimize benziyoruz. Çocukluğumun çoğunu onu etkilemeye ve memnun etmeye çalışarak geçirdim. Benzerlikler vardı, ama kontrol edebildiğim tek şey öfkemdi.

Wren işin içine girene kadar.

İlk cinsel ilişkimizden beri birbirimize yabancı gibi hissetmedik. Nadiren arkadaş gibi görünüyoruz; aramızdaki bağ, Gus, Wade veya bu kategoriye koyduğum diğer herkesle geçirdiğim zamanın pürüzsüzlüğüne kıyasla çok daha sallantılı. Kimyamız alev alev yanıyor; sadece yüz yüze değil. Artık tek başına orgazm olabilecek tek kişi olarak onu hayal edebiliyorum.

Brett ile olan sahne, onu korumaya çalıştığım için yaşandı. Bu da onu benden korumaya yönelik bir başka girişim. Çünkü onu tekrar tekrar hayal kırıklığına uğratacağım ve bunu artık öğrenmiş olması gerekirdi.

Ağzımı açıyorum.

Kapatın.

Sessizlik uzadıkça o bir adım geri çekilerek aramızdaki mesafeyi daha da açtı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Güzel sohbet oldu, Kaptan."

O dönerek uzaklaşırken, sarı at kuyruğu saçları savrulurken podyuma doğru ilerlerken içimden küfrediyorum.

"Avukat ne kadardı?" diye sordum arkasından.

Öğle yemeği menüsünün fiyatını "on dokuz dolar doksan dokuz sent" olarak belirten bir tabelanın yanından geçerken, "On dokuz dolar doksan dokuz sent" diyor.

İnleyerek ellerimi yüzüme indirdim ve sonra verimli bir şeyler yapmak için marinaya doğru yöneldim.

Salwyer

"Hey, Wren! Gelip blöf yapalım mı?"

Gus'a ters ters baktım, sonra da hızla Wren'e göz attım. Yaklaşık on beş metre uzakta, üstü açık arabasının kilidini açıyordu. Gözlerimi yakalamadı.

Rıhtımda yaşadığımız tartışmadan beri birbirimizden uzak duruyoruz. Son on gecedir yatakta yatıp, tavana beyzbol topu fırlatıyorum ve kafamda yankılanan "Biz neyiz?" sorusunu dinliyorum.

"Evet, tabii," diye karşılık veriyor. "Sadece evime uğramam gerek. Bir takım elbise alacağım."

"Peki ya çıplak yüzmek?" diye soruyor Aaron ve çenemdeki bir kas seğiriyor.

Onları çok konuşurken görüyorum ama Aaron ile Wren'in birlikte olduklarını sanmıyorum. Emin değilim gerçi. Belki Aaron'dan başka erkekler de vardır. Belki Wren bizim hakkımızda benim kadar kafası karışık değildir.

Gus'u beklemeden kamyonuma doğru yürüdüm.

Wren'in nereye gitmesi gerektiğini hatırladığından emin olduktan sonra, koşarak yolcu koltuğuna bindi.

Kapı kapanır kapanmaz Gus'a "Neden böyle yaptın?" diye sordum.

"Ne yap?"

Park yerinden geri geri çıkarken, sokağa doğru hızlanırken çakıl taşları etrafa saçıldı. "Onu davet et," diye dişlerimi sıktım.

"Cammie? Abby? Macie—"

"Kim olduğunu biliyorsun."

"Çalıkuşu?"

Başımı sallıyorum.

"Çünkü ona aşıksın ve bu konuda hiçbir şey yapmıyorsun."

Beyaz çizgiyi geçmeden hemen önce lastikleri düzelterek neredeyse yoldan çıkıyordum.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Gus.

Wren'i çok önemsiyorum. Bunu kendime itiraf edebilirim. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor ve bu da bende bir çekicilik yaratıyor. Aramızda bir kimya var.

Ama kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle ona aşık değilim.

Sağ?

"Hayır, değilim," diyorum Gus'a.

Burun kıvrıyor, sonra da inanmadıkları halde bunu söyleme zahmetine girmeyen insanların kullandığı o sinir bozucu tonda "Tamam" diyor.

"Değilim."

"Nichols'a yumruk attın."

"Bunu hak etti."

"Her zaman bunu hak ediyor," diye onaylıyor Gus. "Ama her zaman sağ kroşeni sergilemek zorunda değilsin. Yıllardır kimseye vurmadın... ta ki Wren işin içine girene kadar."

Çenemi gevşeterek, "Öfkelendim. Olur böyle şeyler." dedim.

"Peki. O zaman neden o gittikten sonra yılbaşı gecesi sarhoş oldun? Neden Mayıs ayında senin evinde geceyi geçirdi? Sen asla eve kız getirmezsın. İnsanlar onun Aaron'la yukarı çıktığı hakkında konuşurken yüzündeki ifadeyi gördüm. O zamandan beri zavallı çocuğa neredeyse hiç bir şey demedin ve diğer tüm erkeklere de aynı şekilde davranıyorsun."

"Zavallı çocuk? On dokuz yaşında. Ve dün bir müşteriden benzin parasını almayı unuttu."

"Onunla aşık olmak istediğini söylemiyorum, tamam mı? Belki de o kadar inkâr halindesin ki, gerçekten aşık olmadığına inanıyorsun. Ama sana, en iyi arkadaşın olarak ve ikinizle zaman geçirmiş biri olarak söylüyorum, aşıksın. Ve bunu yakında kabul etmezsen onu kaybedeceksin. İkimiz de biliyoruz ki onun başka birçok seçeneği var. Sonsuza kadar beklemeyecek."

Alaycı bir şekilde, "Şimdi beklemeyecek," dedim.

"Sen Macie ile geldikten sonra, o da onunla birlikte yukarı çıktı, Kaptan."

“Bu kimin hatasıydı? Beni arayıp Macie’yi arabayla götürmemi istedin —”

“Senin,” diye araya giriyor Gus. “Eğer Wren'e daha önce nasıl hissettiğini söyleseydin, kiminle geldiğinin bir önemi olmazdı.”

Ben hiçbir şey söylemeyince, "O zamandan beri onu başka bir erkekle görmedim. Bence şansın var," diye devam etti.

"İğne olmak istemiyorum," diye tersledim.

"Elbette," diye tekrarladı Gus o sinir bozucu tonda.

Başımı sallıyorum, radyonun sesini yükseltiyorum ve camı tamamen indiriyorum. Dirseğimi kapıya yaslıyorum, bakışlarımı önümdeki yola dikiyorum. Rüzgar ve yüksek sesle çalan müzik yüzünden Gus'un söylediği başka hiçbir şeyi duymayacağım.

Ama önemli değil. Sözleri çoktan beynime kazındı bile.

Kahretsin. Ona aşık mıyım? Bunu nasıl bileceğim, nasıl söyleyeceğim? Onun yanında herhangi bir tepki vermemeye çalıştım, ama Gus hâlâ aşık olduğumu düşünüyor. Eğer gerçekten istediğimi yapsaydım—Yılbaşı gecesi peşinden koşsaydım, mezuniyet gecesinde yatağında onunla sevişseydim, o partide ona dokunduğu için Aaron'a yumruk atsaydım, Nichols'a "O benim" deseydim—o zaman ne düşünürdü acaba? Duygularım konusunda yanılmadığına eminim.

Uçuruma varmak bir rahatlama. Gus, Wren hakkında herkesin önünde hiçbir şey söylemeyecek. Sadık biri. Her zaman arkamda duruyor.

Bu da onun gözlemlerini göz ardı etmeyi zorlaştırıyor. Beni tanıyor, birçok kızla birlikte gördü. Yorumlarının temelsiz olmadığını biliyorum. Sadece biraz sağlam temellere dayanmalarını istiyorum. Wren bir haftadan fazla süredir benimle tek kelime etmedi. Muhtemelen onu çoktan kaybettim. Büyük ihtimalle o lanet olası depoda kaybettim.

Peki aramızdaki ilişki nasıl olurdu ki? O gelecek ay Kaliforniya'ya taşınıyor. Ben ise... marina kapanışından sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Buradaki işlerin çoğu mevsimlik. Lucky's beni tatillerde işe alabilir—yılın o zamanlarında her zaman personel sıkıntısı çekiyorlar ve sanırım Owen, Brett olayını görmezden gelecek kadar beni seviyor. Gelecek yaza kadar geçinecek kadar birikimim var. Evde yaşamaya devam edersem daha da uzun süre geçinebilirim. Ama bulunduğum yerde kalırsam ne yapacağımı bilmiyorum.

Skylar'la ilgili üzüntü ve babama duyduğum öfke geleceğimi çıkmaza çevirdi. Kötü notlarım ve beyzbol oynamamam yüzünden Gus'ın gittiği iki

yıllık üniversiteye bile giremedim.

Wren UCLA'yı seçebilirdi, ama istediği herhangi bir yere gidebilirdi.

Onun fırsatları sınırsız. Benimkiler ise neredeyse yok denecek kadar az. Bu kısmen benim hatam, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Zorlukların üstesinden gelen, onları alt etmeyen biri olmak istiyorum ama bu mücadeleye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Herkes arabalardan indikten sonra Cammie, "Haydi gidelim!" diye duyurdu.

Park halindeki araçların sırasını gözlemliyorum. Üstü açık araba yok.

"Wren henüz burada değil," diyorum, Gus'ın durduğu yere bakmaktan kaçınarak.

Cammie gözlerini devirdi. "Yolu biliyor."

Omuz silkip, ayağımı kamyonetime yasladım.

Cammie, "Yakında hava kararacak," diye ekliyor.

Gökyüzüne bakıyorum. Saat daha altı bile değil. "Güneş birkaç saat daha batmayacak."

Aaron, sanki onunla aynı fikirde olmam beni etkileyecekmiş gibi bana bakarak, "Herkesi beklemeliyiz," dedi.

Yüzümde belirlemek isteyen somurtkan ifadeye karşı koymamın tek sebebi Gus'ın verdiği ders. Haklı; adamla en yakın arkadaş olmak zorunda değilim, ama sırf onunla Wren arasında olan veya olmakta olan her neyse, ona farklı davranmak profesyonelce değil, haksızlık ve apaçık ortada.

Cammie içini çeker ama Aaron araya girince tartışmayı bırakır.

Wren'in üstü açık arabası birkaç dakika sonra gelir. Arabaların sırasının sonuna park eder, arabadan iner ve Aaron hevesli bir yavru köpek gibi ona doğru koşar.

Doğrulup patikaya doğru yürümeye başlarken şapkamın siperliğini çekiştiriyorum, Wren'in ilerleyişini göz ucuyla takip ediyorum. Aaron'ın ona söylediği şeye karşılık gülümsüyor, ellerini kapüşonlu kazağının ön cebine sokuyor. Gözlerim o yönde takılıp kalıyor, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Benim sweatshirt'ümü giymiş. Ona 4 Temmuz'da, havai fişekleri izlerken sahilde verdiğim sweatshirt'ü. Şimdi fark ediyorum ki geri vermemiş.

Bunu giymesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tesadüfen mi aldı yoksa arabasında mı vardı acaba?

Ama onu benim kıyafetlerim içinde görmek hoşuma gidiyor ve Gus'a sorsam, eminim o da bunun "Aşk" hanesine bir puan daha ekleyeceğini

söylerdi.

Açıklıkta başka kimse yok. Hepimiz aynı anda uçurum kenarına yaklaşamayacak kadar kalabalık bir grubuz; gelen herkesin atlamayı planlayıp planlamadığından bile emin değilim, ama ben planlıyorum. Bu yüzden, ilk grubun bir parçası olarak önden yürüyorum. Wren de öyle.

"Önce sen mi başlamak istersin?" diye soruyor Aaron, o da benim sweatshirt'ümü çıkarırken.

"Elbette," diye yanıtladı, kapüşonlu kazağını yere fırlatıp kenara doğru yaklaştı.

Wren bu sefer tereddüt etmiyor. Ölme ihtimaline karşı Aaron'ı öpmüyor da, bu da bir rahatlama sağlıyor. Koşuyor ve atlıyor, uçurumun yüzüne yığılmış kayalardan yeterince uzak duracak şekilde ilerliyor.

Aaron öne geçip sıradaki atlayışı yapıyor. Şüphesiz ki, biz onlara katılmadan önce suda romantik bir an yaşamayı umuyor.

Gus elini uzatarak onu engelledi. "Önce onun gelmesini bekle."

Kaşlarımı çatarak bir adım öne attım, kenardan aşağıya bakabilmek için. Gördüğüm tek şey, beyaz köpüklerle kaplı mavi dalgalar. Sarı saç yok. Dalgalar düzensiz ama tehlikeli derecede sert değil. Özellikle de iyi bir yüzücü için.

Saniyeler geçiyor. Panik içinde olduğum için saniyeleri tam olarak sayamıyorum, ama saydığım sayı çok yüksek. Şimdiye kadar yüzeye çıkmış olmalıydı. Buz gibi bir korku damarlarımı sarıyor, kalbimi donduruyor ve nefesimi kesiyor.

Gus bana tedirgin bir bakış attı. "Kayaları sorunsuz bir şekilde geçti, yani—Kaptan!"

Kulaklarımda ılık çalan rüzgarın sesi yüzünden onun bağırışını zar zor duyuyorum. Birkaç saniye sonra tuzlu su başımı örtüyor. Tişörtümü çıkarmadığımı fark edince ayaklarımı şiddetle çırpıyorum. Islak pamuk kollarımı sarıyor, göğsümün etrafında dalgalanarak ilerlememi engelliyor. Yine de, kafam dalgaların arasından çıktığında, okyanusta tek başıma gibi görünüyorum.

"Çalikuşu!" diye bağıryorum, suyun üzerinde çırpınarak ve daireler çizerek, umutsuzca dalgaların arasında başka bir kafa arıyorum.

Burada su hızla derinleşiyor, bu yüzden atlama noktası olarak seçildi. Ama bir tahta parçası ona çarpabilirdi, ya da bir köpekbalığı veya denizanası olabilirdi, ya da—

“Merhaba!” Tam önümde bir şamandıra gibi belirdi, sarı saçlarını yüzünden çekti ve derin bir nefes alırken kocaman gülümsedi. “Havuzda antrenman yapıyordum. Artık üç turu sorunsuz yüzebiliyorum—”

Neredeyse batıyorum; rahatlamadan o kadar güçsüzüm ki. Ve sonra? Sonra kahroluyorum. O kadar sinirliyim ki tek kelime edemiyorum. Suyu batmış tişörtüm öfkeli kulaçlarımı neredeyse hiç yavaşlatmadan kıyıya doğru yüzmeye başlıyorum.

“Sawyer!” diye sesleniyor Wren, ama duramıyorum. Konuşamıyorum.

Rekor sürede kıyının kumlu bölümüne ulaştım ve ayağa kalkar kalkmaz tişörtümü çıkardım. Yırtıldı ama umurumda bile değildi.

“Sawyer!” Hala peşimden geliyor. Hala adımları bağıyor.

Sudan çıktım, yukarıya doğru çıkan patikaya doğru yürüyorum. Ama oraya gitmiyorum. Başka bir yerde, herhangi bir yerde olmam gerekiyor. Gus başkasıyla eve dönebilir. Bütün arkadaşlarımız burada.

"Hey!" Wren'in sesi de şimdi öfkeli geliyor.

Ve o da yetiştiriyor. Sığ suya ulaştığında çıkardığı su sıçrama seslerini duyabiliyorum. Peşimden koşarken, kolumu tutup beni kendine doğru çekerken hızlı hızlı nefes alışverişini duyabiliyorum.

“Bu da ne—”

“Bunun komik olduğunu mu düşündün?” Kendi sesimi zar zor tanıyabiliyorum. Her hece öfkeyle kaynıyor.

Sinirli ifadesi titriyor. "Yani, ben sadece elimde tutuyordum..."

“Kardeşim boğuldu, Wren. Skylar güçlü bir akıntıya kapıldı ve onu zamanında kurtaramadılar.”

Wren'in kolumdaki tutuşu gevşiyor. Yanaklarından kanın çekildiğini, kızarmış yüzünün bembeyaz kesildiğini kelimenin tam anlamıyla görüyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu."

Gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum."

Bir şeyi daha berbat ettim. Çünkü ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Çünkü daha önce hiç kimseye bir şey söylemek zorunda kalmamıştım. Bunu yapmanın en kötü yolu buydu; varlığından bile haberdar olmadığı bir travma için onu suçlamak.

"Kız kardeşin için çok üzgünüm, Sawyer. Ben... ben bunu kastetmedim... Ben... o kadar uzun süre kendimde olmadığımı düşünüyordum."

Wren'in ne kadar süre baygın kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Hemen su yüzüne çıkmadığı için panikledim ve her saniye saatler gibi geçti. Sadece Skylar'ın başına gelenleri hatırlattığı için değil, aynı zamanda tehlikede olabilecek kişinin Wren olması ihtimali yüzünden de korktum.

Gus haklıydı.

Onu seviyorum.

Başka biri geç yüzeye çıksaydı bu kadar panik yapmazdım. Endişelenirdim ama akli başında kalırdım.

"Sorun yok," dedim soğukkanlılıkla. "Aşırı tepki verdim."

"Hayır, yapmadın. Yemin ederim, bilseydim asla yapmazdım—"

"Gitmem gerekiyor," diyerek arkamı dönüp uzaklaştım.

Adımı tekrar çağırıyor ama durmuyorum. Ve kesinlikle arkama da bakmıyorum.

Wren

Ahşap sineklikli kapının çerçevesine vururken midemde sinirler kıpır kıpır oluyor. Dilimi dişlerimin arkasında gezdiriyorum, evin içinden herhangi bir ses gelip gelmediğini anlamak için kulaklarımı dört açıyorum.

"Bir saniye!" diye sesleniyor.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım, sonra nemli avuçlarımı kot şortuma sildim. Onunla konuşmak için bu kadar endişeli olmam, hayır diyeceğinden ya da beni görmek istemeyeceğinden bu kadar korkmam çok saçma.

Gus dün gece bana, "Sadece biraz zamana ihtiyacı var," dedi.

Cammie, su güvenliğinin ne kadar önemli olduğunu vurguladı; sanki nefesimi ne kadar süre tutabileceğimi test ettiğim için zaten yeterince kötü hissetmiyormuşum gibi. Aaron, Kaptan atlamasaydı beni kurtarmak için suya atlayacağını söyledi. Diğer herkes ise Sawyer'ın ani kayboluşu karşısında şaşkına dönmüştü.

Ekranın diğer tarafında büyük bir gölge belirliyor ve ardından kapı gıcırtyla protesto edercesine açılıyor. Sawyer, başını delikten geçirmiş ama gövdesi hala çıplak bir şekilde gömleğini giymeye çalışıyor. Beyaz kumaş düşmeden önce karın kaslarının ve boxer şortunun lastiğinin baştan çıkarıcı bir görüntüsünü yakalıyorum. Kapıyı ayağıyla açık tutuyor ve beni fark eder etmez ayağının geri çekilmesini bekliyorum. Dün gece benimle konuşmak istemediğini oldukça açık bir şekilde belirtmişti ve Gus, Sawyer'ın zamana ihtiyacı olduğunu söylerken muhtemelen on iki saatten daha fazlasını kastediyordu.

Kapı açık kalıyor.

“Hey,” diyor dikkatlice, omzunu kapı eşiğine yaslayarak. Yüz ifadesi düşmanca değil, ama beni içeri de davet etmiyor.

“Merhaba,” diye yanıtlıyorum. “Uygunsuz bir zaman mı? Meşgul müsünüz?”

Başını salladı. “Bugün izinliyim.”

Başımı salladım. “Biliyorum. Abby ile vardiyalarımızı değiştirdik ve merak ediyordum...” Derin bir nefes aldım. “Yelken açmaya gitmek ister misin?”

Kaşları yukarı doğru kalktı. Şaşırmış görünüyordu ama başka bir şey anlayamadım. “Yelkencilik mi?”

“Evet. Bir tekne kiraladım.”

“Bir tekne kiraladınız.”

“Söylediklerimin hepsini tekrarlamayı bırakabilirsin.”

Kollarını kavuşturdu, ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Yelken kullanmayı biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Yani, seni ücretsiz olarak gemiyle gezdirmemi mi istiyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Öğle yemeğimi getirdim. Yelkencilikle uğraşan kuzenimle görüştüm ve Kit bana gerçekten güzel bir tekne olduğunu söyledi. İstersen, güverte altındaki kabinde sana oral seks de yaparım.”

Öksürdü ve hızla omzunun üzerinden arkasına baktı.

Midem alt üst oldu. Acaba yanında kız arkadaşı mı var?

“Sorun değil. Boş ver.” Hayal kırıklığımı gizlemekte çok kötü bir iş çıkarıyorum, bu yüzden hafifçe el sallıyorum, sonra dönüp uzaklaşmaya başlıyorum, içimden kendi aptallığıma lanet ediyorum.

“Wren, bekle.”

“Sorun yok,” diye seslendim arkamı dönmeden.

Sineklikli kapı gürültüyle kapanıyor ve sonra tekrar adımı sesleniyor. Bu sefer daha yakından. Ayrıca kolumu da yakalayıp beni olduğum yerde durduruyor ve önüme geçiyor. “Annem hâlâ dekorasyon işine takıntılı. Bugün mutfağı yeniden boyamak istiyor. Ona yardım edeceğime söz verdim.”

“Ah,” diyorum.

“Aksi takdirde yapardım, tamam mı?”

“Tamam. Şey, müsait olup olmadığını öğrenmek için mesaj atardım ama numaran bende yok.”

Bir daha asla onun evini aramayacaktım.

Nadir görülen geniş bir gülümseme beliriyor yüzünde. "Numaramı istiyorsan, Wren, iste."

Gözlerimi tekrar devirdim, içten içe heyecanlanıyordum. Benimle flört ediyor, diye düşündüm. "Bunu istemiyordum. Sadece nedenini açıklıyordum—"

"Sawyer?" Bir kadın ön kapıdan dışarı çıktı ve bahçeye göz gezdirdi. Beni görünce yüzünde şaşkınlık belirdi.

Sanırım annesi olmalı, ama beklediğimden daha genç. Makyajsız ve boya lekeli bir tişörtle, yirmili yaşlarının sonlarında gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor neşeyle yanlarına doğru yürürken.

Sawyer boğazını temizledi. "Anne, bu Wren. Wren, bu da annem."

Annesi gülümseyerek elini bana uzatırken, "Addison," dedi. "Görünüşe göre öyle değiller ama temizler."

"Merhaba," diye karşılık verdim, sarı çizgili avucunu sıkarken gülümseyerek. "Tanıştığımıza memnun oldum, Addison."

"Sizinle de tanıştığımıza çok memnun oldum, Wren." Bunu sadece sıradan bir nezaket ifadesi olarak değil, içtenlikle söylediği anlaşıyor.

Annesi gerçekten harika biri gibi görünüyor ve Sawyer'ın ailesi hakkında, özellikle de dün geceki açıklaması hakkında anlattıklarını düşündükçe göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. Babasının yıkıcılığı... kız kardeşinin ölümü. Kocasından ihanete uğraması ve bir çocuğun kaybı. Hayatım boyunca şanslı, ayrıcalıklı ve talihli olarak adlandırıldım, ama şu anda, böyle bir trajediyi hiç yaşamadığımı bilerek, kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim.

Umarım ilk izlenimim Addison'ın benim oral seks hakkında şaka yaptığımı duymasıyla ilgili değildir. Sanırım Sawyer'ın bu kadar rahatsız görünmesinin sebebi de buydu.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye soruyor Addison nazikçe.

"Hayır, teşekkürler. Tam çıkıyordum," diye yanıtladım, Sawyer'ı annesinin beni ağırlaması konusunda sıkıştırmak veya birlikte geçirecekleri günü mahvetmek istemiyordum. "Erken geldiğim için özür dilerim. Yat kulübünde çalışıyorum, bu yüzden Sawyer'ın bugün izinli olduğunu biliyordum ve... bugün boyama yapacağını söyledi. Bu yüzden tam çıkıyordum."

Bunu zaten söylemiştiniz.

Addison oğluna bakarak, "Başka bir gün resim yapabiliriz," diye yorum yaptı.

Sawyer daha bir kelime bile söyleyemeden, "Gerçekten sorun yok," diye hızlıca karşılık verdim.

"Henüz bir renk bile seçmedim," diyor bana. "Ve hava çok güzel. Siz çocuklar, gidin biraz eğlenin."

Sawyer kuru bir tonda, "On sekiz yaşındayım anne," diyor.

"Bana hatırlatma," diye yanıtladı Addison, eve doğru dönmeden önce bana tekrar gülümseyerek. "Umarım tekrar görüşürüz, Wren."

"Sen de!" diye seslendim arkasından, sonra Sawyer'a baktım. O zaten bana bakıyordu. "Anneni sevdim."

"Ben de."

"Planlarınızı değiştirmenize gerek yok."

Sabırsızca bir kez başını salladı. "Sürüş aracını ben mi yapayım?"

"Hayır. Ben süreceğim. Nereye gittiğimizi biliyorum, sen bilmiyorsun."

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Sürücü koltuğuna doğru ilerliyorum. Yüz ifademi göremeyeceği anda, neşeli gülümsememin yüzüme yayılmasına izin veriyorum.

Sanki Sawyer Bennett benimle randevuya çıkmayı kabul etmiş gibi hissediyorum.

Sawyer, "Bırakın ben yapayım," diye ısrar ediyor.

"Hayır. Nasıl yapılacağını öğrenmek istiyorum."

"Öğrenecek bir şey yok, Wren. Sadece bir su toplaması oluşacak."

Ben kürekleri inatla tutmaya devam ediyorum, Sawyer ise içini çekip arkasına yaslanıyor ve "ne olursa olsun" dercesine ellerini havaya kaldırıyor.

"Pekala. Tamam. Muhtemelen gün batımına kadar varırız. Geri dönmek için mükemmel bir zamanlama."

Kürek kaybetmekten endişe etmeseydim, birini yere atar ve ona orta parmağımı gösterirdim.

Küçük bir kayıktayız, iskeleden yaklaşık üç metre uzaktayız. Sadece iki koltuk var ve Sawyer ortadaki koltuğu almaya çalıştı. Ama ben denizcilik yeteneklerimi küçümsemiyordum. Yelkenliye bindiğimizde, halatlarla ya da

herhangi bir şeye ne yapacağımı bilemeyeceğim. Hiçbir katkıda bulunamayacağım.

Sawyer yanımda olmasaydı ve marinadaki görevliyi etkilemek için orada bulunmasaydı, adamın bana tekneyi kiralamama izin vereceğinden şüpheliyim. Atlantic Yacht Club'a yaklaşık bir saat uzaklıktayız çünkü iş yerinde bir gezi pek özel bir fikir gibi gelmedi. Ama bu marina da tıpkı onun gibi görüldüğü için orada da olabiliriz. Özellikle sudaki bu bakış açısından.

Kürek çekmek karmaşık olmayan bir iş gibi görünüyordu. Karmaşık değil ama kolay da değil. Arkama yaslanıp kürek saplarını göğsüme doğru çekiyorum.

"Bir şeye çarpacak olursam bana haber ver," diyorum ona, çünkü arkaya doğru oturuyorum.

"Biz onlara ulaşmadan önce diğer tekneleri kış için sudan çıkarmış olacaklar."

Ona dik dik baktım. "Tenis oynuyorum ve ata biniyorum, tamam mı? Atletik biriyim."

"Apollo nasıl?" diye soruyor kayıtsızca.

"Şey... o iyi," diye yanıtlıyorum, soru karşısında bir an şaşırmış bir şekilde. Sanırım bu yaz onun yanında kısrığının adını hiç anmadım. Demek ki geçen sonbaharda yazdığım mektuplardan birinden hatırlamış.

Birbirimiz hakkında bildiğimiz her şeyi kabul etmekle, bilmediğimizi iddia etmek arasında gidip gelmek rahatsız edici. Özellikle de dün gece onun hakkında bilmediğim çok önemli şeyler olduğunu öğrendikten sonra. Ona güvendiğimi söyledim ve bunu gerçekten kastettim. Ama onun bana güvenip güvenmediğinden emin değilim ve bu beni çok rahatsız ediyor.

"O burada," diye ekliyorum. "Bu yaz daha çok binebilmek için onu Connecticut'tan römorkla getirttim."

"Yani, atınızın da yazlık bir yeri var mı?"

"Evet."

Ahşap sapın avucumun topuğuna sürtünmesiyle yüzümü buruşturuyorum. Sawyer'ın kabarcıklar konusunda haklı olabileceğini düşünüyorum.

"Willowbrook?"

"Evet," dedim, ahırın adını bildiğine şaşıracak.

Sawyer bir kez başını salladı. "Skylar bir süre orada ders aldı."

"Ah."

Bugün kız kardeşinden bahsedeceğimizden emin değildim. Şimdi o konuyu açtığına göre, daha fazla soru sormalı mıyım, sormamalı mıyım bilmiyorum.

Ben karar vermeden önce Sawyer sözlerine şöyle devam ediyor: "O da kıyafetleri ve modayı çok severdi. Haftanın her günü tırnaklarını farklı bir renge boyardı. Bütün evin sürekli kötü kokmasına neden olurdu."

"Aynı duyguları paylaşıyor gibisin. Rory bir keresinde tırnak ojelerimin hepsini saklamıştı; kokusundan çok bıkmıştı."

"Evet." Sol tarafa, yavaşça geçtiğimiz tekne sırasına baktı. "Evet. Sana bayılırdı—seninle takıntılı olurdu."

Bana bakmadığına sevindim. Çünkü bu, beni tamamen dışlamasından daha kötü. Bu, daha önce onu üstsüz gördüğüm andaki özlemden farklı bir özlem. Daha fazlasının bir ipucu. Bu halden, yani bir şeyden kurtulursak, nasıl olabileceğimizin, nasıl olabileceğimizin bir alaycı ifadesi. Hiçbir şey değil, her şey de değil.

Ona ne olduğumuzu sordum ve o sessiz kaldı, bu da o an için en kötü tepki gibi geldi. Ama belirsizlikte bir alan var.

Ya da belki de bu sadece iyimser bir düşüncedir.

"Sağa geçin," diyor Sawyer aniden. Dikkatini bu yöne çevirmiş, bana değil, arkama bakıyor.

"Ne? Neden?" Başımı çevirerek onun ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum. İlerlememizi neredeyse tamamen durduruyor ve tüm kayığı sallıyor.

Sawyer, adımı küfür eder gibi söylüyor ve dengemizi sağlamak için küçük teknenin iki yanından da tutuyor. "Başka bir tekne geliyor. Sorun yok; bizi görüyorlar. Sadece sağa geçin."

"Benim hakkım mı, yoksa senin hakkın mı..."

"Sağ tarafım." Öne eğilerek küreklerden birini tutuşumu düzeltiyor. "Bu tarafa daha fazla baskı uygula."

"Sen devralmalısın," diye patladım.

Katkıda bulunmak istedim ama aynı zamanda bizi batırmaya da çalışmıyorum.

"Hayır, haklısın." Kollarını iki yana yaslayarak, sanki bir koltuğa yaslanmış gibi geriye doğru çöktü.

"Rıhtımdan ayrıldığımızdan beri yönetimi devralmak istediğini söylüyordun," diye hatırlattım ona. "Şimdi de izlemekle mi mutlusun?"

"Gayet iyi gidiyorsun," diyor bana.

“Pekala, öyle mi? İltifatların hâlâ berbat.” Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben önce davranıyorum. “Ayrıca, tekneleri seven sensin. Bu da demek oluyor ki, onları nasıl kullanacağını biliyorsun, o yüzden gerçekten de sen devralmalısın.”

Sawyer gülümsüyor. "Bunu halledersin, Wren."

Eğer sonunda yelkenliye ulaştığımızda "Sana söylemiştim" diye eklemese, bu oldukça hoş olurdu.

Salwyer

“Burada ne yapıyorsun?”

“Burada ne yapıyorsun?” diye karşılık veriyor Wren. “Tekneyi kim yönetiyor?”

Sırıttım. "Bir şeye çarpmaktan mı endişeleniyorsun?"

“Yapabiliriz. Bir balina ya da—”

"Balinaya çarpmayacağız."

"Ne yani, okyanusta hiç balina olmadığı için mi?"

“Çünkü biz herhangi bir balinanın yüzme hızından daha yavaş hareket ediyoruz. Yolumuzdan çekilmek için bolca zamanları olurdu.” Kabinin tavanına çarpmamak için başımı eğerek merdivenlerden aşağı indim. “Bir bakayım.”

“Neyi gördün?”

Kapıdan içeri girer girmez çevirdiği deftere dikkatlice baktım.

"Mühim değil."

"Öyleyse, bana göster."

Wren içini çekti, sonra uzanıp çizimi çevirdi. Basit bir kurşun kalem eskiziydi ama etkileyici derecede detaylıydı. Arkamda görünen suyun ve halatların dokusu vardı. Rüzgarın savurduğu saçlarımla halatları bağlarken ön kollarımın da belirginliği vardı. Gülümsüyordum, ifadem rahat ve odaklanmış görünüyordu.

Böyle düşündüğünü bilmek gurur verici. Ve beni çizme zahmetine bile girmiş olması.

"Gelişme kaydetmişsin," diyorum.

Wren kaşlarını çatı. "Normalde çizim yapmam..."

"Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim," diye tamamlıyorum sözlerimi.

Kalemi masadan alıp tek parmağıyla döndürüyor. Yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark ediyorum.

"Bana cevap vermedin. Burada ne yapıyorsun?"

"Burada, güverte altındaki kabinde mi? Duyduğuma göre oral seks teklif ediliyormuş."

Yüzünü buruşturdu. "Şey, sence annen bunu duymuş mudur?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama umursamaz. On sekiz yaşındayım. Sanırım 'Senden hoşlandığım kızlara' notları göndermeyi geride bıraktığımı varsayıyor."

Wren gülümsedi. "Bunu sen mi yaptın?"

"Bir keresinde, ortaokuldayken. Cammie bana meydan okumuştı."

"O kız o muydu?"

"Hayır." Ama geriye dönüp baktığımda, bunun bir sınav olup olmadığını merak ediyorum. Ve ben bu sınavda başarısız oldum.

"Sen ve o asla..."

"Bir kere birlikte olduk. Lise ikinci sınıfımın yazında, Skylar öldükten hemen sonra. Çok kötü bir dönemden geçiyordum. Her türlü dikkat dağınıcı şeye yöneliyordum. Seks, içki, hatta uyuşturucu bile. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ona karşı hiçbir zaman... öyle hissetmedim. Ve onun da bana karşı öyle hissettiğini çok geç olana kadar fark etmedim."

"Beni bu yüzden mi nefret ediyor?"

"Muhtemelen yardımcı olmadı. Ama bence onun sorunu daha çok senin hayatının nasıl görüldüğüyle ilgili. Cammie, liseden beri çoğunlukla desteklediği bekar bir anneyle büyüdü. Dışarıdan bakıldığında, sen –ve parası olan herkes– onun çok çalışarak kazandığı bir güvenceye sahipsin. Ailen onlara bakıyor, tam tersi değil. Bu sana kişisel bir şey değil. Yaz tatilinde gelenlerin çoğu yerel halkla vakit geçirmiyor, bu yüzden Cammie'nin tüm hayal kırıklıklarını boşaltabileceği tek kişi sensin."

"Beni böyle mi görüyorsun? Şımarık mı?"

Başımı salladım. "Hayır, elbette ki hayır. Ailenizin kimlerden oluşacağına sizin hiçbir söz hakkınız yoktu zaten."

"Sen de öyle düşünmedin."

Wren'e babamla yapılan kıyaslamaların beni ne kadar rahatsız ettiğini hiç söylemedim, ama yine de bunu fark etmiş gibi görünüyor.

Başımı salladım, sonra çenemi kapıya doğru çevirdim. "Gidip balina olup olmadığını kontrol etmeliyim."

Yemek köşesindeki yerinden kalktı. "İstediğinizi almadan önce mi?"

"Şaka yapıyordum, Wren."

Yaklaşıyor ve alt dudağının üzerinde dilini gezdiriyor; bence bu, dikkatimi ağzına çekmek için bilinçli bir hareket. Ve işe yarıyor.

"Hayır, öyle değildim. Sana daha önce hiç vermemiştim."

Onun bunu söyleme şekli beni eğlendiriyor, sanki ben bundan habersizmişim gibi.

"Biliyorum."

"O gece odamda... sana oral seks yapıp sonra prezervatif takacaktım ama... uzun zamandır birlikte olmamıştık, sanırım gerildim. Ve bunu senin kamyonunda, garaj yolunda yapmayı düşündüm ama açılı... nasıl yapacağımı bilemedim—" Konuşmayı kesiyor, gözlerime bakıyor ve yüzümdeki gülümsemeyi fark ediyor. "Ne?"

"Hiç bir şey."

"Ne?"

"Cidden, hiçbir şey. Bana oral seks yapmayı düşündüğün tüm anları anlatmaya devam et."

"Bu çok uzun sürer."

Kaşlarım kalktı. Beklediğim cevap bu değildi. Wren'in beni ağzına almayı düşündüğünü bilmek bile beni tahrik ediyor. Bunun sık sık yaşandığını bilmek mi? Bu sadece fiziksel bir tepki değil.

"Otur," dedi, göğsüme hafifçe vurarak beni bej renkli kanepeye doğru itti.

Bu neredeyse bir kanepa bile değil, daha çok büyük bir koltuk. Çok rahat değil ama şu anda düz minderlere odaklanmış değilim. Tüm dikkatim, bacaklarımın arasına çökmüş olan Wren'de.

"Daha önce bir teknede birlikte oldun mu?" diye soruyor sohbet edercesine, şortumun ipleriyle oynarken. "Olduysan yalan söyle."

"Hayır, yapmadım. Doğrusu bu."

Şortumu aşağı çekiyor, başparmağıyla penisimin şişkin başını çevreleyip, kırmızı ucundan sızan sıvıyı etrafa yayıyor.

"Sana neredeyse hiç dokunmadım," diye yorum yapıyor, eğlenmiş bir ses tonuyla. Wren ıslaklığa üflüyor ve kalçalarım kendiliğinden öne doğru fırlıyor. "Neredeyse hiç."

"Konuşacak mısın yoksa emecek misin?" diye dişlerimi sıkarak sordum, ikincisi yakında olmazsa ölecekmişim gibi hissediyordum.

Gözlerini yukarı kaldırırken kirpikleri titriyor. "Tercihiniz var mı?"

Elimi yüzüme doğru indiriyorum, sonra yumruk yapıyorum, elimi saçlarına sokup ağzını istediğim yere yönlendirmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Wren dizlerinin üstünde olabilir, ama ikimiz de biliyoruz ki şu anda tüm güç onun elinde.

"Siktir git, Wren."

Evet, öyle yapıyor ve inanılmaz derecede ateşli, hatta hayal ettiğimden bile daha ateşli.

"Ağzında benim penisimle çok iyi görünüyorsun."

Sağ eli, testislerimle oynamaktan vazgeçip bana orta parmağını göstermeye başladı.

Gülüyorum, omurgamın dibinde yeni bir uyarılma dalgası yükseliyor.

Eğer ruh eşlerine inansaydım, Wren Kensington'ın benim için yaratılmış olduğunu kabul ederdim. Eğer ona sunabileceğim hiçbir şeyle mutlu olabileceğine inansaydım, ona aşık olduğumu itiraf ederdim.

"Yaklaştım," diye homurdanıyorum, aradan utanç verici derecede kısa bir süre geçtikten sonra.

O mırıldanıyor, titreşim beni doruk noktasına ulaştırıyor. Hızlı ve sert bir şekilde boşalıyorum, ağzını o kadar çok meniyle dolduruyorum ki, meni dışarı taşıyor, çenesinden aşağı damlıyor. Yutkunmasını hissetmek başlı başına bir nirvana, sonra onu kucağıma çekiyorum, şortunun düğmelerini çözüyorum ve elimi içeri sokup iç çamaşırındaki ıslak noktayı buluyorum. Klitorisini okşayıp elimi üzerinde hareket ettiriyorum, ta ki omzuma yaslanarak boğuk bir iniltiyle boşalana kadar.

"Biliyorsun, buradan kimse bizi duyamaz, değil mi?"

Wren başını kaldırdı. "Buranın neresi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yaklaşık olarak. Bir süredir güverteye çıkmadım, bu yüzden..."

"Hey, bana sikini emmemi istemediğini söylemen yeterliydi."

"Wren," dedim son derece ciddi bir şekilde, "bu cümle asla ağzımdan çıkmayacak."

Gülümsedi, sonra kucağımdan kalkıp banyoya gitti. Buzdolabından bir su aldım ve güverteye geri döndüm, yelkenleri biraz gevşetip rotamızı ayarladıktan sonra kış tarafındaki banka oturdum.

Wren birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı, etrafımızı saran denize bakmadan önce dikkatini bana verdi. Tertemiz güvertede sessizce yürüyerek

yanıma oturdu ve bacaklarını altına topladı. Telefonunu kaldırıp teknenin ve suyun birkaç fotoğrafını çekti, sonra bana doğru eğilerek telefonunu uzattı. "Kolun daha uzun."

"Bizden birini mi istiyorsunuz?"

Başını sallayınca, ben de açığı değiştirip bir fotoğraf çekiyorum. Birlikte çektiğimiz tek fotoğraf bu ve güzel bir fotoğraf. İkimiz de gülümsüyoruz. Rüzgar saçlarını arkamıza doğru savuruyor. Mutlu görünüyoruz ve bu beni korkutuyor.

Mutluluğun kalıcı olacağına inanacak kadar hayattan bıkmış durumdayım. Ve Wren'i sorunlarımdan uzak tutacak kadar çok seviyorum. Muhtemelen o da benim sorunlarımı çözmeye çalışırdı, tıpkı o pahalı avukatla yaptığı gibi.

Wren, fotoğrafı şöyle bir inceledikten sonra telefonunu banka bırakarak, "Numaranı bilseydim sana gönderirdim," diye yorum yaptı.

Ses tonu rahat, neredeyse kaygısız. Belki de çok geç fark ettim ki, bu onun önemli bir şey söylediğinin işareti.

Ben de oyuna katılarak, daha önce verdiğim cevabı aynen tekrarlıyorum: "Numaramı istiyorsan, Wren, sadece söylemen yeterli."

Hayır, öyle değil.

Parmaklarını kolumda yukarı doğru gezdiriyor, sol dirseğimin hemen altında oyalanıyor. "İlk dövmen hangisiydi?"

"Şu," diyorum, kolumu çevirerek annemin görmesini sağlıyorum. Beyzbol topunun dikişlerinin siyah bir çizgisi. Küçük, sadece birkaç santim uzunluğunda çünkü annemin görmesini istemedim.

Wren hafifçe konuyu geçiştiriyor. "Neden çalmayı bıraktın?"

"Bu benim babamla olan ilişkimden kaynaklanıyordu. Onu hatırlatan şeylerden hoşlanmıyordum."

Başını salladı ve ardından çapaya dokundu. "Bunu beğendim." Parmaklarını diğer elimin arasına geçirip, o kolumu da kaldırıp inceledi. "Sarmaşıklar da çok hoş."

"Teşekkürler."

"Sanki bir kurukafa ya da sahte bir erkeklik sembolün yokmuş, sevindim."

Gülüyorum.

"Öyle değilsin, değil mi?" Sanki yanlışlıkla gözünü kaçırmış gibi endişelenerek beni tekrar baştan aşağı süzdü.

"Biliyorsun ki hayır. Beni çıplak gördün."

"Evet, ama çıplakken dövmlerine bakmıyorum."

Rüzgar saçlarıyla oynamaya devam ederken, parmaklarım onun saçlarına dolanırken tekrar gülüyorum.

Eli bileğime doğru uzandı, bileğimi hafifçe çevirdi ve oradaki isme dokundu. Gerildim ama elimi çekmedim.

"Kaç yaşındaydı?"

"On üç."

"Olay yaşandığında babanız zaten hapiste miydi?"

"Hayır. İstasyondan hırsızlık yapıyordu, yıllardır yapıyordu ama henüz yakalanmamıştı. Skylar öldükten sonra dikkatsizleşti. Skylar onun dünyasının merkeziydi. Ben hiç sayı vermeden maç kazandığımda ya da etkileyici bulduğu başka bir şey yaptığımda beni severdi. Ama Skylar hiçbir yanlış yapamazdı. Ona tapardı ve Skylar da ona tapardı. En azından"—sesim titriyor—"her şeyi asla öğrenmedi."

Babamla ilgili gerçeğin tamamını Wren'e henüz anlatmadım. Günahlarının neden affedilemez olduğunu. Bunu onun benim hakkımda bilmesini isteyip istemediğimden emin değilim. Ve şu an, bu mükemmel öğleden sonra, bu çirkinlikleri gündeme getirmek için doğru zaman gibi gelmiyor.

"UCLA'ya gitmek için heyecanlı mısın?" diye soruyorum konuyu değiştirerek.

Wren başını çevirip gözlerime baktı. "Oradan kopardığımı nereden bildin?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum, sonra gerçeğin oldukça zararsız olduğuna karar veriyorum. "Eğer yabancıların sosyal medya hesaplarınıza bakmasını istemiyorsanız, hesaplarınızı gizli yapmalısınız."

Gülümsüyor. "Beni araştırdın mı?"

"İki saniye sürdü. Wren Kensington pek yaygın bir isim değil."

"Tam iki saniye mi?" Biraz daha yaklaşıyor, başı tam çenemin altına oturuyor. Artık yüz ifadesini göremiyorum ve bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim. "Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır, heyecanlı değilim. Üniversiteye gitmek isteyip istemediğimden emin değilim."

İçimde bir şaşkınlık belirdi. "Ne? Neden olmasın?"

"Hiç yapmadım. Tek bir yerde, aynı insanlarla sıkışıp kalma düşüncesi? Her hafta aynı görünen sabit bir program? Hangi bölümde okuyacağımı

bilmiyorum. Yunan mitolojisi dersi almaktansa Yunanistan'a gitmeyi tercih ederim. Ya da işletme dersi almaktansa bir şirkette staj yapmayı. Rehber öğretmenime göre ben kinestetik bir öğrenciyim. Oturup dinlemek, not almak mı? Beni ölümüne sıkıyor. Ve üniversitenin çoğu da bundan ibaret.”

"Öyleyse neden gidiyorsun?"

İçini çekiyor. “Bu, ailem için önemli. Özellikle de büyükbabam için çok önemli. Ivy League üniversitesine gitmeyeceğim için şimdiden hayal kırıklığına uğradı. Ailemde bazı beklentiler var ve bunlardan bazılarına gülüyorum ya da onları görmezden geliyorum, ama diğerleri? Neredeyse pazarlık konusu değiller. Üniversite, tüm arkadaşlarımın yaptığı, kız kardeşimin yaptığı, tüm kuzenlerimin yaptığı şey. Herkes oraya gittiğimde çok seveceğimi söylüyor. Mezun olduktan sonra ne yapacağımı bilmiyorum, ama bu daha sonraki bir sorun. Eminim bunların hepsi size aptalca geliyor, ama bu... bu benim hayatım.”

“Bence bu aptalca gelmiyor,” diyorum ona. “Annem ve babamın ikisi de üniversite okudu. Yani bu kavrama yabancı değilim.”

“Neden gitmiyorsun?”

"Bu bir seçenek değil," diyorum, umarım bu işin sonu olur.

Ancak Wren onaylamak yerine alaycı bir şekilde şöyle diyor: "Mektupları gördüm."

"Ne?"

“Teknik olarak evet, gizlice araştırma yapıyordum ama çekmece biraz açıktı. En az bir düzine okul vardı ve hepsi de seni transfer etmek istiyordu.”

Biraz rahatlıyorum. Mektuplarını kastetmiyor. Hepsini sakladığımı bilmiyor.

“Bu, beyzbolu bırakmadan önceydi, notları ciddiye almayı bırakmadan önceydi.”

"İstersen hâlâ gidebilirsin. Zaten hiçbir yere başvurmadın, değil mi?"

Sessiz kalıyorum.

Hayır, yapmadım. Çünkü cevabın ne olacağını biliyordum ve annem dışında kimse farklı bir şey beklemiyordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

“Bunu öylece görmezden gelemezsiniz—”

“Dedim ki, ‘Bu konuda konuşmak istemiyorum, Wren. Bu benim hayatım. Seninle hiçbir ilgisi yok.’”

“Doğru. Tabii ki.”

Sözlerin kendisi kötü değil, ama ses tonundan anlıyorum ki, çok kızgın. Muhtemelen de incinmiş. Yine benim hatam.

“Ben sadece şunu demek istedim—”

"Şimdi sen bundan bahsediyorsun," diyor bana, çantasından bir tüp güneş kremi çıkarırken.

İç çektim, sonra ayağa kalktım. "Bir kontrol etmeliyim..."

"Yapmalısın," diye onayladı, cümleyi bitirmeme bile izin vermeden.

Teknenin ön tarafına doğru yürüyorum. Bu lanet olası teknenin her yerini kontrol etsem bile, Wren'e istediğim şeylerin peşinden gitmenin -üniversite, o- onları kaybetme riskini de beraberinde getirdiğini nasıl açıklayacağımı bilemem.

Ona bunu söylemiyorum.

Ama sonunda ondan fotoğrafımızı bana mesajla göndermesini rica ediyorum. Çünkü bir kopyasını istiyorum. Ve eğer isterse, mektup veya sabit telefon dışında başka yollarla da bana ulaşabilmesini istiyorum.

Wren

Moladan döndüğümde Abby bana, "Yaşlı, yakışıklı bir adam senin bölümünü istedi, Wren," dedi.

Pencerelere doğru baktım ve kimden bahsettiğini anlayınca yüzümü buruşturdum. "İğrenç. O benim babam, Abby."

Babam beni fark etti ve elini hafifçe sallayarak selam verdi. Menüü kaptım ve o yöne doğru gittim.

Masasına vardığımda, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Babam koltuğuna yaslanarak gülümsedi. "Ben de seni çok özledim canım."

Geçtiğimiz hafta boyunca Avrupa'daydı, Kensington Consolidated'ın ortaklık kurmayı düşündüğü bir şirketin yöneticileriyle görüşüyordu. Doğrusu, babamın sık sık yaptığı toplantıları ve düzenli seyahatlerini takip etmekte zorlanıyorum. Rory ve ben küçükken bu kadar uzun süre veya sık sık uzakta olmazdı, ama şimdi yetişkin olduğumuz için bu durum değişmeye başladı.

"Elbette seni özledim," diyorum. "Ama seni bu geceye kadar görmeyi beklemiyordum. Hem de evde. İş yerimde değil."

"Nerede çalıştığını görmek istedim," diyor babam.

Kaşımı kaldırdım. "Sadece üyelere açık. Sen..."

Babamın sırf beni iş yerinde ziyaret etmek için üyelik alması gibi bir şey. Garsonluk yapmamın paraya ihtiyacım olduğu için olmadığını herkesin bilmesi zaten beni garip hissettiriyor. Buradaki üyeliklerin tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum ama tahminimce ortalama bir insan bunu pahalı bulacaktır.

Babam, "Üye olmadım," diye beni temin ediyor. "Hanson'ın misafiri olarak buradayım."

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım.

"Şimdi"—Baba menüyü açıyor—"burada neler yeni?"

"Hamburger çok popüler," diye yanıtlıyorum, kalemimle üzerine dokunarak. "İstakozlu sandviç de öyle."

"Bu akşam istakoz yiyoruz. Ben de hamburger alacağım."

Kalemim durdu. "Biz miyiz?"

"Evet. Rory ve Carson bu hafta sonu ziyarete geliyorlar."

Sipariş kağıdına "hamburger" yazarken yüzümü buruşturuyorum.

"Çalokuşu."

"İyi davranacağım," diye mırıldanıyorum.

"Davet etmek istediğiniz biri var mı?"

Başımı hızla kaldırdım ve babamın gözleriyle karşılaştım. Üçüncü sevgilimle çıktığımdan beri onları hiçbir erkekle tanıştırmadım ve sanırım ebeveynlerim, o ilişkinin nasıl bittiğinden dolayı travma yaşadığım endişesiyle, çıktığım herhangi bir erkek hakkında endişelenmek zorunda kalmadıkları için duydukları rahatlama arasında kalmış durumdalar.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, Sawyer hakkındaki düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışarak. "Kimse."

Onun ailemle birlikte yemek yediğini hayal edemiyorum. Ya da miras fonu olan ve her zaman takım elbise giydiğini gördüğüm Carson'la ortak bir yanı olabileceğini de düşünemiyorum. Sawyer'ın annesiyle tesadüfen tanıştım ve onun ailemle tanışması çok erkek arkadaşlık havası yaratıyor. Ne olduğumuzu soran soruma hiç cevap vermedi -ki bu da kendi başına bir cevaptır- ve tekrar sormaya çok gururluyum.

"Hamburger" kelimesinin altını çizip yukarı bakıyorum. "Orta pişmiş mi?"

Baba başını salladı.

"Yanında patates kızartması mı yoksa salata mı?"

"Patates kızartması."

"İçecek bir şey var mı?"

"Suyla aram iyidir."

Masada zaten bir bardak var, Abby onu oturtuktan sonra getirmiş olmalı.

"Tamam." Sipariş kağıdını önlüğümün içine geri koydum. "Hemen çıkarıyorum."

Babam sandalyesine yaslanıp etrafına bakınırken, "Burası güzel," dedi. "Belki de üye olmalıyız."

"Annemin projesi bu yaz bitmiyor mu?" diye soruyorum. "Sen bunu ne zaman kullanacaksın ki?"

"Burada bir ev satın almayı konuştuk. Şehrin çılgın temposundan uzaklaşmak güzel, özellikle de sen ve kız kardeşin büyüdüğünüze göre. Daha kaliteli zaman geçirebiliriz. Gizlice kaçabileceğiniz yerler daha az olur, gerçi belli ki birkaç tane bulmayı başarmışsınız."

Gözlerimi devirdim. "Bu yaz gizlice dışarı çıkmadım."

Babam su bardağını bana doğru eğdi. "Bu işte de çok sorumluluk puanı kazandın. Wren, hemşire seni bana teslim ettiği andan itibaren ne kadar mücadeleci olduğunu biliyordum. Kimsenin –ben ya da annen dahil– sana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin verme. Tabii ki makul sınırlar içinde," diye ekledi aceleyle. "Hâlâ sokağa çıkma yasağın var ve araba sigortanı ben ödüyorum, bu yüzden istediğim zaman anahtarları alabilirim."

"Artık kendim ödeyebilirim," diye takılıyorum.

Biraz su içti. "Harika. Bana bir çek yazın."

"Yapabileceğimi söyledim, yapacağımı değil."

Babam başını sallıyor ama gülümsüyor.

"Teşekkürler baba. Garsonluk yapmanın adliyede staj yapmakla aynı şey olmadığını biliyorum ama—"

Babam bardağını kararlı bir şekilde yere bıraktı. "Wren, kız kardeşinin hayatıyla ne yapacağı onun kararı. Sen kendi hayatınla ne yapmaya karar verirsen ver, annen ve ben seninle gurur duyacağız ve seni destekleyeceğiz. Beni duyuyor musun?"

"Seni anlıyorum." Kalemi parmaklarımın arasında yuvarlayarak oynadım ve itiraf ettim: "Üniversite konusunda hâlâ emin değilim."

Babamın alnında endişeli bir kırılgılık belirdi. "UCLA hakkında mı?"

"Herhangi bir yer... sayılır."

"Bu büyük bir değişiklik, Wren. Bu konuda gergin hissetmen normal."

İçimden bir ah çektim. "Büyükbabam UCLA'ya gideceğim için kızgın. Bunu bana 4 Temmuz'da söyledi."

Babam da içini çekti. Onunki benimkinden daha derindi. "Büyükbabanı hayal kırıklığına uğratmamak için çok uğraştım. İnan bana, imkansızdı. Senin için en iyisini istiyor. Ona göre bu gelenek, itibar ve prestij demek. Benim ve amcan için çok özel beklentileri vardı. Bazıları bize fayda

sağladı, bazıları sağlamadı. Sen UCLA'yı seçtin. Eğer fikrini değiştirmediyse, oraya gitmelisin.”

Gülümsüyorum. "Seni seviyorum baba."

Bir Kensington olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Oliver Kensington'ın kızı olduğum için de kendimi gerçekten çok şanslı hissediyorum.

O da karşılık olarak gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, Birdie."

Babam uzun zamandır bana öyle demedi. Ona dememesini söylemeye başladım; birden keşke zamanı geri alıp da demeseydim diye düşünüyorum. Sawyer heyecanlanmamamın nedenini sorduğunda bahsetmediğim bir endişem var: Ailemin yanından ayrılmak konusunda endişeliyim.

Bağımsızlığıma değer veriyorum. Yaz kamplarına gittim, arkadaşlarımla Avrupa'yı gezdim, onlardan uzun süreler ayrı kaldım. Ama daha önce hiç bu kadar uzaklara, bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım. Tanıdık bir şehirde, büyükbabam ve büyükbabamın yanında olmak bile, bu durumu daha az korkutucu hale getirmiyor.

Kaliforniya da buradan çok uzakta. Ve geleceğimi bir çocuğun, hele de bu yöndeki her girişimi defalarca reddeden birinin etrafında kuracak kadar savurgan biri değilim; ama Sawyer'la tanıştığımdan beri ondan hiç bu kadar uzaklaşmadım. Hep aynı eyalette yaşadık.

"Yemeğinizi getireceğim," dedim babama, masalardan birine uğrayıp bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorduktan sonra babamın siparişini vermek için mutfağı doğru ilerledim. Sipariş kağıdını bıraktım, Sawyer da dahil olmak üzere marinadaki birkaç adamın öğle yemeklerini aldığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Abby babanın burada olduğunu söyledi, değil mi?" diye sordu Macie yanıma gelerek.

"Evet," diye onaylıyorum.

Kıkırdadı. "Ayrıca onun çok yakışıklı olduğunu da söyledi."

"Ve evlendim. Annemle."

Macie gülüyor. "Hey, ben öyle demedim. Yaşlı erkekler bana çekici gelmiyor." Erkeklerle doğru bakıyor. Gus'ın söylediğı bir şeye gülen Sawyer'a doğru.

Sawyer ona dokunmadığını söyledi ve ben de ona inanıyorum. Ama neden dokunmadığını bilmiyorum. Macie zeki, komik ve güzel, bizden bir yaş büyük, yani zaten üniversitede okuyor. Maine'de küçük bir üniversiteye

gidiyor, yazları da burada büyükanne ve büyükbabasıyla geçiriyor. Hafta sonları rahatlıkla ziyarete gelebilir. Normal, sıradan bir aileden geliyor.

"Çalıkuşu!"

Dikkatimi tekrar Macie'ye çevirdim. "Özür dilerim. Ne oldu?"

"Dedim ki, bu gece parti veriyorum. Müsait misin?"

"Ah, emin değilim. Bu akşam aile yemeği var. Bu yüzden muhtemelen hayır."

Macie surat astı. "Gelebilirsen diye adresimi mesajla göndereceğim."

Kadın neşeyle uzaklaştı, muhtemelen erkekleri davet etmek için. Mutfak zili çaldı, bir siparişin hazır olduğunu gösteriyordu. Tezgaha doğru yürüdüm ve beş numaralı masa için balık ve patates kızartmasını aldım.

Telefonum arka cebimde titriyor. Macie'nin adresini gönderdiğini varsayarak telefonu çıkarıyorum.

Öyle değil.

Sawyer: Sen de gelmelisin.

Salwyer

Macie'nin evinin önündeki araba yoluna park ederken telefonumda yeni bir mesaj belirdi.

"Güzel bir arka plan." Gus'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Gözlerimi devirdim, kontak anahtarını çıkardım, sonra telefonumu koltuktan aldım. Önce fotoğrafa baktım, sonra kimin mesaj attığına baktım. Arka planı hep aynıydı—orada çalışmaya başladığım ilk yaz çektiğim, biraz bulanık bir marina iskelesi fotoğrafı—ve değiştirmek istedim. Wren'in yelken açarken çektiği fotoğrafla değiştirmeyi düşünmemiştim ve birkaç saat sonra başka bir şeyle değiştirmeyi de düşünmüştüm, ama hiç yapmadım.

Gus, "Bu, bir kıza baloya davet etmekten daha ciddi bir şey," diye ekliyor.

Gözlerimi devirerek anneme hızlıca bir cevap yazdım ve geç saate kadar eve gelemeyeceğimi bildirdim. "Kendi aşk hayatına odaklan."

"Odaklanacak bir şey yok, Kaptan." Bunu alaycı bir şekilde söylüyor, ama altta yatan başka bir acı ton var, bu yüzden başımı kaldırıp bakıyorum.

Gus şaşkın yüz ifademi fark etti. "Hadi ama dostum. İkimiz de biliyoruz ki kızlar sana ulaşmak için benimle konuşuyor. Hep böyle oldu. Belki artık sevgilin olduğu için biri benimle yetinir."

"Hey. Bu doğru değil."

"Bu bir acındırma partisi değil, Kaptan. Sadece gerçekleri anlatıyorum."

"Gus, tanıdığım en sadık, güvenilir ve destekleyici insansın. Bunu görmeyen, takdir etmeyen herkes seni hak etmiyor. Ben kesinlikle hak

etmiyorum, ama yanımda kaldığın ve hala en iyi arkadaşım olduğun için çok mutluyum.”

Gus sırtıttı. "Ne kadar seksi ve çekici olduğundan bahsetmeyi unuttun..."

"Evet, egon gayet yerinde," diyorum, kapımı açıp taksiden inerken.

Gus da gülerek dışarı atladı.

Eve girdiğimizde tıklım tıklım doluydu. Güzel bir ev, benimkinden daha büyük ama çok da lüks değil. Buradaki insanların çoğunu tanıyorum ama hepsini değil. Macie lise yıllarından beri yazları buraya geliyor ve yerel işletmelerin birkaçında çalışmış, yerlilerin yanı sıra diğer yazlıkçılarla da yolları kesişmiş.

Bir bira alıp, şu anda Penn State'te üçüncü sınıf öğrencisi olan eski beyzbol takım arkadaşım Axel Rogers ile konuşmaya başladım. Mezuniyetinden beri onu görmemiştim ve bana üniversite takımından bahsederken aniden sözünü yarıda kesti, bakışları arkamdaki yere odaklandı.

"Lanet olsun. Bu kim?"

Keşke yüzündeki ifadeden Wren'in geldiğini anlamasaydım. Mesajıma hiç cevap vermediği için bu gece gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Belki de onun yerine eski iletişim yöntemimize geri dönerek ona bir not bırakmalıydım.

"O zaten sevgilisi var," diyorum.

Umarım Wren duyma mesafesinde değildir çünkü muhtemelen onun adına karar vermem konusunda söyleyecek çok şeyi olurdu. Birlikte değiliz; istediğini yapmaya hakkı var. Ama bu sefer kenarda durup izlemeyeceğim. Etrafıma bakıyorum, yakındaki her erkeğin Axel'e baktığını doğruluyorum. Bir hayran daha az olsa da yine de çok sayıda erkek demek, ama daha az.

Ama Axel hâlâ ona bakıyor. "Emin misin?"

"Eminim." Bu sefer biraz daha sert bir tonla söylüyorum ve bu, onun bana doğru bakmasını sağlamaya yetiyor. Neden emin olduğumu anlamasına yetiyor.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Kız arkadaşın mı?"

"Evet," diyorum, bu onaylamanın ne kadar doğru geldiğine içerleyerek.

"Şanslı herif," diye mırıldandı, birasının geri kalanını da bir çırpıda içerek. "Bir tane daha alacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, birinci katın geri kalanını incelemek için dönerek.

Plan açık planlı, eğlence için uygun, ancak Macie'nin büyükanne ve büyükbabasının burayı satın alırken bu tür bir partiyi düşündüklerinden şüpheliyim.

Wren mutfakta, kalçasını mutfak adasına yaslamış bir şekilde etrafına toplanmış dört adamla konuşuyor.

Gus'ın alaycı sırıtişını umursamadan, Wade ve Cammie ile konuşarak o yöne doğru ilerledim. Cammie gözlerini devirdi; Wade ise bana başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti yaptı.

Adam grubunun arasından hızla geçip gittim, kıyafetini iyice görünce çenemi sıktım. Wren'in sonsuz sayıda kısa elbisesi varmış gibi görünüyor.

Adamlardan biri beni adımla selamlayınca çenemi gevşettim ve kimliğini anlamak için etrafa baktım. "Hey, Schultz. Geri çekil, tamam mı?" Yönergeyi yerine getiren diğer adamları da gözetliyordum.

Hepsi dağılıyor ve sonra gözlerim tekrar Wren'e dönüyor.

Kollarını kavuşturup göğüslerini yukarı doğru itiyor. Ben ona bakıyorum, o da sırıtıyor.

"Bu çok kaba bir davranıştı, Kaptan."

Ona biraz daha yaklaşıyorum, böylece bakışlarımı yakalamak için başını geriye doğru eğmek zorunda kalıyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Şu anda konuşuyoruz."

"Dıştan."

Mutfaktaki herkes konuşmamızı gizlice dinlemeye çalışıyor. Hem de hiç de gizlice değil.

"Aslında dans etmek üzereydim."

Oturma odasına doğru göz atıyorum, yüzümü buruşturmak üzereyim. Dans etmekten nefret ediyorum. Wren bunu muhtemelen tahmin etmiştir ve bu yüzden de bundan bahsediyor.

"Pekala. Benimle dans etmek ister misin?"

Wren'in yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, ardından durumu düzeltiyor: "Dans edebiliyor musun?"

Hoparlörün kurulduğu ve dansın yapıldığı oturma odasının uzak köşesine tekrar bakıyorum. Bahsi geçen "dans" çoğunlukla bir adamın yerinde sallanması ve bir kızın da kalçasını ona sürmesinden ibaret.

"Sanırım bunu çözebilirim."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde uzaklaştı, müziğin olduğu yöne doğru yürüdü.

Bu tam olarak bir davet ya da benim davetimi kabul etme sayılmaz, ama yine de onu takip ediyorum.

Wren, amatör bir DJ düzeneği kurmuş olan adamın yanına gelir, eğilip bir şeyler fısıldar ve adam başını sallayıp ona gülümser. Doğrulur, adamın kalçalarına bakıp beklentiyle bana göz attığını fark etmez.

Sanırım benden liderlik etmemi bekliyor ve bu, gerçekten rahat edemediğim tek aktivite. Beyzbol topu atma veya yelkencilikte gösteriş yapabilirim ama dans mı? Konfor alanımın çok dışında. Çocukken dans ederdim, arkadaşlarımla sahte konserler verirdim ama yetişkin olarak hiç denemedim. Skylar öldükten sonra zorunlu olan bazı etkinlikler de dahil olmak üzere, okulun düzenlediği her etkinliği atladım; mezuniyet balosuna veya okulun düzenlediği gece balosuna hiç katılmadım.

Ama huzursuzluğumu yuttum ve Wren'e elimi uzattım. Elimi tuttu, onu göğsüme çekmek için ellerimizi kullandığımda yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. Çarpıştık ve elini bırakıp kollarımı belinin alt kısmına doladım. Bileklerini omuzlarıma yasladı, göz teması kurmak için başını geriye doğru eğdi.

Öylece sallanıyoruz ve dans etmekten nefret etmediğime karar veriyorum. En azından Wren'le dans etmekten nefret etmiyorum.

Başımı eğip dudaklarımı tam kulağının yanına değdirdim. "Üniversite hakkında sorduğun soruya verdiğim tepkiden dolayı özür dilerim. Ben sadece... benim için durum senin için olduğundan farklı."

Parmakları ensemdeki kısa tüylere dokundu. "Benim için daha kolay olması, senin için imkansız olduğu anlamına gelmez."

"İmkansız gibi geliyor."

Babamın beklentileriyle hâlâ savaş halindeyim. Liseyi 2.5 ortalamayla bitirdim. UCLA'nın eyalet dışı öğrenim ücretine baktım; birikimlerim bunun yaklaşık sekizde birini karşılayacak. Daha önce benimle ilgilenen diğer okullar da aynı derecede pahalı. Akademik burs almaya kesinlikle hak kazanamayacağım ve beyzbolu bırakmak da atletik uygunluğumu ortadan kaldırıyor. Temelde geleceğimi mahvettim ve bununla barıştım. Marinada veya diğer yerel işlerde çalışarak geçineceğimi varsaydım. Sonunda kendi yerime sahip olacağım. İşler gerçekten iyi giderse bir gün kendi yelkenli teknemi alacağım.

Sonra Wren Kensington ortaya çıktı ve bunun yeterli olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

Şarkı değişiyor, yavaş, bunaltıcı müzik yerini giderek daha neşeli bir tempoya bırakıyor ve ben de bu tempoyu hemen tanıyorum.

En sevdiğim şarkı çalmaya devam ederken Wren sırtıttı. DJ'e ne söylediğini sormama gerek yok, biliyorum.

Onu seviyorum. Gerçekten, gerçekten seviyorum. Ve bu duygunun geçip gitmeyeceğinden giderek daha çok endişeleniyorum. Onun üniversiteye gitmesini ilişkimizin doğal sonu olarak görmüştüm ve bunun tamamen boş bir temele dayandığını fark ediyorum. Skylar'ın ölümünden iki yıl sonra bile hala yas tutuyorum ve yas, özünde sevginin kaybına duyulan özlemdir.

Ya iki yıl sonra hala Wren Kensington'ı seviyorsam? Ya zavallı geleceğim, her açıdan benden çok daha üstün bir kıza duyduğum özlemle geçerse? Ona sunabileceğim tek bir şeyim bile yok, kendim bile. Çok hasarlıyım. Çok tahmin edilemezim. Daha önce Gus için övdüğüm her şeyin tam tersiyim. Wren, partideki diğer adamlardan biriyle ya da Gus'la değil de benimle Wade'in yatak odasına girerek büyük bir hata yaptı. Benden başka herhangi biri daha iyi bir seçim olurdu.

"Kendine yeterince değer vermiyorsun," diyor Wren bana.

İlk başta, aklımı okuduğundan veya söylediklerimin bir kısmını yanlışlıkla yüksek sesle söylediğimden korktum. Sonra, sadece imkansız kelimesini kullanmama karşılık verdiğini fark ettim.

Onun bana güvenmesine nefret ediyorum. Çoğunlukla onu hayal kırıklığına uğrattım ya da kendimden uzaklaştırdım.

Wren parmak uçlarına yükselerek boynumdaki kavrayışını sıkılaştırdı. Dudaklarını benimkine o kadar hafifçe bastırdı ki, neredeyse öpücük bile sayılmazdı.

Ellerim aşağı doğru kayarak kalçalarını kavradı ve dudaklarının benimkine doğru kıvrıldığını hissettim.

"Buradaki tüm arkadaşlar mesajı çoktan almış gibi görünüyor."

"Bunu onların iyiliği için yapmıyorum," diyorum ve onu daha sert öpüyorum.

İnliyor. Duyamıyorum ama dilim ağzının içine girerken titreşimi hissediyorum.

Muhtemelen ortalığı karıştırıyoruz ve umurumda bile değil. Wren'i öpmek geleceğimi düzeltmiyor ama gecemi kesinlikle güzelleştirdi.

Daha sakın bir yere gitmeyi önermek üzereyken bir gürültü duydum. Yüksek sesler. Bir tıkırtı. Birkaç saniye sonra müzik kesildi.

Başımı çevirdim. Gerçekten de birçok insan bu tarafa bakıyordu. Ama dikkatlerini ön kapıya, Brett Nichols'ın Kasım ayında Lucky's'te birlikte olduğu adamlardan biriyle durduğu yere çevirmeye başladılar. Brett bana doğru baktı, beni görünce sırttı. Wren'i görünce ise daha da geniş bir şekilde sırttı.

Kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum.

Wren aceleyle tişörtümün önünü yumrukladı. "Ona vurma," diye fısıldadı bana. "Ne derse desin."

Gözlerimi Nichols'a diktim ama onu duyduğumu onaylamak için başımı salladım ve o yöne doğru yürüdüm.

Gus ve Wade onunla zaten yüzleşmiş durumda.

"Davet edilmediniz," diyor Wade.

"Evet, öyleydim," diye karşılık verdi Brett.

Gus, Macie'ye bakarak, "Pekala, seni davetten çıkarıyoruz," dedi; Macie de başıyla onayladı.

Burası özel bir konut, bar değil. Macie onun burada olmasını istemiyorsa, teknik olarak izinsiz girmiş demektir. Polisi işin içine karıştırmak istemem ama gerekirse ararım.

Brett, "Bennett'le konuşmaya geldim," diyor.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye yanıtladım, birkaç adım ötede durup telefonumu çıkardım ve ekledim: "Buradan gitmezsen polisi kendim ararım."

Brett alaycı bir şekilde, "Hadi bakalım. Sanki bir Bennett'in tarafını tutacaklarmış gibi," dedi.

Müzik susunca oda o kadar sessizleşti ki, mırıltıları duyabiliyorum. Herkes babamın kirli bir polis olduğunu biliyor. Ama pek az insan bunu yüzüme söylemeye cesaret edebiliyor. Brett'in de cesur olduğunu söyleyemem. Daha çok kin dolu.

Öğrenmek ister misin?

Babamdan nefret ediyor olabilirler, ama Mason gibi onun kötü kararlarından dolayı beni suçlamayan, adil ve kurallara bağlı, iddialarımı ciddiye alacak polis memurları da var.

Brett'in kibri biraz kırılıyor. Tahminimce öğrenmek istemiyor. Beni baş belasına sokabilir ama kendisi de bir şekilde başını belaya sokacak.

Dikkatini arkama çevirdi. "Lucky's'te bu yüzden mi kaybettin, ha? Zengin bir kızla mı evlendin? Babanın hırsız ve karısını döven biri olması umurunda değil mi?"

Etrafımda toplu bir nefes kesme sesi var. Babamın mahkum edildiği suçlardan pek kimse bahsetmiyor. Hiç kimse yüzüme karşı babamın cezasız kaldığı suçlardan bahsetmedi.

"Defol buradan, Nichols," diye çıkıştı Gus.

Onu hiç bu kadar öfkeli duymamıştım. Öfkesinin ve utancının altında bir anlık takdir duygusu hissettim. Daha önce söylediklerimin hepsinde haklıydım; onu en iyi arkadaşım olarak adlandırabildiğim için çok şanslıyım.

Brett sonunda arkasını dönüp giderken, "Bu parti zaten berbat," diye yorum yaptı. Arkadaşı da onu takip etti.

Daha küçük bir el benimkine kaydı, diğeri de kolumu kavradı. Yanımda duran Wren'e baktım, babamın aile içi şiddeti hakkındaki bu açıklamaya yüzünde bir tepki aradım.

Avucumu bir kez sıktı. "Normalde barışsever biriyim ama o yumruğu gerçekten hak etti."

Minnettar bir gülümsemeyle elini sıktım ve onu sola doğru çektim. Daha önce hiç burada bulunmadım ama mutlaka bir arka kapı olmalı. Brett'le dışarıda karşılaşma riskini almak istemiyorum. Muhtemelen istediğini elde edemediği için sinirli bir şekilde orada bekliyordur.

Küçük bir verandaya açılan sürgülü bir kapı bulup Wren'i dışarı çıkarıyorum. Arka bahçede birkaç adamın etrafında oturup ot içtiği bir ateş çukuru var, ama etrafta başka kimse yok.

Boşta kalan elimle yüzümü ovdum. Nefes verdim. "Sana kendim söylemeliydim. Ben... kahretsin, bundan bahsetmekten nefret ediyorum. Her şeyden çok."

Skylar'ın ölümü trajik bir kazaydı. Babamın para zimmetine geçirmesi mi? Korkunç, ama çoğu "bağış"tı; zengin sakinlerin olayları örtbas etmek için ödediği rüşvetlerdi. Onun bu fonlara el uzatması kimseye doğrudan zarar vermedi.

Kahramanımın anneme zarar verdiğini öğrenmek? Yıllardır ona zarar veriyormuş? Bunu her düşündüğümde o kadar öfkeleniyorum ve üzüliyorum ki, duyguların karışımı beni boğuyor gibi geliyor. Bu ağırlıktan asla kurtulamayacağım.

"Bunu bilmeni istemedim," diye itiraf ediyorum. "Bana farklı bir gözle bakmanı istemedim."

"Sana hiç zarar verdi mi?"

“Hayır. Onun sinirli olduğunu biliyordum; her zaman sinirliydi. Coğunlukla bağırırdı. Bazen tabakları kırardı. Ama bana asla vurmadı.”

"Çok üzgünüm, Sawyer."

“Evet. Ben de.” Aşağıya bakıyorum, spor ayakkabımı kaldırım taşlarına sürüyorum. “Yıllardır aynı evde oluyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu. Bu kısım beni mahvediyor. Bir şekilde bunu engelleyebilirdim, eğer—”

“Hey.” Wren’in ayaklarının yaklaştığını izliyorum. “Bana bak.”

Titrek bir nefes verdim, sonra çenemi kaldırıp gözlerine baktım.

“Üçüncü’nün yaptıklarının benim suçum olmadığını söylediğini hatırlıyor musun? Babanın yaptığı hiçbir şey senin kontrolünde değildi. Hiçbir çocuk, özellikle de ebeveyninin, bunu yapabileceğini varsaymaz. Bir daha asla bu konuda konuşmak zorunda değiliz, ama bilmediğin için asla kendini suçlama.” Wren parmak uçlarına yükselip kollarını bana doladı ve fısıldadı, “Sen bir pislik değilsin, Sawyer Bennett. Kesinlikle değil.”

Şimdi söyleyebilirim. O üç kısa kelimenin ağzımdan kaçması çok kolay olurdu. Ama babamın o önemli anda hiçbir rol oynamasını istemiyorum.

Bu yüzden ona daha sıkı sarılıyorum ve hislerimi kelimeler olmadan aktarmaya çalışıyorum.

Ayrılırken, "Saat kaç?" diye soruyor.

Telefonumu çıkarıp kontrol ediyorum. "On iki kırk beş."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ekrana bakıyor. Ve nedenini anlamam biraz zaman alıyor.

Ortaokul çağındaki, birine aşık olmuş ve ne diyeceğini bilemeyen bir öğrenci gibi, beceriksizce boğazımı temizledim.

Sonunda Wren konuşuyor: "Bu benim de hakkım."

Wren

Birisi adımı bağırdı. Arkamı dönüp otoparka yeni park etmiş siyah Range Rover'a baktım. Flynn Parks, yüzünde geniş bir gülümsemeyle sürücü koltuğundan iniyordu.

"Hey!" diye seslendim ona doğru yürürken. "Burada ne yapıyorsun?"

"Özgürlüğümün son dakikalarının tadını çıkarıyorum," diyor Flynn hüzünlü bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Polisler peşinde mi?"

"Daha da kötüsü. Babam." Sesi çok ciddi, bu yüzden şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

Kit'in yaptığı yorumlara ve Flynn'in kendi ailesi yerine benim ailemle geçirdiği tatil sayısına dayanarak, ailesiyle yakın olmadığını tahmin ettim. Ancak ayrıntıları bilmiyorum.

"Baban ne yapıyor?"

"Beni hukuk fakültesine gitmeye zorluyor."

"O kadar da kötü değil, değil mi?"

Flynn güneş gözlüğünü indirip bana ciddi bir bakış attı. "Giriş derslerimden birinin ders kitabına baktım. Tahmin et kaç sayfa?"

"Şey, beş yüz mü?"

"Bin sekiz yüz yirmi dört." Güneş gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti. "Diğerlerinin de aynı derecede kötü olduğundan eminim, ama henüz kontrol etmeye cesaret edemedim."

Gülümseyorum. "Kitabın kaç sayfa olduğunu tam olarak hatırladın. Şimdi tek yapman gereken içindeki her şeyi ezberlemek, değil mi?"

Gülümseyerek, "Evet, bu cesaret verici. Teşekkürler." dedi.

“Her zaman.” Başımı yana eğdim. “Nereye gidiyorsun? Hukuk fakültesine mi?”

Flynn başını yana eğdi. "Hadi ama, Wren. Tek bir seçeneğin olduğunu biliyorsun."

“Rory de sonbaharda oraya gidecek.”

“Ah, biliyorum. Sanırım onun sürekli bahsettiği tek şey bu. Harvard Hukuk Fakültesi şöyle, Harvard Hukuk Fakültesi böyle.”

“Hey.” Göğsüne hafifçe bir itme hareketi yaptım. “Evet, Rory bazen sinir bozucu derecede akademik olabiliyor. Ama yine de benim kız kardeşim. Ona daha iyi davransaydın, o aşırı kalın kitabı çalışmana yardım ederdi.”

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?" diye soruyor Flynn alaycı bir şekilde.

Aslında hayır. Kız kardeşimin kaba davrandığı tek kişi Flynn Parks. Onunla benzer kişiliklere sahibiz, ancak Rory'nin ona karşı biyolojik bir yükümlülüğü yok.

"Yani, o Marina Guy mı?"

Flynn'in bakışlarını takip ederek omzumu çevirip baktım. Sawyer, yat kulübünün arkasındaki çöp konteynerlerinin yanında duruyordu, ama yalnız değildi. Wade ve Gus da dahil olmak üzere birkaç adam daha onunla birlikteydi.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum, dikkatimi tekrar Flynn'e çevirerek.

Sırıttı. "Sadece biri cinayet işlemeye meyilli görünüyor. Haklıydın, beni alt edebilirdi. Ama eğer hâlâ böyle saçmalıklar yapıyorsa, senin için dayak yemeye de razıyım."

Gülümsüyorum. "Hayır, değil. Ama teşekkür ederim. Ve o gece için de. Asla..."

Flynn teşekkürlerimi el sallayarak geri çevirdi. "İki güzel kızla sarhoş olmak, yılbaşı gecesi yapılacaklar listemdeydi."

"Rory'nin çekici olduğunu mu düşünüyorsun?" diye takılıyorum.

Gözlerini devirdi. "Ben öyle demedim."

"Eh, bir bakıma öyle."

Flynn, anahtarlarını bir parmağında çevirerek, "Babamın teknesini kullanmak için senin korkutucu erkek arkadaşına mı sormalıyım?" diye sordu.

İlginç bir şekilde, konuyu değiştirmek istiyor gibi görünüyor. Normalde her şey hakkında konuşur.

"Hayır, Dusty'ye sormalısın. O müdür." Marina ofisini işaret ediyorum. "Sana yardımcı olması için birini görevlendirecektir."

"Harika. Benimle dışarı çıkmak ister misin?"

"Yapamam," diyorum kıyafetimi işaret ederek. "Çalışıyorum."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Burada çalışıyorum. Bu yaz yat kulübünde garsonluk yapıyorum."

Şaşkın görünüyor. "Neden?"

Gözlerimi devirdim. "On sekiz yaşındakilerin çoğu yaz işi yapar, Flynn."

"Ben yapmadım."

"Bu beni şaşırtmadı."

Flynn hiç çekinmeden sırttı. "Yani bu, zenginlikten yoksulluğa düşme gibi bir şey mi? Bakın diğer yarısı nasıl yaşıyor?"

"Sadece yeni bir şey deniyorum. Tıpkı senin gibi, hukuk fakültesiyle."

"Hukuk fakültesine gitmek benim yeni bir şey denemem değil. Bu babamın ultimatomu: Ya git ya da desteğini kes."

"Ah, özür dilerim."

İçini çekiyor. "Ona defolup gitmesini söylemeliydim... ama zengin olmayı gerçekten çok seviyorum."

Gülerek başımı salladım.

Flynn sözlerine şöyle devam ediyor: "Sanırım başka bir şey deneme zamanı gelmişti. Kit'in zaten bir kariyeri ve kocaman bir çocuğu var. Ben çok gerideyim."

"Hayatını başkasının hayatıyla kıyaslamak, kendi hayatını değil, onların hayatını yaşadığın anlamına gelir," diyorum ona.

Flynn bana yapmacık bir hayranlık ifadesiyle bakıyor. "Ve herkes senin ve Rory'nin birbirinden çok farklı olduğunuzu söylüyor."

"Kız kardeşimden nefret ettiğine göre, bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Ondan nefret etmiyorum. O benden şiddetle nefret ediyor ve ben de onun fikrini değiştirmekten vazgeçtim."

"Hım," dedim.

Flynn arkamdaki birine el salladı. "İşte Joe ve Vance. Görüşürüz, Wren."

"Güle güle, Flynn," diye yanıtladım ve verandaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Aaron, ben yaklaşırken elinde dumanı tüten bir kahve fincanıyla mutfak girişinden çıkıyordu. Beni görünce gülümsedi, ama gülümsemesi biraz tereddtliydi.

Yanına vardığımda, "zr dilerim," diye ağızımdan kaçırdım.

"zr dilemenize gerek yok. Sadece... şaşırdım."

"Geçen yaz bir ilişkimiz olmuştu ve bittiğini sanıyordum. Onun benimle dans edeceğini ya da herkesin önünde beni peceğini hiç beklemiyordum."

"Wren, ciddi. Sorun yok. Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin. Cap'in tamamen heteroseksüel olduğunu ve senden çok hoşlandığını öğrendiğime göre, yeni birine aşık olmam gerekecek artık." Aaron kahvesine üfler. "Ayrıca, seninle flört etmenin Cap'in benden hoşlanmasını sağlamak için olabilecek en kötü strateji olduğunu şimdi anlıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Aslında sevgili falan değiliz. Sanırım umurunda da değil..."

Aaron araya girerek, "Buraya kadar gelip, sinirli bir şekilde bakıyor olması, onun yeterince umursadığını gösteriyor," dedi.

Omzumu çevirip şöyle bir baktım. Gerçekten de Sawyer bu tarafa doğru geliyordu. Ve oldukça sinirli görünüyordu.

"Gibson," diye bağırdı. "Ken Thompson'ın rampadan kalkmakta yardıma ihtiyacı var."

"şimdi oraya doğru gidiyorum, Kaptan," diyor Aaron ve hızla marinaya doğru ilerliyor.

Sawyer bana doğru gelmeye devam ediyor. Kendimi biraz av gibi hissediyorum, eğer bir av avcısını öpme dürtüsüne kapılmışsa. Sawyer'ın başka bir adama yumruk atmasına nasıl tepki vereceğimden neden endişelendiğini şimdi anlıyorum. Ama onun yanında kendimi hiçbir zaman en ufak bir güvensizlik hissetmedim.

"O adam kimdi?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aaron Gibson. Tüm yaz boyunca onunla çalıştınız."

şaka yapacak havası yok gibi görünüyor. "Otoparktaki zengin adam kimdi?"

"Flynn Parks. Kuzenim Kit'in en yakın arkadaşı."

"Onunla mı yatıyorsun?"

"Ne—" Soruyu tamamlayamayacak kadar şaşırdım. "Ne? Bu—"

"Tanrı şahit olsun Wren, eğer bunun beni ilgilendirmediğini söylersen —"

“Şöyle diyecektim: Bu saçmalık. Yirmi dört yaşında. Benim için çok yaşlı.”

"Yaşına uygun biriyle birlikte oluyor musun?"

"Öyle misin?" diye karşılık veriyorum. "Yoksa yaşlı kadınları mı tercih edersin?"

"Önce ben sana sordum."

Gülüyorum. "Ciddi misin? Bu konuşmayı burada, şimdi yapmak istiyorsun ve diğer insanların sorusuna da sen el koyuyorsun?"

Gözlerimi süzdü. "Evet."

Gözlerimi ona dik dik bakıyorum. "Pekala. Hayır. Değilim."

"Sen istiyor musun?"

Kalp atışlarım birden hızlandı. Çünkü aklıma gelen tek bir sebep var; Sawyer'ın bu konuşmaya katılmasından, hele ki başlatmasından, neredeyse tamamen umudumu kesmiştim.

Başımı sallıyorum. Sonra, hareketi yanlış anlamış olabileceği ihtimaline karşı, "Hayır. İstemiyorum." diye ekliyorum.

Hiç istemedim.

Rahatlamış bir ses tonuyla uzun bir nefes veriyor.

"Öyle mi?" diye fısıldıyorum.

"Hayır." Cevabı aceleci ve kararlı.

Alt dudağımı ısırdım ve "Bu bir ilişkiye benziyor" dedim.

Başını salladı. "Öyle."

"Şunu ister misiniz—"

Sawyer'ın kemerine bağlı telsizden cızırtılı bir ses geldi, ardından Gus'ın sesi duyuldu: "Hey, Kaptan. Burada ne kiraladıklarından emin olmayan birkaç kiracı var, ben de emin değilim. Ofise gelebilir misin?"

Sawyer telsizi kapıp bir düğmeye bastı. "Hemen geliyorum dostum." Bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Şey, sanırım bunu konuşmak için en uygun zaman değildi..."

"Muhtemelen değil," diye kabul ettim, hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak.

"Jerry King, dümenin sertleştiğini düşünüyor. Muhtemelen dümen mili veya hidrolik bir sorun var. Rıhtımda bunu anlayamam, bu yüzden vardiyam bittikten sonra Odyssey'nin yük altında nasıl davrandığını görmek için yelken testi yapacağımı söyledim."

"Bu sözlerin yaklaşık üçte birini anladım."

Sırtarak, “Geç saate kadar çalışmam gerekiyor ama saat altıya kadar bitirmiş olmalıyım. O zaman burada buluşalım, daha fazla konuşalım? Akşam yemeği yiyelim mi? Annem bu hafta erkek kardeşini ziyaret ediyor, bu yüzden ev bana kalıyor.” dedi.

"Programıma bakayım. Seni araya sıkıştırabilir miyim diye kontrol edeyim."

“Evet, öyle yap.” Sawyer öne doğru bir adım attı, şapkasını çevirdi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Şaşkın ifademe sırttı, birkaç adım geri çekildikten sonra arkasını dönüp marina ofisine doğru koşmaya başladı.

Ve onun da beni gerçekten sevebileceğine dair, az da olsa, umut etmeme izin veriyorum.

Salvager

"Durum kötüleşiyor, Kaptan."

"Biliyorum," diyorum kasvetli bir şekilde, bir başka dalganın teknenin gövdesini nasıl da süpürdüğünü izlerken. Hareketle birlikte sallanırken dizlerimi kilitliyorum.

Wade telefonuna bakıyor. "Hâlâ şebeke yok."

"Bu kadar uzaktan hiçbir şey elde edemezsiniz."

Deniz fenerinin yanından geçmek aptalcaydı. Wade bunu istiyordu ve o kadar hızlı gidiyorduk ki, daha ileri gitmenin çok fazla zaman kaybettireceğini düşünmemiştim. Ta ki rüzgarlar yön değiştirip sular dalgalanana kadar. Jerry King'in babasının bu gemiyi özel olarak yaptırdığıyla ilgili övündüğü birçok anı hatırladım. Geminin bakımına çok özen gösteriyor, ama modernize etmiyor. Yani dijital navigasyon yok, akıllı sensörler, bilgi-eğlence sistemi veya günümüzde neredeyse standart olan güvenlik kameraları bir yana. Eskiden kendi kendime "dikkat dağıtıcı şeyler" diye düşünmüştüm, ama bu teknolojinin bazıları şimdi faydalı olurdu.

Asıl faydasız olan ne mi? Hızlı bir gezi olması gereken limandan ayrılmadan önce tam bir güvenlik kontrolü yapma zahmetine girmemem ve Wade ile kendim için can yeleklerini almak üzere kabine girdiğimde VHF telsizinin açılmaması.

Wade'e bundan kesinlikle bahsetmedim, zaten tekne daha da hızla sallanmaya başladıkça yüzü bembeyaz olmuştu ve sorunu çözmek için de vakit ayırmadım, ama kötü bir bağlantı veya bitmiş bir pil olasılığı aklımın bir köşesinde ağır bir yük gibi duruyor. Çünkü teknoloji eksikliği, yardım

çağırmanın tek yolunun radyo olduğu anlamına da geliyor. Eğer bu fırtına yatışmak yerine şiddetlenir ve güneş tamamen batarsa, başımız büyük belada olacak.

"Kıyıya daha da yaklaşmamız gerekmez mi?" diye sesleniyor Wade.

Başımı sallıyorum. "Burada daha güvenli. Manevra yapacak ya da kaçacak yer var."

Bir dalga daha vuruyor ve Wade'in şortunu ıslatıyor. "Çok mantıksız geliyor."

"Şey, aramızdan biri yelken dersi aldı ve o kişi sen değildin."

"Böyle bir kasırganın ortasında mahsur kalacağımı ve yelken açmayı bilmem gerekeceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Bu bir kasırğa değil."

Kararan ufka göz attım. Bu gece yağmur yağacağı tahmin ediliyordu, bu yüzden Wren'i daha sonra sahile götürme planından vazgeçmişim.

Çalığışu.

Bir sürü pişmanlığım var. Ama şu anda beni boğan hangisi mi?

Ona hiç söylemedim.

Eğer bu tekne kıyıya hiç ulaşamazsa, Wren onu sevdiğimi asla bilemeyecek. Ona bu sözleri asla söyleyemeyeceğim.

Hayatıma karşı hiçbir zaman özellikle dikkatli olmadım. Skylar'ın aniden ortadan kaybolmasından hemen sonraki o karanlık dönemi saymazsak, dikkatsiz de değildim ama dikkatli de değildim.

Bu dikkatsizlik değildi. Kısa bir yolculuk olacaktı. Dusty'ye bile bahsetmedim çünkü Jerry King bana direksiyonu kontrol etmem karşılığında gizlice beş yüz dolar teklif etti, ki bir marina çalışanı olarak bunu kabul etmemem gerekirdi herhalde.

Başımızın üzerindeki gri bulutlar yarılarak üzerime, Wade'in üzerine ve denize sağanak yağmur yağdırdı. Tuzlu rüzgar esiyor ve yelken çok gevşek. Rüzgar yine yön değiştiriyor.

"Kaptan." Wade'in sesinde artık gerçek bir panik var.

O benim en eski arkadaşlarımdan biri ve neredeyse hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Marina'da işe girmesinin sebebi Gus ve benim de orada olmamızdı ve çoğu şeyi birlikte yapıyoruz, denizcilikle ilgili herhangi bir şeye çok fazla ilgisi olduğu için değil. Eğer bunu atlatamazsak... tamamen benim suçum olacak.

"Kabin içine girmelisin," diyorum. "Her şeyin sağlam olduğundan emin ol."

“İçeride bir radyo var, değil mi? Yardım çağırmalıyım?”

Derin bir nefes verdim. "İşe yaramadı."

“Ne? Ne demek çalışmıyor?”

“Yani, yola çıkmadan önce kontrol etmeliydim ama etmedim ve can yeleklerini alırken açmaya çalıştım. Çalıştırabilerseniz bana haber verin. 16. kanal acil durumlar içindir.”

"Yani, şimdi acil bir durum mu söz konusu?"

Bir dev dalga daha vurdu. Duraklamam gerek, yoksa alabora olacağız.

“Ne düşünüyorsun?” diye bağırdım, kaskı daha net görebilmek için saçlarımı geriye iterek.

"Bence Ricky gibi caddy'liğe geçmeliydim," diyor Wade. "Golf oynarken kimse ölmez."

"Ölmeyeceğiz!" diye bağırdım o güverte altına kaybolmadan önce, bunu yüksek sesle söylediği için rahatlamıştım, böylece inkar etme şansım olmuştu. "Muhtemelen," diye ekledim kendi kendime, yavaşça yön değiştirirken.

Dümeni kilitledikten sonra, Wade'i kontrol etmek için kamaraya gittim. Alt ranzada oturmuş, elleri arasında iskambil kartlarını çeviriyordu.

Radyoya şöyle bir göz attım. "Hiç şansın yok mu?"

"Hayır."

"Durum daha da kötüleşmiyor," diyorum. "Biraz daha sabretmemiz gerekiyor."

Wade başını salladı ve en azından bunu kesin olarak bildiğimi varsaydığı için ona minnettarım.

Güverteyi kaldırıyor. "Oynamak ister misin? Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve yaşlı Kral bu gemide hiç alkol bulundurmuyor. Zaten kontrol ettim."

Nefesimi veriyorum. "Evet, tabii."

Ben de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyabilirim.

Wren

Kapalı kapıya tereddütle vurdum.

"Girin."

Kapı kolunu dikkatlice çeviriyorum, küçük ofise girmeden önce telefonumu son bir kez kontrol ediyorum. Daha önce hiç marina binasının içine girmemiştim.

Müdür Dusty, döner sandalyesine yaslandı. Sandalye gıcırdadı ve Dusty, "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyene kadar başka ses çıkmadı.

"Ben Wren," dedim ona. "Garsonlardan biriyim."

Herhangi bir tanıma mesajı görünmüyor.

"Şey, Sawyer ile yarım saat önce buluşacaktım. Henüz dönmedi, telefonuna da cevap vermiyor ve yağmur yağacak gibi görünüyor. Acaba tekneyi arayıp durumunu sorabilir misiniz?"

Dusty artık uzanmış değil. Önce oturuyor, sonra ayağa kalkıyor; yüzünde şaşkın ve endişeli bir ifade belirliyor. "Ne diyorsun sen? Bennett'in teknesi mi var?"

"Evet." diye düşündüm. "Kral adında biri ondan dümeni kontrol etmesini istemiş. Bana daha fazlasını anlattı ama ben tekneler hakkında pek bir şey bilmiyorum ve tüm detayları anlamadım..."

Dusty artık beni dinlemiyor. Telefonda alçak sesle ve ciddi bir şekilde konuşuyor. Konuşmanın sadece bazı kısımlarını duyabiliyorum, neler olup bittiğini anlamaya yetmiyor. Ama Dusty'nin üzgün olduğunu anlıyorum ve bu beni korkutuyor.

Keşke Gus'ın numarasını bilseydim. Ya da Wade'in.

Dusty telefonu kapatıyor.

"Tekneyi mi çağırıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Deneyeceğiz."

"Denemek mi?" diye inanmaz bir şekilde tekrarladım. "Başka bir tekneyle çıkamaz mısınız? Gidip onları bulamaz mısınız?"

Başını salladı. "Bu şartlarda olmaz. Bunu liman yetkilisi söyledi. Fırtınanın önümüzdeki birkaç saat içinde daha da şiddetlenmesi bekleniyor."

"Öyleyse, durum daha da kötüleşmeden şimdi gitmeliyiz."

Dusty çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Çok tehlikeli. Nerede olduklarını bilmiyoruz. Herhangi bir tehlike sinyali veya koordinat bilgisi gelmedi."

"O halde kesinlikle bir sorun var."

"Bunu dikkatime sunduğunuz için teşekkür ederim. Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Bu, doktorların daha önce söylediği bir şeye benziyor: Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Peki ya Ulusal Muhafızlar?" diye aceleyle sordum. "Ya da Sahil Güvenlik? Annesi Sahil Güvenlik'te çalışıyor. Belki tanıdığı biri vardır? Arayabileceğiniz biri mutlaka vardır. Birilerinin yapabileceği bir şey olmalı!"

Bu yabancının ofisinde neredeyse histeri krizi geçiriyorum ve kontrolden çıkan duygularımı dizginleyecek hiçbir düşünce yok. Bu para ile çözülebilecek bir sorun değil. Tamamen çaresiz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Dusty sakın bir şekilde, "Elimizden gelen her şeyi yapacağız," diye tekrarladı. "Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor, bu yüzden dışarıda beklemenizde sakınca yoksa..."

Uyuşmuş bir halde ofisinden ayrılıyorum. Binanın dışında, yağmurun başladığını anlamam birkaç adım sonra, sıırıslıklam bir halde gerçekleşiyor.

Otoparkın kenarına doğru yürüdüm ve limana baktım. Şiddetli yağmur ve azalan ışık yüzünden pek bir şey göremiyordum, ama iskelelerinde güvenli bir şekilde duran teknelerin sallandığını görebiliyordum. Açık denizde durumun ne kadar daha kötü olduğunu tahmin edebiliyordum.

Soldaki piknik masasına, Sawyer'ın her zaman oturmayı tercih ettiği yere göz attım. Fenerin net bir şekilde görülebildiği tek masa orası, sanırım bu yüzden seviyor. Otoparkta engelsiz manzaraya sahip yeri buldum. Her sabah oraya park ediyorum ki, onun kahvesini yudumlayıp teknelere

bakmasını izleyebileyim. Bunu bir daha asla göremeyeceğimi fark ettiğimde göğsümde metal bir bant sıkışmış gibi hissediyorum.

"Çalikuşu!"

Gus'ın bana doğru koşmasını izlemek için arkamı döndüm. Başında kapüşonu çekilmiş bir yağmurluk vardı ama pek bir işe yaramıyordu. Saçlarının ön kısmı sırılsıklamdı.

"Sawyer'dan haber aldınız mı?" diye hemen soruyorum.

Gus başını salladı. "Vardiyamızın bitiminden beri değil. O ve Wade, Odyssey'i kısa bir geziye çıkarmışlardı. Wade, sedan arabasını eve sürmeme izin verdi. Kaptan, anahtarları almak için onu benim evime bırakacaktı. Hala gelmedi ve bu rüzgar ve yağmurla birlikte içeri girmelerine yardım gerekebileceğini düşündüm." Az önce baktığım yere doğru baktı, ufku taradı. "Hâlâ dönmediler mi?"

"Hayır. Dusty'ye söyledim. Endişeli görünüyor ama hiçbir şey yapmıyor. Onların peşinden gitmenin çok tehlikeli olduğunu söyledi."

Gus başını salladı. "Öyle."

"Neden henüz geri dönmediler?"

"Açık denizde kalıp açık suya doğru ilerlemek daha güvenli olabilir. Orada çarpacak bir şey yok."

"Balinalar," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Gerçekten iyi olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Eğer fırtınada bir yelkenli teknede mahsur kalmak zorunda kalsaydım, Cap'i seçerdim. Ne yaptığını biliyor ve baskı altında iyi performans gösteriyor. Wade ise... şey, muhtemelen pek yardımcı olmuyor ama en azından Cap'in ikinci bir eli ve konuşabileceği biri var. İyi olacaklar."

Başımı salladım, Dusty ile konuşurken olduğumdan daha çok rahatlamıştım. Gus'ın en iyi iki arkadaşından bahsediyoruz. Eğer o sakinse, ben aşırı tepki veriyor olmalıyım.

Ama sonra iki şey oluyor. Birincisi, uzaktan tehditkar ve uğursuz bir gök gürültüsü duyuluyor. İkincisi, marinanın dış ışıkları yanıyor, yeterince karardığını ve gerekli olduklarını gösteriyor ve Gus'ın korkuluğu sıkıca kavradığını görüyorum.

"Dusty ile konuşmaya gitmeliyim," dedi bana, arkamızı dönüp arkamızdaki binaya doğru ilerlerken.

Terli parmaklarımla telefonumu çıkarıyorum. Saat yedi buçuk, Sawyer'ın döneceğini söylediğinden neredeyse iki saat sonra. Fırtına dinene

kadar bütün gece dışarıda mı kalacaklar acaba?

Ekran, cebimde olmasına rağmen kaygan. Kıyafetlerim neredeyse tamamen ıslandı.

Sawyer'dan hala bir yanıt yok, gerçi adının ortaya çıkacağını da beklemiyordum. Ya şebeke çekmiyor, ya telefonu bozuk, ya da her ikisi birden.

Babamı aradım ama cevap vermedi. Başka bir iş seyahatindeymiş—nerede olduğunu unuttum—ve anlaşılan ulaşamıyormuş.

Bu yüzden, yardım edebilecek diğer kişiyi arıyorum. Soyadım, elimde paradan daha fazlasının olduğunu gösteriyor.

İkinci çalışta cevap veriyor. "Arthur Kensington."

Derin bir nefes aldım. "Merhaba dede. Ben Wren."

Ardından şaşkın bir sessizlik geliyor. En azından, tereddüdünün sebebinin şaşkınlık olduğunu varsayıyorum. Sanırım daha önce dedemi doğrudan hiç aramamıştım. Babam genellikle dedenin doğum günlerinde veya özel günlerde arar ve sonra telefonu diğerlerine verir.

"Merhaba, Wren," diye yanıtlıyor sonunda. "Nasılsın?"

"Şu an pek iyi değil."

"Hayır mı?" Sesi sertleşti. "Sorun ne?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bu yaz Atlantic Yacht Club'da çalışıyorum."

"Evet. Hanson bundan bahsetti." Büyükbabanın sesi kuru ve sanırım tepkisi babamınkinden daha az destekleyiciydi.

"Burada çalışırken birkaç arkadaş edindim ve içlerinden birkaçı daha önce tekneyle denize açıldı. Şiddetli bir fırtına var ve acaba yardımcı olabilecek birini tanıyor musunuz diye merak ediyordum. Burada kimse pek bir şey yapmıyor."

"Hava durumuna bakmayı ihmal eden birkaç çocuk için mi? Hiç de şaşırmadım."

Zorlukla yutkunuyorum. "Lütfen. Bunu rica ediyorum... torununuz olarak."

"Bu 'arkadaşlardan' birinin adı Sawyer Bennett mi?"

Büyükbabamın adını söylediğini duymak şok edici. Annemle babam bilmiyor. Rory de bilmiyor. Üstelik büyükbabamdan çok daha yakın olduğum yakın ailem var.

"Evet."

"Benim kişisel avukatımın bir saldırı davasında savunmasını üstlendiği aynı Sawyer Bennett mi?"

Kahretsin. Rory'ye kimi aradığı konusunda hiçbir soru sormadım, en iyi o bilir diye düşündüm ve avukatın büyükbabamla bir bağlantısı olabileceği aklıma hiç gelmedi.

"Ona herhangi bir suçlama yöneltildi."

"O da masum değildi. Dosyayı kendim inceledim. Güvenlik kameralarına yansıyan, çok sayıda görgü tanığı olan, reşit olmayanların karıştığı bir bar kavgasıydı."

"Yani, birine bir kere yumruk attı diye boğulmayı mı hak ediyor?" diye çıkıştım.

Bu bir hataydı. Çok, çok büyük bir hata. Aramadan önce bunun böyle olacağını biliyordum. Büyükbabam ailesini kendi çarpık yöntemleriyle seviyor olabilir, ama hâlâ peşini bırakmayan acımasız bir üne sahip. İyi davranarak onun kadar korkulan biri olunmaz.

"Hakkımda bir geçmiş araştırması yapıldı. Babam hapiste, annem ihmal ve aile içi şiddet iddiaları nedeniyle soruşturma altında, notlarım berbat..."

"Hoşça kal, dede."

Telefonu kapatmadan önce konuşmaya başladı: "Benden yardım istiyorsan, bu çocuk senin için çok önemli olmalı."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü cevabı zaten biliyor.

Ve bu "elbette" cevabının onu daha sempatik hale getirmesi pek olası değil.

"Ben iyilik yapmam, Wren. Özellikle aile içinde, iyilikler karmaşık ve dengesizdir. Ama seninle bir anlaşma yapacağım. Telefonu kapatacağım ve bu durumda yardımcı olabilecek bir düzine insanı arayacağım ve hepsinin bu konuya öncelik vermesini sağlayacağım. Karşılığında, benim için iki şey yapacaksın. Birincisi, gelecekte bu çocuktan uzak duracaksın. İkincisi, sana layık bir üniversite seçeceksin."

İnanmazca bir kahkaha attım ama ciddi olduğunu biliyordum. Büyükbaba şakanın ne olduğunu bilmiyor.

Korku mantıkla çatışır. Dusty'nin Sawyer ve Wade'i terk edeceğine inanmıyorum. Ama dedemin sahip olduğu etkiye sahip olmadığını biliyorum. Ya birilerini harekete geçirmesi daha uzun sürerse ve bu önemliyse? Ya onlar hiçbir şey yapamazlarsa ve ben bir şey yapabilirdim?

UCLA'ya gitmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Bunun yerine hangi üniversiteye gitsem fark eder mi? Hem ben gittikten sonra Sawyer'la ne kadar süre birlikte kalabiliriz ki? Onu bu fırtınadan, büyükbabamın hayatına karışmasından nasıl koruyabilirsem koruyacağım.

Sawyer Bennett'in var olması gerekiyor. Beni sevmesine gerek yok. Onu her gün görmeme gerek yok. Ama varlığı pazarlık konusu değil. Uzak veya mesafeli olsa bile, hayatta olması şart.

“Pekala,” diye fısıldadım. “Anlaştık.”

"Yakında size haber vereceğim," diyor dede ve hemen telefonu kapatıyor.

Bir yanımda bu verimliliği takdir ediyor. İstediklerini elde ettiği için kibirlenmemesini de. Ama diğer yanımda, "Az önce ne yaptım ben?" diye düşünüyor.

Telefonumun arka planına bakıyorum. Çok mutlu görünüyoruz. Çok rahatlamışız. Şimdi orada olabilmek için neler vermezdim.

Sawyer o gün her şeyi yaptı. O gün her şeyle ne yapacağını biliyordu. Gus'un haklı olduğuna inanmalıyım; yardım gelene kadar ne yapacağını bilecektir.

“Dusty, ulaşabildiği herkesi arıyor,” diye duyurdu Gus, birkaç dakika sonra yanıma aynı yere dönerek. “Ama en yakın Sahil Güvenlik istasyonuna ulaşmakta zorlanıyor. Bu gece çok fazla çağrı alıyor olmalılar. Fırtınalar tahmin edilenden daha kötü hale geldiğinde insanlar genellikle paniğe kapılıyor. Rüzgar uyarısı yayınladılar, ama biraz geç kaldılar.” Yat kulübünün yanındaki bayrak direğine baktı; kırmızı, beyaz ve mavi renkler adeta bir renk cümbüşü oluşturuyordu. “Cap’in annesi New Hampshire’da, ama ona da ulaşmaya çalışıyor.”

Başımı sallıyorum.

Telefonumda bir mesaj belirdi. Umutla baktım, belki de büyükbabamdır diye düşündüm—gerçi mesaj yazmayı bile bilip bilmediğinden emin değilim—ama Gia'dan gelmişti, gelecek hafta sonu onunla konsere gitmek için şehre geri dönüp dönmeyeceğimi soruyordu.

"Arka planını da aynı fotoğrafla değiştirmiş," diye yorumluyor Gus.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Biliyorum. Yani, gördüm." dedim.

“Sizin adınıza sevindim. Siz... çalışıyorsunuz.”

Gülümsemem kayboluyor. "Her hikayenin mutlu sonu olmaz, Gus."

Telefonum tekrar titredi, bu sefer büyükbabamdan bir arama gelmişti.

Hemen cevap veriyorum. "Evet?"

"İki kurtarma botu ve bir devriye gemisi gönderdiler. Hava unsurları da kısa süre içinde havalanacak."

“Hava araçları mı? Mesela helikopter? Bu olayda helikopter mi gönderdiler?”

“Gemiye telsizle ulaşamıyorlar. Boyutuna ve menşesine göre, teknenin en muhtemel bulunduğu yer için bir arama alanı belirlediler. Önce o bölgeyi tarayacaklar, gerekirse daha geniş bir alana yayılacaklar. Tekne bulunduğu anda size haber vereceğim.”

Büyükbaba yine veda etmeden telefonu kapattı.

Gus bana dik dik bakıyor. "Şey, neden helikopterlerle ilgili telefonlar alıyorsun?"

Nefesimi veriyorum. "Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun? Uçurumun kenarında?"

Başını salladı.

"Benim atlamamdan endişeleniyordun. Cammie, zengin bir çocuk olduğum için ailemin Sahil Güvenlik'i benim için göndereceğini söyledi."

Gus kaşlarını çattı. "Pekala. Bu ne anlama geliyor—"

“Haklıydı. Ben de onun için aynısını yapardım.”

Salwyer

“332-52’ye ulaştınız—”

“Kahretsin,” diye homurdandım, telefonumu koltuğa fırlatıp dikkatimi tekrar önümdeki yola verdim.

Dün gece kontrol için hastaneye giderken Wren’i aradım. Hastaneden eve dönerken, Gus’ın endişeli yan bakışları o kadar sık üzerime düşüyordu ki, kamyonumu hurdaya çevireceğinden endişelendim. Annemle panik içinde bir telefon görüşmesi yaptım, o da gece yarısı New Hampshire’den geri dönmeyi öneriyordu. Bu sabah uyandığımda ise...

Ne aramalarım ne de mesajlarım cevap verdi. Dün gece iniş yaptıktan sonra nihayet gelen, gönderilmeyen mesajları ve cevapsız aramalarından beri durum böyle. Otomatik sesli mesajını o kadar çok dinledim ki, ezberden okuyabilirim.

Dusty’nin izin almam için ısrarla teşvik etmesine rağmen bugün çalışıyorum ve marinaya giderken Wren’in malikanesine uğrayacak vaktim olsun diye evden yarım saat erken çıktım.

Ölebilirdim. Tabii ki ölmedim, ama en azından "İyi olmana sevindim" diye bir mesaj bekliyordum.

Daha da tuhafı, Gus, Wren’in endişeli olduğunu söyledi. Marinada olduğunu, Sahil Güvenlik’in küçük bir kurtarma operasyonu için normalde göndereceklerinin beş katı kaynak göndermesini sağlayan kişinin o olduğunu söyledi. Ve sonra, iddiaya göre, kıyıya dönmeden kısa bir süre önce ortadan kayboldu.

Bunların hiçbirinin mantığı yok. Açıkçası, dün gece onu yüzüstü bırakmayı planlamamıştım. Ve marinadaki güncellemelerden iyi olduğumu

bilse bile, kontrol etmemesi, onunla konuşma girişimlerimi reddetmesini açıklamıyor.

En garip, en kötü yanı ne mi?

Ben onun evinin önündeki yola girdiğimde Wren bavulunu alıp üstü açık arabasına doğru gidiyordu. Arabayı sokağa park etmeyi düşündüm çünkü ailesine benim hakkımda, yani bizim hakkımızda ne anlattığından emin değildim, ama anlaşılan zaman çok önemliydi.

Çünkü Wren'in ayrılacağı anlaşıyor. Üstelik kısa bir yolculuk da değil. Arabasında şimdiden birkaç bavul yığılı duruyor.

Motoru kapatıp kamyonumdan indim. Kapıyı sertçe kapatırken neredeyse hiç tepki vermedi, son çantayı diğerlerinin üzerine fırlattıktan sonra güneş gözlüğünü düzeltti.

"Neler oluyor böyle?" diye seslendim, ona doğru yürüyerek. "Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun? Neden... eşyalarını topluyorsun?"

Çuval yığınınına göz attım. Eşyalarını toplamış.

"Gidiyorum," diye yanıtlıyor Wren.

Basit. Anlaşılır. Özlü.

Ona bakıyorum. Şu an uyanık mıyım? Dün gece gerçekten öldüm mü? Alarmım çalacak ve yatağında olacağım mı acaba?

Ama gözlerimi hızla kırpyorum ve önümdeki manzarada hiçbir şey değişmiyor. Mavi gökyüzü. Mavi ortancalar. Kayıtsız sarışın.

"Yirmi dokuzuncu güne kadar ayrılmanıza gerek yok."

Yüzünde bir anlık duygu ifadesi belirdi, ama ne olduğunu değerlendiremeden ya da tamamen hayal mi ettim yoksa hayal mi ettim diye karar veremeden kayboldu.

"Erken ayrılıyorum. Canım sıkıldı."

"Sıkıldım," diye tekrarlıyorum.

"Evet." Elini savurarak geçiştirdi. "O sakın, normal, küçük kasaba yazını denedim ve artık bıktım. Gia önümüzdeki hafta sonu en sevdiğimiz grubun konserine bilet aldı ve aylardır Avrupa'ya gitmedim. Fransa'nın güneyi yılın bu zamanında muhteşem. Hiç gittin mi?"

"Güney Fransa'ya mı? Hayır."

"Gitmelisin. Bu—"

"Muhteşem. Evet. Öyle demiştin." Sanki bir anda etrafımda döndürüldüm, sonra da ayakta durmam söylendi.

"Şey, almam gereken birkaç çanta daha var," diyor neşeyle, verandaya doğru dönerken. "Endişelenmen gerekmiyor mu—"

“Wren.” Gitmesine fırsat vermeden elini tuttum. “Gerçekten neler oluyor? Sen bambaşka bir insan gibi davranıyorsun.”

“Hayır.” Başını sallayarak elimden kurtuldu. “Başka biriymiş gibi davranıyordum. Ben buyum Sawyer. Sıkılıyorum. Garsonluk yapmıyorum. ...özel işlerle uğraşmıyorum.”

"Aslında mesele bu mu? Çünkü sana diğer erkekler hakkında soru sordum diye mi korkuyorsun? Aramızdaki ilişki ciddileştiği için mi korkuyorsun?"

"Hatırlarsan," diyor buz gibi bir sesle, "uzun zaman önce aramızdaki ilişkiyi gerçek kılmaya çalışan bendim. Korkan sensin."

“Bunun için özür diledim. Ve artık korkmuyorum. Bu işin içindeyim, Wren.”

"Öyle mi? Beni ziyaret etmek için Kaliforniya'ya ne sıklıkla uçmayı planlıyorsun?"

"BEN-"

“Ya da beni ziyaret etmek için şehre mi geleceksin? Bu ‘şeyin’”—tırnak içinde söylüyor ki bu bana gereksiz geliyor—“aramızda nasıl yürüyeceğini sanıyordun? Yoksa her zaman seni görmeye gelenin ben olmaya devam edeceğimi mi bekliyordun?”

Hiçbir cevabım yok, hele ki onun aradığı cevapları hiç bilmiyorum. Sadece ona aşık olduğumu, onun geçici bir ilgi olmadığını ve görmezden gelebileceğim bir şey olmadığını kabul ettim.

“Neden gidiyorsunuz?”

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Az önce açıkladım..." dedi.

“Hiç mi?” diye açıklığa kavuşturuyorum. “Neden gidiyorsun ki? Yelken açtığımızda üniversiteye bile gitmek istemediğini söylemiştin. O yüzden gitme. Burada kal. Garsonluktan paran var. Bir miras fonun var. Seçeneklerin var Wren, çoğu insandan çok daha fazla. Kaliforniya'ya ne için gidiyorsun? Aileni mutlu etmek için mi? Korkusuzsun Wren. Uçurumdan atlıyorsun ve bana laf ediyorsun. Hayatının dört yılını, sadece yapman bekleniyor diye, gerçekten istemediğin bir diploma almak için harcamazsın.”

"Anlamıyorsun," diyor.

“Haklısın; istemiyorum. Kal, Wren.”

“Yapamam. Fikrimi değiştirdim, tamam mı? Bunu yapmaya hakkım var.”

“Üniversite hakkındaki fikrini mi değiştirdin? Yoksa benim hakkımdaki fikrini mi?”

Wren nefesini veriyor. Yüzünde bir kasılma daha oluyor, bu yüzden daha sert bastırıyorum.

“Çünkü yelken gezisine çıktığımızda üniversiteye gitmek istemediğinden emin görünüyordun. Ve dün bana başka kimseyi istemediğini söylediğinde de bizden emin görünüyordun. O zamandan bu zamana kadar ne değişti ki?”

Tereddüt etti ve sanırım sonunda söylediklerimden biri ona ulaştı.

Ama sonra bana elini uzattı. "Hoşça kal, Kaptan."

Ona bakıyorum, uzattığı avucuna uzanmıyorum. Bunun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum. Bunu bir iş toplantısı gibi bitirmekten nefret ediyorum.

“Dün gece birkaç an oldu ki... kıyıya geri dönemeyebileceğimizi düşündüm. Ve aklımdan geçen tek şey seninle son bir kez daha konuşmayı ne kadar çok istediğimdi. Son sözlerimizi böyle boşa harcamak ne büyük bir kayıp olurdu, değil mi?”

Sonra arkamı dönüp uzaklaştım.

Hiçbir şey söylemiyor. Beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ve bu durum beni çok üzdü, özellikle de ilişkimizin asla yürümeyeceğine ikna olmuş biri için.

Wren

İki Yıl Sonra

"Bunun sandığım şey olmadığını söyle bana."

Kız kardeşime baktım. Rory sol elime dik dik bakıyor, gözleri uykulu ama ifadesi azarlayıcı.

"Sandığınız gibi değil," diye tekrarlıyorum.

Rory'nin dudakları büzüldü. Kaşlarını çattı, rahatlamış değil, daha gergin görünüyordu. "Wren, nişan yüzüğüne benziyor."

"Bu bir nişan yüzüğü değil."

Rory nefesini verdi, ama kaşlarının arasında iki çizgi kaldı. "Öyleyse neden—"

"Yani, teknik olarak bu bir nişan yüzüğü," diyorum. "Pierre evlenme teklif etti—"

"Ne?" diye bağırdı Rory.

Şoförümüz irkildi ama lastikler yoldan sapmadı. Miles, hatırlayabildiğimden beri ailemiz için çalışıyor. Bu süre içinde birçok dramatik olaya tanık oldu, ama genellikle aşırı tepki veren ben oluyorum, Rory değil.

Ve aşırı tepki veriyor.

"Nişanlı değilim. Sadece... düşünüyorum."

"Elmas yüzük takarken düşünmek mi?"

Parmaklarımı şıklattım. "Aynen öyle."

"Yani, bunu gerçekten düşünüyorsunuz."

İçimden bir ah çektim. "Hayır, değilim. Sadece... bekliyorum."

Pierre, Londra'daki son gecemde bana evlenme teklif etti. Bir akşam yemeği sırasında ondan ayrılmayı planlamıştım. İlişki durumumuz konusunda nasıl bu kadar farklı görüşlere sahip olabildiğimizi bilmiyorum, aslında öyle olduğumuzu da sanmıyorum. Sadece zıt çözümler ürettik. Ben yazlık bir evde kalmanın, ardından İtalya'da bir yıl geçirmenin mantıklı bir ara verme zamanı olduğunu düşünüyordum. Pierre ise aynı ayrılığı, önümüzdeki on beş ay da dahil olmak üzere, hayatımızın geri kalanını birbirimize adamamız gerektiğinin bir işareti olarak görüyordu.

Sayırsız kez duygusal olarak ulaşılmaz olmakla suçlanmış olsam bile, bir evlilik teklifine "Aslında, ayrılmamız gerektiğini düşünüyordum" diye cevap verecek kadar acımasız değilim. Bu yüzden Pierre, şaşkın ifademi coşkuyla kabul etmeyeceğimin bir işareti olarak doğru yorumladığında, şaşırdığımı anladığını ve birkaç gün düşünmemi rica ettiğini anlatan bir konuşma başlattı. Ve sonra beni gerçekten susturan şey, bana uzattığı kadife kutuydu. Bunun, benim geri çekilmem üzerine dürtüsel bir öneri olmadığını, birkaç karatlık bir elmas satın alacak kadar planladığını kanıtlayan şeydi.

"Neyi bekliyorum?" diye soruyor Rory.

"Aslında bir şey yok." Pencereden dışarı bakıyorum, manzarayı tanıdığımı fark edince midem bulanıyor.

Yüzüğü parmağımda çevirerek çıkarıyorum ve Rory uyurken takmış olmamayı diliyorum.

Zararsız olacağını düşünmüştüm. Seçebileceğim ama seçmeyeceğim bir geleceğe dair minicik bir bakış.

Nişanlanmak istemiyorum. Ve Pierre ile evlenmek de istemiyorum.

Zaten emin olduğum iki gerçek vardı, ama okyanusun hızla geçişi kararlılığımı daha da güçlendirdi. Güneş ışığı denizin yüzeyinden yansarak gözlerimi kamaştırdı. Çantamdan bir çift güneş gözlüğü çıkardım ve hem gözlerimi gizlemek hem de parlamadan korumak için taktım.

O burada değil.

Ama yine de geçmişin hayaletleri peşimi bırakmıyor, yüzüğü çıkarıp geldiğı küçük siyah kutunun içine geri saklıyorum. Rory'nin meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama ona bakmıyorum.

İki yıl boyunca Atlantik Okyanusu'nu aramıza koydum, ama yetmedi. Lili'nin nişan partisi olmasaydı Manhattan'dan ayrılmazdım. O ve Charlie Hamptons'ta tanıştılar ve ilişkilerindeki bir sonraki adımı burada

kutlamaları romantik ve nostaljik bir anlam ifade ediyor. Keşke öyle olmasaydı. Başka bir yerde kutlamayı seçselerdi.

On dakika sonra eve vardık. Annem ve babam daha önceki kiralık evi satın aldılar, ama satın aldıklarından beri buraya hiç gelmedim. Geçen yıl Kırmızı, Beyaz ve Mavi partisine katıldılar ve annem burada yapılacak projeler için çok fazla talep aldığını söyledi. Burası yaz aylarında onların ana ikametgahı oldu, bu yüzden ziyaret etmekten kaçınmak için her türlü bahaneyi uydurdum. Ta ki şimdiye kadar.

Evet, bu hafta sonunu en acı hatıralarımın yaşandığı yerde geçirmek zorundayım. Ve aynı zamanda çok hoş anılarımın da yaşandığı bir yer burası, mesela Sawyer'ın Lucky's'te adama yumruk attıktan sonra beni eve bıraktığı gece gibi.

Rory burada neredeyse hiç vakit geçirmemişti. SUV'den inerken, açmış mavi ortancalara ve daha da mavi olan gökyüzüne sanki burası büyüleyici bir tatil yeriymiş gibi gülümsedi.

Kapıyı açıp serin deri koltuktan sıcak güneşin altına çıktım. Güneş gözlüklerime rağmen, kısmen de yüzümdeki giderek büyüyen somurtkanlığı gizlemek için, gözlerimi kısarak evi inceledim.

Burada olmak istemiyorum. Ve buna çok kızıyorum çünkü daha önce hiçbir yerden kaçınmamıştım. Üçüncü ile olan olaydan sonra bir gün bile okula gitmemezlik yapmadım. O korkunç öğleden sonradan sonra soyunma odasında yalnız kalmaktan kaçındım, ama davranışımın değiştiği tek nokta buydu.

Annem ve babam yaklaşıyor ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştiriyorum. Endişelenmelerini ya da onları özlemediğimi düşünmelerini istemiyorum. Cambridge'e dair neredeyse her şeye alıştım ve beni orada ziyaret ettiklerinde ne kadar mutlu göründüğümü -açıkça rahatlamış bir şekilde- dile getirdiler.

Sanırım biraz olgunlaştım, çünkü artık istikrarlı ve yerleşik biri olarak görülmek, beni bir sonraki ani kararı vermeye itmiyor.

Önce babama, sonra anneme sarılıyorum; birinci katta yaptıkları değişiklikleri bize gösterirken, Rory ve bana hayranlıkla bakarken gülümsemem daha kolay oluyor. Yüz ifadem, yukarı kata, yatak odama yalnız girdiğimde, odanın son geldiğim zamankiyle tıpatıp aynı görünmemesini dilediğim ana kadar değişmiyor.

Çantamı masanın üzerine bırakıyorum, yatağa doğru yürüyorum ve yorganın köşesini kaldırmak için eğiliyorum. Lastikli çarşafı çekip

istediğim gibi düzeltiyorum ve aynı işlemi karşı köşede de tekrarlıyorum.

Annem, Lili'nin nişan partisinin yapılacağı Atlantic Crest Country Club'a gitmemiz gerektiğini söyleyene kadar hala iki saat var. Her dakikayı değerlendiriyorum; uzun bir duş alıyorum, tıraş oluyorum, nemlendirici sürüyorum, saçımı düzleştirip sonra da kıvrıyorum. Yanıma aldığım her elbiseyi deniyorum ve en başta giymeyi planladığım elbiseyi tercih ediyorum.

Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyorum. Bu akşamki partiye daha önce birçok kez tanıştığım bir sürü insan katılacak. Hiçbiri Londra dışındaki yeni hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Pierre evlilik teklifiyle ilgili bir duyuru yapmadı. Bunu bilen sadece o, ben ve Rory'yiz. Kız kardeşim hiçbir şey söylemeyecek ve ben de kesinlikle haberi paylaşmayı planlamıyorum.

Beni huzursuz eden bu akşamki parti ya da Pierre ile yakında yapmam gereken tatsız konuşma değil, buraya geri dönmek.

Aşağıya indiğimde antrede sadece annem ve Rory'nin beklediğini görünce, "Babam nerede?" diye sordum.

"Arthur'u almaya gitti," diye yanıtlıyor anne.

Başımı salladım. Büyükbabamın bu akşam katılacağını biliyordum; Lili onun en sevdiği torunu ve torunlarından herhangi birinin nişan partisini kaçıracağını sanmıyorum. Tabii ki, evliliği onaylarsa.

Annem ve Rory, Atlantic Crest'e giderken heyecanla konuşuyorlar. Sessizliğimden şüphelenmesinler diye arada bir araya giriyorum, ama zaten dün gece Gia ve diğer arkadaşarımla geç saatlere kadar dışarıda olduğumu itiraf etmişim, bu yüzden uykusuz olduğumu ve muhtemelen akşamdan kalma olduğumu biliyorlar. Ama değilim. Yani, yorgunum, ama bu çoğunlukla dün gece uyuyamadığım ve bugünkü varış noktasından korktuğum için. Ama tek bir damla alkol bile içmeden akşamdan kalma olmak zor, ki dün gece olan da buydu.

Şoför bizi ana girişin hemen önüne bırakıyor ve bekleyen valeyi el sallayarak uzaklaştırıyor. Önce ben iniyorum ve ağır meşe kapılara doğru ilerliyorum. Bu gece için havayı ayarlamaya, herkesin beklediği kendinden emin, tasasız Wren Kensington olmaya çalışıyorum.

"Bu çok heyecan verici," diye duyuyorum annemin arkamdan Rory'ye söylediğini. "İnanılmaz, sıradaki düğünler sizin olacak!"

Doğrulamak için arkama bakmıyorum ama kız kardeşimin gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum. Pierre hakkında Rory ile tekrar

konuşmam gerekecek ve bu konuşmadan neredeyse Pierre'in kendisiyle olan konuşma kadar korkuyorum. Bir şekilde bir adamı ilişkiye hazır olduğuma inandırarak yaptığım bir başka hata bu, oysa gercek gülünç.

"Doğru insanla tanışırsan ve evlenmek istersen, elbette," diye ekliyor anne, Rory'nin sessizliğini yanlış yorumlayarak.

Belki de Rory'ye değil, bana konuşuyordur. Sıradışı olan benim. Ya da  yleydim.

Tam kapı koluna uzandığım sırada heybetli meşe kapı a ılıy r, dövmeli bir kol belirliyor ve kapıyı iterek açıyor.

Donakaldım. Gözlerimi kırttım. Tekrar kırttım, hala baktığım şekli anlayamıyordum.

O yelkenliyi tanıyorum. O yelkenliyi ben çizdim. Altındaki mürekkeple çizilmiş  apayı ve bileğindeki yazıyı da tanıyorum. Bakışlarım ters yöne kayıyor, kaslı bir pazı üzerinden geniş bir omuz boyunca ilerliyor ve sonunda yüzüne odaklanıyor.

Birdenbire uyuşmuş haldeyim. Düşüncelerim çok hızlı dönüyor, ama aynı zamanda şok edici bir şekilde durmuş durumdalar. Daha önce çok önemli olan her şeyin farkında değilim; topuklarımın sıkışması, baldırlarımın etrafında uçuşan ipek kumaş veya duruşum.

Rory bana yetişip eğilinceye kadar parmaklarımın gevşediğini fark etmedim.  antam düşmüş, içindekiler halı kaplı merdivenlere saçılmıştı. Bir vale aceleyle geldi, kız kardeşime telefonumu, rujumu ve... daha önce denedikten sonra kutusunu iyi kapatmadığım anlaşılan, kutudan düşen elmas yüzüğü toplamasına yardım etti.

Anne, ona bakarak şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Rory doğruldu ve el çantamı bana uzattı.

En  ok Sawyer'ın tepkisiyle ilgileniyorum. Y z ğe şöyle bir baktı ama yüz ifadesi hiç değişmedi. şimdi de yanımızdan geçip otoparka doğru gidiyor, yanındaki adam da onu takip ediyor. Tek bir kelime bile söylemiyor.

Sessiz muameleyi hak ediyorum. Muhtemelen. Son konuşmamızın nasıl bittiğini ve iki yıldır bir kez bile iletişime ge mediğimi düşünürsek, kesinlikle.

"Wren, ne—" diye söze başladı annem.

Vale, içeri girmemizi bekleyerek kapıyı açık tutuyor. Binadan sızan klima havasını hissedebiliyorum, soğuk hava akımı aşırı ısınmış cildimi soğutmaya yetmiyor.

O burada.

"Bir dakika, anne." Hızla merdivenlerden aşağı inip topuklu ayakkabılarımın izin verdiği en hızlı tempoyla peşinden koştum. "Sawyer!"

Durmuyor. Ama yavaşlıyor, zaten otoparkın yarısını geçmişken, yanındaki adama bir şeyler söylemek için başını çeviriyor. Adam başını sallıyor, omzunun üzerinden bana meraklı bir bakış atıyor, sonra yürümeye devam ediyor.

Sawyer arkasını dönüp ellerini ceplerine sokarak bana doğru yaklaşmamı izledi. Duruşu, onu en son anne babamın evinin önünde dururken gördüğüm zamankiyle ürkütücü derecede benzerdi.

Daha önce aksayarak koştüğüm tempoyu yavaşlatıp hızlı yürümeye başladım. Sadece ayaklarım ağrıdığı ve bu topuklu ayakkabılarla uzun bir gece geçireceğim için değil, aynı zamanda ne söyleyeceğime henüz karar vermediğim için de.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sormaya karar veriyorum.

Gülümsüyor. Ama hatırladığım gülümseme değil. Alaycı bir gülümseme. "Ben burada yaşıyorum."

"Sezonun Eylül ayına kadar sürdüğünü sanıyordum?"

Gerçek duyguların ilk belirtisine şahit oluyorum. Sinirlilik maskesinin ardında gizleniyor. Sanırım onu araştırdığım için hoşuna gitmiyor.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Yaralandım."

Onu baştan aşağı süzüyorum, gözlerim sol ön kolunda oyalanıyor. Kolu dönük olduğu için yelkenliyi artık göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Bu kadar ince bir detayı hayal bile edemezdim.

"Ne oldu?"

Uzun ve hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi. "Bak, bunu yapmamıza gerek yok."

"Ne yap?"

"Yetişmeye çalış. Umursuyormuş gibi yap."

Alaycı bir şekilde güldüm. Ne kadar dobra olabileceğini unutmuşum. "Numara yapmıyorum."

"Gitmem gerek," diyor bekleyen arkadaşına başıyla işaret ederek. "Senin de geri dönmen gereken bir parti ve bir de nişanlın var."

Sawyer arkasını dönüp, kamyonuna kadar kalan mesafeyi koşarak kat etti, sanki bir an önce oradan uzaklaşmak istiyormuş gibi. Benimle bir saniye bile konuşmaya tenezzül etmiyor.

Doğrulandı: Yüzüğü gördü.

Ayrıca doğrulandı: Umursamıyor gibi görünüyor.
Bunlardan biri diğerinden çok daha fazla rahatsız ediyor beni.

Salwyer

Gus çoktan duydu. Ofisime adımını attığı anda, kahvaltıda yediği bayat simidin ne kadar hayal kırıklığı yarattığından, sonra sedan arabasının çıkardığı garip sestten bahsederken, bir yandan da ilgilendiği garson Lissa'yı teknik olarak ilk randevuları olacak buluşmaya nereye götürmesi gerektiğini sormasıyla anladım.

Hava durumundan bahsettiğinde—"Güzel bir gün, değil mi? Dünden daha sıcak."—sabırsızlanıyorum.

"Onun burada olduğunu biliyorum, tamam mı?"

Gus, ele geçirdiği sandalyede kıpırdandı. "Ah. Wren şehirde mi?" Kahvesinden bir yudum aldı. "Duymamıştım—"

İçimden bir ah çektim, kalemi yere fırlattım ve koltuğa yaslandım. Dusty'den müdürlük unvanını ve ofisini devraldıktan sonra yeni bir koltuk istemiştim ve bu da bir öncekinden çok daha rahat değildi. "Berbat bir yalancısın. Ayrıca, kimden bahsettiğimi hiç belirtmedim."

"Pekala, evet. Duydum." Gus merakla parlayan gözlerle öne eğildi. "Onu... gördün mü?"

"Kazara."

Dün gece Kensington'daki kır kulübünde bir etkinlik olacağını bilseydim, oraya on mil mesafeden bile geçmezdim.

Gus beni inceliyor. "Onunla konuştun mu?"

"Biraz."

Wren'in iki yıl önce ani ayrılışından sonra onun hakkında konuşmaya istekli olmadığımı oldukça açık bir şekilde belirtmiştim. Gus da dahil olmak üzere herkes o zaman buna saygı duymuştu. Ancak ya Wren'in geri dönüşü

bunu geçersiz kıldı ya da Gus'ın ısrarı üzerine, Wren hakkında konuşmanın artık yasak olmadığını varsayarak yeterince zaman geçtiğini düşündü.

"Ve?"

"Ve hiçbir şey yok. Nişanlı."

Gus içini çekerek sandalyesine çöktü. "Kahretsin. Özür dilerim dostum."

Omuz silkerek, "En iyisi böyle olması," dedim.

Elmasın büyüklüğüne bakılırsa, birlikte olduğu adamın parası var. Muhtemelen Güney Fransa'ya onlarca kez gitmiştir.

"Öyle diyorsan." Gus'ın ses tonu, benimle aynı fikirde olmadığını açıkça gösteriyor, ama ben bu konuşmaya girmeye hiç niyetli değilim.

Biriyle birlikte olmasına şaşırmadım. Nişanlı olmasına şaşırdım. Benim aksime, Wren'in mutlu evli iki ebeveyni var. Sağlıklı bir ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair birçok örneğe şahit oldu. Yirmi yaşında bu kadar bağlılık göstermesi, bu adamı gerçekten çok sevmesine neden oluyor.

Bu düşünce beni hiç neşelendirmiyor, aksine ruh halimi daha da karartıyor. Wren için o mutluluğu istemeliyim. Bir yanım istiyor. Ama daha büyük bir yanım, o mutluluğun bana bağlı olmasını istiyordu. Son iki yılını hayatındaki bir boşlukla geçirmesini, yokluğunun benim hayatımda da yansımaları istiyordu.

"Onun burada olduğunu nasıl öğrendin?"

"Ricky. Kulüpte hâlâ arkadaşları var."

"Doğru. Yani herkes biliyor?"

Gus çenesini kaşıdı. "Aşağı yukarı öyle. Ne kadar süre burada kalacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Konuşmadık... uzun bir görüşme değildi."

Çünkü kaçtım—kelimenin tam anlamıyla. Onu görmek, dövmeyi gördüğünü fark etmek, yüzüğü görmek, beni görmezden gelmek yerine peşimden koşması, son iki yılımı nasıl geçirdiğimin bir kısmını bildiğini öğrenmek, aniden tam önümde olması o kadar gerçeküstüydü ki, gitmek tek seçenek gibi geldi.

Şimdi biraz pişmanım. Dün gece muhtemelen Wren Kensington'ı son görüşüm oldu. Keşke ona biraz daha uzun süre baksaydım.

"Gerçekten iyi misin?"

"Evet, öyleyim."

İyiyim; harika değilim.

Gus her şeyde yanımdaydı. Beyzbolu tekrar denemeye karar verdiğimde saatlerce kaleci olarak oynadı. Frontier League takımına seçmelere katılmak

için benimle birlikte uzun bir yolculuğa ıktı. Onlarla sözleşme imzaladığımda sevindi ve dirsek bağımı kısmen yırttığımda, sahip olabileceğim herhangi bir kariyeri sona erdirdiğimde bana destek oldu. Takım iyileşmemi beklemeyecekti ve ben de ameliyat için para ödemek istemiyordum. Sonra, çoğunlukla berbat olan akademik sicilimi göz ardı edecek iyi bir okul için sınavda yeterince yüksek puan almak konusunda kararlı bir şekilde SAT sınavına çalışırken benimle vakit geçirdi.

Memnuniyetle dinlerdi ama en yakın arkadaşımı daha fazla sorunumla yüklemek istemiyorum. Wren yakında yine gidecek. Belki de çoktan gitmiştir. Üstelik, belli ki hayatına devam etmiş.

“Şey,” diye gerindi Gus, “Sanırım işime geri dönmeliyim.”

"Harika fikir," diyorum kuru bir şekilde.

Gülümseyerek bana selam verdi. "Öğle yemeğinde görüşürüz, patron."

"Defolun buradan," diye homurdanarak, o zamana kadar onaylamam gereken evrak yığınınına uzandım.

Bu işi Dusty teklif ettiğinde kabul ettim çünkü maaş artışı vardı ve ek paraya ihtiyacım vardı. Doğrusu, Gus'la birlikte limanda çalışmayı tercih ederdim.

Ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

Wren

Lili'nin nişan partisinden iki gün sonra (ve Pierre ile yaptığım bir telefon görüşmesinden sonra), onun evine gittim. Dün Manhattan'a geri dönmem gerekiyordu ama Rory stajına devam etmek için yalnız döndü. Ailem, büyükannem ve büyükbabamı ziyaret edeceğim seyahate kadar burada kalmama çok sevinmişti. Özellikle de daha sonra İngiltere'ye geri gönderdiğim elmas yüzüğü açıklayan uzun bir konuşmadan sonra çok sevinmişlerdi. Ailem, Pierre ile tanıştıkları birkaç seferde onu beğenmişti ama bu tür bir bağlılığa hazır olmadığımı söylediğimde açıkça rahatlamışlardı. Büyümem için beni ne kadar teşvik etseler de, ikisinin de -özellikle babamın- bunun gerçekten gerçekleşmesine hazır olduğundan emin değilim.

Church Street, iki yaz öncekiyle aynı görünüyor. Yirmi üç numaralı ev de öyle.

Arabayı kaldırım kenarına park ettim, sürüşün verdiği dikkat dağıtıcı etki ortadan kalktığı için orta konsola eğilip dışını inceledim. İç aydınlatmalar açıktı ve kamyoneti garaj yolundaydı. Görünüşe göre evdeydi, ama bu yalnız olduğu anlamına gelmiyordu.

Üstü açık arabamdan inerken ve yürüyüşe başlarken içimde azim dolu bir kararlılık var. Eğer yalnız değilse, bu daha iyi olabilir. Bu, "sohbet edip" "umursamıyormuş gibi yapamayacağımız" anlamına gelir. Bu, onun da benim gibi yoluna devam ettiği anlamına gelir ve umarım bu kasabadan bir nebze de olsa iç huzuruyla ayrılmamı sağlar.

Kapıyı tek başına açıyor. Ve üstsüz, ki bu neredeyse daha da kötü.

Sawyer Bennett'ı tanıdığımndan beri ona hep ilgi duydum. Onu bu sefer görünce, bu farkındalık o kadar keskin ki acı verici. Atlantic Crest'te mesafeli ve soğuktu. Şimdi ise – omzunu kapı çerçevesine yaslamış, kalçalarına kadar sarkmış fileli şortundan başka bir şey giymemiş halde, altında başka bir şey olup olmadığından şüphe duyuyorum – çok tanıdık geliyor. Son yirmi üç aydır umutsuzca özlediğim şeyin ta kendisi.

Hiçbir şey söylemiyor, ki bu beni pek şaşırtmadı. Kulüpteki umursamaz tavrıyla da örtüşüyor. Ve evine gidip onu arayıp bu konuşmayı zorlamamla da.

Kapıya vardığımda yaptığı tek şey, sineklikli kapıyı daha da açmak. Sanırım bu, fırtına kapısını yüzüme çarpmaktan daha iyi.

Kapının kapanırken çıkardığı sesi neredeyse hiç fark etmeden açıklıktan içeri süzülüyorum.

Hâlâ sessiz.

Uzandım, bileğini kavradım ve döndürerek ön kolunun iç kısmını açığa çıkardım. Böylece oradaki yelkenliye bakabildim.

Bu bir "Seni özledim" ya da bir aşk ilanı değil. Ama bir şey. Son iki yılda aklımdan bir kez geçtiğime dair bir kanıt. Yarattığım bir şeyi kalıcı olarak vücuduna kazıtacak kadar beğendiğine dair bir işaret. Beni hatırlatan bir şeye tamamen karşı olmadığı anlamına da gelebilir, gerçi bu onu rahatsız etmediği anlamına da gelebilir.

Geri çekilmiyor. Kolu iyi görünüyor, yaralanmamış, bu yüzden beyzbolla ilgili ne olduğunu hala anlamıyorum.

Bir bileğini bırakıp diğerini kaldırıyorum. Yeni dövme yok. Ve görünür bir hasar da yok. Başparmağım avucunun üzerindeki çukura yerleşiyor, nabzının düzenli atışını hissediyorum. Hızlı, etkilenmiş gibi geliyor, ama bu muhtemelen bir temenni ve tıp eğitimimin olmamasından kaynaklanıyor.

Yine de hiçbir şey söylemiyor, yapmıyor. Neden burada olduğumu sormuyor. Ne yaptığımı sormuyor. Bileğini okşarken "nişanlım" hakkında hiç endişelenmiyor gibi görünüyor.

Bu yüzden ona yaklaştım, parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Gerçekten öptüm, dilim ağzında, ellerim saçlarında, onun sevdiği şekilde. Eskisi gibi inlemedi. Ama aramızdaki kimyanın kıvılcımlarını, kaslarının herhangi bir tepkiyi engellemek için gerilmesiyle oluşan dizginlenmiş gücü hissedebiliyordum.

Alt dudağını kendi dudaklarımın arasına alıp hafifçe ısırdım, sonra sağ elimi saçlarının arasından çekip göğsünün ortasına doğru indirdim.

Sonunda Sawyer tepki veriyor. Ama benim giderek daha çok ihtiyaç duyduğum şekilde değil. İç çamaşırının olup olmadığını anlamadan elimi durduruyor, bizi döndürüyor, duvara yaslıyor ve ellerimi başımın üstünde sabitliyor.

Ellerimi kurtarmaya çalışıyorum ama o, ellerimdeki tutuşunu daha da sıkılaştırıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, göğüs kafesime öyle şiddetli bir ritimle vuruyor ki, duyabileceğinden endişeleniyorum.

Hoşuma gittiği için, hoşlanmadığım için değil.

Çünkü Sawyer'ın bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum -en azından fiziksel olarak- ve bu kesinlik, beni rehin tutmasının tehdit edici değil, heyecan verici olduğu anlamına geliyor.

Bunu özlemiştim. Onu. Seks. Narin değil, dayanıklı biri gibi davranılmayı.

"Wren." Adım bir küfür gibi ağzından çıktı, sesi alçak, karanlık ve öfkeliydi. "Çık dışarı."

Hayal kırıklığı göğsümden aşağı doğru hızla iniyor, eskiden coşkuyla atan organa çok yakın bir yerden kaynaklanıyor.

"Ya da soyun."

Bakışlarım aniden yukarı kalktı, onun meydan okumasına karşılık verdim. "Tek iki seçeneğim bunlar mı?"

"Evet."

"Sen ellerimi tutarken ikisini de yapamam."

Kollarımı serbest bırakıyor, kollarım sıcak ve acı verici bir şekilde aşağı düşerken kan akışı hızlanıyor.

Kararım pek de kesin bir karar değil. Buraya geldiğimden verilmişti. Onu otoparka kadar takip ettiğimde verilmişti. Onu Wade'in yatak odasına kadar takip ettiğimde verilmişti. Tek bir ana indirgemem gerekirse, sanırım atlamadan önce onu öptüğüm andı. Onu gördüğüm andan itibaren içimde bir yerlerde biliyordum ki, Sawyer Bennett ile başka herhangi bir şey arasında bir seçim yapmam gerekseydi, Sawyer Bennett'ı seçerdim.

İki yaz önce bunu yaptığımı düşünmüyorum ama yaptım. Onu kurtarmayı, bizim pahamıza seçtim.

Bu gece, bunlar benim seçeneklerim değil. Bu yüzden, bir saat sonra ikimiz de ter içinde ve nefes nefese yatağına yığılıncaya kadar, tekrar tekrar onu seçiyorum.

Gitmemi söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Ne tuvalete gitmek için kalktığımda ne de odasına döndüğümde. Sadece lambayı kapatıyor, bir

yana dönüyor ve yastığına bir kez vuruyor.

Bu yüzden, yatağın diğer tarafına, birlikte geçirdiğimiz son gecede yattığım aynı yarısına geçiyorum. Tavanı seyrediyorum, mutluluk ve umutsuzluk arasında gidip geliyorum. Cinselliği ve aşkı birbirinden ayıramıyorum, ama Sawyer'ın ayırdığını biliyorum. Gerçekten de ayırıyor. Bir dakika önce benimle sevişirken, bir sonraki dakika "Neden?" diye sorduğunu gördüm. Ne kadar erken uykuya dalarsam, o kadar erken o kayıtsızlıkla uyanırım. Yine de bu gece ayrılmak istiyorum, sırf bundan kaçınmak için.

Sesi beni ürküttü. Uyuyakaldığını sanıyordum. "Seni mutlu ediyor mu?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum. Sonra tekrar kapatıyorum. Kaç ayrıntı paylaşacağımı sessizce düşünüyorum. Bir kere hariç, aramızda işler ciddileştiğinde hep kaçtı. Ve kaçmadığı zamanlarda da peşimden koşmadı. Muhtemelen ikimiz için de daha iyi, çünkü hâlâ ona delicesine aşık olmadığımı düşünüyor. Buraya sadece keyifli bir nostalji arayarak geldiğimi düşünüyor.

"O beni üzmüyor."

Sawyer cevap vermiyor.

Belki de ben o cevabı düşünürken o uyuyakalmıştır.

Yanımda yatakta kıpırdanmaya başladığını, kalkmaya hazırlandığını hissettim. Çok derin uyuyan biri olduğum için bu şaşırtıcıydı, ama yanımda başka birinin olması alışkın olmadığım bir durumdu.

Dönüp onun kolunu altımda sıkıştırdım. "Kal."

"Biliyorum, düzenli bir iş sizin için yabancı bir kavram, ama işe gitmek zorundayım."

Kaşlarımı çatmaya çalışıyorum ama yüzümdeki geniş gülümsemeye bunu yapmak zor. Mutluyum. Şu anda gerçekten çok mutluyum.

Sawyer'ın başını çevirip beni incelerken yüzündeki yumuşaklık, günün bu güzel başlangıcını takdir eden tek kişinin ben olmadığımı düşündürüyor.

"Biraz geç kalabilirsin." Doğrulup, sonra da karnının üzerine oturacak şekilde pozisyon aldım. Yüzümde sabit bir gülümseme vardı, ama içimden

geçenleri belli etmiyordum.

Bu olabilir.

Sawyer'la her sevişmemde, sanki ilk ve son kezmiş gibi hissediyorum. Belki de ona olan takıntımın kökeni bu, bu özlemi bir türlü içimden atamamamın sebebi de bu. Biz birer heyecanız. Ergenlik aşkının kalıntıları, bağımlılığa varan türden bir takıntı, hayranlık ve coşku.

Eğer böyle başladıysak, bu durum çok uzun zaman önce değişti. En azından benim için. Her şeyden çok istediğim şey, sonlu olmadığımızın güvencesi. Dünyadaki her şeyin değişmesini, hatta sürekli yeniliğini bile kucaklayabilirim, ama bizim aynı kalmamızı istiyorum. Böyle kalmamızı.

Yatakta aşağı doğru kayıyorum, battaniyeyi de yanımda çekiyorum. Yavaşça göğsünden aşağı, karın kaslarının üzerinden öpüşerek ilerliyorum, kasık kıllarının başlangıcında biraz oyalanıyorum. Yukarı bakıyorum, ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Gitmen çok kötü..."

Sawyer saate bile bakmadan hızla, "Biraz vaktim var," diyor.

"Beş dakikadan fazla sürmez," diyorum.

Ona dik dik bakıyor.

Gülüyorum, sonra onu ağzıma alıyorum.

Küfürler savuruyor, başı boğazımın arkasına çarptığında kalçaları sarsılıyor. Hızımı yavaşlatıyorum, başımı kaldırıyorum, ağzımda sadece ıslak uç kalıyor. Onu da dışarı bırakıyorum, tekrar gözlerine bakıyorum.

Sawyer hiçbir şey söylemiyor, rahat bir tavırla bir kolunu başının arkasına atıyor. Ama ifadesi duyguyla alev alev yanıyor. Şehvet ve tahrik, evet, ama belki biraz da hayranlık. Yoğun bir sahiplenme. Teknik olarak onu memnun eden ben olsam da, kendimi tapılmış gibi hissediyorum.

Bu, şimdiye kadar paylaştığımız en samimi anlardan biri ve yıpranmış kalbim daha hızlı atıyor.

Kaçınılmaz gibi görünen bir şey neden asla doğru sonuca ulaşmıyor?

Acaba o da beni benim onu sevdiğim gibi sevecek mi?

Acaba ona her şeyi anlatacak kadar cesur olabilecek miyim?

Ona oral seks yapmaya devam ediyorum. Bu kontrol edebildiğim bir şey. Ve bunu da özlemiştim; ağzımda onun fiziksel hissini ve onun zevkini kontrol ettiğimi bilmenin gücünü. Tam olarak neyden hoşlandığını bilmenin özel aşinalığını.

İnleyerek, şapırdatarak, yalayarak ve onu tahrik ederek onu kışkırtıyorum, ta ki boğularak, "Wren, ben..." diyene kadar.

Geri çekilmiyorum. Daha sertçe emiyorum, ağzımda şişerken ve sıcak sıvıyla dolarken içimden bir tatmin dalgası geçiyor. Hızlıca yutuyorum çünkü beni uyarıyor, benden bunu beklemiyordu, bu da daha çok istememe neden oluyor. Penisini temizlendikten sonra, tekrar sertleşmeye başlayana kadar emmeye devam ediyorum.

Sawyer doğrulup bana doğru uzandı ve beni kucağına çekti. Beni sert ve aceleci bir şekilde öptü, bir elini saçlarımdan arasına sokup telleri çekiştirdi. Tutuşu ve dili çok talepkardı. Tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen, kendimi kaptırdığım bir akıntıydı o.

Kalçalarımı döndürerek, ağzına karşı daha fazlasını yalvararak istedim. O boşaldı ama ben boşalmadım ve onunla yatakta olduğumu fark ettiğim anda ıslak bir şekilde uyandım.

Elleri saçlarımdan sırtıma doğru kayarak kalçalarımı buldu ve beni düzeltti. Sonra onu orada hissettim ve bu o kadar güzel bir histi ki neredeyse dayanamıyordum. Kollarımı omuzlarına doladım, o nefis gerilme başlarken nefes nefese kaldım.

Birdenbire Sawyer donakaldı. "Hayır, prezervatife ihtiyacım var."

Ben de hâlâ şaşkındım, bunun aklıma hiç gelmemiş olmasına. "Tamam," dedim hızla, kalçamı kaldırarak onun kayıp çıkmasını sağladım. Sawyer yatağının yanındaki çekmeceye uzanırken birkaç santim uzaklaştım. Bir ambalajın hisirtisini duyarken yorgana bakakaldım.

"Siz, eee, doğum kontrol hâpi kullanıyorsunuz, değil mi?"

Başımı kaldırıp, yüzüme düşen saç tutamlarını omzumun üzerinden geriye attım. "Elbette."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Tamam. İyi."

O tekrar bana doğru uzanıyor ve ben de isteyerek gidiyorum, zevkin yalanımın acısını silip süpürmesine izin veriyorum.

Ama sonrasında yatağa yığıldığımda birazı hala kalıyor. Sawyer beni son bir kez öptükten sonra işe gitmek için ayrılıyor.

Ona gerçeği söyleseydim, "Neden?" diye sorabilirdi.

Ve bence bu, cevabını öğrenmek istediği bir soru değil.

Wren

"Sadece penis ucundan hamile kalınabilir mi?"

Gia mimozasını indirip öksürmeye başladı.

Hayır, birkaç saniye sonra fark ettim. Öksürmüyor, gülüyor.

"Tanrım, seni çok özledim Wren," diyor Gia, gözyaşlarını silerek. "İngiltere'deyken hayat çok sıkıcı."

Gözlerimi devirip, portakal suyu aromalı şampanya dolu kadehime uzandım.

Gia alaycı bir şekilde fısıldayarak, "Bu halinle içki içebilir misin?" diye sordu.

Ona dik dik bakıyorum, bir şey kanıtlamak için bardağın çoğunu içiyorum. Terasın özel bir köşesinde, suya o kadar yakın bir yerde oturuyoruz ki, tuzlu esinti keten peçetelerimizi uçurmaya çalışıyor ama burada oturan tek biz değiliz.

"Bayan Danvers çok hayal kırıklığına uğrardı," diye devam ediyor arkadaşım, eski sağlık öğretmenimize atıfta bulunarak. "Sadece uç kısmı hamile kalmanıza neden olabilir."

Midem rahatsız edici bir şekilde titriyor. Muhtemelen gazlı içeceklerin yan etkisi. Bu sabah hamile kalma ihtimalim son derece düşük. Sadece ihtimalin olmamasına alıştım; bekârlığın tek avantajı bu. Ve Gia'nın bu ihtimali hafife alacağını, anatomi dersinden bahsetmeyeceğini düşündüm.

"Pierre paketlemeye çok sabırsızdı, değil mi?" Gia, içeceğinden bir yudum daha alarak sırıttı. "Bunu hayal etmek zor."

Gia, Pierre ile sadece bir kez tanıştı. Yılbaşı gecesi ziyarete geldiler ve birlikte gece kulübüne gittik. Pierre, ben onu da yanımıza çekmeye çalışsam

da, içkilerimizi sadakatle izlerken biz de dans ettik. Gia haksız değil; kişiliğine dair o kısa izlenim oldukça doğruydı.

"Pierre ile ayrıldık."

Başını salladı, pek de şaşırılmış görünmüyordu. "İtalya yüzünden mi ayrıldınız?"

"Planlıyordum. Sonra bana evlenme teklif etti."

Bu da bir başka kıkırdama tufanına yol açtı. "Aman Tanrım!" Gia bardağına uzandı, boş olduğunu fark etti, sonra garsona doldurmasını işaret etti. "Yüzük, tek diz, her şey mi?"

"Evet."

"Cazip geldi mi?"

"Evet demek mi?"

Gia başını sallayarak bardağını dolduran garsona teşekkür etti.

Bakışlarımı okyanusa çevirdim. Bugün mükemmel bir gün, açık ve güneşli, deniz ve gökyüzü mavinin zıt tonlarıyla parıltıyor. Çok sakin. Buraya son gelişimden çok farklı. "Hayır. Şok oldum... Yani, o kadar ciddi değildik."

"Seni gerçekten önemsiyordu."

Güneş gözlüğümü düzelttim, sonra Gia'ya baktım. "Evet, bunu şimdi biliyorum."

"Önündeki tek şansı gördü ve değerlendirdi. Dürüst olmak gerekirse, buna saygı duyuyorum."

"Dolar ve sterlin işaretlerini gördü."

Pierre'in paramı gerçekten ihtiyacı yoktu. Soyadımı bilmeden bana çıkma teklif etti. Ama babası genç yaşta ölmüştü ve o zamandan beri annesinin -ve onun pahalı zevklerinin- bakımını üstlenmişti. Cambridge'de soyluların, kraliyet ailesinin ve başbakanların soyundan gelenlerden oluşan bir grubun parçasıydı. Lili'nin evleneceği Marlborough ailesi gibi aileler. Pierre param için benimle evlenmezdi ve eminim her açıdan örnek bir koca olurdu, ama kesinlikle servetimi bir avantaj olarak görüyordu.

"Ona söyler misin?"

Gia'nın ne sorduğunu anlamam birkaç saniyemi ve karnıma anlamlı bir bakışımı alıyor.

"Pierre'e anlatacak bir şey olmayacak."

Gia göz kırptı. "Aaa! Yaz aşklarına bayılıyorum."

Çok çabuk yeni bir ilişkiye başlamamdan dolayı beni yargılamıyor, bu da bu kadar iyi arkadaş olmamızın sebeplerinden biri. Birbirimizin

tartışmalı kararlarından eğleniyoruz, birbirimizi azarlamıyoruz.

Üstelik ben de ilerleyemedim. Pierre, ilerleme çabasıydı. Ama sonuçta, bana sadece on yedi yaşımdan beri aynı yerde sıkışıp kaldığımı gösterdi.

Gia birkaç dakika sonra tuvalete gitmek için kalktı. Ben de hasır sandalyeye yaslanıp otel restoranının terasını inceledim. Buraya daha önce sadece birkaç kez gelmişim ve otelde hiç gecelememiştim. Hep teyzem ve amcamın evinde ya da artık anne babamın evinde kalıyordum. Gia'nın ailesinin Cape Cod'da bir evi var, bu yüzden Hamptons'a geldiklerinde burada kalıyorlar.

Mimosamı bitiriyorum ve garson bardağı doldurmak için kalkınca onu geri çeviriyorum. Gia'nın aksine, eve arabayla gitmem gerekiyor.

Sawyer gittikten sonra, annem koridordaki ofisinde iş e-postalarına cevap verirken ben de gizlice erkenden anne babamın evine döndüm, duş aldım ve kahvaltıya hazırlanmak için bir gösteri yaptım. Gece boyunca dışarıda olduğumdan haberi olmadığına neredeyse eminim.

Keşke annem beni yakalasaydı. Keşke Sawyer'la aramda olanları birine anlatmak zorunda kalsaydım, çünkü Bay Çık Git ya da Çıplak Kal'ın bundan sonraki hamlesinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl sakatlandığını veya beyzbolu tamamen bırakıp bırakmadığını bilmiyorum. Buraya kalıcı olarak mı yoksa sadece yaz için mi geri döndüğünü bilmiyorum. Son iki yılı veya hayatının geri kalanına dair planları hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum.

Dün gece sadece seks yapmak istedi. Ama bu sabah? Bu sabah farklıydı. Daha önce olduğu gibiydi ve aramızda hâlâ bir his olabileceği düşüncesi beni hem rahatlattı hem de korkuttu.

Bir kadın verandaya çıkıp açık hava barı olarak hizmet veren küçük binaya doğru yürüyor ve orada çalışan adamlardan biriyle bir şeyler söylüyor.

O yöne doğru durup yürüyorum. Kadın dönüyor, beni görünce duraksıyor, yüzünde şaşkınlıktan bembeyaz bir ifade beliriyor.

“Merhaba, Cammie.” Gülümsedim ve güneş gözlüklerimi başımın tepesine doğru ittim. Artı olarak: asi saçlarımın dudaklarıma yapışmasını engelliyorlar. “Nasılsın?”

"Wren." Yaklaşırken adımını iç çekerek söyledi. "İyiyim. Sen?"

“Harika!” diye yanıtladım, neşeli bir ses tonuyla. Cammie'nin daha önce beni sevmediğini biliyordum, ama onunla hiçbir zaman gerçek bir sorunum

olmamıştı. Ve Sawyer'ın hayatından çekildiğim için çok sevineceğini düşünmüştüm. “Kuzenimin nişan partisine geldim.”

“Ah, evet.” Cammie kollarını kavuşturdu. “Bunu duydum. Burada mı kalıyorsun?”

Başımı salladım. “Bir arkadaşım la kahvaltıya gidiyoruz sadece.”

“Ne kadar süre kalacaksınız?”

Kaşımı kaldırdım. “Henüz karar vermedim. Gitmeden önce biraz vakit geçirmek ister misin?”

Şaka yapıyorum çünkü Cammie eskiden olduğu gibi beni sevmiyor gibi görünüyor. Ama fikre de karşı değilim. Gus ve Sawyer'ın tüm arkadaş grubunu özledim. Gia hariç, liseden neredeyse hiç kimseyle iletişim kurmadım. Herkes farklı okullara dağıldı. Ayrıca, farklı bir zaman dilimindeydim. Ayrı bir kıtada.

Soruyu görmezden gelerek kendi sorusunu soruyor: “Marinaya gitmeyeceksin, değil mi?”

“Bunu planlamamıştım. Neden?”

Sanırım sebebini biliyorum. Ama vereceği cevabı merak ediyorum.

“İyi olmana sevindim Wren, ama seni gördüğüme sevinmedim diyemem. Yaptığın o saçmalıklardan sonra, öylece ortadan kaybolmandan sonra hiç de memnun olmadım—”

“Ah, beni özledin mi?”

Cammie'nin yüzünde bir buruşma beliriyor. Normalde bana baktığı hali bu. “Her şey senin için bir şaka gibi, değil mi? Ne güzel, hiçbir sonuçla karşılaşmamak. İstedliğini, istediğin zaman yapmak, bu süreçte kime zarar verdiğini umursamamak.”

Şimdi ben de kaşlarımı çatıyorum. “Sen benim hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Elbette, Wren. Bu kasabaya sanki buranın sahibiymişsin gibi yelken açtığını izledim. Tek kelime etmeden gittiğinde de buradaydım.”

“Biz arkadaş değildik Cammie. Veda mı bekliyordun?”

“Ben kendimden bahsetmiyorum!” Derin bir nefes verdi. “Bak, tek istediğim, marinadan uzak durman. Cap çok iyi durumda. Şimdi orada müdür ve bu sonbaharda üniversiteye başlayacak—”

“Ne?” diye fısıldadım. “O mu?”

Cammie'nin yüz ifadesi onaylamaz bir maskeye dönüştü. “Senden hiç hoşlanmadım çünkü senin ve Cap'in nasıl bir sonla karşılaşacağınızı tam olarak biliyordum. Ve düşündüğümde çok daha kötü oldu. Onu fena halde

mahvettin. Senin verdiğin hasar yüzünden kamyonunu birden fazla kez eve götürmek zorunda kalan biri olarak, tek istediğim, onun olacağını bildiğin yerlerden uzak durman. Eğer bu çok zahmetliyse, düşündüğümde bile daha kötü birisin."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Şimdi çok iyiyim Cammie. Son iki yıldır hiç iyi değildim. Ayrıldığımızda ben de çok üzıldüm ve sen ne dediğinin yarısını bile bilmiyorsun."

"Öyle mi? Yani, ona geri yazmadın... çünkü, ne yani, mektuplar postada mı kayboldu?"

"Hangi mektuplar?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Liseden mi?"

"Lise mi?" Sabırsızca başını salladı. "Hayır. Sen gittikten sonra."

"Bir tur daha içki sipariş ediyor musun?" Gia yanıma geldi, bara ve ardından Cammie'ye baktı.

Cammie ona zoraki bir gülümseme gönderdi. "Resepsiyonda çalışıyorum, restoranda değil. Ama Robbie veya diğer garsonlardan biri siparişinizi almaktan memnuniyet duyar." Arkasını dönüp bana başka bir şey demeden içeri girdi.

Gia dirseğıyle bana dokundu. "Ne olmuş yani? Başka bir içki mi sipariş ediyorsun?"

Masamıza doğru dönerken, "Hayır," diyorum. "Hayır, ben hazırım."

Başım şimdiden dönmeye başladı. Ama bunun alkolle hiçbir ilgisi yok.

Salwyer

“Peki ya mini golf? O da lise seviyesi için fazla mı uygun?”

Gus'ın sorununa odaklanmaya çalışıyorum; Lissa'yı ikinci randevularına nereye götürecektik? Gerçekten de öyle. Ama çeşitli üyelerin sorunlarını detaylandıran birikmiş e-postalar dikkatimi dağıtıyor. Ve daha da önemlisi Wren hakkındaki düşüncelerle daha da dağılıyorum.

Onu tekrar görecektim mi? Şehirden ne zaman ayrıldığını söylemedi. Nişanlısına olanları anlatacak mı? Nişanlısı var mı? Eğer onu tekrar görürsem, bu sefer kendimi tutabilecek miyim?

Wren ile aramın nerede olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Kısmen kasıtlı, kısmen de benim hatam. Ama kesinlikle daha yaşlıyım ve teorik olarak daha bilgeliyim, ve Wren'in gelip beni öpmesinin tüm irademi yok etmeye yetmesine içerliyorum.

“Şapka!” Bir kağıt parçası göğsümün tam ortasına isabet etti.

Kucağımdan alıp düzelttim ve buruşmuş kağıdı havaya kaldırdım. "Bu, Bay Worthington için bir faturaydı. Şimdi sanki ona göndermeden önce üzerine oturmuşum gibi görünüyor."

Gus sırtıtmaya pek de engel olamıyor. "Aslında daha çok üzerinde uyudun."

Gözlerimi deviriyorum, sonra yeni bir kopyanın yazdır düğmesine basıyorum.

"Beni dinleseydiniz, bu tür önlemlere başvurmak zorunda kalmazdım."

Koltuğuma yaslanıp içimi çektim. "Yanlış kişiye soruyorsun dostum. Ben hayatımda hiç randevuya çıkmadım."

"Ah, canım acıdı. Bence denizde yaptığımız piknik oldukça romantikti."

Gus o kadar hızlı döndü ki, yemin ederim bir çatırtı sesi duydum. Kapı aralığına çok daha isteksizce bir göz attım.

Wren dinlenmiş görünüyor, oysa dün gece pek uyumadığını biliyorum. Askısız, mavi-beyaz çizgili bir elbise giymiş. Saçının yarısı toplanmış, geri kalanı omuzlarından aşağı dökülüyor. Yüzüğü hala takmıyor ve kontrol ettiğime pişmanım.

"Wren. Hey." Gus, ellerini arka ceplerine sokmuş, ikimiz arasında tereddütle bakışlarını gezdirerek ayağa kalktı. Bakışları çoğunlukla üzerimdeydi, nasıl davranacağına dair bir ipucu bekliyordu.

Wren durumu anlar. Gülümser. "Sadık bir dostsun Gus. Benden nefret etsen bile bana sarılabilir misin?"

"Ben, eee, bilmiyorum..." Wren kollarını onun sırtına dolarken Gus bana çaresiz bir bakış attı. Giydiği sandaletlerin topuğu var, yani ondan sadece birkaç santim daha kısa.

Ayrırlılar, Wren hâlâ gülümsüyordur.

"Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Şey, pek sayılmaz." Başının arkasını kaşıdı. "Yani, bir kere dışarı çıktık."

"Onu tanıyor muyum?"

"Hayır." Gus yutkundu ve bana son bir kez daha hızlıca baktı.

Wren bana bir kere bile bakmadı ve bu durum, onun burada aniden ortaya çıkması kadar beni sinirlendiriyor.

"Yat kulübünde işe bu yaz başladı."

Wren karşımda bulunan boş sandalyelerden birine oturup ofisimde rahatça yerleşti. "İlk randevuna nereye gittin?"

Gus, "Shells'te akşam yemeği yedik," diye yanıtlıyor. "Ve harika geçti, ama bir dahaki sefere daha... özgün bir şey planlamak istedim. Sizler, eee... piknik yaptınız mı? Başka bir şey?"

Wren'in gülümsemesi ilk kez titriyor. "Biz, yani, çocuktuk. Pek fazla seçeneğimiz yoktu." Saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Peki ya açık hava sineması? İkinci randevu için sevimli olabilir. Şeker ve battaniye getirin. Ya da açık hava konseri—parkta bazen öyle konserler olmuyor mu? Ya da..."

Diğer önerilerini dinleme savaşını kaybettim, çünkü Wren'in tek ve yegane buluşmamızı planladığı gerçeğiyle çok meşguldüm. Cinsel ilişkiye girdik, partilere gittik, yollarımız Lucky's'te kesişti. Hepsi bu. Onun için berbat bir... her neyse oydum.

Gittiği için çok kızgınım. Gitme şekline de kızgınım. Ve geçmişteki kendi kararlarımdan da aynı derecede hayal kırıklığına uğradım.

Gus dikkatimin dağıldığını fark etmiş gibi görünüyor, ama nedenini gerçekten bilip bilmediğinden emin değilim. Ben de bilmiyorum. Wren burada değilken onu düşünüyordum, şimdi ise en yakın arkadaşımın aşk hayatına yardım etmek yerine, o buradayken onu düşünüyorum.

Gus, sanki tehlikeli bir durumdan kaçıyormuş gibi kapıya doğru yavaşça ilerleyerek, "İşime geri dönmeliyim," diyor. "Seni görmek güzeldi, Wren. Ve fikirlerin için teşekkür ederim. Gerçekten. Minnettarım."

Wren başını salladı. "Daha fazla tavsiyeye ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Gus gülümsedi. Başını salladı. Sonra da kapıyı arkasından kapatarak aceleyle ofisimden çıktı.

Öne doğru uzanıp, en azından meşgulmuş gibi yapabilmek için bazı kağıtları klavyeye yaklaşıtıyorum. "Yani bir süre daha burada mı kalacaksınız?" diye soruyorum tembelce, cevabın umrumda bile olmadığını belli etmeden.

Bana bir tane vermiyor. "Bana mektup mu gönderdin?"

Yukarı baktığımda, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış olduğunu gördüm.

"Sen başlattın," diye yanıtlıyorum, bardaktan bir kalem alıp parmağımda çevirerek. "O aptal son sınıf ödevindi, hatırlıyor musun?"

Wren sabırsızca başını salladı. "Lisedeyken değil. Sonrasında. Üniversiteye gittikten sonra."

Cevap vermeden kaskatı kesiliyorum. Ama sanırım buna gerçekten gerek de yok. Sessizliğim yeterince şey anlatıyor.

"Bilmiyordum, Sawyer. Onları anlamadım."

"UCLA'da birden fazla Wren Kensington mı vardı?" diye şüpheyile soruyorum.

Çok geçmeden fark ettim ki, o soru asla paylaşmayı planlamadığım bir şeyi doğruladı. Gururumu korumak için, aşık bir aptal olduğum dönemimden bahsetmemeye çalıştığımı düşünmüştüm, ama daha akıllı davranmalıydım. Wren ve ben birbirimizin duygularına karşı asla çekingen davranmadık.

"UCLA'ya hiç gitmedim," diye bilgilendiriyor beni. "Cambridge'e yerleştim. Son iki yılımı İngiltere'de geçirdim." Bu bilgiyi idrak etmem için bana neredeyse hiç zaman tanımadan ekliyor: "Ne yazdın?"

"Çoğunlukla siktir git," diyorum sakın bir şekilde.

"Kağıt israfı gibi görünüyor." Wren sandalyeye yaslanıp beni süzdü.
"Ne yazdın, Sawyer?"

Bu sefer hiçbir şey söylemiyorum.

Gizliliğimden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. Tekrar deniyor.
"Neden yazdın?"

Yine de sessiz kalıyorum.

"Sonbaharda üniversiteye mi başlıyorsun?"

Bütün bu bilgileri nereden alıyor? Gus'tan almadığını biliyorum; o çok dürüst biri, inandırıcı bir oyuncu olamaz, ayrıca Wren'i yakın zamanda ilk kez şimdi gördüğü de belli. Annem görevde.

Aklıma gelen ve Wren ile benim birlikte ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yapacağımıza inanan tek iki kişi onlar.

"Yapmam gereken işler var." Masamdaki kağıt yığınınına işaret ederek başımı salladım.

Başını yana eğdi. "Beni özledin mi?"

Hayır. Beni özledin mi?

Wren gülümsedi. "Korkak."

"Yalancı," diye karşılık veriyorum.

"İkiyüzlü."

İçimi çekip, elimi sertçe saçlarımın arasından geçirdim. "Ne önemi var ki Wren? Hiçbir önemi yok."

"Onları postayla gönderecek kadar önemsemişsin," diye yanıtlıyor kadın, yılmadan. "Kaç mektup gönderdin?"

"Hiç göndermemeliydim."

"Yani, birden fazla mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. Sinir bozucu biri. Ve tatmin olması gereken penisim sertleşiyor. Garip bir şekilde, Wren'le tartışmak beni tahrik ediyor. İnatçılığını, gücünü seviyorum, her ne kadar nadiren bana fayda sağlasa da.

"Çalışıyorum."

"Üyelerin şikayetlerini dinlemek sizin görevinizin bir parçası değil mi?"

"Evet. Ama sen üye değilsin, bu yüzden..."

"Şimdi katılacağım." Şık deri çantasına uzandı. "Giriş ücreti ne kadar?"

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum. "Bildığınız gibi, katılmak için yıllarca süren bir bekleme listesi var."

"Kensingtonlar için değil." Soyadını neredeyse şarkı söyler gibi söylüyor. Wren, beklentiyle bana bakarken dizinin üzerine koyduğu bir çek

defteri beliriyor. "Hanson Ellsworth bana sponsor olacak."

Çenemi oynatarak ona bakıyorum, ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Haklı; yönetim kurulu bir Kensington için yer açacak. İkimiz de bunu biliyoruz ve o da bu dünyanın böyle işlemesinden nefret ettiğimi biliyor. Bu noktayı vurgulaması -servetini sergilemesi- onun sandığımdan daha ciddi olduğunu düşündürüyor.

"Yat kulübünün üyesi olmak istemezsin, Wren."

Çenesi inatla öne doğru çıkık. "Evet, öyleyim."

"Tekneniz yok."

"O zaman ben de bir tekne alırım."

Alaycı bir şekilde, "Sen çok şımarıksın," dedim.

Wren, alınmadan tekrar gülümsedi. "Çok gizemlisin." Ayağa kalktı. "Bir düşün. Ya mektuplarda ne yazdığını söyle ya da her gün buraya gelip yatımda güneşleneceğim. Kendi tekne yardımcım da dahil mi? Şampanyam biterse veya sırtıma güneş kremi sürmek için yardıma ihtiyacım olacak. Wade hâlâ burada çalışıyor mu?"

Çenemi telle kapatmak daha da sıkılaştırmazdı. Şimdi ağzımı açarsam, kim bilir neler çıkacak?

Wren ayağa kalktı. Sanki bu masanın arkasında ereksiyonumu sakladığımdan şüpheleniyormuş gibi aşağıya baktı.

Onun yanında ne söylediğimi kontrol edebiliyorum ama onun yanında nasıl hissettiğimi asla kontrol edemedim.

"İşinde başarılar." Vurgusu, yalan söylediğimi düşündüğünü açıkça belli ediyor, ama gerçekten de yapmam gereken çok iş var.

Ofisimden çıkar çıkmaz bir pencere açıyorum. Klimanın tüm havasını dışarı atıyor, odanın sıcaklığını en az on beş derece artırıyor ama nedense, çiçek kokulu parfümünün kalıcı kokusuna hiçbir etkisi olmuyor. Sığ ve sinirli nefesler arasında, normalde yaptığım işlerin yaklaşık yarısını bitirip, saat beşi gösterir göstermez ofisimden fırlıyorum.

Wade otoparkta peşimden koştu. "Patron!"

"Şu saçmalığı kes," dedim onun sırttan yüzüne.

"Pekala. Eğer daha sonra Lucky'nin yanına gelmeyi kabul ederseniz."

İçimden bir ah çektim. "Bu gece yapamam. Anneme ev işlerinden bazılarını yapacağıma söz verdim."

Yalan söylemeyi sevmiyorum ama Wade'e gerçek sebebi söyleyemem ve annemin yarın dönmeyeceğini de ancak yarın öğrenecek.

Wren sabırsız. Bildiğim kadarıyla, çoktan yönetim kurulunu arayıp, olmayan bir yeri elde etmek için tatlı dillerle pazarlık yapıyor ve yat komisyoncularını araştırıyor. Bu gece, onun ultiatomuna ne yapacağıma hızlıca karar vermem gerekiyor.

Wade başını salladı. "Anladım. Yarın?"

"Kulağa hoş geliyor. İyi geceler." Kamyonun kapısını açıyorum.

"Hey. Az önce burada Wren Kensington mı vardı?"

Kamyonetime bindim ve kapıyı kapattım, kontağı çevirirken açık pencereden Wade'e baktım. "Biliyorsun öyleydi."

Wren'i başka hiç kimseyle karıştırmamalısınız.

Tekrar başını sallayarak onayladı. "Eski işine geri dönmek mi istiyor?" Her kelimesinden merak fışkırıyordu.

Bir kez güldüm. "Hayır. Üye olmanın nasıl bir şey olduğunu daha detaylı öğrenmek istedi."

Wade'in kaşları kalktı. "Yani, bu yaz buralarda olacak mı?"

Sesine olan ilgi aşırı derecede fazla.

"Ona sor." Vites değiştirip geri geri park yerinden çıktım ve arabayı sürerken onun cevabını duymamış gibi davrandım.

Eve dönüş yolculuğu boyunca, arabanın radyosunun sesini sonuna kadar açsam da, onun "Beni görmeye gelmedi" sözleri kulaklarımda yankılanmaya devam ediyor.

Sokağıma girdiğimde, bugün uyanık olduğum süre boyunca aklımdaki düşüncelerin çoğunu ele geçiren kadını hemen hatırlatan bir şeyle karşılaşıyorum: Wren'in üstü açık arabası evimin önünde park etmiş durumda.

Arabayı garaja park ederken içimden bir küfür mırıldandım ve kamyonun kapısını o kadar sert çarptım ki, kabinin tamamı sallandı.

Wren, ön basamaklardaki yerinden kıpırdamıyor; iki yanında da kahverengi birer poşet dolusu market alışverişi duruyor.

Birkaç adım ötede durup iç çekerek anahtarlarımı parmağımda çevirdim. "Tartışmak istemiyorum, Wren."

"Güzel." Ayak bileklerini çözdü. "Çünkü yemek yapmaya geldim."

Burun kıvırdım. "Ne?"

"O kaba sestem anladığın belliydi, beni duydun." Esniyor. "Yedek anahtarını bulmam on saniye kadar sürdü, ama kibar olmak için burada beklemeye karar verdim."

"Yemek pişirmeden önce," diye şüpheyile mırıldandım. "Sen kahve bile demlemiyorsun."

Wren merdivenlere yaslanmış halde sırttı. Elbisesinin etek ucu birkaç santim yukarı kalktı ve bakışlarım açıkta kalan uyluğuna takıldı.

Çekim bir heyecandır. Geçicidir, sisteminizin tamamen tükenene kadar işlediği bir şeydir. Wren'in etkisi artık sistemimden çıkmış olmalıydı.

"Yemek yapmayı İngiltere'de öğrendim," diye bilgilendiriyor beni.

Bir kez daha kıkırdamayı bastırıyorum. "İngiliz sevgilinle benim yemek zevkimizin aynı olduğundan şüpheliyim."

Wren kaşını kaldırdı. "Kıskanç gibi konuşuyorsun."

"Değilim."

En azından ona o gösterişli yüzüğü veren adamdan bahsetmiyorum. Dün gece ortaya çıktığı an onu sevmediğini anladım. Zavallı adama acıyorum, onu sevdiği için evlenme teklif ettiğini varsayıyorum. Wren Kensington'ı sevmek ve kaybetmek kolay bir şey değil. Ne zaman geri dönerse, o kocaman elmas yüzüğü takmaya başlarsa, niyetini zaten belli etmiş olur. Benim için tekrar soyunduğunda da belli etmişti.

"Şunu alır mısın?" Wren ayağa kalktı, bir market poşetini aldı ve ön kapiya doğru ilerledi. Posta kutusunun altından takılı anahtarı alıp kapıyı açtı ve beni beklemeden içeri girdi.

Anahtarlarımı cebime tıktırdım çünkü görünüşe göre onlara ihtiyacım olmayacaktı ve ikinci çantayı kaldırdım. Mutfığa vardığımda, Wren ilk çantayı çoktan tezgahın üzerine açmıştı bile. Malzemelerin çeşitliliğine isteksizce de olsa göz gezdirdim. Eğer yemek pişirme yetenekleri konusunda yalan söylüyorsa, bunu oldukça inandırıcı bir şekilde yapıyor.

"Üzerimi değiştireceğim," diye mırıldanarak yatak odama doğru koridordan ilerledim.

Polo tişörtümü ve haki şortumu bir tişört ve basketbol şortuyla değiştirirken, bu gece için bir plan yapmaya çalışıyorum. Wren'i tanıyorum. Bu gece bir noktada daha önceki konuşmamıza geri dönecek ve gerçekten de bunu geride bırakmasını istiyorum. Gittikten sonraki ilk birkaç ay zordu ve o anların herhangi bir bölümünü yeniden yaşama ihtimali beni rahatsız ediyor. Mektupları almamış olması en iyisi ve Kaliforniya yerine başka bir ülkede okula gideceğini bana söyleme zahmetine bile girmemesi çok şey anlatıyor.

Mutfığa döndüğümde, kapı eşiğinde birkaç saniye oyalandım. Wren, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle kişniş doğruyordu; bıçağının

darbeleri net ve düzgündü. Sanırım yemek pişirme konusunda gerçekten yalan söylememişti.

Ben daha bir şey söyleyemeden, başını kaldırıp bana baktığını fark etti.

Boğazımı temizleyerek bir adım daha yaklaştım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Wren başını salladı. "Lahana salatasını yaptım, tortillalar ve balık fırında. Her şey neredeyse hazır. Sormak istediğim bir şey var, herhangi bir şeye alerjiniz var mı?"

"Sadece kişniş."

Yüzü bembeyaz oldu. "Kahretsin. Gerçekten mi? Zaten eklemiştim..." Sırtışıma görünce sesi kesildi, bir mutfak havlusu alıp bana fırlattı. "Pislik," diye mırıldandı ve doğramaya devam etti.

Mutfağa doğru yürüyüp bir soda çıkarırken gülümsemem soluyor. Wren'e bir tane uzatıyorum, o da başını sallıyor ve ben yemeğini bitirirken yudum yudum ayakta bekliyorum.

Otururken, "Bu fena görünmüyor," diyorum.

Wren peçeteyi kucağına koydu. "Vay canına, teşekkürler. Çok büyük bir övgü."

"Henüz denemedim." Bir taco alıp büyük bir ısırık alıyorum ve abartılı bir "mmm" sesi çıkarıyorum.

Abartmıyorum bile, gerçekten çok lezzetli. Balık tuzlu ve limon aromalıydı. Tortillalar sıcaktı ve lahana salatasının üzerine biraz yeşil sos gezdirmişti. Akşamın geri kalanının nasıl geçeceğine bağlı olarak, tarifini isteyebilirim.

Wren gözlerini devirdi ama aynı zamanda memnun da görünüyordu.

Ve bu gururu görmek hoşuma gittiği için ekliyorum: "Gerçekten, çok etkilendim."

Su bardağına uzanıp bir yudum aldı. "Teşekkürler. Üçüncü sınıfımı İtalya'da geçireceğim; sonbaharda Floransa'da, ilkbaharda Milano'da olacağım, umarım daha da gelişirim."

Tacomu iki lokmada bitirdim.

İngiltere'de okula gidiyor. Sonraki yılı İtalya'da geçirecek. Ayrıntıların hiçbirisi benim için önemli olmamalıydı—eğer burada değilse, burada değildir—ama hayatı hakkında bu kadar az şey bildiğim gerçeği buruk bir his veriyor. Bir zamanlar Wren Kensington'ı herkesten daha iyi tanıdığımı bahse girerdim. Şimdi ise, birbirimize çok aşina olmayan yabancılarız.

"Uzun mesafe İngiliz'i rahatsız etmiyor mu? Yoksa o da sizinle mi geliyor?" İeeğime uzanıp bir yudum alırken, ses tonumu tarafsız tutmakta oldukça başarılı olduğumu düşünüyorum.

Wren'in aynı fikirde olduğundan emin değilim. Çünkü dokunmadığı tabağını kenara itip dirseklerini masaya dayadı ve bana kararlı bir bakışla baktı. "Ayrıldık."

Çenemi kasıyorum. "Farkındayım."

"Sen ve ben değil. Ben ve İngiliz. Gerçi Pierre teknik olarak İngiliz değil, Fransız."

"Neden?"

"Birçok sebep var. Onunla evlenmek istemedim. Hayatımın geri kalanını İngiltere'de geçirmek istemedim. Ben..." Masaya doğru bir bakış attı, omuzlarını dikleştirdi, sonra tekrar yukarı baktı. "Aldatmak istemedim."

Parmaklarım teneke kutuyu kavırıyor. "Benimle seks yapmamak da bundan kaçınmanın bir başka yoluydu."

"Dün gece de, bu sabah da şikayet etmiyordun."

"Neden yapayım ki? Cinsel ilişkiye girmeyi seviyorum."

"Yani, senin için olay sadece bundan mı ibaretti? Sadece seks mi?"

"Ben..." Bu soruyu beklemiyordum.

Wren ile geçmişi konuşmak karmaşık. şu anki duygularım mı? Daha da çetrefilli. İki yıl boyunca hayatımdan uzaktaydı. Birkaç gündür geri döndü. Ve ben... Ne olduğumu bilmiyorum. Onun burada olması beni hem kızdırıyor, hem üzüyor, hem mutlu ediyor, hem de rahatlatıyor.

Kararsızım. Çok kararsızım.

Wren peçetesini masaya fırlattı. "Sanırım cevabım bu. Mesaj alındı. Artık sizi rahatsız etmeyeceğim."

Koridorda attığı adımları dinliyorum. Yağlamayı ertelediğim yayın gıcırtısını ve sineklik kapısının çerçeveye tekrar çarpmasının sesini duyuyorum. Arabasının çalıştığını da duyabileceğimi düşünüyorum ama motoru çok sessiz.

Ev de öyle.

Bunun istediğim şey olduğunu sanıyordum. En azından alıştığım şey buydu. Ama birdenbire bundan nefret etmeye başladım.

Salvage

Yatak odamın tavanına bakarken telefonum titriyor. Kontrol etmemeyi düşünüyorum ama can sıkıntısı ağır basıyor. Beyaz sıva hiçbir yere gitmeyecek gibi.

Mesaj Gus'tan geliyor, bu hiç de şaşırtıcı değil. Az önce bir süre mesajlaştık, yaklaşan randevusu ve Wade ile diğer birkaç adamla Lucky's'e gitme planları hakkında konuştuk, ben de öğleden sonraki dikkatsizliğimi telafi etmeye çalışıyordum. Bu mesaj, hiç değinmediğimiz tek konu hakkında.

Gus: O burada.

İsim yok. Bağlam yok. Ne dediğini anlamak için ikisine de ihtiyacım yok.

Yirmi dakika sonra Lucky's'e girdim. Bar bu gece özellikle kalabalık görünüyordu, ama belki de bu sadece benim sessiz evimle olan tezattan kaynaklanıyordu.

Wren'i hemen fark ettim. Arka taraftaki bir masada, bilardo masasının yanında, bir grup arkadaşıyla oturuyordu. Erkekler gösterişli saatler ve şık gömlekler takmış, kızlar ise makyaj yapmış ve topuklu ayakkabı giymişti. Benim büyüdüğüm çevrede kimse böyle giyinmediği için, hepsinin zengin olduğunu varsaymakta sakınca yok sanırım.

Evimden ayrılalı sadece birkaç saat oldu ama Wren tamamen farklı görünüyor. Kot pantolon ve dekolteli bir bluz giymiş, saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış ve bu da elmacık kemiklerinin keskin hatlarını ortaya çıkarıyor.

Kadının elindeki bardağı bir çırpıda bitirmesini izliyorum. Yanındaki adamlardan biri yaklaşıp bir şeyler söylüyor. Kadın başını sallıyor ve adam aceleyle bara doğru gidiyor.

Arkamı dönüp arkadaşlarımın oturduğu masaya doğru yöneldim.

“Harika, Kaptan!” Ben yaklaşıırken Wade birasını kaldırarak çevredeki herkesin dikkatini çekti. “Geldin!”

Wren'in bağırışını duyup duymadığını ya da bakıp bakmadığını kontrol etmiyorum. Buradayım... Neden burada olduğumu bilmiyorum. Aslında burada olmak istemiyorum, ama olmak istemediğimi de söyleyemem.

"Geleceğini tahmin etmiştim," diyor Gus, yanındaki boş tabureye otururken sessizce.

Omuz silktim. "Uyuyamadım."

“Elbette.” Gus’un gülümsemesi içten ve samimi.

Sürekli bir tedirginlik hali içinde sıkışıp kalmış biri olarak, o rahatlığa imreniyorum.

Gus hoşlandığı bir kızla tanıştı, onu akşam yemeğine davet etti ve şimdi mutlu bir şekilde ikinci randevularını planlıyor. Ben de hoşlandığım bir kızla tanıştım, bir arkadaşının onu partisine davet ettiğini izledim, sonra onunla flört ettim ve sonunda onun odasında onunla birlikte oldum, bunun onun ilk deneyimi olduğundan tamamen habersizdim. Ne kadar da pis bir herifim. Wren'in neden tekrarını istediğini anlamıyorum.

“Hey, Kaptan.” Cammie beliriyor, erkek arkadaşı Luke da hemen arkasında.

Luke bana el salladı, sonra Wade ile konuşmaya başladı, Cammie ise bana sarıldı.

"Nasılsın?" diye soruyor, yüzündeki endişe açıkça belli oluyor.

“Ben mi? Harika. Ya sen? Otelde işler nasıl gidiyor?”

Cammie ağzını açıyor. Kapatıyor. İçini çekiyor. Sonunda, "Wren bu sabah kahvaltıda bizimleydi," diyor. "Muhtemelen söylememem gereken birkaç şey söyledim..."

Evet, bu da Wren'in bilgileri nereden aldığı gizemini çözüyor. Gerçi Cammie'nin Wren'e mektup gönderdiğimi nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yok. Birini odamda veya kamyonumda bırakmış olmalıyım.

Cammie sözlerine şöyle devam ediyor: "Fazla bir şey söylemedim. Sadece marinadan uzak durmasını önerdim."

Diğer tarafımda ise Gus sırtlıyor.

Cammie gözleriyle ikimize de baktı. "Yine de oraya geldi, değil mi? İnanılmaz."

"Sorun yok, Cammie."

"Her zaman her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsun Kaptan. Ve iyi olduğunu da. Çünkü en kötü zamanları içki içerek atlattın!"

Çenem birkaç kez oynadı. "Bu Wren'in suçu değildi. Başka sorunlarım da vardı. Ciddi söylüyorum, şimdi iyiyim."

Cammie içini çekti. "Öyle diyorsan. Zaten beni hiç dinlemiyorsun ki."

"Kişisel algılama. Ben asla kimseyi dinlemem."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. Bana bakarken gülümsemesi yavaş yavaş kayboluyor. "Ona inanıyorum. Mektupları aldığını sanmıyorum."

"Hangi harfler?" diye soruyor Gus, burnunu her şeye sokan bir şekilde.

Onu görmezden geliyorum. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Seni eve bıraktığım gecelerden birinde masanızda onun adına yazılmış bir zarf gördüm. Şükran Gününden hemen önce postanede karşılaştığımızda da o zarf sizdeydi, hatırlıyor musunuz?"

Hatırlamıyorum ama bunu söylemek Cammie'nin haklı olduğunu kanıtlayacak. O sonbahar, hafızamda adeta bir kara delik gibi; hayatımın geri kalanında ne yapacağımı anlamaya çalışırken bocaladım ve bana inanan birkaç kişiden birini kaybetmenin yasını tuttum.

"Onları almış olması önemli değil," diye mırıldanıyorum arkaya doğru bakarak.

Başka bir adam Wren'e bir bardak getiriyor. Wren bardağı alıyor, parlak bir gülümsemeyle, sonra da konuştuğu esmer kıza dönüyor. Adam hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle arkasını dönüyor.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutarak Gus'a, "Ne zamandır burada?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Vardığımda sana mesaj attım. O zaten buradaydı." dedi.

Cammie, Gus'a "Lissa ile randevun nasıldı?" diye soruyor.

Bugün üç kez dinlediğim özeti dinlerken, Wren'i kontrol etme isteğiyle sürekli mücadele ediyorum. Yalnız değil; arkadaşlarıyla geldi. Benim endişeme ihtiyacı yok -ya da daha önceki konuşmamızdan sonra sanırım istemiyor da-.

Yine de içten içe kaynıyor, kaşıyamadığım bir kaşıntı ya da tamir edemediğim bir sızıntı gibi. Kulaklarım zorlanıyor, buradaki birçok üst üste

binen sesin arasından onun sesini seçmeye çalışıyorum.

Wren'le olan ilişkim sadece seks değildi. Onunla olan ilişkim hiçbir zaman sadece seks olmadı. Bunu itiraf etsem ne derdi acaba? Hoşça kal mı derdi? Kendimi ona açtım; onu sevdiğimi söylemek niyetiyle evine gittim ve paramparça oldum. Şimdi ne farklı? O Kaliforniya yerine Avrupa'ya mı gidiyor? Benim de bir hedefim var, burada öylece debelenmek yerine?

"Hey! Wren!" Aptalın ta kendisi Wade, görünüşe göre burada kimlerin olduğunu yeni fark etmiş.

Bakışlarını takip etmiyorum. Buraya gelip gelmeyeceğinden veya Wade'in bağırışını görmezden gelip gelmeyeceğinden emin değilim. Wren'den ne bekleyeceğimi nadiren biliyorum ve şu anki tahminlerim muhtemelen özellikle isabetsiz.

Onu görmeden önce yaklaştığını hissediyorum.

Yanımızdaki masada oturan bir adamın "Hey, güzelim. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" dediğini duyduğumda, onun bu tarafa doğru geldiğinden emin oldum.

"Bir içki aldım," diye yanıtladı Wren'in sesi. Ben de masadaki kimseyle göz teması kurmaktan kaçınmak için masadaki peçete yığınınına bakıyordum.

Wade'in bana yardım ettiğini mi sanıyor, aklını mı karıştırıyor yoksa sadece eğlence olsun diye ortalığı mı karıştırıyor bilmiyorum ama yarın ilk iş olarak marinadaki en tatsız işlerin bir listesini yapıp hepsini ona vereceğim.

"Peki ya numaranız?"

"Basit bir laf," diye mırıldandı Ricky.

"Numaramı mı istiyorsun?" diye soruyor Wren.

"Numaranı kesinlikle istiyorum," diye yanıtlıyor adam.

"Peki ben ne kazanacağım?"

"Şey, numaram," diye yanıt veriyor ve bu da arkadaşları arasında kahkaha ve alaylara neden oluyor. "Bir sonraki içki için yüz dolar?"

"Bunu düşüneceğim," diyor Wren.

Hâlâ başımı kaldırmadım ama Wade, "Uzun zamandır görüşmedik, Kensington. Daha önce marinada selam vermek istemiştin ama otoparka zamanında yetişemedim. Kaptan senin üye olacağını söyledi?" demeden önce sandalye ayaklarının gıcırdamasını duydum.

"Fikrimi değiştirdim. Zaten tekneleri pek sevmiyorum."

Yukarı baktığımda, Wren masamızın yanında duruyordu. Sol elinde bir içki, sağ elinde ise yüz dolarlık bir banknot vardı.

"Bugün öğleden sonra bir tekne alıyordun," diye mırıldandım. "İşler ciddileşince yine de kaçırıyorsun, değil mi?"

Wren bana dikkatlice baktı. "O hakareti gerçekten mi söyledin Kaptan? Yoksa umursuyormuş gibi mi yapıyorsun?"

Diğerleri garip bir şekilde kıpırdanırken ben onun gözlerine kilitleniyorum. Çoğu daha önce bizim kavga ettiğimizi hiç görmemişti.

"O kadar iyi bir oyuncu değilim, Wren."

"Tartışmıyorduk ya da konuşmuyorduk sanıyordum." Wren yüz dolarlık banknotu masaya fırlattı. "Sizi görmek güzeldi. Ücretsiz bir tur içkinin tadını çıkarın."

Onun ayrılmasının ardından tam bir sessizlik çöktü, sanki masamızın üzerine bir baloncuk düşmüş gibiydi, barın geri kalanı ise her zamanki hareketliliğine devam ediyordu.

Sandalyeden inip onun peşinden gitmeden önce elimi saçlarımın arasından geçirdim. Telefon numarasını isteyen, geride bıraktığı yüz liraya kederli gözlerle bakan adamın yanından geçtim ve ona sert bir bakış attım; bu bakış adamın dikkatini hemen arkadaşlarına çevirdi.

Wren'e yetiştim ve tek kelime etmeden elini tutarak onu yan kapının yanındaki nişin içine doğru çektim.

"Bırak beni," diye tısladı ve ben de bıraktım.

Wren, elimi bıraktığım anda sinirlenip gitmiyor, en azından bu da bir şey.

"Sarhoşsun," diyorum.

"Evet." "P" harfini rahatsız edici bir şekilde vurgulayarak söylüyor. "Sen ortaya çıktığından beri daha çok içmeye başladım."

Nefesimi veriyorum. "Gideceğim. Sadece emin olmak istedim—"

"Anlamıyorsun." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Öfkeyle sildi.

Şok içinde bakakalıyorum. Wren'in ağladığını hiç görmemiştim. Ve kesinlikle onun gözyaşlarını hak etmiyorum.

"Burada olmana kızgın değilim." Burnunu çekti. "Sana kızgıyım. Ama sen geldiğinden beri daha çok içmeye başladım çünkü yapabileceğimi biliyordum. Senin yanında kendimi çok güvende hissediyorum, tam bir pislik olsan bile. Beni incittin ama kimsenin beni incitmesine asla izin vermezdin, bu yüzden sadece akşamdan kalma olmaktan endişe ederek sarhoş olabiliyorum." Bir kez daha burnunu çekti. "O yüzden gitme, tamam mı?"

"Pekala," dedim kısık bir sesle.

Wren bir kez başını salladı, sonra arkasını dönüp arkadaşlarına doğru ilerledi.

“Closing Time” şarkısı gece saat birde çalmaya başlıyor.

Gus bana şöyle bir baktı. Masamızda sadece ikimiz kaldık. Wade yaklaşık bir saat önce bir grup kızın yanına gitti ve bir daha geri dönmedi, diğer herkes de bir süre önce eve gitti. Gus ve benim gibi onların da sabah işe gitmeleri gerekiyor.

"Planınız nedir?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyorum.

Bütün gece burada oturup hiçbir strateji geliştiremememin tamamen mantıklı olduğunu düşünüyormuş gibi başını sallıyor. Ya da belki de Wren'le benim uyumsuzluğumuza alışmış durumda.

"Hadi çık artık dostum," diyorum. "Yarın akşam çok önemli bir randevun var."

"Emin misin? Kalmakta bir sakıncam yok."

"Eminim."

Gus suyunun geri kalanını bitirdi, ayağa kalktı ve omzuma vurdu. "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

"İyi geceler, Owen!" diye seslendi Gus kapıya doğru yönelirken.

"Görüşürüz, Gus!" diye sesleniyor barmen.

Wren, Gus'ın uzaklaşan sırtına, sonra da bana baktı. Yakındaki masada onu süzmekte olan adamları görmezden gelerek bu tarafa doğru yürüdü. Masada hâlâ bir adamın yüz doları duruyordu.

Yanıma geldiğinde Wren, "Beni eve götürmek ister misin?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Hafifçe gülümsüyor. "Şaka yapıyorum. Bu şarkıda o cümleyi kullanmayı hep istemiştin."

Ayağa kalkıyorum. "Şey, ciddiydim. Gitmeye hazır mısınız?"

"Arkadaşlarım araba çağırdı. Gerçekten iyiyim. Kaldığınız için çok teşekkür ederim."

"Konuşmamız gerek, Wren."

"Şu an pek uygun bir zaman değil. Hanginizle konuşacağımı bilemiyorum. Gelecek yaz görüşelim, olur mu?"

Nefesimi veriyorum. "Bunların hiçbirini kastetmedim. Seni görünce şok oldum ve—"

"Bebeğin muhtemel babası sen misin?"

Wren'in yanına yeni gelen, kıkırdayan kadına şöyle bir baktım; gece boyunca konuştuğu aynı esmer arkadaşydı. Şaşkınlıkla kekeledim, "N-n-ne?"

"Sakin casus olma, Gia," diyor Wren ve kapıya doğru yöneliyor.

"İyi eğlenin!" diye sesleniyor arkadaş, ben Wren'in peşinden gitmeden önce bana göz kırparak.

O, hafif sarhoş olmasına rağmen hızlı hareket ediyor, ama ben ayığım ve bacaklarım daha uzun.

Dışarı çıkar çıkmaz ve kimsenin duymayacağından oldukça emin bir şekilde, "Hamile misin?" diye patavatsızca soruyorum. Gecenin bu saatinde otopark neredeyse tamamen boş.

Wren'in kesin cevabı "Hayır" oldu.

Rahatlıyorum.

Ardından ekliyor: "Yani, ben öyle olduğumu sanmıyorum."

Boynumu hızla ona doğru çevirdim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu sabah prezervatif almayı unuttuğumuz anlamına geliyor."

Avuç içimi yüzümde gezdiriyorum. Bu sabah nasıl olmuştu?

"Sen—ben—bu..." Hamilelik korkusu yaşıyorsa, bunun eski sevgilisiyle olduğunu varsaydım. "Ama sen... doğum kontrolü demiştin."

Wren, saçma sapan konuşmalarımdan bir anlam çıkarıyor gibi görünüyor. "Her zaman küçük bir ihtimal var. Daha önce bu konuda çok korkmuştum ve Gia'ya bahsettim, beni sakinleştireceğini düşünmüştüm. Sana bir şey söyleyeceğini değil. Çok düşük bir ihtimal ve ben—ah."

Aniden otoparkın ağaçlık tarafına doğru hızla ilerledi. Ben de peşinden gittim, ne olduğunu ancak iki büklüm olunca anladım.

Yanına gidip bir elimle saçlarını topladım, yüzünden uzak tutmak için kıvırdım.

Wren beni itmeye çalışıyor. "Git buradan," diye homurdanıyor. "Bu iğrenç."

"Daha seksi görünüyordun," diye katılıyorum.

Kolunu savurarak beni tekrar itmeye çalıştı. Bileğini yakalayıp elini arkasına doğru bastırdım. Kalçasını kasıklarına sürttü ve ben de hırlayarak adını söyledim.

Güldü, sonra tekrar kustu. Öğürdü. "Bir daha asla içki içmeyeceğim."

"Harika bir plan."

Bir inilti daha.

"İşin bitti mi?" diye sordum, bileklerini bırakarak.

Wren elinin tersiyle ağzını sildi. "Sanırım öyle."

"Kamyonuma binmeden önce, 1'den 10'a kadar bir ölçekte değerlendirme yapabilir misin?"

Düşünüyor. "Dört mü?"

"Camları indireceğim," diye karar veriyorum.

Wren gülümsüyor.

"Bana söyledin, değil mi?"

"Eğer kamyonentinizin içinde kusmak üzere olsaydım?" Gözlerini deviriyor. "Evet. Ve detaylı temizliği için para öderdim, ki dürüst olmak gerekirse bu bir iyileşme olurdu."

"Eğer hamile kalırsanız."

Ayılmaya çalışıyor. Yani, vücudunda kaç kadeh içki olduğunu kim bilir, olabildiğince ayılmaya çalışıyor. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet."

"Yani, sır saklama hakkı sadece sana mı ait?"

"Bütün sırlarımı biliyorsun."

"O mektuplarda ne yazdığını bilmiyorum."

"Çünkü Los Angeles yerine İngiltere'ye gideceğini bana söyleme zahmetine bile girmedin! Zaten neden okul değiştirdin ki?"

"Nedenini biliyorsun. Daha önce de söylediğin gibi, bir karara bağlı kalamıyorum."

"Ben öyle demedim. Ya da öyle demek istemedim."

Wren derin bir nefes verdi. "Şimdi ikiye düştü."

Kamyonetime doğru yürümeye başladı, birkaç adım sonra sendeledi. Buradaki zemin düzensiz, ama sanırım sendelemesinin sebebi vücudunda kalan alkol.

Ayak bileğini burkmadan önce onu kucağıma alıyorum, kötü koktuğuna dair itirazlarını umursamıyorum.

Otoparkın diğer ucunda, "Artık benimle asla seks yapmak istemeyeceksin," diye ilan ediyor.

“Seninle her zaman seks yapmak istedim, Wren. Bu sabah da böyle oldu.”

“Muhtemelen saklamazdım,” diyor. Başını yana çevirmiş, bu yüzden yüz ifadesini okuyamıyorum. “Yine de bilmek ister miydin?”

Cevabım düşünmeyi gerektirmiyor. "Evet."

"Tamam aşkım."

"Pekala," diye tekrarlıyorum.

Birkaç saniye sonra kamyonetime ulaşıyoruz. Wren hemen kollarımın arasından kayıyor, bu da beni biraz hayal kırıklığına uğratıyor.

Sürücü koltuğuna oturdum. O benden önce içeri girmişti, parmakları kapıya sürekli vuruyordu.

"Gus'a önerdiğin o randevu aktivitelerinden bazılarını yapmalıydık," diyorum anahtarı kontağa takarken. "Bilmiyordum—kendin yapabileceğin her şeyi sana sunamayacağım konusunda kendimi güvensiz hissediyordum. On çeşit yemekten oluşan şık bir restoranda yemeğe alışkın olduğun bir yerde seni ücretsiz bir konsere götürmektense hiç denememenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Sorun değil. Zaten o yaz çoğunlukla seks yapmak istiyordum."

"Ciddi söylüyorum, Wren."

“Ben de öyle. Ne yaptığımız umurumda değildi Sawyer. Sadece seninle olmak istedim. Yalnız olsak daha da iyi olurdu.” Esniyor. “Ayrıca, daha önce numaramı verdiğim o çocuk benimle mini golf oynayacak gibi görünüyordu.”

“Yüz Dolarlık Adam mı? Ona numaranı verdin mi?” Onu izledim ve bir daha onunla konuştuğunu düşünmedim.

"Hayır." diye sırttı. "Bu sadece kişnişin intikamıydı."

Ona dik dik bakıyorum ama kendi içimde de gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Daha çok rahatlamadan kaynaklanıyor. "Güzel. Numaran artık beş yüz değerinde."

"Yüz, teklif ettiğinizden daha fazlaydı."

Wren'in numarasını nasıl elde ettiğimi hatırlamak, aramızdaki çekişmeyi fiilen sonlandırıyor. O fotoğraf artık arka planım değil, ama yine de sık sık bakıyorum. Gereğinden daha sık.

Wren araba yolculuğu boyunca sessizdi. Müziğin sesini makul bir seviyeye indirdim ve önümdeki karanlık yola odaklandım. Onun sokağına - ki hâlâ onun sokağı olduğunu sanıyordum- vardığımızda ve emin olmak için şöyle bir baktığımda, derin uykuda olduğunu fark ettim.

Arabayı garaj yoluna park ettim, rahatladım ve garajın yanında park etmiş olan üstü açık arabasını görünce şaşırdım.

Adını fısıldadığımda kıpırdamadı, bu yüzden arabadan inip yanına gittim. Kapıya yaslanmış olduğu için dikkatlice kapıyı açtım ve onu tekrar uyandırmaya çalıştım. Wren inledi, bu sefer yüzünü boynuma gömdü. Eve doğru baktım. Alt katta yeterince ışık yanıyordu, birilerinin uyanık olduğu anlaşılıyordu.

Bu durumun ailesi üzerinde korkunç bir ilk izlenim bırakacağını düşünerek içimden bir ah çektim, sonra bu gece Wren'i ikinci kez kucağıma aldım. Uyanıp kendi başına içeri girmek istemek yerine, göğsüme daha da sokuldu.

Dikkatli adımlarla ön kapıya ulaştım. Wren hâlâ uyuyakaldığı için zili dirseğimle çalmak zorunda kaldım.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve kapı aralığında, aynı pijamaları giymiş, telaşlı bir ifadeye sahip sarışın bir kadın belirdi.

“Merhaba Bayan Kensington,” dedim. “Ben Sawyer Bennett. Sadece... Wren'i bırakmaya geldim.”

Wren'in annesi uyuyan kızına baktı. Hâlâ endişeli görünüyordu, ama aynı zamanda biraz da hayal kırıklığı ve hüsrana vardı. “Anladım. Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim, Sawyer.”

“Tabii ki. Onu yukarı taşımamda bir sakınca var mı?”

Sesimi duyunca Wren kıpırdandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Bayan Kensington bir kez başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Başımı salladım, Wren'in annesinin yanından geçip yukarı kata çıktım.

Artık çok geçti, Wren'in odasının hangisi olduğunu sormam gerektiğini fark ettim. Yol tarifi istememek, aslında daha önce burada bulunduğumu ilan etmek anlamına geliyor.

Odası, en son burada olduğum zamankiyle aynı görünüyor. Onu doğruca banyoya taşıyorum ve gözleri açılana kadar adını tekrarlıyorum. Bilinci yerine gelince ve gözlerini kısıncaya, onu tezgâhın üzerine bırakıyorum. Diş fırçasına biraz Crest sıkıyorum ve ona veriyorum.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı, fırçayı ağzına sokup dişlerini fırçalamaya başladı. Lavaboya tükürmek için eğildi, sonra ben fırçayı geri aldım. “Şunları bana uzatır mısın?” diye sordu, üzerinde makyaj temizleme mendili yazan bir paketi işaret ederek.

Ben de öyle yapıyorum ve o da iki tane çıkarıp yüzünü temizlemek için kullanıyor, sonra da çöpe atıyor. Tezgahtan kaymaya çalışıyor ama

sendeliyor, bu yüzden onu tekrar kucağıma alıp odasına taşıyorum. Wren neredeyse düşüyor, tişörtünü çıkarıyor, ben de tişörtü başından geçirmesine yardım ediyorum, annesinin yukarı çıkıp beni sarhoş kızını soyarken bulmaması için dua ediyorum.

Annesinin benim hakkımdaki düşüncesinin pek bir önemi yok zaten. Muhtemelen bir daha asla görüşmeyeceğiz.

Wren kendi kendine sütyenini ve kot pantolonunu çıkarırken ben de çekmecelerinde pijamaya benzeyen bir şeyler aramaya başladım. Bulduğum ilk pijamayı ona fırlattım ve çarşafların hışırtısını duyana kadar arkamı döndüm.

O yatağa girdikten sonra, banyoya geri dönüyorum, tezgahın üzerindeki boş bir bardağı musluk suyuyla dolduruyorum ve odasına geri götürüyorum. Gözleri tekrar kapalı olduğu için, bardağı kolayca ulaşabileceği bir yere koyuyorum.

"Sawyer mı?" diye mırıldandı.

Wren'in yüzüne baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Öyle mi?"

"Seni seviyorum."

Ardından yastığına iyice sokuluyor ve hızla uykuya dalıyor gibi görünüyor.

Wren

Başım zonkluyor ve ağzım kurumuş bir halde mutfağa sendelediğimde, annem ve babam beni bekliyordu. Doğruca espresso makinesine yöneldim ve gerekli düğmelere bastım. Uyandıktan hemen sonra iki ağrı kesici aldım ve bir bardak su içtim, ama henüz hiçbir etkisi olmadı.

"Baba, bugün izin günün mü?"

Cevap vermeden önce kollarını kavuşturuyor, bu her zaman uğursuz bir işarettir. "Wren, bugün izin aldım ve annen gece yarısı bana mesaj attıktan sonra buraya gelmek için sabah altıda kalktım. Mesajda, tanımadığım birinin seni eve getirdiğini ve ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğun için seni içeri taşımak zorunda kaldığını yazıyordu."

"O bir yabancı değil. O... önemli biri."

"Önemli mi? Bu çocuğu daha hiç tanımadık bile."

"O da çocuk değil. Yirmi yaşında, benimle aynı yaşta. Geç saate kadar dışarıda kaldığım ve içki içtiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Bu sadece dün gece olanlardan ibaret değil, Wren," diyor annem. "Son zamanlarda davranışların son derece tutarsız. Cambridge'de her şey çok iyi gidiyordu, sonra eve gelip Pierre'den ayrıldığını söyledin. Buraya gelmeye hiç direndin. Birdenbire seyahatini uzatıyorsun ve şimdi gecenin yarısını dışarıda geçiriyorsun!"

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum.

"Tatlım, mesele senin özür dilemen değil. Mesele bize neyin yanlış olduğunu söylemen. Bizim tek istediğimiz sana yardım etmek. Cambridge'i özölüyor musun? Neler olup bittiğini anlamamıza yardımcı ol."

Alaycı bir şekilde, "Cambridge'i özlemiyorum," dedim.

“Öyle değil mi? Orada... mutlu görünüyordunuz.”

“Cambridge iyi bir yer. Herhangi bir okul kadar beğeniyorum. Yıllarca sana ve babama üniversiteye gitmek istemediğimi söyledim. Hiç dinlemediniz. Bu yüzden, çok önemli olan diplomayı alacağım, tamam mı? Kensington'ın en eğitimsiz öğrencisi olmayacağım.”

“İstediğin yere gidebilirdin,” diyor babam. “Cambridge'de mutlu değilsen ve transfer olmak istiyorsan, alternatifleri konuşabiliriz.”

Anne başıyla onayladı. “Eğer hâlâ UCLA'ya ilgi duyuyorsan, işte...”

“UCLA'ya gidemem.”

Annenin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Neden olmasın? Zaten oraya gitmen gerekiyordu.”

Derin bir nefes veriyorum. Bunu ailemden saklamaktan çok yoruldum. Üstelik büyükbabam Sawyer'ın boğulmasına sonradan izin veremez ki. “Çünkü bu büyükbabamın listesinde yoktu.”

Annem ve babam birbirlerine o meşhur bakışlarından birini attılar. Şöyle ki, şu an ne diyeceklerine dikkat ediyorlar ama sonra birbirleriyle konuşacaklar.

“Hangi liste?” diye sordu babam, alçak ve ciddi bir ses tonuyla, “Ben önemli bir CEO'yum.”

“Büyükbabam birkaç yaz önce bana bir iyilik yaptı. Yardımının bazı şartları vardı ve bunlardan biri de onun onayladığı listeden bir üniversite seçmemdi.”

“Arthur ne yaptı?” diye haykırdı annem.

“Hannah,” diyor babam sessizce, sonra dikkatini bana veriyor. “Wren, senden ne rica ediyordum?”

Derin bir nefes verdim. “Şiddetli bir fırtına vardı... Sawyer o sırada dışarıdaydı. Marina pek bir şey yapmıyordu. Büyükbabamın arayabileceği önemli birini tanıdığını düşündüm ve öyle de oldu. Ben hiçbir şey yapamadım.”

“Büyükbaban senden bir telefon görüşmesi yapman karşılığında üniversite değiştirmeni mi istedi?” Annem çok sinirli ve şaşkın görünüyor.

“UCLA'ya zaten pek hevesli değildim. Muhtemelen Cambridge'de Kaliforniya'da olmaktan daha mutluyum. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu Kensington Consolidated'ı hiç duymamış bile.”

“Çoğu mu?” diye soruyor babam.

Anne ona bıkkın bir bakış attı. “Gerçekten mi, Oliver?”

“Bize söylemeliydin Wren,” diyor babam. “Büyükbabanın senin hayatının hiçbir alanına karışmaya hakkı yoktu. Duygularını istediğini elde etmek için bir piyon olarak kullanması... kınanacak bir şeydi. Şehre döndüğümde onunla konuşacağım.”

“Yapma.” Çenemi yukarı kaldırdım. “Anlaştık. Şartlarını açıkça belirtti. Kabul ettim.”

“Çoğul terimler mi?”

Babamın o kadar çok müzakerede yer aldığını ve bu hatayı fark etmemesinin mümkün olmadığını anlamalıyım.

"Sawyer'la da ayrılmamı sağladı."

“Büyükbaban bu çocuğu tanıyor muydu?” diye soruyor anne. Şaşkın ve biraz da kırgın görünüyor.

Espresso makinesi fokurdayarak kapanıyor. Sıcaklığına rağmen hevesle kupaya uzanıp bir yudum alıyorum.

“Sana söylemiştim, o bir erkek çocuğu değil. Ve evet, dedem tesadüfen öğrendi... Onaylamadı. Zaten muhtemelen işler yolunda gitmezdi çünkü ben gidiyordum. Ama evet, diğer şart buydu.”

Anne içini çekti. "Kaçıramayacağım bir toplantım var. Bunu daha sonra konuşuruz, Wren. Bugün bol bol su iç, tamam mı?"

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum daha aldım. "Bunu bitirdikten sonra."

Yanıma gelip başımın tepesini öptü. "Seni seviyorum."

"Suçlu olduğum zaman bile mi?"

Omuz silkerek hafifçe güldü. "O zaman bile."

Annem toplantısına hazırlanmak için yukarı kata çıkıyor.

Babam duruşunu bozarak doğruldu, kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı. "Kahvaltını al ve verandada benimle buluş. Konuşacak çok daha fazla şeyimiz var, bu da dahil"—yüzünü buruşturdu—"önemli adam."

Günün geri kalanında verimli olmaya çalışıyorum. Odamı temizliyorum, bavulumu hazırlıyorum, yüz tur yüzüyorum, duş alıyorum ve sonra görünüşüme inanılmaz uzun zaman ayırıyorum. Saat beşi çeyrek gece aşağı

iniyorum. Annem, Lili'nin nişan partisinden beri görmediğim Scarlett teyzemle oturma odasında.

"Nasılsın, Wren?" diye sordu Scarlett, bana sarılmak için ayağa kalkarken.

"Akşamdan kalmayım," diye itiraf ediyorum.

Ağrı kesiciler baş ağrımın en kötü kısmını geçirdi ama hâlâ halsiz hissediyorum. Dün geceki gibi aşırıya kaçtığım hiç olmamıştı ve Sawyer'ın ortaya çıkmasının bunu mümkün kıldığı için minnettar mı yoksa kızgın mı olmalıyım, emin değilim. Daha da kötüsü, bunu ona açıkladığımı belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

Teyzem, yüzünde şüphesiz hayal kırıklığı ifadesi olan anneme şöyle bir baktı.

"Bilmezdim," diyor Scarlett bana göz kırparak. "Çok güzel görünüyorsun. Ve çok olgunlaşmışsın. Özel bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor annem ben daha cevap vermeden.

İçimden bir ah çektim. "Anne, söz veriyorum bir saat içinde evde olacağım. Muhtemelen daha kısa sürede."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir... yerleşim bölgesi."

Scarlett buzlu çay bardağını kaldırıyor, ama bunu yapmadan önce gülümsemesini görüyorum.

"Yerleşim yeri," diye tekrarladı anne. "Erkek çocuk evi gibi mi?"

Sinirlenerek, "Sana söylemiştim, o bir..." dedim.

Annem kaşlarını kaldırıyor, bu da bana bunun tartışmaya değmeyecek bir konu olduğunu düşündürüyor.

"Sadece onunla konuşmam gerekiyor," diyorum. "Uzun sürmeyecek."

"Telefonuna bir şey mi oldu?" diye sordu annem sakince.

"Çoğu gencin aksine teknolojiye bağımlı olmak yerine yüz yüze etkileşimleri tercih ettiğim için mutlu olmalısınız."

"Artık bir genç değilsin Wren, bunu sık sık dile getirdiğin gibi."

İçimden bir ah çektim. "Dün gece olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Ama bu çok önemli. Ona teşekkür etmem gerekiyor..." Anneme en yalvaran, en rica dolu bakışımla baktım.

Dudaklarını büzdü ve ben de bir "hayır" daha duyacağıma kendimi hazırladım. Ama sonra şöminenin üzerindeki saate baktı.

"Bir saat, Wren. Bir dakika bile fazla değil."

"Anlaştık." Scarlett teyzeme el sallayarak veda ettim, sonra kapıya doğru döndüm.

"Oğlanın dün gece hangi odanın senin olduğunu bildiğini fark etmediğimi sanma!" diye seslendi annem arkamdan.

Sawyer'ın evinin önündeki sokağa park ediyorum, sonra tekrar ön basamaklarına oturuyorum. Zamanın nasıl geçtiğini düşünerek birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ediyorum. Dün gece saat beş on beşte işten eve gelmişti.

Gia'nın son mesajına cevap yazarken ismimin çağrıldığını duydum. Başımı kaldırıp baktığımda, kaldırım kenarında duran siyah sedanı gördüm. Gus sürücü koltuğunda oturmuş el sallıyordu.

Telefonumu bırakıp ayağa kalktım ve yavaşça açık pencereye doğru yürüdüm. Onunla yüzleşmek, Sawyer'dan özür dilemek kadar utanç verici olmasa da, yine de oldukça aşağılayıcı. Gus'ı seviyorum. Onun (muhtemelen düşük olan) hakkımdaki düşüncelerini önemsiyorum.

"Merhaba Gus," diye selam verdim, eğilip dirseklerimi kapıya dayayarak. "Nasılsın?"

"Güzel," diye yanıtladı yüzünde her zamanki sırıtışla. "Bu gece önemli bir randevumuz var."

"Ha, doğru! Ne üzerinde anlaştınız?"

"Açık hava sineması," diye yanıtlıyor. "Bu akşam Jaws'ı gösteriyorlar. Yaz klasiği. Senin önerdiğin gibi battaniye ve şekerleme hazırladım. Kaptan bana kamyonetini ödünç veriyor."

Bu da dün gece içine kusmadığım için beni özellikle mutlu ediyor.

"Bu mükemmel bir fikir," diyorum.

Gus başını salladı ve parmaklarıyla direksiyon simidine birkaç kez vurdu. "Şey, iyi misin?"

"Daha iyi zamanlar geçirdim. Dün gece sizin önünüzde son derece utanç verici bir şey söylediysem veya yaptıysam özür dilerim."

"Hayır, öyle yapmadın. Hem zaten hepimiz o durumdan geçtik."

"Eski sevgilinin önünde defalarca kustun mu? Ne kadar da havalı bir kulüpmüşün!"

Hafifçe yüzünü buruşturarak gülüyor. "Şey, tam olarak o senaryo değil, hayır. Bilmiyordum... Kaptan, eee, detaylardan bahsetmedi."

Göz temasını kesip, yolcu koltuğunu kaplayan beyzbol şapkalarına bakıyorum. "Sanırım onun da bazen kaba olmayan anları oluyor."

"Hey." Gus'ın sesi alçalıyor, bu da beni tekrar onun gözlerine bakmaya zorluyor. "Dün yanılmıştın. Senden nefret etmiyorum, Wren."

"Malısın."

Başını salladı. "Dün gece hepimiz onu dışarı çıkmaya ikna etmeye çalıştık. Lucky's'e ancak sen orada olduğunu söyledikten sonra geldi. Bu sabah saat yedide işte olması gerekiyordu ama kapanışa kadar kaldı."

"Bu da benim hatamdı," diye itiraf ediyorum. "Onu suçluluk duygusuyla kalmaya ikna ettim."

"Cap'i manipüle etmek imkansız, Wren. Onu bir şeye ikna edebilmen ne anlama geliyor? En yakın arkadaşımın böyle hissettiği birine asla kin besleyemezdim." Boğazını temizler. "Neyse, buraya benimle konuşmaya gelmediğini biliyorum. Sadece Cap'in annesini üstten almaya gittiğini, bu yüzden bir süre geri dönmeyebileceğini bildirmek istedim. İşten erken çıktı, ama yaz trafiğiyle... belli olmaz."

"Ah." Kahretsin. "Tamam. Teşekkürler."

"Daha ne kadar süre şehirde kalacaksınız?"

"Hayır, hayır. Yarın ayrılıyorum."

Gus gülümsüyor, ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Ne derse desin, bana biraz kırgın olmalı. Sawyer'ın hayatına girdiğimden beri, onun hayatını kesinlikle daha kolay hale getirmedi.

"İyi yolculuklar."

"Teşekkürler. Umarım randevu iyi geçer."

"Sizi bilgilendireceğim... sanırım gelecek yaz?"

"Kulağa hoş geliyor." Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştiriyorum, ima edilen şeyi görmezden gelmeye çalışarak.

Gus, bu gecenin nasıl geçtiğini Sawyer'a anlatacak, hiç şüphem yok ve Sawyer ile benim ayrıldıktan sonra iletişimde kalacağımı düşünmüyor gibi görünüyor. Bu muhtemelen doğru bir varsayım, ama Sawyer'ın en iyi arkadaşından geldiği için bana pek güven vermiyor.

"Güle güle, Wren."

"Güle güle, Gus."

Geri çekildim, o ise caddede araba sürmeye devam etti.

Neden burada olduğunu sormayı düşünmedim ama birkaç ev ilerideki bir araba yoluna girdiğinde, bir kez el sallayıp eve girdiğinde cevabımı aldım. Ben de el salladım, sonra merdivenlerdeki aynı yerime geri döndüm ve bir sonraki hamlemi düşünmeye başladım.

Annemin son teslim tarihine yetişmek için yaklaşık on dakikam var. Ona daha önce bir mektup yazmalıydım ya da benzeri bir şey, ama ne diyeceğimi bilemedim. Hala ne diyeceğimi tam olarak bilmiyorum, bu yüzden yüz yüze geldiğimizde doğaçlama yapmaya çalıştım. Sawyer'ı çoğu zaman anlamak zor, ama yüz ifadesini göremediğimde anlamak imkansız.

Daha kararımı vermeden tanıdık mavi bir kamyonet evin önündeki yola girdi.

Hemen ayağa kalktım ve nemli avuçlarımı yazlık elbisemin eteğine sildim.

"Wren!" diye haykırdı Addison, kabinden inerken. "Bu güzel bir sürpriz. Sawyer senin uğrayacağından bahsetmemiştii."

Onun sıcak karşılaması hem harika hem de berbat. Belli ki Sawyer bizimle ilgili hiçbir detayı onunla paylaşmamış.

"Merhaba Addison," diye yanıtlıyorum. "Bilmiyordu. Sadece bir dakikalığına uğradım."

"Sana Lancaster'dan bahsetti mi?" Addison oğluna bakarken sesindeki gurur taşmıştı.

"Evet, yaptı," diye yalan söylüyorum, Cammie'nin bana daha fazla zarar vermemi engelleme çabası kapsamında üniversite haberini ondan duyduğumu itiraf etmektense. "Çok heyecan verici."

"Okul için nereye gittin?"

"Şey, Cambridge."

"İngiltere?"

Başımı sallıyorum.

"Bu çok heyecan verici. Akademide yapma fırsatım hiç olmadı, yurt dışında eğitim gördüm. Ne okuyorsun?"

"Klasik Edebiyat. En pratik bölüm değil belki ama... ailem için daha önemli olan diplomayı almış olmak." Bu sözlerin ne kadar ayrıcalıklı ve gerçeklerden uzak geldiğini duyunca yüzümü buruşturuyorum. Sanırım Addison beni seviyor. Onun da bana saygı duymasını, beni oğluna layık biri olarak görmesini istiyorum. "Bunu bir şekilde değerlendireceğim," diye ekliyorum.

Addison'ın gülümsemesi içten. "Eminim başaracaksın. Gençsin. Bunu çözmek için bolca zamanın var."

"O kadar da genç değil," diye karşılık veriyorum.

Gülerek, "Sanırım hayır." dedi. Tekrar Sawyer'a baktı. "Şey, biraz kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Uzun bir yolculuktu. Seni görmek güzeldi, Wren."

"Sen de, Addison. Eve hoş geldin."

"Teşekkür ederim." Yanımdan geçip içeri girdi.

Ayaklarım arasında ağırlığımı kaydırırken, arkamdan açılıp kapanan kapının sesini dinliyorum.

Sawyer, kamyonunun kaputuna yaslanmış, bir ayağını ön çamurluğa dayamış, bana bakıyordu.

Önce ben konuşuyorum, bu da pek etkileyici bir şey değil aslında. "Hey."

"Hey," diye tekrarladı.

"Şey, uzun süre kalamam. Annem ve babam dün geceki kararlarımdan pek memnun değiller, bu yüzden annemi buraya gelmeme izin vermesi için ikna etmek biraz zaman aldı. Ama yarın büyükannem ve büyükbabamı ziyaret etmek için Kaliforniya'ya uçuyorum, sonra Newport'ta bir yardım amaçlı tenis etkinliğine katılacağım ve Lili nedime elbiseleri için Fransız bir tasarımcı buldu ve Paris'e vardığımda, Avrupa'da kalmak mantıklı geliyor..."

"Gidiyorsun, Wren. Anladım. Ayrıntılı bir programa ihtiyacım yok."

"Doğru." Yutkunuyorum. "Yani, Lancaster, öyle mi?"

Cammie hangi okula gideceğinden bahsetmedi. Lancaster, Connecticut'ta, buradan yaklaşık üç saat uzaklıkta. Büyük, spor odaklı bir üniversite.

Başını salladı.

"Orada beyzbol mu oynuyorsunuz?"

"Hayır. En azından okul takımında değil. Kolum izin verirse belki okul içi bir lige falan katılırım."

"Harika," diye ironik ve beceriksizce cevap veriyorum. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç hafta."

O kaba davranmıyor, ama kesinlikle bu konuşmayı uzatan benim. Söylediklerimi söyleyip eve gitmeliyim. Zaten vaktimi doldurduğumdan

eminim. Eve giderken annemi arayacağım, umarım bu onun çok fazla paniklemesini engeller.

“Şey, sadece şunu söylemek istedim...”

Sesim kısılırken, "Hoşça kal?" diye karşılık verdi.

“Hayır. Yani, evet, o da var. Ama esas olarak dün gece için özür dilerim. Buradan öfkeyle çıkıp gitmem ve Lucky’s’te nasıl davrandığım için. O an... sarhoş olmak bir çözüm gibi görünmüştü ve bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm.”

"Hatırlıyor musun?"

"Çoğunlukla öyle, sanırım," diye yanıtlıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, istediğimden daha fazla, özellikle de otoparkın kenarındaki kısım gibi."

Kusmamdan bahsetmem yüzünde bir gülümsemeye neden oluyor. "Kaç içki içtiğini saymayı bıraktım. O kadar uzun süre midende tutabilmen etkileyici."

“Bunu aileme söyleyeceğim. Belki o zaman daha az hayal kırıklığına uğrarlar.”

Gülümsemesi birkaç saniye daha sürüyor, sonra yavaşça kayboluyor.

"Teşekkür ederim. O son derece tatsız anı atlattığınız ve beni eve bıraktığınız için. Annem beni yukarı taşıdığınızı söyledi ve sanırım kendi başıma dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giymeyi başaramadım, bu yüzden... teşekkürler."

Bir kez daha başını salladı.

“Pekala. Hoşça kalın.” El sallamaya başlıyorum, sonra vazgeçiyorum ve kararsızlığımı gizlemek için beceriksizce bir girişimle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Bahçenin yarısına geldiğimde adım seslendi. Hızla döndüm, yüz ifadem muhtemelen fazla heyecanlıydı.

Sawyer, telefonu basamaklardan alıp bana doğru yürürken, "Telefonunu unuttun," diye ekledi.

Kesinlikle çok fazla hevesli.

“Ah, doğru.” diye garip bir şekilde güldüm ve onu elinden almak için elimi uzattım.

Sawyer telefonumu bırakmıyor. Gözlerimi de yakalıyor ve eskisinden çok daha yakınız. Kokusu beni sarıyor; çamaşır deterjanı, tuzlu hava, güneş kremi ve her zaman kolonya olduğunu sandığım daha misk veya erkeksi bir

koku. Ama onu hiç parfüm sürerken görmedim, belki de sadece vücut yıkama jeli veya deodorantıdır.

"Los Angeles'ta, Newport'ta, Paris'te, İtalya'da ve gideceğiniz diğer her yerde dikkatli olun."

Göğsümdeki zonklamayı ve onun yakınlığına tepki veren nabzımı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ve endişeye benzeyen ses tonunu da. "İnan bana, bir süreliğine alkol almıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor ve buna karşılık kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"İçki içmeyi kastetmedim. Emniyet kemeri ve can yeleği takın, bunun gibi şeyler."

Kaşlarımı çatıyorum. "Can yeleği emniyet kemerinin önünü kesmez mi? Tam bir deli gömleği durumu gibi."

Gözlerini devirdi ama gülümsemesi biraz daha genişledi. "Ne kadar da ukalasın."

Ben de sırtarak karşılık verdim. "Sen de. Yani, dikkatli ol. Diğer UCL'ni de yırtma ya da gece karanlığında blöf yapma falan." Sorgulayan bakışına karşılık ekledim: "Ligde olanları anlatan bir blog yazısı buldum internette."

Sawyer bir kez başını salladı. "Sol kolumu sakatlama ihtimalim çok düşük. Babamın tüm çabalarına rağmen, hiçbir zaman iyi bir çift yönlü atıcı olmadım."

Telefonum elinde ışık saçıyor. Annem arıyor.

"Süre doldu," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Neyse, içeri girmeliyim. Dün gece mutfağımda bir sürü balık takosu yapıldı ve gün boyunca kalanlarını yemeyi dört gözle bekliyordum."

Gülümsüyorum. "Lahana salatası ve sosu eklemekten önce balığı ve tortillaları iyice ısıttığınızdan emin olun. Yoksa iğrenç olurlar."

"Evet, şefim."

"Eğer tadı hâlâ iyiye, annene de bir tane tattır. Belki aramızda olan her şeyi ona anlatırsan, benden biraz daha az nefret eder."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Kimse senden nefret etmiyor, Wren."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Sonra ben... ayrıldım."

"Gitme şeklinizden nefret ediyorum. Ama sizden nefret etmiyorum. Hiçbir zaman etmedim."

Alt dudağımyı ağzıma alıp öpüyorum. "Seni öpebilir miyim?"

Kaşlarından birini kaldırarak, "Daha önce hiç izin istemedin, değil mi?" dedi.

"Evet ya da hayır sorusuydu."

Sawyer kıkırdadı, sonra beni öptü. Dudaklarımız ayrıldığında, "Sormana hiç gerek yok, Wren," dedi.

Sonra arkasını dönüp evine doğru yöneldi. Bahçeyi geçerken Addison'ın ön pencereden uzaklaştığını gördüğüme eminim.

Daha önce de tam olarak böyle bitmişti; ben onun uzaklaşmasını izliyordum. Ama bu farklı hissettiriyor, bir sondan çok bir başlangıç gibi geliyor ve gerçekten öyle olmasını umuyorum.

Aynı alternatifi ikinci kez yaşarsam hayatta kalacağımdan emin değilim.

Sawyer

“Bu yaz Wren’i çok gördünüz mü?”

Yemek yerken bir yandan da ocaktaki saate göz attım. "Tebrikler anne. Tam yirmi dakika boyunca onu sormadan dayandın."

“O, eve getirdiğin tek kız, Sawyer. Tabii ki soracağım. Tekrar birlikte misiniz?”

“Hiçbir zaman birlikte olmadık.”

"Şöyle ki, daha önce onunla tanıştığımda da, şimdi de gayet iyi görünüyordunuz."

“Biz... arkadaşız.”

"Gus'ı hiç ön bahçede öpmedin."

Ona inanmaz bir bakış fırlattım. "Bizi mi gözetliyordun?"

"Pencereden dışarı baktım."

Tacoma daha fazla sos dökerken alaycı bir şekilde, "Zamanlama çok şüpheli," dedim.

“Eğer fikrim önemliyse, onaylıyorum. Tatlı bir kıza benziyor.”

Çiğnerken mırıldanıyorum. Ağzım dolu olmasaydı belki gülerdim. Sadece "tatlı" kelimesini Wren'i tanımlamak için kullanmazdım diye değil —dinamik, muhteşem, göz kamaştırıcı gibi kelimeler daha iyi tanımlayıcılar olurdu—aynı zamanda Wren'in hayatımdaki herkesin ondan nefret ettiğini neden düşündüğünü gerçekten anlamıyorum. Evet, fazla bir açıklama yapmadan gitti. Ama biz sevgili değildik. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Muhtemelen ben ona borçluyum, çünkü Gus her zaman Wade ve benim o fırtınaya yakalandığımız gece Sahil Güvenlik'in gelmesinin sebebinin o olduğunu ısrarla söylüyor. Bunu nasıl başardığı için ona hiç

teşekkür etmedim bile. Beni bu kadar kolay terk etmesine duyduğum kırgınlıkla çok meşguldüm.

“Onu akşam yemeğine davet etmelisin,” diye devam ediyor annem. “Onu daha yakından tanımak isterim.”

Yutkunuyorum. "Yarın gidiyor."

“Ah. Yazın ilerleyen aylarında geri dönecek mi? Önümüzdeki iki ay boyunca evdeyim.”

"Hayır, yapmayacak."

"Peki, onu ne zaman tekrar göreceksiniz?"

İç çektim. "Bilmiyorum anne. Sanırım bir süreliğine görüşmeyeceğiz. Biz... pek yakın temas halinde değiliz."

"Çünkü ..."

Peçeteye uzanıp elime damlayan sosu siliyorum. "Çünkü bizde işler böyle yürür. Bu akşamki yirmi soru da neyin nesi?"

“Seninle gurur duyuyorum, Sawyer. Küçük ligde deneme antrenmanlarına katılmak için ayrıldığında da gurur duymuştum. Sakatlandığında nasıl başa çıktığınla da gurur duydum. Üniversiteye başvurduğun için de gurur duyuyorum. Geri dönmenin, sonra beyzbolu bırakmanın veya o tavsiye mektuplarını istemenin kolay olmadığını biliyorum. Başarılı olamayacağından hiç endişelenmedim. Tanıdığım en zeki ve en azimli insanlardan birisin ve ben çok sayıda zeki ve azimli insan tanıyorum.”

“Ama konu duygulara gelince? Dürüstlüğe, ilişkilere ve aşka gelince? Biliyorum, sana çok kötü bir örnek oldum. Bunların hepsini yönetmek herkes için kafa karıştırıcı olabilir, ama senin için özellikle kafa karıştırıcı olabilir. Bunların herhangi birini benimle konuşabilirsin, ya da istersen başka biriyle de konuşabiliriz, onu da ayarlayabiliriz. Sadece... Benim yaptığım seçimler yüzünden senin için önemli birini kaybetmeni istemem.”

“Bu babamın hatasıydı anne, senin değil.”

“Hepsi değil,” diye yanıtlıyor. “Gözden kaçırmamam gereken şeyleri gözden kaçırdım. Gereksiz yere bahaneler uydurdum. Seni ve Skylar'ı çok daha kötü olabilecek durumlara soktum. Bunların hiçbirini değiştiremem. Yetişkinsin; kendi kararlarını verebilirsin, veriyorsun da. Ama son zamanlarda seni en mutlu gördüğüm iki zaman Wren buradayken oldu. Bunun bir tesadüf olduğunu sanma. Senin neslin muhtemelen bağlanmanın veya bağlılığın havalı olmadığını düşünüyor—”

“Anne,” diye inledim, “bu öyle değil—”

“Sözümü bitirmeme izin ver, Sawyer. Birine onu önemsedğini göstermek önemlidir. Hayatının her alanını önemsiyorum ve bunu bilmeni istiyorum. Söylemeye çalıştığım tek şey bu.”

Başımı salladım. "Eve döndüğüne sevindim anne."

"Ben de öyle düşünüyorum." Bir taco alıyor. "Yemek yapma yeteneğin gerçekten gelişmiş."

"Ah. Şey, ben yapmadım—Wren yaptı bunları."

Annem hiç şaşırması görünmüyor. "Denetimsiz bir eve kızları davet ettiğinde sorumluluk konusunda konuşmamız mı gerekiyor?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Sağlık dersinde temel bilgilerin işlendiğini varsayıyorum, ancak sorularınız varsa—"

"Burada sorulacak bir şey yok," diye araya girdim.

Bana sevgi dolu, biraz da bıkkın bir gülümsemeyle baktı. "Eğer bu değişirse..."

"Anne, kusura bakma ama hayatımın bu kısmıyla ilgilenmemelisin."

"Güvenliğinizi koruduğunuz sürece sorun yok."

"Öyleyim." Nefesimi veriyorum. "Ayrıca, kız yok. Sadece bir tane misafirim oldu, tamam mı?"

"Pekala." Tacosunu tekrar eline aldı. "Şimdi, bana marinadan bahset. Müdürlük nasıl gidiyor?"

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca telefon görüşmelerimizde ele alamadığımız her şeyi konuştuktan sonra, Gus kamyonun anahtarlarını almak için uğradı. Annem Gus'ın randevu planından çok etkilendi, özellikle de Gus ona açık hava sinemasına gitme fikrinin Wren'den geldiğini söylediğinde. Neredeyse telefonumu çıkarıp ona mesaj atacaktım ki, bir şey beni durdurdu. Belki de gururum.

Wren bana mesaj atmadı. İki yıldır mesaj atmadı. Cambridge'e gideceğini veya bu hafta Hamptons'a döneceğini bildiren kısa bir mesaj göndermek onun için ne kadar zor olabilirdi ki? Lise son sınıfta gönderdiği mektuplar dışında, aynı yerde olmadığımız zamanlarda Wren benimle hiç iletişime geçmedi.

Bu durum, onun dünyasının ne kadar büyük olduğu ve benimkinin ona kıyasla ne kadar küçük görüldüğü konusundaki tüm güvensizliklerimi körüklüyor. New Hampshire'daki büyükannem ve büyükbabamı ziyaret etmek için yaptığım geziler dışında, tek seyahatim dirseğim sakatlanana kadar kısmi bir sezon oynadığım küçükler takımıyla oldu. Ve bu da

çoğunlukla kokulu otobüsler ve ucuz motellerden ibaretti; Kensington yaşam tarzının bir parçası olduğuna emin olduğum o ihtişamdan çok uzak. Wren beni sadece işine geldiğinde, yani ben ona uygun olduğumda istiyor gibi görünüyor ve bu da tehlikeli bir durum gibi geliyor.

Gus randevusuna gittikten sonra odama geçiyorum. Lancaster kampüsüne taşınmadan önce yıllardır biriken ıvır zıvırları ayıklamaya, Sakla, Getir veya At kategorilerine ayırmaya başladım.

Eski beyzbol kartlarıyla dolu klasörü karıştırırken annem odama kafasını uzattı. Muhtemelen bir değerleri vardır ama çoğunu babam topladı. Klasörü, yerel ikinci el eşya dükkanına gidecek kutuya attım.

"Clara ile bir kadeh şarap içmek için Griffin'lerin evine gidiyorum."

"İyi eğlenceler."

"Bağış kutularını doldurursanız, Skylar'ın odasına üst üste koyun. Bu hafta içinde bir koşu yapacağım."

Başımı salladım. "Pekala."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyorum, ortaokul formamı alıp aynı kutuya ekliyorum.

Gus gece yarısından hemen önce mesaj atarak anahtarlarımın dışarıda olduğunu bildirdi. Ben de kapüşonlu bir sweatshirt giyip bahçeye çıktım, onun kamyonetin kasasındaki battaniyeleri toplamasını ve dışarı atlamasını izledim.

Yüzündeki geniş sırıtiş bana cevabı zaten söylüyor ama yine de "Nasıl geçti?" diye soruyorum.

"İyi idi. Gerçekten iyi idi."

"Bu harika, dostum. Senin adına çok mutluyum."

"Bir sonraki randevumuzu o planlamak istiyor, bu yüzden en az bir hafta boyunca sana fikirlerle muhatap olmama gerek kalmayacak."

"Beni rahatsız etmiyordun Gus. Özür dilerim eğer—"

"Hey, şaka yapıyordum Kaptan. Kamyonu ödünç verdiğin için teşekkürler. Sedan'dan çok daha iyiydi."

Anahtarları bana fırlattı. Yakaladım ve kapüşonlu ceketimin cebine koydum.

Gus, "Yarın iş yerinde görüşürüz," diye ekledi.

Başımı salladım. "Bilgin olsun, annem burada, senin annenle dedikodu yapıyor, yani seni iki katlı bir sorgulama bekliyor. Ayrıca annem daha önce bana 'güvenli seks' hakkında konuşmaya çalıştı, bu da gündeme gelebilir."

Gus gülüyor. "Seni ve Wren'i birlikte yakaladı mı?"

"Öpüşürken bizi gözetlediler."

"Peki, eğer bunu ön bahçede yaparsanız..."

"Sen de mi? Gerçekten mi?"

"O seni beklerken oradan geçtim. Sadece geri dönüp dönmediğini kontrol etmek için gelmişim. Kötü zamanlama." Tereddüt ettikten sonra ekledi, "Yarın mı gidiyor?"

"Evet." Ellerimi sweatshirtümün cebine sokup anahtarlarla oynuyorum. "Sanırım belki de, muhtemelen, en iyisi bu. Hiçbir fikrim yok. Onunla ilgili her şey çok kafa karıştırıcı, sonra da her şeyin mükemmel bir şekilde anlam kazandığı anlar oluyor. Biz sanki... bir hız treni gibiyiz ve gözlerim bağlı, bu yüzden hangi aşamada olduğumuzu asla bilmiyorum."

"Bu kulağa... hem eğlenceli hem de bir o kadar da korkunç geliyor."

Bir kez gülüyorum. "Evet. Aynen öyle."

"Ne zaman istersen bu konuda konuşmak için buradayım."

"Biliyorum. Ben de öyleyim. Beni asla rahatsız etmiyorsun ve bir dahaki sefere kötü bir arkadaş olduğumda kağıttan daha ağır bir şey fırlatmaktan çekinme."

Gus kısa bir an gülümsedi, ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Kendine yeterince değer vermiyorsun, Kaptan. Hiçbir zaman vermiyorsun. Senin yanında birçok insan var. Bunun neden böyle olduğunu bazen düşün. Ve unutma, Wren Kensington'dan bahsediyoruz. Dört yaz önce ortaya çıktığında, ben de dahil olmak üzere, ilgilenmeyen tek bir adam bile yoktu. Seni seçti. Bunu hemen anladım. Ve dün gece Lucky's'te de hala oradaydı. Bu özel bir şey."

Hafifçe gülümsüyorum. "Anneme benziyorsun. O da bizim destansı bir aşk hikayesi olduğumuza inanıyor."

Gus sırttı. "İstersen bir muz alıp prezervatifin nasıl takılacağını göstereyim mi?"

Gözlerimi devirdim, arkamı dönüp evime doğru yürüdüm. "Güle güle, Gus!"

"Hey, Kaptan," diye seslendi arkamdan.

"Ne?" Arkamı döndüm.

"Ellerinizi bağlı mı?"

"Ha?"

Sanki garip soruları soran benmişim gibi alaycı bir şekilde güldü. "Lunapark trenindesiniz. Ellerinizi bağlı mı?"

"Bu bir metafordu, dostum."

"Elbette. Ama şöyle hayal edin: Eğer elleriniz bağlı değilse, göz bağı çıkarabilirsiniz. Ya da ondan da sizinle birlikte çıkarmasını isteyebilirsiniz. Yani... ona bağlı kalmak zorunda değilsiniz, anlıyor musunuz?"

Gus'ın yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama her şeyi bilmiyor. Kalmasını istediğimi ve yine de gittiğini bilmiyor. Şimdi onu nereye davet edeceğim? Six Flags'e mi?

"Evet. Teşekkürler."

Gus beni çok iyi tanıyor. Acı bir gülümsemeyle, "Bu senin benzetmendi dostum," dedi.

"Biliyorum. Bu yardımcı oldu."

"Sen benden daha kötü bir yalancısın."

"Kesinlikle değilim."

"Öylesin!" diye seslenerek koşarak uzaklaştı.

Başımı salladım, sonra odama döndüm. Doldurduğum kutuları üst üste koydum, sonra da yatağa hazırlanmaya başladım.

Ben ışığı kapatıp yorganın altına girdiğimde annem hâlâ eve gelmemişti. Gus kesinlikle ızgarada pişiriliyor olmalı.

Kıkırdadım, sonra telefonuma uzandım. Aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru kaydırdım, ta ki aramızdaki mesajlaşmayı bulana kadar. Sadece iki mesaj vardı. Onun gönderdiği fotoğrafımız ve birkaç gün sonra benim ona gönderdiğim "Gelmelisin" mesajı. Lisede rastgele atanan laboratuvar ortaklarıyla daha uzun sanal konuşmalarım olmuştu.

Gus'la buluşmamız iyi geçti, yazıyorum sonra siliyorum.

O geceyi planlamaya yardım ettiği için bunu önemseyecektir, ama en yakın arkadaşım ile ilgili bir şeyi ona göndermek istemiyorum.

Telefonumu yere atıyorum, sonra tekrar alıyorum.

Akşamdan kalmalığın geçti mi?

Ahmakça. Daha önce gayet iyi çalışıyordu. O mesajı da siliyorum.

Ben de seni seviyorum.

En uzun süre o mesaja bakıyorum. Ailem dışında, özellikle de annem dışında, daha önce kimseye "Seni seviyorum" dememiştim.

Eğer bunu Wren'e göndersem ne cevap verirdi acaba? Dün geceki yarı bilinçli anı hatırlamadığından oldukça eminim. Daha önce, yatağa girmesine yardım ettiğim için bana teşekkür ederken şaşkın görünüyordu. Eğer mırıldandıklarını hatırlasaydı, durumun böyle olacağını sanmıyorum.

Bunu gerçekten kastettiğinden emin değilim ve kesinlikle bunu söylemek istememişti.

Ona gönderdiğim ikinci mesajda bunu böyle söylemek, böyle yazmak istemiyordum.

Muhtemelen bunu asla söylemeyeceğim.

Bu yüzden, dört kelimeyi siliyorum ve harf harf kaybolmaları için geri tuşuna basıyorum.

Sawyer: Lütfen bana taco tarifini gönderir misin?

Eylöl

Wren: Üniversite nasıl gidiyor?

Sawyer: 9/10.

Sawyer: Florence nasıl?

Çalıkuşu: 9/10.

Wren: Puan kaybına neden olan neydi?

Sawyer: En yakın plaja 45 dakika. Suyun kenarında olmayı özledim.

Sawyer: Sen mi?

Wren: Biraz memleket özlemi çekiyorum.

Sawyer: Cambridge'e çok uzak değilsiniz.

Wren: Ben Cambridge'den bahsetmiyordum.

Ekim

Sawyer: Floransa'da Cadılar Bayramı kutlanıyor mu?

Wren: Cambridge'dekinden daha az.

Wren: Neden?

Sawyer: Burada bu çok önemli bir konu.

Wren: Tabii ki.

Wren: Ne kılığına gireceksin?

Sawyer: Değilim.

Wren: SAKAT.

Sawyer: Eğer şık giyinirsem, önerileriniz var mı?

Wren: *bağlantı eklendi*

Wren: Fotoğraf istiyorum!!!

Kasım

Wren: Şükran Günü kutlu olsun!

Sawyer: Sen de. Bu yıl hindi yerine makarna mı yiyorsun?

Wren: Pizza.

Wren: Ve şarap.

Sawyer: Alkol yaşağınız belli ki bir süre devam etti.

Wren: Bu, abartılmış üzüm suyundan başka bir şey değil.

Wren: Ve burada yasal.

Sawyer: Anne babanız orada mı?

Wren: Evet.

Wren: Ama Rory öyle değil, bu da garip geliyor.

Wren: Biz her zaman Şükran Günü'nü dördümüz birlikte geçiririz.

Wren: Annen orada mı?

Sawyer: Bu yıl değil.

Sawyer: Kısa süre sonra Gus'a gidiyorum.

Wren: Ona benden selam söyle.

Sawyer: Tamam.

Salwyer

Aralık

Muhtemelen cevap vermeyecek. Muhtemelen cevap vermeyecek. O—

"Merhaba?"

"Merhaba. Selam." Başımı geriye doğru eğdim, Lucky'nin dükkanının kenarına kafamı vurmak istedim ama burası yeterince sessiz olduğu için duyabileceğinden endişelendim. "Meşgul müsün?"

Onun tarafında da benim tarafımdaki kadar sessizlik hakim.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ya sen?"

"Evet. Seninle konuşuyorum."

Gülüşüne karşılık dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Neredesin?"

"Lucky'nin önündeyim. Ya sen?"

"Zürih. İsviçre'de."

"Pasaportum olmayabilir Wren, ama Zürich'in nerede olduğunu biliyorum."

"Pasaportunuz yok mu?"

"Hayır. Daha önce hiç ABD dışına çıkmadım."

"Şimdi gelecek yıl Noel için sana ne alacağımı biliyorum."

Boğazımı temizledim. "Bu yıl bana aldığın şeye hâlâ inanamıyorum."

"Önemli bir şey değildi," diyor bana. "Büyükbabamın spor ajansı onu temsil ediyor. Almak kolay oldu."

"Bu benim için çok önemliydi. Onun en sevdiğim oyuncu olduğunu nereden biliyordun?"

"Yatak odanızın kapısının arkasında Caleb Winters'ın posterini var."

“Ah, doğru.” Nefesimi veriyorum, nefesimin beyaz bulutunun birkaç saniye havada asılı kalmasını izliyorum. Burası buz gibi soğuk. “Hediyeni New York'a gönderdim. Orada olacağını düşünmüştüm.”

"Bana hediye mi aldın?" Sesi şaşkın ve hayret dolu.

“Bana bir hediye aldın,” diye savunmacı bir şekilde söylüyorum. “Ama onu almaktan ziyade, eee, ben yazdım. Mektuplara ne yazdığımı tam olarak hatırlamıyorum, ama elimden geldiğince çok şey yazdım.”

"Yani, sadece 'Siktir git' demekle kalmıyor, değil mi?"

Gülüyorum. "Özetledim. Okumak veya cevap vermek zorunda değilsiniz, ama bilmek istediğinizi söylediniz, bu yüzden..."

Lucky'nin kapısı açılıyor.

Cammie, yüzünde bıkkın bir ifadeyle dışarı çıktı, titreyerek yürüdü ve telefona yüksek sesle, "Merhaba, Wren," dedi. Bana da, "Beş dakika kaldı. Herkes seni arıyor," diye ekledikten sonra aceleyle sıcak bara geri döndü.

“O Cammie’ydi,” dedim Wren’e, yanımda rastgele bir kızın olduğunu düşünmesini istemiyordum. Cammie’nin telefonda Wren’in olduğunu nasıl bildiğinden emin değilim. Buraya gelirken ne yapacağımı duyurmamıştım ki.

"Ben düşündüm."

“Gitmeliyim. Wade'in gece yarısı hep birlikte içki içme gibi büyük bir planı var. Herkesi ikna etti ve saat neredeyse on iki.”

"Çok fazla içmeyin," diye uyarıyor.

"Kustuğunuz yerden yaklaşık üç metre uzaktayım," diyorum ona. "Eğer kusma isteği duyarsam, sadece bunu düşüneceğim."

Wren inleyerek, "Bir daha asla düşünmek istemediğim bir anı hatırlattığın için teşekkür ederim," dedi.

Sırıttım. “Şu an tamamen ayıgım ve bu gece Gus araba kullandı. İyiyim. Yeni yıla az kaldı—” Aklıma başka bir şey geldi. Nerede olduğunu söylediği anda aklıma gelmesi gereken bir şey. “Bekle, orada saat kaç?”

"Neredeyse altı."

“Kahretsin. Çok özür dilerim. Düşünmedim ki—”

“Sorun değil. Telefona cevap vermek isteğe bağlı, biliyorsunuz.”

"Yani, seni uyandırmadım mı?"

Hayır. Henüz uyumamıştım.

"Ne güzel bir parti olmuş olmalı."

Cevap vermeden önce esniyor gibiydi: "Öyleydi. Sen aradığında yatağa hazırlanıyordum. Noel için Kaliforniya'da bulunduktan sonra saat farkına

yeni alışmıştım ve bu, uyku düzenimi tekrar alt üst edecek."

"Kötü bir durum gibi görünüyor."

Sessizlik.

"Özür dilerim," diye homurdandım. "Sadece—özür dilerim. Biraz uyumalısın."

Daha fazla sessizlik.

"Aradığınız için memnun oldum," diyor sonunda.

"Öyle misin?"

"Evet. Gece yarısından önce seni neredeyse arayacaktım ama..."
Nefesini veriyor.

"Ama yapmadın." Bunu sert bir şekilde söylemiyorum, ama söylüyorum ve onun karşılık olarak hızlıca nefes aldığını duyuyorum.

"Sanırım yılbaşı gecesiyle ilgili travma sonrası stres bozukluğumuz var. Yılın tek başlangıcı ve sonu olan o gece. Ve biz hep böyle hissettik. Başlıyor mu yoksa bitmek üzere mi, asla emin olamıyorum."

"Tıpkı hız treni gibi mi?"

"Evet, bir bakıma öyle. Ama dört buçuk yıl süren bir hız treni bilmiyorum."

"O kadar zaman geçmiş, değil mi?"

"Bizi yaşlı gösteriyor."

Gülümsüyorum. "Lunapark treninden inmek ister misin?"

"Konuşmayı bırakayım mı demek istiyorsun?" Sonra, "Şey... bir saniye bekle."

Boğuk sesler duyuluyor ama ne söylendiğini anlayamıyorum. Sanki hoparlörü kapatmış gibi geliyor.

Wren bir dakika sonra normal bir ses tonuyla geri döndü. "Özür dilerim. Tanner diş macununu yanına almayı unutmuş, o yüzden gelip biraz aldı. Bir şekilde dev bir disko topu getirmeyi hatırlamış ama tuvalet malzemelerini getirmemiş."

Ağız hijyeninin bu adamın onun odasında gizlice dolaşmasının asıl sebebi olduğuna çok şüphe duyuyorum, ama bunu söylemek yerine "Cambridge'den bir arkadaşın mı?" diye soruyorum.

"Eviden. Liseyi, ortaokulu ve ilkokulu birlikte okuduk. Gia onu davet etti."

"Gia'dan diş macunu istemedi."

Bir duraklama.

"Kıskanıyor musun?"

“Seni başka erkeklerle görmek beni rahatsız ediyor.”

"Bu, kıskançlığın tam tanımı, Sawyer."

“O zaman tamam, evet. Kıskanıyorum.”

Wren içini çekti. "Tamam. Gidip tüpü geri isteyeceğim."

Alaycı bir şekilde gülüyorum.

“Dürüst olmamı mı istiyorsun?” Sesi değişmişti. Daha alçak, daha yumuşaktı.

"Hım."

"Öptüğüm son erkek sensin. Yani kıskanacak kimsen yok."

Başımı geriye doğru eğiyorum, tuğlanın kafatasımın arkasını çizdiğini hissediyorum, havada bir süre asılı kalan uzun bir nefes veriyorum. Soğuğa karşı hissizleşiyorum çünkü buraya geldiğimden daha sıcak geliyor.

"Konuşmalıyız, Wren."

"Şu anda konuşuyoruz."

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Gerçekten konuş. Bizim hakkımızda konuş.”

Birkaç saniye sessiz kalıyor. "Bunu daha önce de denedik."

“Çok şey değişti.”

“Biliyorum. Ben Milano'ya taşınıyorum ve sen Lancaster'da yeni bir hayata başlıyorsun.”

"Başka şeyler de var."

“Yıl gibi mi? Atış için sadece otuz saniyeniz var, biliyorsunuz.”

Saatın gece yarısına çok yaklaştığını tahmin ediyordum. "Saat 12:01'de de tadı aynı olacak."

Telefonumdan saate bakmama gerek yok. Saat gece yarısını gösterir göstermez Lucky'nin içinden çıkan gürültüyü duyabiliyorum.

O da duyuyor olmalı, çünkü "Yeni yılınız kutlu olsun, Sawyer" diyor.

“Gelecek yıl, yani bu yıl, birlikte kutlamalıyız.”

“Bunu isterdim. Zürih'ten daha çok.”

"Yani, bu bir randevu mu?"

"Randevu günü."

Gülümsüyorum. "Yeni yılın kutlu olsun, Wren."

Telefonu aynı anda kapatıyoruz.

Ocak ayının soğuk havasında son bir nefesin yankılanışını izliyorum, sonra tuzlanmış kaldırımında Lucky'nin girişine doğru koşuyorum.

SEVGİLİ WREN,

SEN GİDELİ İKİ HAFTA OLDU, BU DA SENİN YOKLUĞUNA ALIŞMAK İÇİN YETERLİ BİZ SÜREYDİ. AMA HERZ MUTFAĞA GİTİRDİĞİMDE VEYA OTOPARKA PARK ETTİĞİMDE SENİ ATRIYOTUM. CABRİO ATABANIN OTIANCALARIN YANINDA PARK EDİLMİŞ OLMASINI BEKLİYOTUM. HER AYNI YETRE Mİ PARK EDECEKTİN? AATRON, ORAYA PARK ETMEYE ÇALIŞANLARA OTANIN SENİN YETRİN OLDUĞUNU SÖYLERDİ. DÜN WADE ÖYLE YAPTI VE AATRON TEK KELİME ETMEDİ. SANITZİM GETRİ DÖNMEYECEĞİNİ KABULLENDİ.

YATRIN GUS'LA ATABA ALIŞVERİŞİNE GİDİYOTUM. YILLARDIR PATRA BİZİKTİRİYOT, BENİ ATABAYLA GÖTÜRÜP GETİRİYOT AMA BU SONBAHARDA ÜNİVERSİTEYE GİDİP GELMEK İÇİN KENDİ ATABASINA İHTİYACI VATR. BEN DE GİDİYOTUM ÇÜNKÜ TAHMİN EDİN NE OLDU? BAYİYE KADAR ATABAYLA GİTMESİ GEREKİYOT.

KAMYONUMU BABAM ALDI. BUNU SANA HİÇ SÖYLEMEDİĞİMİ DÜŞÜNÜYOTUM. TUTUKLANMASINDAN BİZ HAFTA ÖNCE ALMIŞTI. ONUN ALINACAĞINI, DİĞER KATRANLIK İŞLETİNİN BİZ PATRÇASI OLDUĞUNU DÜŞÜNÜMÜŞTÜM AMA HİÇ OLMADI. MUHTEMELEN BİZ NOKTADA BAŞKA BİZ ŞEYLE TAKAS ETMELİYİM AMA ŞİMDİ ONUNLA DA GÜZEL ANILATRIM VATR.

JETRZY KINGİN YELKENLİSİ FİRTİNADAN ZARAR GÖZMÜŞTÜ, TAMIR EDİLDİ. BUGÜN TEKRAR SUYA İNDİRİLDİ. SON KONUŞTUĞUMUZDA SÖYLEMEMİŞTİM AMA O GECE GETRİ DÖNDÜĞÜMDE HÂLÂ MATRİNADA OLMANI ÇOK İSTİYOTDUM.

OKULA NE ZAMAN BAŞLADIĞINIZI VEYA TAM ADRESİNİZİ BİLMİYOTUM
AMA BUNUN SİZE BİTİŞEKİLDE ULAŞACAĞINI DÜŞÜNÜYOTUM. DÜNYADA
SADECE BİTİ TANE WİREN KENSINGTON VATİ.

CEVAP YAZIN.

SAWYETİ

ÇALIKUŞU,

İLK MEKTUBUMA CEVAP VERMEDİN. MUHTEMELEN DERSLERLE, YENİ
ATKADAŞLARLA VE ÜNİVERSİTEYLE İLGİLİ HER ŞEYLE MEŞGALSÜN.
UMATZIM DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA ÇOK BEĞENİRSİN. UMATZIM MUTLU
OLUTSUN.

GAS GEÇEN HAFTA ÜNİVERSİTEYE BAŞLADI. TEMELDE LİSE GİBİ
OLDUĞUNU, SADECE DAHA FAZLA DERS SEÇENEĞİ VE YENİ İNSANLARLA
TANIŞTIĞINI SÖYLÜYOT. KATILYOT MUSAUN? UCLA MUHTEMELEN İKİ
YILLIK ÜNİVERSİTEDEN FARKLIDIR. KAMPÜSTE Mİ YOKSA ŞIK BİTİ SAHİL
EVİNDE Mİ YAŞIYOTRSUN? SÖTRF YAPIYOT MUSAUN? SENİ SÖTRF
YAPATRKEN HAYAL EDEMİYOTUM AMA KALİFORNİYA HAKKINDA HER
BUNU DUYUYOTUM. APOLLO'YU DA YANINDA GETİRDİN Mİ?

MATZİNADA HALA SADECE WADE VE BEN ÇALIŞIYOTRIZ DUSTY, KASIM
AYINDA İSKELELETLİ SÖKENE KADATZ GELMEYE DEVAM ETMEMİZ
GETREKTİĞİNİ SÖYLEDİ. SONTRA NE YAPACAĞIMI BİLMİYOTUM. YAZ
DÖNEMİ ÇALIŞANLARTZİNİN HEPSİ GİTTİ. DATRON GELECEK YIL GETRİ
DÖNECEĞİNİ SANMIYOT. ONU HİÇ SEVMEDİM (SENİN SUÇUN), AMA ONUN
YETZİNE GEÇECEK YENİ BİTİNİ EĞİTMEK ÇOK ZOT OLACAK.

ANNEM ÜÇ AYLIĞINA GİDECEK ŞÜKRAN GÜNÜ'NDE YOK OLACAK AMA
NOEL'DE GETRİ DÖNECEK. BENİM İÇİN ENDİŞELENMİYOT AMA BUNU DİLE
GETİRMİYOT.

BENCE O DA SUÇLULUK DUYUYOT, OYSA BUNLARTZİN HİÇBİTİ ONUN
SUÇU DEĞİLDİ. BUNU ONA SÖYLEDİĞİMDE BANA HİÇ İNANMIYOT GİBİ
GÖTRÜNÜYOT, BU YÜZDEN ARTIK SÖYLEMEYİ BİTRAKTIM.

BABAMIN BENİM İÇİN PLANLADIĞI HER ŞEYİ MAHVETTİM VE BU HIÇ
DE TATMIN EDİCİ DEĞİL. HIÇ DE TATMIN EDİCİ DEĞİL.

SAWYETZ

ÇALIKUŞU,

BUTADA PAYLAŞACAK PEK BİR ŞEY YOK. HAVA SOĞUYOR.
MATINADAKİ İŞİM NEREDEYSE BİTTİ VE YAZA KADAR YAPABİLECEĞİM
BAŞKA ŞEYLER İÇİN BİTKEÇ İPUCU ALDIM. YATIN ESKİ BEYZOL
KOÇUMLA GÖRÜŞECEĞİM.

GUS'IN ŞU AN SINAVLARI VAR, BU YÜZDEN HEMEN SOKAĞIN
KATŞISINDA OTURMASINA RAĞMEN ONU SON ZAMANLARDA
NEREDEYSE HIÇ GÖRMEDİM.

BELKİ SİZ DE ONLARLA MEŞGULSÜNÜZDÜR. DAHA BÜYÜK OLASILIKLA,
BAŞKA NEDENLERDEN DOLAYI GELİ YAZMIYORSUNUZDUR. EĞER BİR
GÜN YAZMAYA KARAR VERİRSENİZ, AYNI ADRESİ KULLANABİLİRSİNİZ.

SAWYETZ

ÇALIKUŞU,

ŞIKTIR GİT.

(ÖZÜT DİLERİM. (BU ORJİNAL MEKTUPTA YOKTU.))

ELBETTE, TÜM BU SAÇMALIKLARI SANA MESAJLA YAZMALYDİM. YA DA ÜNİVERSİTE ADRESİNİ İSTEMELYDİM. AMA SANA MEKTUPLARLA BİR ŞEYLER ANLATMAK, BAŞKA BİR YOLLA ANLATMAKTAN HER ZAMAN FARKLI HİSSETTİRDİ. SANIRIM, TEKRAR TEKRAR HATA YAPMADAN ÖNCEKİ ZAMANA, BİRBİRİMİZİ YENİ YENİ TANIMAYA BAŞLADIĞIMIZ O SONBAHARA GETİR DÖNMEK İSTEDİM. BUNU HİÇ SÖYLEMEDİM VE SÖYLEMELYDİM—BANA MEKTUP YAZMANI ÇOK SEVİYORDUM. HEPSİNİ SAKLADIM. HATTA LANCASTER'A BİLE YANIMDA GETİRDİM, UZAKTAYKEN EVDE YANGIN ÇIKARSA DİYE.

EMİNİM BU, ŞİMDİYE KADAR ALDIĞIN EN UCUZ VE EN TUHAF HEDİYE. HATTA BUNA HEDİYE DEMEK BİLE ABARTI OLABİLİR. AMA BANA NE YAZDIĞIMI BİLMEK İSTEDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİN VE HATIRLADIĞIM KADARIMLA BUNLARI ONLARI GÖZMEZDEN GELMEDİĞİNİ HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM, BU YÜZDEN SONUNCUSU GÖNDERİLDİ. (BU KONUDA TAMAMEN ŞAKA YAPMIYORDUM. TEKRAR ÖZÜT DİLERİM.)

MUTLU NOELER, WREN. SENİ ÖZLEDİM.

S

Ocak

Wren: Hediye aldım.

Sawyer: Geç olsun da güç olmasın, değil mi?

Wren: Geç olsun da güç olmasın.

Wren: Onları çok sevdim.

Wren: Ve onlardan nefret ediyordum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

Sawyer: Evet, öyle.

Sawyer: Onları yazmayı hem sevdim hem de nefret ettim.

Wren: Okuldaki adresiniz nedir?

Sawyer: Faber Hall, Oda 219, Lancaster Üniversitesi, 3689 Mansfield St.,
Lancaster, CT 06264

Wren: Ben de seni özledim.

Wren: Doğum günün kutlu olsun!

Wren: Kutlama için sarhoş mu oluyorsun?

Sawyer: Hayır, bu daha çok senin tarzın.

Wren: Yaşlandıkça komikliğin azalıyor.

Sawyer: Bu önemli günümde özgüvenimi yükselttiğiniz için teşekkürler.

Wren: Rica ederim. :)

Şubat

Sawyer,

Bugün programdaki birkaç kız arkadaşımla Milano Katedralini ziyaret ettim. (Kartpostal da ekte.) Dış cephesini çizmeye çalıştım ama zamanım yetmedi. Eğer bir gün bitirebilirim, belki onu da size gönderirim.

Milano'da hava o kadar soğuk değil, bu güzel. Zürih'teyken yaklaşık 1.5 metre kar yağdı. Bakması güzeldi ama önce on kat giysi giymeden dışarı çıkabilmek güzeldi. Burada her yerde güvercin var ve onların titrediğini görmek istemezdim. Turdan sonra katedralin hemen yanında bir dondurmacı vardı, oraya uğradık. Çatıyı görmek için yaklaşık bin basamak çıktık, bu yüzden çok acıkmıştım. Ama güvercinlerden birine küçük bir parça dondurma attım

ve onlarcası, belki de yüzlercesi üzerimize üşüştü.
Dersimizi aldık. Hepimiz cıglık attık ve kaçtık. Orada
olsaydınız, sanırım gülerdiniz.

Rory ile Noel'de çok zaman geçirdik, bu çok güzeldi.
Eskiden herkes kendi işiyle uğraşırdu ama şimdi sıcak
çikolata yaptık, film izledik ve birbirimizin tırnaklarını
boyadık. Eskiden çoğu zaman onu başka bir anne gibi
hissederdim ama şimdi daha çok arkadaş gibiyiz.
Hukuk fakültesinin bitimine sadece bir dönem kaldı,
bu bana çok şaşırtıcı geliyor.

Evet, o yeri hep ben almak istemiştım. Oraya
yerleşirsen nedenini anlarsın.

Döndüğünüzde marinada olamadığım için
üzgünüm.

Gus'a katılıyorum, akademik açıdan üniversite
hayatının çok farklı olduğunu düşünmüyorum.
Cambridge'de kampüste hiç yaşamadım, kampüse
yakın farklı dairelerde kaldım. Birinci sınıfta yalnız,
ikinci sınıfta ise birkaç arkadaşımla. Ortaokulda bir
kere sörf yapmayı denedim (amcam sörfle ilgileniyor)
ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Neyse
ki, İngiltere'de çok yaygın bir hobi değil. Apollo her

zamanki ahırında kaldı. Şu anda ona benden çok daha yakınsınız.

Annen evde mi? Lancaster'a geldi mi? Henüz gelmediyseniz, onu ziyarete davet etmelisiniz. Başardığınız her şeyi ona gösterin.

Bana okuldan bahset. Yeni derslerin nasıl? Oda arkadaşını hâlâ seviyor musun? Bu bahar beyzbol oynamayı planlıyor musun? (Beyzbol oynayabiliyor musun? Bunu bir teşvik olarak algılama.) Kırk beş dakika uzaklıktaki plaja sık sık gidiyor musun? Kamyonundaki güzel anıların bir parçası mıyım? Gus nasıl? O ve Lissa resmen çıkıyorlar mı? Ya diğerleri? Noel'de onları sık sık gördün mü? Bu yaz marinada çalışacak mısın?

Lütfen cevap yazın. Mayıs ayına kadar yeni adresim bu.

-Çalikuşu

Not: Tüm mektuplarınızı da sakladım.

Mart

Sawyer: Doğum günün kutlu olsun, Wren.

Wren: Teşekkürler. Avrupa'da 21 yaşına girmek biraz hayal kırıklığı yaratıyor.

Sawyer: Sana çok üzülüyorum. İtalya'da mahsur kalmak gerçekten berbat olmalı.

Wren: Bu zor dönemde anlayışınız için teşekkür ederim.

Sawyer: Duomo çiziminiz dün geldi. Gerçekten çok güzel.

Wren: Bunu da dövme yaptıracak mısın?

Sawyer: Bunu fark ettin, değil mi?

Wren: Yani benim çizdiğim bir şeyi kalıcı olarak vücudunuza mı dövme yaptırdınız?

Wren: Evet, fark ettim.

Sawyer: Tekneleri severim.

Sawyer: Hiçbir şey söylemedin.

Wren: Ne diyeceğimi bilemedim.

Sawyer: Doğum günün için sana ne alacağımı bilemedim ama bir şey gönderdim.

Wren: Öyle mi?

Sawyer: Evet. Senin için hediye seçmek zor.

Sawyer: Sana bir hediye almak istedim.

Wren: Eminim çok seveceğim.

Wren: Ama doğum günümü hatırlaman, gerçekten istediğim tek hediye idi.

Salvage

Mayıs

"Kim o?"

"Lanet olsun. Onu daha önce hiç gördün mü?"

Arkadaşlarımı görmezden gelip Gus'a cevap yazıyorum. Pazar günü buraya arabayla geleceğinden bahsediyor, üniversitenin ilk yıllarını kaçırdığına dair saçma sapan şeyler uyduruyor. Sanki üniversiteden on yıl önce mezun olmuş gibi, oysa daha üçüncü sınıfta. Tatillerden beri birbirimizi yüz yüze görmedik—bahar tatilinde Lissa'yı ziyarete gitti—ve yedi yaşındayken tanıştığımızdan beri birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süre bu.

Sevdiğin insanlardan ayrı kalmak çok kötü. Bunu çok yaşadım ama yine de çok kötü.

"Bennett." Judd dirseğiyle kaburgalarımın vurdu, neredeyse telefonumu düşürüyordum. "Sana bakıyor."

Kaşlarımı çatarak Gus'a mesajı bitirdim ve Gönder'e bastıktan sonra başımı kaldırdım. "Ben değilim—" "İlgiliyim" kelimesi dilimde kaldı.

Yüzünü göremiyorum çünkü bir üniversite öğrencisi ona yaklaştı ve onunla konuşmak için döndü. Ama altın sarısı saçlarını tanıyorum. Yastığımın üzerine yayılmış halde görmüştüm. Tuzlu suyla geriye doğru taranmış. Rüzgarla savrulmuş, vahşi bir hale gibi.

Telefonumu cebime iyice soktum ve arkadaşlarımın önünden tek kelime etmeden yürümeye devam ettim. Mesajlarımı kontrol ettim. Ne mesaj atmış ne de aramış, hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Üniversitenin internet sitesinde

yayınlanan program takvimini de ezberlemiştim. Bir hafta daha Milano'da olması gerekiyordu.

Wren arkasını döner, kendisine kur yapan adamın yüzünde beliren hayal kırıklığını fark etmez ve beni görür.

Gülümsüyor, ama görmeye alışık olduğum gülümseme değil. Biraz tereddütlü, biraz da kararsız. Kendinden emin, arsız ya da kaygısız değil. Omuzları kalkıyor, sonra hafifçe silkeleniyor.

Hafif bir esinti birkaç saç telini yüzüne savurdu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, bana doğru yaklaşırken alt dudağı kısa bir an için ağzının içine girdi. Mavi gözleri arkama, arkadaşlarımın şüphesiz bana baktığı yere kaydı. Normalde böyle aniden yola koyulmam ve onlar da Wren'i çoktan fark etmişlerdi.

Bunu yapmaya ben karar vermiyorum.

Ama bu dürtüye karşı koymak için de pek uğraşmıyorum. Aramızda hiç mesafe kalmayana kadar yürümeye devam ediyorum, ellerimi sarı saçlara gömüyorum ve ağızlarımız arasındaki mesafeyi de ortadan kaldırıyorum.

Dudaklarımız birleştğinde mırıldanıyor. Dudaklarının benimkine doğru kıvrıldığını hissediyorum, bir gülümseme belirmeye çalışıyor. Dilim içeri giriyor, ıslak sıcaklığı keşfediyor. Kolları omuzlarıma sarılıyor, elleri saçlarıma kayarken benimkiler de kalçalarını buluyor.

Bu ilk öpüşmemiz değil. O kadar çok öpüştük ki sayısını çoktan unuttum. Bu farklı hissettiriyor. Tembelce, amaçsız ve son kullanma tarihi yok. Öpüşmek için öpüşüyoruz, bu aptalca ve bariz geliyor ama beynim şu anda pek odaklanmış değil. Başımda biriken kanın çoğu daha aşağıda toplanıyor.

Ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese, sadece birbirimize bakıyoruz.

"Merhaba." Wren gülümsüyor. Bu seferki gülümsemesi parlak ve dolgun, tepedeki güneş ışınlarıyla yarışıyor.

Saçından çekiştiriyorum. "Hey."

Gözleri yüzümü taradı, sanki yüz hatlarımı ezberliyormuş gibi. "Üniversite sana çok yakışmış."

"İtalya nasıldı?"

"Çok eğlendim. Bol bol ekmek ve makarna yedim. Bağları gezdim. Eski binaları ziyaret ettim. Biraz da ders çalıştım."

"Birkaç mektup yazdım," diye ekliyorum.

Başını yana eğdi. "Bir çift."

"Artı on beş."

"Saydın mı?" Sesi alaycı bir tonda.

"Evet," dedim ciddi bir şekilde. "Yaptım."

Wren'in yüzündeki gülümseme kaybolur. "Ben..."

"Hey, Bennett! Bu gösteri hala ücretsiz mi, yoksa giriş ücreti almaya mı başlayacaksın?"

İçimden bir ah çektim ve Wesley'e doğru döndüm. Genişçe sırtıyordu, bakışları Wren'in üzerindeydi.

"Wren," diyorum. "Bu benim oda arkadaşım Wesley. Ve Judd, Arlo, Eric ve Jeff." Her birini tanıtırken başımla selam veriyorum, sonra duraklayıp ekliyorum: "Arkadaşlar, bu da Wren."

Girişlere, tercihen "benim" kelimesini de içeren başka bir tanımlayıcı eklemek istiyorum, ancak hangisini kullanacağımdan emin değilim.

Eric, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve diğerleri de aynı duyguyu farklı şekillerde dile getiriyor.

Wesley, "Austin'i almak için tren istasyonuna gitmem gerek," diyor. "Görüşürüz ezikler."

Judd, benim kaldığım yurt olan Faber Hall'un girişini işaret ederek, "Sanırım zaten burası senin durağındı," diye yorum yaptı.

"Bu gece partiye mutlaka gelsin Wren," diye ekliyor Arlo diğerlerinin peşinden gitmeden önce. Bana göz kırpıp, "Rica ederim," diye fısıldıyor.

Wren, adamlar uzaklaşırken şöyle bir baktı. "Onlar tam olarak senin tarif ettiğin gibiler."

Başımı salladım. "Demek... buradasın."

"Evet. Yurdunuzu biliyordum, bu yüzden... Size mesaj mı atsam yoksa biriyle gizlice mi girsem diye düşünüyordum. Sonra siz çıktınız."

Tekrar başımı salladım. "Daha çok, ABD'de olduğunuzu kastetmiştim."

"Ah. Doğru. Evet, bu sabah indim..." Son iki kelimeyi eklemekten önce tereddüt etti, sanki bunları söyleyip söylememesi konusunda emin değildi.

Wren Kensington'a o kadar aşığım ki, bunun büyüklüğü beni dehşete düşürüyor ve o da buraya doğrudan beni görmek için geldiğini itiraf etmekten çekiniyor. Bundan nefret ediyorum ve buna katkıda bulunduğum tüm yollardan da nefret ediyorum. Korktuğum, üzüldüğüm veya sadece kaçınılmaz gibi gelen sonuçtan, yani onu kaybetmekten kendimi korumaya çalıştığım için geri durduğum tüm zamanlardan. Keşke tanıştığımızda daha büyük olsaydık, hemen bu bağlılığa hazır olsaydım. Ama aynı zamanda onu tanıdığım tek bir saniyeyi bile geri vermeyeceğimi de biliyorum.

Artık yeter, diye karar verdim. Wren, benim için ne ifade ettiğini tam olarak bilmeden bu kampüsten ayrılmayacak.

"Tur ister misiniz?" diye soruyorum, en son ne zaman bir şey söylediğimin çok uzun zaman geçtiğini fark ederek.

"Elbette."

"Pekala, şey..." Önünde durduğumuz tuğla binaya doğru döndüm ve o da beni taklit etti. "Burası Faber Hall. Benim, eee, yurdum. Odamı daha sonra gösterebilirim."

"İnce bir detay," diyor Wren.

Gülerek, "Kamyonumdan neredeyse hiç daha geniş değil," diyorum.

"Evet, bunu başardık."

"Biliyorum. Bu yüzden ondan asla kurtulmayacağım." Başımı sola doğru salladım. "Akademik binaların çoğu bu tarafta."

Elimi uzatıyorum. Wren elimi tutuyor, yürümeye başlarken parmaklarımızı birbirine kenetliyoruz.

Onun kampüste olması tuhaf. Wren'le ilgili anılarım genellikle başka yerlerde toplanmış durumda; marinada, evimde, plajda... Ama bu, onun şahsen hiç şahit olmadığı hayatımın bir yönü. Aynı derecede tuhaf olan şey ise Wren'in hayatından da çok azını şahsen görmüş olmam. Kampüsünü hiç gezmedim. Şehirde onu hiç ziyaret etmedim. Büyüdüğü yeri hiç görmedim.

Yürürken, "Jeff Brooklyn'li," diye yorum yapıyorum.

"Harika." Bir adamın kaykayla yanından geçişini izlerken dikkati dağılmış durumda.

"Yaz boyunca hepimizin onu ziyaret etmesini istiyor."

Şimdi Wren'in dikkatini çektim. "Öyle mi? Yapacak mısınız?"

"Muhtemelen. Gerçek bir plan yok. Ama muhtemelen."

Başını salladı. "Rory birkaç hafta içinde hukuk fakültesini bitiriyor. Annem ve babam onun için bir mezuniyet partisi düzenliyorlar. Hamptons'daki evimizde."

"Serin."

Wren'in dudakları hafifçe kıvrıldıktan sonra ilerideki bir binayı işaret etti. "Bu ne?"

"Mali yardım ofisi," diye yanıtlıyorum. "Onun ilerisinde, danışmanlık merkezi var."

"Ah?"

"Evet. Şey... tüm öğrencilerin her dönem için belirli sayıda ders saati hakkı var. İsterseniz daha fazla ders talep edebilirsiniz, ancak herkesin her

gün derse gelmesini sağlayacak yeterli personel yok.”

"Gittin mi?"

Başımı salladım. "Birkaç kez gittim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen biriyle konuşmak güzeldi. Sanırım bilgilerime erişimi vardı ama sanki tamamen yabancıymışız gibi davrandı. Ona Skylar'dan ve babamdan bahsettim ve... düşündüğüm kadar zor olmadı. Tekrar gider miyim bilmiyorum ama gitmemin iyi olduğunu düşünüyorum."

Wren elimi sıktı. "Üçüncü ile olanlardan sonra bir terapistle görüştüm. İlginç bir şekilde adı Dr. Hurts'tü."

"İşe yaradı mı?"

"Bazı yönlerden evet. O da benim ailemin söylediklerinin aynısını söyledi; bunun benim hatam olmadığını ve nasıl hissediyorsam hissetmemin geçerli olduğunu. Sanırım onu görmeye gitmenin, olan biteni tamamen yok sayamayacağım anlamına gelmesinden rahatsız oldum. Geriye baktığımda, bunu sindirebilmek için buna ihtiyacım vardı... Yani evet, yardımcı oldu."

Bu sefer onun elini sıkıyorum. "Güzel."

İlerideki cam binayı işaret ederek, "Bu nedir?" diye sordu.

"Tavandan sarkan dev molekül modelleri ipucu vermedi mi? Burası bilim merkezi."

"Ben de bunların dekoratif toplar falan olduğunu sandım."

Spor merkezine doğru ilerlerken homurdanıyorum.

Wren'e kampüsü gezdirmek yaklaşık bir buçuk saat sürüyor. Sonunda tam da akşam yemeği yoğunluğunun ortasında ana yemekhaneye varıyoruz.

"Aç mısınız?" diye soruyor Wren, içeri akın eden ve sürekli konuşan öğrenci kalabalığını gözlemleyerek.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Ama burada yemek yememize gerek yok. Şehirde birçok yer var—"

"Burada yemek yemek istiyorum," diye ısrar ediyor.

"Pekala," dedim şüpheyle.

Yemekhane yemekleri fena değil ama özel bir yanı da yok. Ve kesinlikle geçen yılın büyük bir bölümünü otantik İtalyan yemekleri yiyerek geçiren birinin standartlarına da uymuyor. Ama Wren ısrarcı görünüyor, bu yüzden onu içeriye kadar takip ediyorum. Kendi yemek fişinin parasını ödemeye çalışıyor ve bu konuda bir tartışmaya giriyoruz.

Ben kazandım.

Salata barına doğru yürürken Wren, "Teşekkürler," diyor.

"Bunu en başından söyleyebilirdin," diye kuru bir şekilde yorum yapıyorum.

"Hey." Wren kolumu çekiştiriyor.

Adımlarım yavaşladı.

"Biliyorum, şımarık olduğumu ve başkalarının benim geçimimi sağlamasına alışkın olduğumu düşünüyorsun—"

"Bunların hiçbirini düşünmüyorum, Wren. Bence buraya beni görmeye geldin ve yapabileceğim en az şey sana akşam yemeği ısmarlamak. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı.

Onu öpmek istiyorum. Tam burada, yemek salonunun ortasında, diğer çiftlerin de aynısını yaptığını görmek beni rahatsız etse de.

Ona, hayatının her yönüyle ilgili olarak sinirlenmiş gibi yaptığım her şeyin, aslında ne kadar uyumsuz olduğumuzu gözden kaçırmamaya çalışmamdan kaynaklandığını söylemek istiyorum.

Ben bir şey yapamadan ya da bir şey söyleyemeden biri adımı söyledi. Başımı isteksizce sola çevirdim ama Lillian Hale'i görünce gülümsemeyi başardım. Aynı fizik dersini alıyorduk ve aynı çalışma grubuna denk gelmiştik.

"Merhaba Lillian," diye selamlıyorum.

"Hey, Sawyer. Pazar için bir çalışma odası ayırttım," diyor Lillian, birkaç adım ötede durarak. "Tam gruba mesaj atmak üzereydim ki seni burada gördüm." Wren'e bakıyor. "Hey. Sanırım daha önce tanışmadık?"

"Bu... Wren," diyorum, Wren'i tanıtırken avucumu belinin alt kısmına koyuyorum. Omurgası avucumun altında sertleşmiş gibi geliyor, ama belki de gerginliği hayal ediyordumdur. Umarım öyledir. "Wren, bu Lillian. Fizikte birlikte acı çeken iki öğrenciyiz."

Lillian da "Aslında rehine gibiler" diye onaylıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Wren gülümsüyor ama sırtı rahatlamıyor.

"Sen de," diye yanıtlıyor Lillian. Bana bakıyor. "Bu akşam Stewart'a gidiyor musun?"

"Henüz emin değilim," diyorum.

Başını salladı. "Gerekirse, pazar günü görüşürüz!"

Lillian çevre masalarından birine doğru geri dönüyor.

Wren tek kelime etmeden salata barına doğru ilerlemeye devam ediyor.

Nefesimi verip uyguluyorum.

İçimin küçük bir kısmı onun kıskanç olmasından hoşlanıyor. Tanrı bilir, yeterince erkeğin ona göz diktiğini izlemek zorunda kaldım. Telefonum son iki saattir erkeklerden gelen mesajlarla titriyor; çıkıp çıkmadığımı, ilişkinin ne kadar ciddi olduğunu, partiye gelip gelmeyeceğini soruyorlar.

Çoğum bitkin ve sinirli. Wren'in Lillian'dan veya başka birinden tehdit altında hissetmesi için hiçbir sebep yok. Onunla tanıştığımдан beri başka bir kıza tam olarak dikkatimi vermedim, bırakın öpüşmeyi veya başka biriyle sevişmeyi. Wren ikisini de yaptı ve hislerimi daha önce itiraf etmediğim için bu benim kendi hatam. Zaten bununla yaşamak zorunda olmam yeterince kötü. Değerli zamanımızı yanlış varsayımlarla boşa harcamak istemiyorum.

Bir tabak alıp onunla birlikte sıraya girdim. "O sadece bir arkadaşım."

"Sormadım ki," diyor Wren, bir çift maşa uzanarak.

"Varsayımda bulundun. Başka biriyle birlikte olsaydım seni daha önce öpmezdim."

Burada yüzeyin altında çok daha büyük bir konuşma kaynıyor. Yakında yapmamız gereken, aslında çoktan yapmamız gereken bir konuşma. Ama burası doğru yer değil, bu yüzden sebzeleri seçmeye devam ederken ve Wren'i takip ederek bir sonraki istasyona geçerken sadece bunu söylüyorum.

Masaya oturduktan sonra yemeğini didiklemeye başladı ve bunun yemeğin kalitesiyle ilgili bir yorum mu yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım.

"Partiye gelmek ister misin?" diye soruyorum. "Kampüse sadece birkaç blok uzaklıkta. Lakros takımından birkaç kişi ev sahipliği yapıyor."

Wren çatalını bırakırken, "Lillian senin yalnız gelmeni umuyor," diye bilgilendiriyor beni.

"Ya sizinle geleceğim ya da hiç gelmeyeceğim."

Sonunda gözlerime bakarak içini çekti. "Eve gitmeliyim. Geceyi burada geçirmeyi planlamıyordum. Yanımda hiçbir eşya getirmedim."

Telefonumdan saate baktım. "Manhattan'a dönüş yolculuğunuz iki saat sürecek. Ve hala İtalyan saatine göre mi yaşıyorsunuz? Orada gece yarısını geçti bile."

"Uçakta uyudum. Ve araba kullanırken yorulursam bir otelde konaklayacağım."

"Bu gece burada kalmanı istiyorum. Wesley'nin kardeşi Austin bu hafta sonu ziyarete geliyor. Ailesi onlara otel odası tuttu, bu yüzden yurt odası

bana kalıyor.”

"Cinsel ilişki için mi?"

Nefesimi veriyorum. "Dokuz ay oldu, Wren. Evet, seninle seks yapmak istiyorum. Ama kalmanı istememin tek sebebi bu değil. İlk birlikte uyuduğumuzdan beri hiçbir şeyin tek sebebi bu olmadı. Belki o zaman bile değildi."

Çatalını eline alıyor. "Ben kalacağım."

Wren

Ben bir korkağım. Çok korkak biriyim, sinip kaçan, yıllardır aşık olduğum adama başka bir kızın ilgi duyduğuna dair ilk işaretle panikleyen biriyim.

Lancaster'a net bir planla geldim. İndim, duş aldım, kendimi toparladım ve doğruca buraya geldim. Milano'daki programımdan bir hafta önce ayrıldım, tüm son ödevlerimi teslim tarihinden önce verdim ve buraya gelmek için o kadar sabırsızlanıyordum ki, Como Gölü'ne yapacağımız son geziyi bile atladım.

Peki ya şimdi? Plan altüst oluyor. Sanki kötü bir ilk randevu gibi, kendimi güvensiz, beceriksiz ve utangaç hissediyorum.

Bu Sawyer, diye kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Beni çıplak gördü. Ne yazık ki ağladığımı gördü. Daha da kötüsü, kustuğumu gördü.

Beni tanıyor. Çoğu zaman, başka herkesten daha rahat onun yanındayım.

Şimdi hariç. Çünkü bu Sawyer ve bu yüzden riskler daha yüksek olamazdı. En azından bu belirsizlik halindeyken, ondan birazcık elde ettim. Son seferinde, ondan tamamen elde edeceğimi sandığımda, hiçbirini elde edememiştim. Ve kendime kaç kez bunun farklı olduğunu, onun farklı olduğunu, benim farklı olduğumu ve ikimizin de farklı olduğunu söylesem de, yine o taş zeminde, şampanya içerek, çamaşır makinesine yaslanmış haldeyim. Sawyer'a o "Neden?" sorusunun beni ne kadar mahvettiğini hiç söylemedim. Tam tersini denedim, kulüplerin dışında ona yalan söyledim ve onun dışında başka adamlarla yukarı çıktım, beni ne kadar incittiğini asla bilmemesini sağlamak için karmaşık girişimlerde bulundum. Buna

başvurduğum için utanıyorum ve bunu ona yaptığımı itiraf etmekten daha da çok utanıyorum.

Yani, saat neredeyse 23:00'e gelmişken, bugün ona söylemek için geldiğim şeylerin hiçbirini söylemedim.

"Wren, değil mi?"

Yanımda duran adama şöyle bir baktım. Sawyer'ın arkadaşlarından biriydi ve daha önce Faber Hall'un dışında onunla birlikteydi. Sawyer mektuplarında isimlerini zikrettiği için hepsini tanıyordum, ama henüz isimleri yüzlerle eşleştirememiştim.

"Doğru," diye yanıtlıyorum.

"Ben Jeff," diyor adam yardımcı olmaya çalışarak.

"Doğru," diye tekrarladım. "Sawyer senin Brooklynli olduğunu söyledi, değil mi? Ben de New York şehrinde büyüdüm."

Jeff başını salladı. "Evet, Bennett bundan bahsetmişti. Senden çok bahsediyor, biliyorsun."

"Ah," diyorum.

"İlişki durumunuz hakkında biraz belirsiz konuşuyorsunuz ve bize hiç fotoğraf göstermediniz. Şimdi nedenini anlıyorum." Jeff göz kırpmıyor.

"İşte içeceğiniz." Sawyer tekrar yanımda belirdi.

"Teşekkürler," diyerek uzattığı bardağı aldım.

Jeff bir yudum bira alarak, "Kız arkadaşınla yeni tanışıyordum, Bennett," dedi.

Sawyer onu düzeltmiyor ve içimden bir elektrik akımı geçiyor.

"New York'un neresindensin, Wren?" diye soruyor Jeff bana.

"Upper East Side."

Islık çalıyor. "Harika. Neredesiniz?"

"Beşinci Cadde."

"Lanet olsun. Ailen çok zengin olmalı. Ziyarete gelebilir miyim?" Jeff, Sawyer'a baktı. "Rahat ol dostum. Tamamen platonik bir ilişki."

Grubumuza daha çok kişi katılıyor. Sawyer'ın daha çok arkadaşı. Popüler biri, buna hiç şaşırmadım. O açıklığa adım attığı anda fark ettim; öğrenilmesi veya taklit edilmesi imkansız, nadir bir çekiciliğe sahip. İnsanı doğal olarak ona doğru çekiyor.

Arkadaşlarından birkaçı bana daha fazla soru soruyor, ancak konuşmanın çoğu tanımadığım diğer Lancaster öğrencileri etrafında dönüyor. Çoğunlukla meraklı bakışlarla karşılaşıyorum, herkes sessizce neden burada olduğumu, Sawyer ile bağlantımın ne olduğunu merak ediyor.

İeeğimi bitirip tuvalete gitmek için izin istedim. Tahmin edileceği gibi, sıra uzundu, merdivenin yanından kıvrılarak uzanıyordu. Sonuna katıldım ve derin bir i çekerek ahşap duvara yaslandım.

Daha önce, sadece ikimiz olduğumuz zamanlarda Sawyer ile konuşmak için birçok fırsatım oldu ve hepsini kaçırdım. şimdi yalnız kalmayı dilemek saçma.

"Burası tuvalet sırası mı?" diye soruyor esmer bir kadın, önünü görebilmek için boynunu uzatarak.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Duvara yaslanmış halimi taklit ederek i çekti ve sonra bana baktı. "Seni daha önce hiç görmemiştim."

"Burada ğrenci değilim. Sadece hafta sonu için ziyaret ediyorum."

"Nereden?"

"New York'ta yaşıyorum. Cambridge'de niversite okuyorum. Son sınıfımı yurt dışında, Università del Tirreno'da geçirdim."

"Vay canına. Bu gerçekten harika—"

"Izzie! O burada, mutfakta!" Kahverengi kıvrıcık saçlı minyon bir kız yanımıza fırladı ve sözümü kestiğini fark edince özür dileyen bir bakış attı. "zr dilerim," dedi. "Acil bir durum."

"Sorun değil," dedim ona, cebimdeki telefonumun titrediğini hissedip kontrol etmek için çıkarırken.

Rory: Connecticut'ta mısınız?!

İçimden bir ah çektim.

Wren: Evet, sapık.

Rory: Annem senin telefonunun konumunu da kontrol ediyor.

Wren: Kapatacağım.

Rory: Bu onu rahatlatacaktır.

Wren: Yarın New York'ta olacağım.

Rory: İtalya'da olman gerekiyordu.

Wren: Erken ayrıldım. Annemle babam şehir dışında oldukları için onları rahatsız etmek istemedim.

Ablam yazıp durdukça noktalar belirip kayboluyor. Eminim Milano'dan erken ayrıldığım ve plan değişikliğimi kimseye söylemediğim için beni azarlamak isteğiyle mücadele ediyordur. İkiisi de sorumsuzluktu.

Rory: Sawyer'a benden selam söyle.

Telefonumdaki mesaja gülümseyerek bakıyorum.

"İyi haber mi?"

Bakışlarımı yukarı kaldırıp Sawyer'ın yeşil gözlerine diktim. Yanımda fısıldaşan kızların sustuğunu, bu sıradaki herkesin, bu koridordaki herkesin sessizleşip bu yöne baktığını geç de olsa fark ettim.

Cevap olarak ona telefonumun ekranını gösterdim. Son mesajı okurken ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Ben de merhaba."

Telefonum başka bir mesajla titredi.

Rory: Ve anneme mesaj at!

Gözlerimi devirdim, telefonumu kapattım ve tekrar Sawyer'a odaklandım. "Tuvalete gitmen gerekiyorsa, yurduna geri yürümek muhtemelen daha hızlı olur."

"Hayır, değilim. Sadece halini hatırını sormaya gelmiştim. Bir süredir yoktun."

Beş dakikadır sırada bekliyorum. Muhtemelen daha az.

Seni seviyorum. Kelimeler tam orada, bekliyor. Hazır. Sabırsız.

"Hey! Bennett!" Oda arkadaşı Wesley, yanında daha genç bir adamla birlikte bize doğru geliyor.

Wesley başka biriyle konuşmak için duraklıyor, ancak yanındaki adam aynı şekilde devam ediyor.

"Merhaba," diyor elini Sawyer'a uzatarak. "Ben Austin."

Sawyer elini sıkarak, "Hey dostum," diye yanıtladı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Sawyer."

Austin gülümseyerek başını salladı, sonra bana baktı.

Sawyer da öyle. Tıpkı gün boyunca beni tanıtırken yaptığı gibi tereddüt ediyor.

"Ben Wren," dedim gülümseyerek. "Sawyer'ın kız arkadaşım."

Bunu söylemeyi planlamamıştım. Daha önce söylemek istemişim, bariz bir iddiada bulunmak için. Birini ilk aşkınız veya ilk kalp kırıklığınız olarak tanıtmak sosyal açıdan garip, ama Sawyer'ı sadece arkadaşım olarak adlandırmak geçmişimizi tam olarak yansıtmıyor. Zaten onu erkek arkadaşım olarak adlandırmıyorum. Onun benim üzerimde bir hakkı olduğunu iddia ediyorum, tersi değil. Ayrıca, bu öğleden sonra beni öpen oydu. Eğer aramızda romantik düşünceler oluşmasını istemiyorsa, daha önce ağzını kapalı tutmalıydı.

Omuzumun üzerinden saçlarımı savurup Sawyer'a şöyle bir göz attım, biraz rahat görünmeye çalışıyordum. Dengesizdim, yüzünde bir tepki arıyordum, beni hâlâ bu kadar gerginleştirmeyi başarmasına hem

bayılıyordum hem de nefret ediyordum. Sanki on yedi yaşında, hoşlandığım kişiye yaklaşmış bir kız gibiydim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Wren," diyor Austin, bu anın sismik öneminden tamamen habersiz. Sola doğru bakıyor. "Burası tuvalet sırası mı?"

"Öyle."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Austin. "Mutfak hangi tarafta?"

Sawyer, "İleriye ve sola," diye yanıtlıyor.

"Harika," diyor Austin, elini bana doğru kaldırıp yavaşça uzaklaşmadan önce.

Wesley de dahil olmak üzere bir grup adam yanımızdan geçti, çoğu Sawyer'a selam veriyordu. Sawyer karşılık verdi ama gözleri benden ayrılmadı, geçmeleri için daha fazla alan açmak üzere bana doğru yaklaştı. Sol eli başıma en yakın tahta panele yerleşti.

Burada oksijen yok. Çok hızlı nefes alıyorum. Ya da belki hiç nefes almıyorum.

Sawyer, "Biliyorsunuz, üst katta banyolar var," diye ekliyor.

Kaşımı kaldırdım. "Benimle yukarı çıkmamı mı istiyorsun?"

Koridorda etrafımızda fısıltılar duyuyoruz, bu da sırada bekleyenlerden en az birinin bizi dinlediğini gösteriyor. Aslında yalnız olmadığımız umurumda değil. Sanki yalnızmışız gibi hissediyorum.

Sırıttı. "Geçen sefer iyi gitmişti."

"Sormadın ki."

"Aşağı katta kalsaydım, yapardım."

Ona hızla göz kırptım. "Gerçekten mi?"

Eğer onu takip etmeseydim, o gece aramızda hiçbir şey olmazdı diye hep varsaydım.

Sawyer başını salladı. "Aramızdaki bu şey birçok şey oldu Wren, ama asla tek taraflı olmadı. En azından benim açımdan."

Gözlerim dolmak üzere. Burnum yanıyor ve yine aşırı derecede göz kırpiyorum.

Daha yakına eğildi. "İstersek benim yurt odama da dönebiliriz. Orada banyo var, sıra beklemeye gerek yok ve yatak da var."

"Daha uzun kalmak istemiyor musun?" diye soruyorum. "Tüm arkadaşların—"

"Hiç de değil."

"Emin misin? Hayatını alt üst etmeye çalışmıyorum."

"Wren Kensington, yaptığın tek şey hayatımı altüst etmek oldu."

Bunu öfkeyle değil, sevgiyle söylüyor ve ben de duvardan uzaklaşıp onu dışarıya doğru takip ederken yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Wren

Yurt odasına dönerken yolda sohbet ediyoruz, ama önemli bir şeyden değil. Çoğunlukla finallerden önce ziyarete gelmeyi planlayan Gus'tan bahsediyoruz. Wade ve Cammie hakkında birkaç güncelleme paylaşıyor. Annesinin yeni biriyle çıkmaya başladığını, bundan hem memnun hem de biraz iğrendiğini söylüyor. Faber Hall'a girdiğimizde birkaç kişiyle karşılaşıyoruz; iki erkek onunla yumruk tokuşturuyor, bir kız da bana kıskanç bir bakış atıyor.

Ve sonra yalnız kaldık. Daha önce burada olmama rağmen, odasında biraz dolaştım; masasının üzerindeki imzalı beyzbol topunu ve ilan panosuna iştirilmiş Milano Duomo kartpostalını fark ettim. Sawyer mini buzdolabından bir şişe su çıkardı ve bana da bir tane uzattı. Kabul ettim, çoğunlukla ellerimle yapacak bir şeyim olsun diye.

Sonunda, yatağının kenarına otururken, "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim.

Yatağı tertemiz yapılmış. Eminim, yorganı kaldırırsam çarşafların kenarları sıkıca kıvrılmış olurdu.

Sawyer yanıma oturuyor. "Ciddi konuşuyorsun."

"Benim."

"Tamam." Elinde tuttuğu su şişesine göz attı ve avuçlarının arasında çevirdi. "Dinliyorum."

"Pekala." Derin bir nefes verdim. "Yeni yıldan sonra seni aradığımı hatırlıyor musun? Bir kulüpteydim ve ben—"

"Erkek arkadaşınla birlikteydin," diyor soğukkanlılıkla.

Yutkunuyorum. "Doğru. Ama, eee, o kısmı biraz abarttım. O gece tanıştığım ve öpüştüğüm bir adam vardı; bana biraz dokundu ve ben... ben kendimi kaptıramadım. Ona kusacağımı söyledim ki gitsin, sonra dışarı çıktım. Seni aradım. Ayrıca, Aaron konusunda haklıydın. Partide yukarı çıktığımızda onunla hiçbir şey olmadı. Yani, bir kere öpüştük. Ama hepsi bu. Ve ben—" Bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Sawyer'ın başı aşağıda, ama ben konuşmayı kestiğimde biraz kaldırıyor.

Yüz ifadesine bakarak yutkundum. "Sen delirmişsin."

Su şişesini Wesley'nin yatağına doğru fırlattı. Şişe yatağın üzerine dik bir şekilde düştü, bu etkileyiciydi ama şu anda nişan alma yeteneğini övmemden hoşlanacağını sanmıyorum.

"Elbette ki çok kızgınsın, Wren! Bana yalan söyledin!"

"Biliyorum. Ben—"

"Daha önce Lillian'la birlikte olduğumu sana söylemeli miydim? Benden istediğin bu mu? Bu senin için iğrenç bir oyun mu?" Ayağa kalktı ve ellerini saçlarına soktu.

Ben de ayağa kalkıyorum. "Hayır! Öyle değil—böyle bir şey yapmaya çalışmıyordum—incinmişim, Sawyer. Yılbaşından sonra incinmişim ve seni unutmaya çalışıyordum ve bunun senden istediğim şey olduğunu düşünmüştüm. Sıradan bir ilişki istediğini, ulaşılmaz olmamı istediğini ve eğer seni unuttuğumu düşünürsen beni isteyeceğini düşünmüştüm. Bununla gurur duymuyorum, tamam mı? İki seferde de, eğer bu durumu daha iyi hale getiriyorsa, bunu yapmayı planlıyordum. Tamamen uydurmadım."

"Daha mı iyi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Bu durumu daha da kötüleştiriyor, Wren!"

"Bunu değiştiremem, Sawyer. Dürüst olmaya çalışıyorum—"

"Başka hangi konularda yalan söyledin?"

"Hiç bir şey."

"Söz veriyor musun?"

"Yani, aklıma önemli bir şey gelmiyor."

Burunundan ses çıkarır.

"Bu gece tanışmış gibi değiliz," diye kendimi savundum.

"Farkındayım," diyor kısaca. "Yıllardır yalan söylüyorsunuz."

"İki dakika boyunca birbirimizle konuşmuyorduk bile!"

"Peki bunun suçu kimindi?" diye karşılık veriyor ve bu da beni hemen susturuyor.

Benim hatamdı.

Sessizce, yatağının kenarına yaslandım.

Birkaç dakika ve birkaç uzun nefes verişin ardından Sawyer da aynısını yapar. "Neden şimdi söylüyorsun?" diye sessizce sorar.

"Sizinle dürüst olmak istedim."

Doğru. Ama tam olarak söylenmesi gereken şey bu değildi.

Yanağımın içini birkaç kez ısırdıktan sonra, "Ve gerçeği bilmenin önemli olduğunu hissettim" diye ekledim.

"Daha önce böyle değil miydi?"

"Daha önce umursadığımı sanmıyordum. İstedğim anlamda umursadığımı. Şimdi ise düşündüm ki... ama belki de yanılmışımdır. Belki de çok uzun zaman geçti ya da çok şey oldu ya da..." İç çekiyorum. "Sadece sana söylemem gerekiyordu. Kızmaya hakkın var. Yalan söyleseydin ben de kızardım."

"Bunun sebebi artık kız arkadaşım olman diye düşündüm."

Beynim son dört kelimeye takılıp kaldı ve birkaç saniye boyunca onun alaycı tonunu fark edemedim.

"Kızları öperek selamlaşmamalısın," diyorum. "Yoksa hepsi aynı izlenime kapılır."

"Başka kızları öpmüyorum, Wren."

Artık şaka yapmıyor. Sawyer çok ciddi görünüyor. Hem de çok ciddi.

"Ne zamandan beri?"

"Ölme ihtimaline karşı beni öptüğüne göre..."

"Ama ben—ama o... demiştim ki... tanıştığımız gece seni öptüm."

Başını salladı.

"Bu neredeyse beş yıl önceydi."

Tekrar başını salladı.

"Sen... başka şeyler de yaptın—detayları istemiyorum—değil mi? Mesela, tanıştığımızdan beri başka insanlarla birlikte oldun?"

"HAYIR."

Ona göz kırptım. "Sakın benimle uğraşmaya kalkma, Sawyer. Bu konuda asla. Eğer bu, benim yalan söylediğim için intikam alma yönteminse..."

"Hayır, Wren. Cevap hayır. Tanıştığımızdan beri başka hiç kimseyle öpüşmedim, emmedim, yalamadım, dokunmadım, sevişmedim, hiçbir şey yapmadım. Eğer seninle olmadıysa, hiçbir şey olmadı."

"Ama..." Ağlamaya başlıyorum. Narin gözyaşları değil bunlar. Omuzlarımı sarsan ve avuçlarımı gözlerime bastırsam bile durmayan

hıçkırıklar.

Sawyer, histerik halimden duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor, sonra beni kucağına çekiyor. Tam kulağımın dibinde, "Wren. Kahretsin. Sorun yok. Söylediklerimi unut gitsin." diyor.

Daha da şiddetli ağlıyorum, yüzümü onun gömleğine gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum ve hayal kırıklığımı dışarı atmaya çalışıyorum.

Tüm bu süre boyunca, daha çok önemsemişliğime tamamen inanmıştım. Her zaman daha çok önemseyeceğime. Sadece bir kişiyi istememin, özellikle de o kişinin aynı düşünce yapısını paylaşmadığı durumlarda, bende ciddi bir sorun olduğuna. Tamamen yanılmış olduğumu görünce çok rahatlardım, çok şaşırdım.

Ona daha da sokuluyorum, başım doğal olarak omzuna yaslanıyor, dudaklarım köprücük kemiğiyle aynı hizada. Önce orayı öpüyorum, sonra daha yukarıya, boğazının üst kısmına doğru ilerleyerek, bacaklarımın arasına oturacak şekilde pozisyon değiştiriyorum.

"Wren. Wren." Elleri yanaklarımda, başparmakları tuzlu izleri siliyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Biz değiliz—sen üzgünsün."

Başımı sallıyorum. En azından elleri yüzümü çevrelediği için bunu yapabiliyorum. "Üzgün değilim. Mutluyum. Çoğunlukla da çok mutluyum."

"Şey, kafam karıştı."

Derin bir nefes veriyorum. "Yıllarca bana hiç bağlanmayan birinden ayrılamadığımı düşündüm. Senin de ayrılamadığını öğrenmek... çok zordu."

Alaycı bir şekilde güldü. Sanki beni üzerinden kaldıracakmış gibi kalçalarından tuttu.

"Dur," dedim ellerimi göğsüne koyarak. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Sawyer içini çekti. "Hiç bağlanmadın mı? Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğinden emin değildim, Wren. Sıkılmanı bekledim durdum. Beni unutmanı. Bir daha asla geri dönmemeni. Seni asla elde tutamayacağımdan o kadar emindim ki, bu ihtimali hiç düşünmedim. Ve düşündüğüm tek seferde... sanki hiçbir şey olmamış gibi gittin. Buraya geliyorsun ve ben—bu ne anlama geliyor, Wren? Yaz neredeyse tekrar geldiği için mi buradasın? İtalyan erkekler sana hitap etmedi mi? Kahrolası Pierre seni geri kazanmaya çalışmıyor mu?"

"Gerçekten mi—" Sesim kısık çıkıyor, bu yüzden tekrar deniyorum. "Seni tanıdığım günden beri sana aşık olduğumu ve tüm bu zamanı senin de bana karşılık verip vermeyeceğini anlamaya çalışarak geçirdiğimi hiç aklına getirmedi mi?"

Eğer bu bir peri masalı olsaydı, o da aynısını söylerdi.

Eğer bu bir fantezi olsaydı, çoktan çıplak olurduk.

Ama bu biziz, bu yüzden Sawyer inanmaz bir kahkaha atarak şöyle diyor: "Arkadaşlarımla flört ederken beni sevdin mi Wren? Neredeyse öldükten sonraki gün beni terk ettiğinde? Bana bahsettiğin adamlarla yatmayı planladığında ve gerçekten yattığında..."

"Aslında kimseyle birlikte olmadım." Ellerimi göğsünden çekip daha dik oturdum. "Tüm gerçeği mi istiyorsun? Başka hiç kimseyle seks yapmadım, Sawyer. Her ne zaman böyle bir şey olabilecek olsa, donup kalıyordum. Ve bu Üçüncü'nün yaptıklarından dolayı değil. Senin yüzünden. Çünkü ben senim ve sen asla benim gibi davranmadın."

Kaçma isteğine karşı koyuyorum. Onun tepkisiyle yüzleşmektense, onu bu bilgiyle yalnız bırakma isteğine karşı koyuyorum. Ama bu döngüde devam edemeyiz. Bir şekilde kapanışa ihtiyacım var. İleriye doğru gidebilmemiz veya her şeyin son bulması için.

Aldığım tek şey sessizlik.

"Bunun şoka yol açacağını biliyordum—"

"Üniversite diplomasını sadece ailenin istemesi yüzünden aldığını ve mezun olduktan sonra ne yapacağın konusunda hiçbir fikrin olmadığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek—"

"Üniversiteden sonra bir planın olmadığını söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

Konuyu değiştirmesine sinirlenerek sertçe başımı salladım.

O da başını salladı, bakışlarımı yakaladı. Gözlerimi esir aldı. "O plansız planında bana yer var mı?"

Yatak altımda yana yatıyor. Bir anlık baş dönmesi, düşmediğimden emin olduğum bir anda tekrar düşme hissi. Bu sefer kendimi toparlayacak soğuk su yok.

Ama Sawyer orada. Altımda, etrafımda, beni yakalamaya çalışıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Çok yer var. Aslında her yeri."

Yüzüne yayılan ve orada kalan yavaş, istikrarlı bir gülümseme beliriyor. "Seni seviyorum, Wren Kensington. Seni çok uzun zamandır seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor. O kadar çok seviyorum ki, bunun büyüklüğünü kavramam biraz zaman aldı. Ve bunu daha önce söylemediğim için gerçekten çok üzgünüm."

Yine ağlıyorum, bu utanç verici. En azından bu sefer gözyaşlarım daha hafif. Muhtemelen susuz kaldım; bana verdiği sudan hiç içmedim.

"Ben de özür dilerim. Bunu söylemeliydim—"

"Evet, yaptın."

Ona dik dik bakıyorum. "Ne?"

Hafifçe sırtıttı ve elini uzatarak alnımdaki saçlarımı düzeltti. "Geçen yaz, Lucky's'te sarhoş olduğun gece, seni odana taşıdıktan sonra 'Seni seviyorum' demiştin."

"Neden bana söylemedin?"

"Sarhoştun Wren. Bunu gerçekten isteyip istemediğini bilmiyordum ve hatırladığın gibi de davranmadın. Ama teknik olarak bana söyledin."

"Ciddiydim." Ona uzun bir öpücük veriyorum. "Seni"—öpücük—"seviyorum"—öpücük—"seni."

Dudaklarım aşağı doğru kayarak boynunun derisini bir noktadan, sonra başka bir noktadan emiyor.

"İnsanlara bir kız arkadaşım olduğunu söyleyebilirim. Beni öpücük izleriyle kaplamalarına gerek yok."

"Sus," dedim, sırtışını ağzımla bastırarak tişörtünü çekiştirdim. Tişörtünü başından çıkarmama yardım etti ve ben de pantolonuna geçtim.

"Wren." Elleri benimkileri kavradı. "Prezervatifim yok."

"Ne? Neden?"

Bana bıkkın bir bakış attı. "Sence neden? Onlara ihtiyacım olmadı. Geleceğini söylemedin. Ne yani, gelir gelmez eczaneye gitmeyi önermemi mi istedin?"

"Evet!"

Sawyer gözlerini devirdi. "Artık gidebiliriz."

İnleyerek yatağına yığıldım. "Keşke doğum kontrol hapı kullansaydım."

"On dakika sürecek," diyor ama bu odadan ayrılmak konusunda benim kadar isteksiz görünüyor. Dünyanın geri kalanına yeniden katılmak konusunda.

Bunun yerine yanıma uzanıyor. Tek kişilik yatakta ikimiz için de zar zor yer var. Bu gece uyumak ilginç olacak.

Başımı çevirerek ağzını ulaşabileceğim mesafeye getirdim ve onu tekrar öptüm. Beni tekrar kucağına çekti, oturarak tişörtümü çıkardı ve sütyenimin kopçasını açtı. Prezervatif olmamasına artık pek aldırmıyordum, sırtımı kamburlaştırarak ona daha iyi erişim sağladım. Bunu fark ettiğinde, kahkahası hassas tenimde yankılandı.

Hem daha iyi... hem de daha kötü. Yaptığımız her şey bende daha fazlasını isteme isteği uyandırıyor.

Sabırsızlığım ve dikkatimi dağıtan ağzı yüzünden ilerlemem yavaşladığı için tekrar beline uzandım. Ereksiyonunu serbest bıraktığımda Sawyer homurdandı.

"Hiç uzun süre dayanamayacağım," diyor bana.

"Yani, her zamanki gibi mi?"

Dişleri tenimi sıyrıyor, her yerimde tüylerim diken diken oluyor. "Şimdi nedenini anladın. Haklıydın; seninle sevişmek elimle sevişmekten daha iyi."

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Wade'in partisinde. Bana, mastürbasyon yapmanın seninle seks yapmak gibi olacağını düşünüyorsam, elimle ilgili çok yüksek bir özgüvene sahip olduğumu söylemiştin."

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum. O gece... gergindim. Ama sanki benim söyleyebileceğim bir şey gibi geliyor."

Gülerek, "Öyle," dedi.

Pantolonumu çıkarmak için iki elimi de kullanarak penisini serbest bırakıyorum. Külotumu da aşağı kaydırıp, yatağa geri yaslanana kadar göğsüne bastırıyorum.

"Wren..." diyor tereddütle, kalçalarım onun ereksiyonunun üzerinde dururken.

"Rahat ol. Hamile kalmak gibi bir niyetim yok."

Ona daha da yaklaştım ve üzerine oturdum, penisi aramızda sıkıştı. Sawyer ne istediğimi anladı, kalçamı yukarı çekti, böylece vajinam doğrudan penisinin üzerine geldi ve karnına bastırdı. Yavaşça kalçalarımı hareket ettirmeye başladım, penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ederken onları izledim.

Haz patlaması anlıktır, tek bir kıvılcımın büyük bir ateşe dönüşmesi gibidir.

Sawyer bize bakarken "Kahretsın," diye inledi.

Alt dudağımı o kadar sert ısırdım ki, ağzımda bakır tadı hissettim, duvarın diğer tarafında komşuları olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Daha önce onu kışkırtıyordum ama muhtemelen önce ben boşalacağım. Ayak parmaklarımda yaklaşan bir orgazmın karıncalanmasını şimdiden hissedebiliyorum. Islakım—o kadar ıslakım ki, penisim ona sürtünmemden parlıyor. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, daha fazla sürtünme

arıyorum. Ateşli hissediyorum, tüm vücudum sıcaktan kızarmış ve şehvetle dolup taşıyor. Vajinamın penisini tahrik edici sıvıyla kaplamasının erotik görüntüsüne odaklanmış durumdayım. Bunu sonsuza dek sürdürmekle, sadece onunla var olan o boşalmaya ulaşma umudu arasında gidip geliyorum.

Altımda o kadar mükemmel görünüyor ki. Karın kasları kasılmış. Çenesi sıkı. Göz bebekleri kocaman. Kolunu başının arkasına atmış, böylece kolundaki yelkenli dövmesini görebiliyorum. Boynunda emdiğim iki nokta da kıpkırmızı olmuş.

Bana ait.

O benim.

Onu hep istedim ve ona gerçekten sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Aramızda her zaman bir mesafe olabileceğini, onun tamamına asla sahip olamayabileceğimi kabullenmiştim.

Sawyer çoğunlukla benim önderlik etmeme izin veriyor, ama sabırsızlığının giderek arttığını hissedebiliyorum. Bacakları altımda geriliyor, kalçaları sanki itme dürtüsüne karşı koyuyormuş gibi seğiriyor.

Adımlarım hızlanıyor, bu daha çok içgüdüsel bir hareket, tercihimden ziyade. Kontrolü kaybetmeye de çok yaklaştım.

Elleri uyluklarıma değiyor, onları daha da açıyor. Sanki içimdeymiş gibi, tıpkı içeri girmeden önceki o saniyeye çok benziyor.

"Çok ıslaksın. Bunu hissedebiliyorum." Gururlu ve sahiplenici bir ses tonuyla konuşuyor.

"Benim için de aynı süre geçti," diye hatırlatıyorum ona.

"Elin benim penisim kadar iyi değil mi?"

"Demek istediğim, senin penisinmiş gibi davranıyorum..."

Bir inilti daha.

Bir an sonra üzerime çöker—ani, muhteşem bir yıkım. Göğsüne yığılırım, sonra yatağın yaklaşık 60 cm'lik kısmına yanıma doğru yuvarlanırım, nefes nefese kalmış bir halde onun yüzüstü yatmasını izlerim. Yapışkan sıvıyı temizlemesi için ona birkaç mendil uzatırım. O da yapar, mendilleri çöpe atmak için doğrulur ve tekrar uzanır.

"Bu gerçekten çok ateşliydi," diyor bana. "İyi fikir."

"Onlarla doluyum."

Sawyer kıkırdadı, uzanıp beni göğsüne çekti. Alnımdan öptü. "Böyle yapacağını düşünmemiştim—anlardım, yani, eğer isteseydin—eğer isteseydin sorun olmazdı..."

"Cümleyi bitirmeyi mi unuttun?"

Saçımın gevşek bir tutamını çevirerek homurdandı. "Başka kimseyle cinsel ilişkiye girmediğine sevindim."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlık numarası yapıyorum. "Başka bir adama diş macunu ödünç vermem konusunda çok rahattın. Başka biriyle birlikte olmamın sorun olmayacağını düşünmüştüm—ah!"

Üzerime doğru yuvarlanırken şaşkınlıkla çığlık attım, neredeyse ikimizi de yataktan düşürüyordu. Sawyer beni sertçe öptü ve eminim ki prezervatif olsaydı çok daha fazlasını yapardı.

Nefes nefese kalmışken, onun zinciriyle oynuyorum ve ona gülümsüyorum. "Senin de yapmadığına sevindim—neydi o? Yalamadın mı, ısırmadın mı, emmedin mi—"

"Atıştırmalıklardan hiç bahsetmedim."

"Ah, ısırmayı sevmiyorsun, öyle mi?" Başımı kaldırıp dişlerimi boynuna sürttüm.

Sawyer homurdanarak yana kaydı. "Neden prezervatif getirmedin?"

"Yanımda diş fırçası bile yok. Seninkini ödünç almak zorunda kalacağım. Diş macunu da, paylaşma konusunda ne kadar hassas olduğunu bilmeme rağmen."

Gözlerini devirdi.

"Ayrıca... bu da haddini aşmak gibi geldi."

"Bir uçurumun kenarında tanımadığım birini öpmekten daha küstahça bir şey olabilir miydi? Seri katil de olabilirdim."

"Neyse ki sen tam bir pisliksin."

"Seni bu konuda defalarca uyarmıştım." Sırıttı. "Yine de bana aşık oldun."

"Evet," diye gülümsedim. "Kesinlikle öyle yaptım."

Salwyer

Tek başıma uyandım. Yatak çok büyük geliyor, oysa ki büyük boy bir tek kişilik yatak ve geçmişte tam tersinden şikayet etmişim.

Birkaç telaşlı saniye boyunca, her şeyin bir rüya olduğunu sandım. Ama sonra yana döndüm ve sert bir şey yanağımı sıyırdı. Uzandım, kağıt parçasını yakaladım ve gözlerimi kısarak baktım. Tanıdık el yazısını incelerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Son satır hariç her satıra "Seni seviyorum" yazmış, son satırda ise "Kahvaltıya gidiyorum. Yakında döneceğim." yazmış.

Notu okurken birkaç dakika aptalca sııttım, sonra yataktan kalktım, şortumu giydim ve banyoya doğru yöneldim. Gemi mimarisi ve gemi mühendisliği bölümüm için zorunlu derslerden biri olan kalın fizik kitabıma ayağımı çarpmam bile keyfimi kaçırmadı.

Dişlerimi fırçalarken kapının kilidinin açılmasının karakteristik bip ve tıklama sesini duydum. Hızla tükürdüm ve diş fırçamı saklayıp odama geri döndüm.

Üzerinde dün gecedan kalma aynı kot pantolon ve dizime kadar uzanan, solmuş bir sweatshirt'üm var; sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmış. Kapıyı kalçasıyla kapatıyor, ellerinde kimlik kartım, iki kağıt poşet ve karton bir içecek tepsisi var. Boş yatağıma bir göz atıyor, sonra beni kapı eşiğinde dururken buluyor.

Sııttım. "Hey."

Wren kaşlarını çatarak öğrenci kimliğimi masama fırlattı. "Ne yapıyorsun? Yatağına geri dön."

Kaşımı kaldırdım. "Size de günaydın. Benden önce uyandığınıza inanamıyorum."

"Hâlâ İtalyan zamanına göre yaşıyorum," diye yanıtladı, yatağa doğru yürüyüp elindeki her şeyi yanındaki masaya bıraktıktan sonra saçındaki lastiği çıkardı. "Kahvaltıyı yemekhanede değil, birlikte yapmak istedim."

"Yemeğin pek iyi olmadığını söylemiştim zaten." Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doladım ve çenemi başının üstüne yasladım. Sadece ona dokunmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Wren gülererek poşetlerden birine uzandı. "Burada yemek yemek istememin sebebi bu değildi."

Gülümseyerek, çıkardığı prezervatif kutusunu alıp dağınık yatağın üzerine fırlattım. "Eczaneye mi gittin? Ne zamandır ayaktasın?"

"Birkaç saat sürdü. Annemle de konuştum."

Şöminenin kenarına oturup diğer çantaya uzandım. Çanta hamur işleriyle doluydu: iki muffin, bir kruvasan, bir tarçınlı çörek ve bir simit. "Annen nasıl?"

"Güzel. Amsterdam'da, bir konferansta."

Hiç etkilenmeden başımı salladım. Wren'in ailesi de onun kadar, belki de daha fazla seyahat ediyor gibiydi.

"Tandem Coffee'ye mi gittin?" diye soruyorum, bardaklardan birinin üzerindeki etiketi okuyarak.

"Evet. Daha önce oraya gittiniz mi?"

"Birkaç kere denedim. Güzel." Bir bardak alıp bir yudum içtim, sonra tükürme isteğine karşı koyarak hızla yuttum.

Diğer bardağı alıp bana uzattı. "Bu benim. Sana siyah bir şeyler ısmarladım."

"Teşekkürler." Bardağı alıp uzun bir yudum aldım, diğer tatları ağızımda yıkadım. "Sen ne aldın?"

"Lavanta aromalı latte, yulaf sütü ve bir shot ekstra espresso ile. İyi mi?"

"Lavanta ve yulaf sütü tadını seviyorsanız, muhtemelen iyidir." Ben de sade kahveden bir yudum daha alıyorum.

"Evet, öyle. Kasiyer tavsiye etti ve bana ücretsiz bir tarçınlı çörek verdi."

"Tahmin edeyim. Kasiyer erkekti."

Wren içeceğini yere koyuyor, ben de aynısını yapıyorum. Bir dizini uyluğumun soluna koyuyor, sonra da kollarını omuzlarıma dolayarak

tamamen kucağıma oturuyor.

"Çıkmaya başladıktan sonra kıskanacağını düşünmemiştim," diyor yüzünde hafif bir tebessümle.

"Yani, seninle flört etmiyordun, öyle mi?"

Wren omuz silkerek, "Numarasını çantanın üzerine yazmış," dedi.

"Sevimli."

Başını salladı. "Zaten bir erkek arkadaşım olmasaydı, çok tatlı bir tanışma hikayesi olurdu."

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ama Wren bunu hemen anlıyor.

"Gerçekten kıskanıyor musun? Çünkü onun adını bile hatırlamıyorum ___"

"Hayır, değilim. Uyandım ve sen burada değildin ve... içimde hep bunun asla olmayacağına ikna olmuş bir parça vardı. Ve... korkuyorum ki bir şey her şeyi mahvedecek. Özellikle de beni." Avuçlarımı bacaklarına sürüyorum. "Rastgele bir adama kıskançlık duymuyorum, gerçi sana kur yapılması hoşuma gitmeyecek. Pasaportu olmayan bir adamla birlikte olmanın istediğin şey olmadığını fark edeceğinden endişeleniyorum."

Wren daha da yaklaşıyor, alınlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Sana o ilk mektubu neden gönderdiğimi biliyor musun?"

"İngilizce dersini geçmek istediğin için mi?"

"Hiç de değil. Çünkü seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Ve eğer göremezsem, benden bir hatıran olsun istedim. Çünkü o zaman da seni istiyordum, şimdi de istiyorum ve seni istemediğim bir zaman asla olmayacak. Ayrıca, pasaportunun olmaması A) önemsiz ve B) kolayca çözülebilir. Eğer seyahat etmek istiyorsan tabii. Bir sürü harika yere gittim ve burası benim en sevdiğim yer—nerede olursan ol. Hiçbir şeyden senin kadar emin olmamıştım. Herkese sahte ilişkiler uydurmam, biliyorsun."

Kalçalarını daha sıkı kavradım. "Komik değil."

"Romantik konuşmama başka bir yanıtınız var mı?"

Gülümsüyorum. "Seni seviyorum."

"Daha iyi." Alnımdaki saçlarımı kenara itti. Onu öpmek üzereydim ki, "Annem seninle tanışmak istiyor," diye ekledi.

"Annenle tanıştım," diyorum aptalca bir şekilde.

"Eminim bu sefer yemeğe kalacağınızı, babamın da orada olacağını ve benim de bilincimin yerinde olacağını düşünüyordu."

"Sağ."

“İkisi de Rory’nin mezuniyet partisi için Hamptons’ta olacaklar. Annem partiye gelmenin sizin için de uygun olduğunu söyledi... ve sonrasında akşam yemeği önerdi.”

“Doğru,” diye tekrarlıyorum. Birdenbire, kelime dağarcığımda kalan tek kelime bu oluyor.

Wren beni inceliyor. "Seni sevecekler."

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?" diye soruyorum kuru bir sesle.

“Biliyorum. Ebeveynlerim gerçekten harika. Benim mutlu olmamı istiyorlar ve sen beni çok mutlu ediyorsun.”

"Sadece üzgün değil mi?"

“Sadece üzgün değilim,” diyor saçlarımla oynarken. “Ayrıca, eğer partiye geliyorsan—”

"Eğer orada olmamı istiyorsanız, orada olacağım."

Gülümsüyor, ama sonra gülümsemesi gergin bir hal alıyor. "Büyükbabam Rory'nin partisinde olacak. Ve onunla önceden konuşacağım, ama anlaşmamızı bozduğum için kızabilir ve yine de sana bir şeyler söyleyebilir, bu yüzden..."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne anlaşması?"

Wren içini çekti. “Birçok insan büyükbabamı gerçekten önemli biri olarak görüyor. Babam uzun zaman önce Kensington Consolidated’ın CEO’su olarak onun yerini aldı ve şimdi amcam ve kuzenim de şirketin bir parçası, ama büyükbabam birçok açıdan hâlâ bir şekilde yönetimi elinde tutuyor.”

“Pekala...” diyorum, bunun nereye varacağını hiç bilmiyorum.

“O fırtınaya yakalandığınız gece, yardım edebilecek birini tanıyıp tanımadığını öğrenmek için babamı aradım. Dusty de deniyordu... ama kimseye ulaşamıyordum. Babam cevap vermeyince dedemi aradım.”

Geriliyorum. Hâlâ kafam karışık, ama bir şekilde bundan sonra olacakların hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

“Lucky’s’te karıştığın kavgayı biliyordum—Rory’nin aradığı avukat ona söylemişti—ve benim devlet üniversitesi seçmemden hiçbir zaman memnun olmamıştı. Bu yüzden, eğer seninle ilişkiyi bitirip onun onayladığı bir üniversiteye gidersem, kurtarılmanı sağlayacağını söyledi.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Cambridge gibi mi?"

"Evet." Başını salladı. "Tıpkı Cambridge gibi."

"Ne halt ediyorsun, Wren?"

Omuz silkerek, “Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Kabul etmeseydim ve sana bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim. Üniversiteye nereye gideceğim konusunda çok da umursamıyordum. Biliyorsun, gitmek konusunda bile kararsızdım. Ve biz... Yaz sonunda seni bırakmanın ne kadar zor olacağını biliyordum, nereye gidersem gideyim. Daha erken ayrılmamın daha iyi olacağını düşündüm. Uzun zamandır içinde bulunduğumuz gidip gelmelerden sonra temiz bir kopuş denemesi.” dedi.

"Bana söylemeliydin. Bana sormalıydın."

"Sen orada değildin!"

"Sonrasında. Ertesi gün, yanına geldiğimde sen eşyalarını topluyordun."

"O zaman zaten kararımı vermiştim."

Nefesimi veriyorum.

"Geçmiş tekrar tekrar gündeme getirmek istemiyorum, Sawyer. Birlikte ileriye doğru ilerlemek istiyorum. Bunu sana sadece, konu bir gün gündeme gelirse şaşırmanın için ve sana karşı tamamen dürüst olmak istediğim için söyledim."

"Tamamen dürüst mü? Her şey bu mu?"

Wren kararlı bir şekilde başını salladı. "Hepsi bu kadar."

"Dün gece de aynısını söylemiştin."

"Sana bunu anlatıp anlatmayacağıma henüz karar vermemiştim," diye itiraf ediyor.

Hâlâ şoktayım. Ama bu açıklama, bir süredir merak ettiğim sorulara cevap veriyor: Neden birdenbire bizim hakkımızda fikrini değiştirdi, neden birinci sınıfa başlamasına bu kadar yakın bir zamanda okul değiştirdi? Bunların hiçbirini yaptığı için mutlu değilim, ama özellikle ne kadar inatçı olabileceğini bildiğim halde, bu kadar uç noktalara gitmeye istekli olması beni duygulandırdı, şaşkına çevirdi. Tarihin tekerrür edebileceği korkusunu biraz olsun yatıştırıyor. Benim ona göre bizim ilişkimize daha çok yatırım yaptığımı, ilişkimizin her zaman kırılgan olacağını ve her zaman tekrar dağılmasını bekleyeceğimi gösteriyor.

"Söylediğin için sevindim."

"Öyle mi?" Rahatlamış görünüyor.

"Evet. Keşke bana üç yıl önce söyleseydin ve bunu yapacağına inanamıyorum—"

Beni öpüyor.

Birkaç saniye boyunca onu öpüyorum. Sonra soruyorum: "Ya beni beğenmezlerse?"

"Ailem?"

Başımı sallıyorum.

"Yapacaklar."

"Ama ya yapmazlarsa? Büyükbaban onlara neden avukata ihtiyacım olduğunu anlatmadı mı? Eğer sana benden ayrılmanı söylerlerse—"

"Annemle babam asla böyle bir şey yapmazdı."

"Büyükbabanız öyle yaptı."

"Ve onun müdahale etmesine çok kızmışlardı. Onlardan karışmamalarını, bunun bizim anlaşmamız olduğunu söyledim, ama annem babamın dedemi bu yüzden azarladığını söyledi. Bir daha böyle bir şey yaparsa asla benim veya Rory'nin yanında olamayacağını söylemiş. İnan bana, kimse müdahale etmeyecek. Ve etseler bile, seni seçerdim. Olanlar, seni seçme şeklimdi. Sana öyle görünmediğini biliyorum, ama öyleydi."

Wren beni tekrar öpüyor, dudağımı hafifçe ısıyor.

"Bunu yaparken hafifçe ısırmayı seviyorum," diye mırıldanıyorum ve kahkahasının dudaklarımda titreşimini hissediyorum.

Wren önce uzandı ve tıpkı ilk öpüştüğümüz zamanki gibi zincirimi kullanarak ağzımı kendine doğru çekti. O anı çok net hatırlıyorum, sanki beynim o zaman bile her ayrıntıya özellikle dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Sessiz odada duyabildiğim tek şey, giderek hızlanan nefes alışverişimiz, dudaklarımızın sürtünmesi... ve onun midesinin guruldaması.

"Aç mısın?" diye mırıldandım.

"Hayır." Elleri aceleyle sırtımda geziniyor, sanki tüm vücuduma aynı anda dokunmaya çalışıyor. "Durma."

Üzerindeki ağırlığının çoğunu kaldırıyorum ki onun sweatshirt'ünü—yani benim sweatshirt'ümü—daha yukarı çekebileyim. "Sonuncusunu geri vermedin."

"Bunu da kendime saklıyorum," diye bilgilendiriyor beni.

"Bana uyar." Elim başının yanındaki pasta torbasına uzattım.

Wren'in ağzı öfkeyle açılıyor. "Cidden mi..." Tarçınlı çörekten biraz krema alıp karnına sürdüğümde sesi kesiliyor.

Üzerindeki şeyi yaladığımda inliyor, sonra kot pantolonunun düğmelerini çözüp aşağı çekiyorum, ardından iç çamaşırını da çıkarıp ikisini de Wesley'nin bulunduğu odaya fırlatıyorum.

Onu biraz daha kızdırmak için bacaklarının üst kısmına doğru öperek geri dönüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, ondan daha sabırsızım.

Sadece dokuz ay geçtiği veya resmi olarak bir çift olarak ilk kez birlikte olacağımız için değil, aynı zamanda Wren'i bu halde gören tek kişi ben olduğum için de. Dün gece bunu öğrenmenin bana nasıl hissettirdiğini ona anlatmakta çok kötü bir iş çıkardım.

İlk deneyimini benimle yaşamak istemesine çok şaşırdım. Tüm deneyimlerini benimle yaşamak istemesi... Bunu bilmenin nasıl bir his olduğunu kendim bile tarif edemem.

"Sawyer..." Altımda kıpırdanıyor, daha hızlı hareket etmemi sağlamaya çalışıyor. Ayaklarıyla şortumu itiyor.

Belki de ikimiz de aynı derecede hevesliyiz.

"Ne?"

"Biliyor musun."

Kapüşonlu sweatshirt'ü biraz daha yukarı çekiyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Kahretsin."

Sırtırken, göğsüne daha fazla kumaş sıkıştırdım. Sonra fark ettim, "Bunun altında hiçbir şey giymiyor musun?"

"Sütyenimi bulamadım ve sessiz olmaya çalışıyordum. Kıyafet seçimlerimi daha sonra eleştirebilir misiniz?"

"Hayır. Çünkü daha sonra çıplak olacaksın ve biz hala bu yatakta olacağız."

Gülümsüyor. "Söz mü?"

Kapüşonlu kazağı başının üzerinden geçirip, altından çekerek yatağın kenarından kaymasına izin verdim.

Sonunda ikimiz de çıplaktık, sadece sıcak tenlerimiz birbirine değiyordu. "Sana her şeyi söz veriyorum, Wren Kensington. Sahip olduğum her şey senin."

Wren

Sawyer bana, "Biz bunun için çok yaşıyoruz," diyor.

Alaycı bir şekilde, "Kendin için konuş," dedim.

"Ben senden sadece iki ay büyüğüm."

"Ve tıpkı şarap ya da peynir gibi yıllanıyor."

"Burası gençlerin takıldığı bir yer."

"Tek başıma gideceğim."

"Su hâlâ soğuk."

"Yine yalnız gideceğim."

İkimiz de onun bana izin vermeyeceğini biliyoruz. Gözetim altında tutmakta ısrar edecek.

Sawyer başını sallayarak yolun çimenli tarafına çekip park etti. "Acele edin, yoksa geç kalacağız."

"Önce bunu yapmak istemedin, şimdi de ben mi işleri geciktiriyorum? Bir tavır seç artık." Gözlerimi devirip kapıyı açtım ve taksiden atladım.

Telefonumu koltuğa bırakıp sandaletlerimi ayak boşluğuna attıktan sonra kamyonetin kapısını sertçe kapattım. Asfalt üzerinde koşarak patikanın başlangıcına doğru ilerlerken, hemen arkamdan gelen ayak seslerini duyunca gülümsedim.

"Yarışalım!" diye bağırıp hızla uzaklaştım.

Sawyer yanımdan geçerken bana küstah bir sırıtış fırlattı ve benden yaklaşık beş saniye önce ilerideki açıklığa ulaştı.

Tam oraya vardığımda durmak zorunda kaldım çünkü buraya gelirken aceleyle topladığım saçlarımın çoğu dağılmıştı. Düzeltmeye çalışmaktan

vazgeçip bileğimdeki lastiği kopardım, sonra tişörtümü ve şortumu çıkardım.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye takıldı, kıyafetlerimi üst üste yığmamı izlerken. Gözlerinin yüzümden daha aşağıda olduğunu fark ettim.

"Şimdi bizi yavaşlatan sensin. Yoksa tişörtünle atlamayı mı planlıyorsun?"

Sawyer alaycı bir şekilde homurdanarak tişörtünü çıkarıyor. Beynim anında kısa devre yapıyor. Bu ara sıra oluyor. Onu araba kullanırken, mesajlaşırken veya dişlerini fırçalarken gibi sıradan bir şey yaparken görüyorum ve onun benim olduğu gerçeğiyle, nerede olduğunu veya kiminle olduğunu asla merak etmeme gerek kalmadığı, rüyalarımı, kabuslarımı ve fantezilerimi kovalayan bir "ya şöyle olsaydı" sorusu olmadığı gerçeğiyle yüzleşiyorum.

"Hadi gel." Elimi tutuyor, avucunun sıcaklığı havadaki soğukluğu bir nebze olsun gideriyor.

Henüz erken ve Haziran ayının başlarındayız. Hava sıcaklığı muhtemelen 20-25 derece civarında seyrediyor ve su sıcaklığının da yaklaşık aynı olduğunu tahmin ediyorum.

Kayalığın kenarına ulaştık. Uçurumun kenarından aşağıya, çalkalanan mavi suya baktım. Soğuk görünüyor.

"Hazır?"

"Evet," diyorum isteksizce.

Gülüyor. "Bu senin fikrindi!"

Ona şöyle bir baktım. "Burada tanışmıştık."

"Farkındayım," diye mırıldandı.

"Güzel bir anı."

"Katılıyorum."

"Buraya son geldiğimizde... pek iyi geçmemişti."

Sawyer ayıldı, bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmadan önce bir kez okyanusa baktı. Yutkundu, Adem elması hareketle yukarı aşağı hareket etti. "Hatırlıyorum."

"Bu 'gençlik mekanı'ndan kovulmadan önce, buraya üçüncü kez gelmeliyiz diye düşündüm. Yani, ikiye bir oranında. İyilik kötülükten daha ağır basıyor, anlıyor musun?"

Ağzının sol köşesi yukarı kıvrıldı. "Biliyor musun, buraya sensiz yüz kere geldim."

"Bunlar sayılmaz," diye kayıtsızca cevap veriyorum.

Suya tekrar bakarak kıkırdadı. "Kesinlikle çok daha az akılda kalıcıydılar."

"Bu yüzden?"

"Evet, yapalım. Eğer üçüncü kez senden önce kıyıya varırsam, bir ödül var mı?"

Burnumu çekiyorum. Eğer kelimenin tam anlamıyla bir uçurumun kenarında durmuyor olsaydık, onu iterdim. "İlk seferinde berabere kaldık. Ve her iki seferde de benden önce yola çıktığın için öndeydin. Ama, tamam, eğer hile yapmadan kıyıya benden önce dönersen bu gece Lucky's'te sana bir içki ısmarlayacağım."

"Bir milyarder için çok cömertsiniz."

"Ödül için yalvarmaya devam ederseniz geç kalacağız. Üstelik onun saçını ve makyajını yapacak olan siz değilsiniz."

"Bu dilencilik değildi. Dün gece dilencilik yapan sendin, o zaman—"

"Atlayacak mıyız, atlamayacak mıyız?" diye araya giriyorum. Çünkü eğer dün gece olanları anlatmaya başlarsa, onu öpmeye başlayacağım ve büyük ihtimalle yüzmek yerine çimlerde sevişeceğiz.

"Atlıyoruz. Atlıyoruz."

Sawyer elimi tutuyor. Ve birlikte atlıyoruz, kayadan suya doğru hızla düşüyoruz.

Düşüyor.

Birlikte.

Salwyer

Üç Yıl Sonra

E-postaları hızlıca gözden geçirirken, telefon ekranında gelen bir arama belirdi.

Balkonda bulunan küçük sandalyeye yaslanarak, "Hey dostum," diye selam verdim.

"Nasıl?" diye soruyor Gus heyecanla.

"Bu..." Doğru sıfatı bulmakta zorlanarak etrafıma bakındım. "Çok çılgın. Kelimenin tam anlamıyla. Başka bir gezegendeymişim gibi hissediyorum. Daha sonra buzulların etrafında kanoyla gezeceğiz. Fotoğrafları göndereceğim."

Wren ile daha önce birlikte seyahat ettik, ama hiç sadece ikimiz birlikte gitmedik. İki yıl önce ailesiyle birlikte Portekiz'e gittik. Geçen yaz da İngiltere'deki gerçek bir kalede kuzeni Lili'yi ziyaret ettik.

Wren bana mezuniyet hediyesi olarak bir gezi rezervasyonu yaptırdığını söylediğinde çok heyecanlandım. Nereye gideceğimizi söylediğinde ise gerçekten şaka yaptığını sandım.

Antarktika aklıma bile gelmeyecek bir yerdi, ama şüphesiz ki şimdiye kadar bulunduğum en havalı yer. Kelimenin tam anlamıyla. Buraya adım atmak için kışlık montumu fermuarla kapattım ve telefonumu tutan elim giderek uyuşuyor, ama aynı zamanda Gus'a az önce anlattıklarım yüzünden de. Taze karla kaplı buz kütlelerinin yanından süzölmek tamamen başka bir dünyaya aitmiş gibi hissettiriyor. Geçen kıştan beri gördüğüm ilk kar. Ekim ayı, bu yüzden Manhattan'da kar taneleri değil, yapraklar düşüyor.

Mayıs ayında, Lancaster'dan mezun olduktan hemen sonra Wren'in çatı katı dairesine taşındım ve hâlâ bazı yönlerine alışmaya çalışıyorum. Manzaraya alışmak hiç de zor olmadı. Central Park yazın yeşil bir vahaydı. Ama sanırım sonbaharda daha çok seviyorum, yapraklar yanık turuncu ve parlak sarının göz kamaştırıcı bir gösterisi. Sonsuza dek mavi okyanus değil, ama hiçbir şey onun yerini tutamaz.

Gus ve ben birkaç dakika daha sohbet ettik, son birkaç haftanın gelişmelerini konuştuk. Sık sık konuşuyoruz ama yazdan beri yüz yüze görüşmedik. Gus üniversiteden mezun olduktan sonra Boston'a yerleşti. Orada işletme okulunda bir yılı daha var ama sanırım o ve Lissa Massachusetts'te daha uzun süre kalacaklar. Her neyse, Şükran Gününde ona Manhattan'a taşınma fikrini anlatacağım. Oliver ve Hannah, Hamptons'daki evlerinde bayramı geçiriyorlar ve annemi ve erkek arkadaşı Derek'i (hala buna alışmaya çalışıyorum ama mutlu olmasına sevindim) ve tüm Griffin ailesini de davet ettiler.

Sürgülü kapının açılırken çıkardığı tıslama sesi dikkatimi çekiyor.

"Gitmem gerekiyor."

"Çalokuşu mu?" diye tahmin yürütüyor Gus.

"Emin olamıyorum."

Gülüyor. "Ne?"

"Birkaç fotoğraf göndereceğim," diye söz verip telefonu kapatıyorum. Sırıtiyorum. "Daha sıkı giyinmelisin. Gözlerini hala görebiliyorum."

Yün atkı aşağı iniyor ve Wren'in kaşlarını çatmış yüzü ortaya çıkıyor. "Nasıl üşümüyorsun? Üzerinde sadece ceket var!"

"Ve bir şapka." Telefonumu cebime koyup bereyi aşağı doğru çekerek kulaklarımın daha büyük bir kısmını örtmesini sağlıyorum. "Ellerim biraz üşüyor."

Korkuluğa doğru yürüyor, etrafındaki denize şöyle bir göz attıktan sonra dönüp kucağıma oturuyor. Onu sıkıca göğsüme bastırıyorum, çenemi şapkasının tepesine takılı ponponun yanına yaslıyorum, sonra ellerimi ceketinin ceplerine sokuyorum.

Soğuktan donmuş parmaklarım onun sıcak parmaklarına değdiğinde Wren ciyakladı. "Eldivenlerin nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. "Buraya gelmeden önce araştırıyordum, sonra vazgeçtim."

Titreyerek, "Neden buraya geldin?" diye sordu.

"Manzara harikaydı. Ayrıca, birkaç e-postamı kontrol ediyordum."

“Sawyer.” Wren, adımını belli bir bıkkınlıkla söylüyor. “Tatildesin.”

“Biliyorum. Sadece ofiste olup bitenlerden haberdar olmak istiyorum.”

Ülkenin en iyi gemi mimarisi firmalarından birinin Manhattan ofisinde çalışmaya başlayalı dört ay oldu. Ve hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok şeye sahip olmanın tek olumsuz yanı ne mi? Onu kaybetme korkusu asla kaybolmuyor. Wren ile üç yıldan fazla süredir resmi olarak birlikteyiz ve her sabah uyandığımda yanımda onun olması beni hâlâ hayrete düşürüyor.

Korkunun kötü bir şey olduğundan tamamen emin değilim. Bence uyandığımda hayatımın ne kadar harika gittiğini kabullendiğim gün endişe kaynağı olurdu. Ama evet, bu aynı zamanda Hudson & Cox'un beni işe alarak hata yaptıklarını asla düşünmeyecekleri umuduyla tatildayken projeleri kontrol ettiğim anlamına da geliyor.

"Annenle mi konuşuyordun?"

“Gus.”

"Durumu nasıl?"

“Güzel.” Ellerim normal sıcaklığa ulaştığı için parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim. “Meşgulüm. Ara sınavlarım var.”

"Bunu özlemiyorum."

"Evet. Ben de öyle düşünmüyorum."

"Başka bölümleri özlüyor musunuz?"

"Lancaster'lı mı?"

Başını salladı, ponponu yanağıma değdi.

"HAYIR."

Cevabımı düşünmeme gerek yok. Üniversiteyi sevdim. Harika arkadaşlar edindim. Her gün kullandığım bir diploma aldım. Ama şu anki hayatımı tercih ediyorum, özellikle de içinde çok daha fazla Wren olduğu için.

"Emin misin?"

“Elbette. İşimi seviyorum. Sizin yeriniz—”

"Burası bizim yerimiz," diye araya giriyor.

Gülümsüyorum, o göremese de. "Buradaki ev, Lancaster'da yaşadığım yerlerden çok daha güzel. Ayrıca, öğrenci kredisi rakamının artmak yerine azaldığını görmek de rahatlatıcı."

Çalığışu vızıldıyor.

Ona daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Çok şey için. Ve şu an hiçbir şey söylemediğim için."

“Bu geziye bana maliyetini sormadan geldiniz. Uzlaşın.”

Alnının tepesinden öpüyorum. "Uzlaşma."

Wren'in sahip olduğu servetle asla rahat edemeyeceğim. Bunu kabul ettim. Öğrenci kredilerimi ödeme teklifleri gibi birçok konuda tartıştıktan sonra, çoğu konuda orta yolu bulduk. Wren hediyeler için bir üst sınır belirledi; bu seyahatin o sınırı aşmadığına imkan yok, ama bu onun ilk kez böyle bir şey yapması ve sanırım üniversiteden sadece bir kez mezun olacağım, bu yüzden bir istisna sayılabilir. Planladığım gibi tüm faturaları ödemek yerine, çünkü o kendi çatı katı dairesine sahip olduğu için kira ödemediğim, bunları paylaşabileceğimizi kabul ettim.

Para konusunda asla endişelenmek zorunda kalmama fikri bana yabancı olmakla kalmıyor, aynı zamanda benim ve şüphesiz birçok insanın merak ettiği şu sorunun da bir parçası: Wren Kensington benimle ne yapıyor? Ama eğer bir ilişkide "geçimini sağlayan kişi" olarak algılanmakla Wren'le bir hayat arasında seçim yapmam gerekirse, onu seçerim. Her zaman.

"Cambridge'i özlüyor musun?" diye soruyorum.

"Tanrı aşkına, hayır," diye yanıtladı benden daha hızlı.

Önce beyaz bir buhara dönüşüp tamamen dağılmasını izlerken gülüyorum. "Çok mu yağmur yağdı?"

Biliyorum bu bir klişe ama İngiltere'de geçirdiğim birkaç gün içinde sadece bir kez güneşliydi.

"Çok az şey söyledin. Ama işe gitmektense dersten kaçmayı kesinlikle tercih ederdim."

Hafifçe güldüm. Yazdığı bazı denemeleri okudum. Wren, iddia ettiğinden çok daha başarılı bir öğrenci. Ve teyzesinin dergisinde çalışırken ne kadar heyecanlı olduğunu gördüm.

"Ayrıca, artık Haute ofislerine girmenize izin verilmiyor. Her öğle yemeği için uğradığınızda etrafta şüpheli bir stajyer grubu dolaşıyor ve bence iş arkadaşlarımdan çoğundan hoşlanmamak benim için sağlıklı bir durum."

"Wren." Adını mırıldanarak söylüyorum ama bir yandan da kıkırdıyorum. "Bu çok saçma."

"Katılıyorum. İşkolik olmaya başladın, üstelik o kadar da yakışıklı değilsin."

Sırıttım. "İlk randevumuzda bana çok çekici olduğumu söyleyen kızdan geliyor bu sözler."

"Sadece irkin olmadığımı teyit etmen için." Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum.

En iyi repliğim değildi ama Wren, aklıma gelen en iyi şeyin bu olduğunu en büyük iltifat olarak kabul etmeli. Onu neredeyse tamamen veya tamamen çıplak gördüğümde aklım hâlâ bomboş kalıyor.

Yakındaki bir buzulun üzerinde güneş ışınlarının yansımına gözlerimi kısarak bakıyorum. "Çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor."

"Çok uzun zaman önceydi."

Sekiz yıl.

"Hım."

"Kano gezisi için eldivene ihtiyacınız olacak, biliyorsunuz."

"Biliyorum. Yüzde doksan eminim ki senin o minik, düzgünce katlanmış kıyafet yığınının altında bir yerlerdeler. Ona dokunmadan önce senin uyanmanı beklemem gerektiğini düşündüm."

"Akıllıca bir hamle."

Gülümsedim ve "Gus bir yüzük aldı" dedim.

"Gerçekten mi?" Wren doğrulup yüzümü görebilecek şekilde döndü. "Lissa'ya henüz sordu mu?"

Başımı salladım ve ellerim tekrar donmadan önce onları ceplerime soktum. "Hayır. Muhtemelen teklif hakkındaki fikrini soracaktır."

"Sence Boston'da ona evlenme teklifi edecek mi?" Wren'in şimdiden yer planları yaptığı açıkça belli.

Omuz silkiyorum ama ceketimin kalınlığı altında bunu fark edebileceğinden emin değilim, bu yüzden "Bilmiyorum" diye ekliyorum.

"Şükran Günü'nden önce mi evlenme teklifi edecek? Onlara bir nişan hediyesi götürmeliyiz."

"Emin değilim."

Wren kaşını kaldırdı. "Pekala. Özetlemek gerekirse, Gus sana bir yüzük aldığını söyledi ve sen de..."

" 'Çok havalı.' "

"Bu kadar mı? Başka sorunuz yok mu?"

"İş hakkında konuşuyorduk ve sonra birdenbire son durum hakkında bir güncelleme olarak ortaya attı. Bir planı olsaydı bana söylerdi. İki hafta önce konuştuk ve bundan bahsetmedi. Beni hazırlıksız yakaladı. Yani, gençler. Bizim yaşımızdalar."

"Evet." Wren, güneşin aydınlattığı profiliyle okyanusa doğru bir bakış attı.

"Bunu hiç düşündünüz mü?" diye soruyorum.

"Gus ve Lissa evleniyor mu? Pek sayılmaz. Ayrıca Boston'ı pek iyi tanımıyorum. Biraz araştırma yapmam gerekecek—"

"Onlar değil, Wren. Biz."

Bana bakıyor.

Wren'i çok iyi tanıyorum. Belki de herkesten daha iyi tanıyorum. Ama şu anda ne düşündüğünü hiç anlayamıyorum.

Eldivenli elini cebinden çıkarıp parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Tuhaf bir evlilik teklifi şekli. Ama evet."

Alaycı bir şekilde, "Ciddi söylüyorum," dedim.

"Ben de öyleyim. Sorsanız, evet derdim. Ve evet, belki de kafamda şöyle bir fantezi var: Beyazlar içinde, kusursuz bir güzellikle koridorda yürüyorum ve yanıma vardığımda siz de, 'Güzel elbise,' diyorsunuz, beş metrelik kuyruğu olan özel dikim gelinliğim için—"

"Ben daha iyisini bulurdum," diye araya girdim.

Gülümseyor. "Ama bunun yakın zamanda olmasına gerek yok. Ya da dürüst olmak gerekirse, hiç olmasına da gerek yok. Hayatımızı şu anki haliyle çok seviyorum. Düğün eğlenceli olur muydu? Evet. Ama sonrasında da aynı hissi vereceğini düşünüyorum. O zaman da şimdi olduğu gibi senin olacağım."

Soğuk havaya rağmen, rüzgarın yanağına savurduğu sarı saç tutamını elimle düzelttim. "Seni çok seviyorum, Wren Kensington, bunu biliyor musun?"

"Hayır, bundan hiç bahsetmedin. Ayrıca, soğuk ve boş bir yatakta yalnız uyandım."

Gülümsememi gizledim. "Bunu sana nasıl telafi edebilirim ki?"

"Bir zaman makinesi yapın, Sayın Mühendis."

"Bu, seyahat sırasında çalışmamı gerektirirdi, ki bunun yasak olduğunu düşünüyordum."

"İkimiz de e-postanı tekrar kontrol edeceğini biliyoruz. Sanırım seninle iletişim kurmak için mektup yazmaya veya başka bir şey yapmaya başlamam gerekecek."

Onu hâlâ kucağımda tutarak ayağa kalktım, sonra yatak odamıza açılan sürgülü kapıya doğru yürüdüm. Dirseğimle açmayı başardım, Wren buna hafifçe hayran kalmış gibi görünüyordu. Kapatmak daha zordu ama onu da hallettim. Wren'i yatağa bıraktıktan sonra küfrettim ve hemen ceketimin

fermuarını açtım. Ardından beremi çıkardım ve aceleyle saçlarımı karıştırdım.

"Burada neden bir milyon derece sıcaklık var?"

"Sana söylemiştim, üşüyordum."

Termostata doğru yürüdüm, on derece düşürdüm ve odamıza en son girdiğimden beri bir şekilde büyümüş olan giysi yığınınına baktım. "Burada ne oldu peki?"

"Hiç çorap bulamadım." Wren boynundaki atkıyı çözüp gelişigüzel bir şekilde yığının üzerine attı.

"Neden bir şeyler bulmakta bu kadar zorlandığımı anlayamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bilgin olsun, sevimli kıyafetlerimden şikayet etmeniz beni affettirmek anlamına gelmiyor." Komodinin üzerindeki saate baktı. "Kahretsin. Kahvaltıyı kaçıracağız. Sonra hallederim."

Donma tehlikesinden kaçınmak istiyorsam, bu öğleden sonraki kano gezisinden önce her şeyi kendim organize edeceğim. Ama bunu söylemiyorum.

Ona, "Kahvaltının bitmesine yirmi dakikamız kaldı" diyorum.

"Yavaş yemek yerim."

"Yiyecekleri almak için yirmi dakikamız var, yemek yemek için değil. Siz de en geç beş dakika içinde gelirsiniz."

"Bu biraz kibirli bir davranış," diye mırıldandı Wren, şapkasını çıkarırken. Eldivenleri ve ceketini de yığının üzerine eklendi.

"Bahse girerim yapmazsın, değil mi?" diye soruyorum yatağa yaklaşırken.

"Aslında pek sayılmaz," diye kabul ediyor.

Yüzümde alaycı bir gülümsemeyle, giydiği esnek pantolonun bel kısmına uzandım. Pantolonu hızla aşağı çektim, yatağın üzerine fırlattım, ardından iç çamaşırını da çıkardım. "Demek ki bolca zamanımız var."

Eğilip, uyluğunun iç kısmına doğru bir öpücük kondurdum. Wren'in parmakları saçlarımın arasına girdi, hedefime ulaşmadan önce çekiştirdi.

"Senin penisini istiyorum."

Buna itiraz edecekmişim gibi davranamam.

Doğrudum ve ereksiyonumu serbest bırakmak için giydiğim eşofmanı biraz aşağı çektim.

Wren homurdanarak güldü. "Bunun için planın neydi? Tüm yemek salonunu rezil etmek mi?"

"Dışarı çıkıyorum," dedim ve ardından ona doğru hamle yaptım.

Wren inleyerek çarşafı yumrukladı ve sırtını kamburlaştırdı. Komşularımız bizden nefret edebilir. Umarım kahvaltıda dırlar.

Onu öpüyorum, ağızla bazı sesleri bastırıyorum. Wren'in elleri tişörtümün altına kayıyor, tırnakları sırtımı iz bırakacak kadar sertçe sıyrıyor. Aslında en iyisi tropikal bir gemi yolculuğu planlamamış olması.

Onu daha sert ve daha hızlı beceriyorum ve bunun geminin yemek saatleriyle hiçbir ilgisi yok. Zaten boşalmaya tehlikeli derecede yaklaştım ve onun önce boşalması gerekiyor.

Birkaç hareket sonra bunun gerçekleştiğini hissediyorum ve rahatlamış bir iniltiyle kendi boşalmamın tadını çıkarıyorum, geri çekilip sırt üstü dönüyorum. Wren doğrulup yataktan kalkarken tavana doğru sırtıyıyorum.

"Banyodaki işim bittiğinde hazır olsan iyi olur," diye uyarıyor. "Aç karnına soğukta kano yapmaya asla niyetim yok."

"Hazır olacağım," diye söz veriyorum hızlı hızlı nefesler alarak.

Wren odanın içinde dolaşıyor. Sanırım kıyafet topluyor. Banyoya girerken karnıma bir şey fırlatıyor.

Her odada bulunan ve sayfanın üst kısmında kruvaziyer şirketinin logosunun basılı olduğu not defteriydi bu. Wren, altına şunları yazmıştı:

Seni seviyorum, Sawyer Bennett.

SON

4. Kitaptan bir önizleme için okumaya devam edin...

DÖRDÜNCÜ KİTAP ÖNİZLEMESİ

1

Rory

Önümde hayranlıkla bakan yüzlerden oluşan bir deniz uzanıyor. Onay, gurur ve beceriksizce gizlenmiş birkaç kıskançlık belirtisi görüyorum. Ve sonra, kalabalığın en arkasında, bir kafa sola döndü. Görebildiğim yarısında bir sırtış belirdi, sakallı yanağında gamzesi belirginleşti ve taze içecek getiren garsona teşekkür etti. Bardağı kaldırdı, bir yudum aldı ve Atlantic Crest Country Club'ın geniş çimenliğine kurulan sahneden uzaklara, okyanusa bakmaya devam etti.

Gülümsemem kayboluyor, sinirlilik kendini göstermeye çalışıyor ama kimse fark etmeden yüz ifademi düzeltiyorum. Dikkatlerin çoğu, mezuniyet partime katılan herkese teşekkür eden anne ve babama yönelmiş durumda.

Flynn Parks'ın mezuniyet partimde olmasını istemiyordum.

Flynn Parks'ın mezuniyet partimde olmasını ve başka bir yerde olma arzusunu açıkça belli ederek dikkatimi dağıtmasını gerçekten istemiyordum. Başka bir tür kulüp, bar veya içki içip kadınlarla flört ettiği başka bir yer hakkında hayaller kuruyordu - en sevdiği iki hobisi bunlar.

Gerçi, iddialara göre şu anda bir kız arkadaşı var. Zavallı kadın. Bağlılık konusunda ondan daha kötü birini aklıma getiremiyorum.

"Ve elbette, hepimizin burada olmasının sebebi olan Rory'ye."

Babama şöyle bir baktım, o da bir kolunu annemin omuzlarına dolamış, bana gülümsüyordu.

"Tebrikler, Sayın Beyefendi," diye devam ediyor. "Annen ve ben, senin gibi zeki, parlak ve başarılı bir kadın olduğun için çok gururluyuz. New

York savcıları, dikkatli olun!” Babam şampanya kadehini kaldırıyor ve ben de dahil herkes aynı hareketi yapıyor. “Rory'ye!”

"Rory'ye!" diye yankılanıyor kalabalık, ardından içki içmeye başlıyorlar.

Annemin yanına doğru yürüdüm, önce anneme ulaştım. Ona sarıldım, sonra babama sarıldım. "Güzel konuşmadı baba."

“Her kelimemin arkasındayım. Kızlarım ne zaman bu kadar büyüdü?” diyor, annemin bu vesileyle tekrar takmamı önerdiği siyah şapkamı yüzüme süzerek. “Hukuk fakültesini bitirdin. Wren'in de üniversiteden mezun olmasına sadece bir yıl kaldı. İkisinin de erkek arkadaşı var.” Babam, erkek arkadaşım burada olmadığı için Wren'in Sawyer ile güldüğü yere bakıyor.

"Hâlâ senin kızlarınızız baba," diyorum ona.

Alnımdan öpüyor, neredeyse şapkamı düşürüyor. "Seni seviyorum, sevgilim."

"Ben de seni seviyorum."

"Mezuniyet törenini tek başına domine etme Oliver!" Lili, bana sarılabilmek için neredeyse babamı kenara itiyor, ardından nişanlısı Charlie de ona sarılıyor.

Daha fazla aile üyesi beliriyor. Kuzenim Kit, kız arkadaşı Collins ve oğulları Dylan. Lili ve Kit'in küçük kardeşi Bash. Onların ebeveynleri - teyzem ve amcam- Scarlett ve Crew. Büyükbabam Arthur Kensington, beni eski bir iş ortağıyla tanıştırmadan önce onaylayıcı bir şekilde başını sallıyor. Yaşlı adam, sanki bu öğleden sonra benzer bir düzine teklif duymamışım gibi, hemen oğlunun şirketinde çalışmayı düşünmem gerektiği konusunda bir yorum yapıyor, ardından golf sahasının peyzajındaki bir değişiklik ile ilgili şikayet etmeye başlıyor.

Mümkün olan en kısa sürede kendimi oradan uzaklaştırıyorum, ancak hemen başka bir sohbete yakalanıyorum. Bu sefer, Camden Crane'in boşanmasının ardından çıktığı iddia edilen çok daha genç oyuncu hakkında konuşuyorlar. Ben çimenlerin boyunu duymayı tercih ederdim. Bu tartışmadan da kendimi mazur görerek küçük kız kardeşimin oturduğu masaya doğru yöneliyorum. Bugünün birçok nedenden dolayı ne kadar yorucu geçtiğine rağmen, verandaya yaklaşırken gülümsüyorum.

Wren ve ben birçok yönden zıt kutuplarız. Genellikle "eğlenceli" kız kardeş olarak kabul edilir, ama onu bugün olduğundan daha canlı hiç görmemiştim. Marina Guy'la olan ilişkisinin geçici bir heves olduğunu

düşünmüştüm, ama Wren kelimenin tam anlamıyla mutluluk saçıyor, yanındaki adama bir şeyler fısıldıyor.

"Balonun en güzel kızı, varlığıyla bizi onurlandırıyor, değil mi?" diye takıldı Wren, karşısındaki boş sandalyeye otururken bana bakarak. "Ne kadar heyecan verici."

"Beni tebrik etmek için sıraya girdiğiniz için teşekkürler," diye kuru bir şekilde belirttim ve rahatlamış bir nefesle koltuğa oturdum. Günün büyük bir bölümünü ayakta geçirmiştım.

"Dört saat süren mezuniyet töreninizi kavurucu güneş altında izledim. Kardeşlik görevimi o zaman yerine getirdiğimi düşünüyorum. Gerçi"—Wren doğruluyor—"size harika bir mezuniyet hediyesi aldım. Açmak ister misiniz?"

O kadar heyecanlı görünüyordu ki, "Elbette" demekten başka bir şey söyleyemedim.

Wren yerinden fırladı. "Hemen geliyorum!"

Sawyer içeri aceleyle girerken ona kıbarca gülümsedim. Konuklardan hediyelerini yemek odasındaki bir masaya bırakmaları istenmişti. En son baktığımda, ceviz ağacından yapılmış yüzey bile görünmüyordu. Tüm teşekkür notlarını yazmam biraz zaman alacak.

"Ben Rory," diyorum çünkü daha önce resmi olarak tanışmamıştık.

"Biliyorum," diye yanıtıyor hafifçe gülümseyerek. "Ben Sawyer'ım."

Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. "Biliyorum."

Sawyer yerinde kıpırdandı. "Tebrikler. Bu gerçekten de harika bir parti."

"Teşekkürler. Biraz daha küçük olmasını umuyordum... Ailem her zaman dikkat çekiyor."

Konuk listesinin daha sınırlı olmasını isteyebilirdim, ama herkesi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Evet, bunu fark ettim." Sawyer bardağına uzanıp bir yudum aldıktan sonra gömleğinin yakasını çekti. "Savcılar, dikkat edin'—bu, savunma avukatlığı yaptığınız anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Manhattan Kamu Savcılığı ofisinde çalışacağım."

"Bu harika," diyor, sesi samimi geliyor. "Babam polis memuruydu, bu yüzden biraz biliyorum... zor bir iş."

"Olabilir," diye katılıyorum.

"Şey, hukuki konulardan bahsetmişken, seni tanıyorum... Birkaç yaz önce bana bir iyilik yaptığını biliyorum. Wren senden bunu istemişti."

"Sordu mu?" Şampanya kadehinin sapını iki parmağım arasında yuvarlıyorum. "Daha çok bir talep gibiydi."

Sawyer düzeltmeye şaşırmamış gibi görünüyor. Wren, ilişkilerinin sadece bazı kısımlarını benimle paylaştı, ama biliyorum ki yıllar önce, lisedeyken onunla tanışmış. Anlaşılan o ki, adam onu iyi tanıyor.

"Doğru. Teşekkür ederim. Wren'in bu işe karışmasını istemedim ama tahmin etmeliydim ki—" Omuz silkiyor ve ben de sırttmamak için kendimi zor tutuyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

Onun bu samimiyetine çok şaşırdım ve duygulandım. Bu iyiliği dile getireceğini, hele ki ne kadar minnettar olduğunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum.

"Rica ederim," diye yanıtlıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Bu benim için çok önemliydi." Boğazını temizledi, hâlâ biraz rahatsız görünüyordu. "Ayrıca bunun, neden bir avukata ihtiyacım olduğunu bildiğiniz anlamına geldiğinin de farkındayım—"

Öne eğildim, sesimi alçaltarak, "Sawyer, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Kız kardeşimi mutlu etmek için eski bir akıl hocamı aramaktan çok daha fazlasını yapardım." dedim.

"Bunun bir daha asla olmayacağını bilmeni istiyorum. Gençken çok hata yaptım ve bu hatalardan ders aldım. Wren'in bunlardan etkilenmesine asla izin vermem. Sadece bunu bilmeni istedim."

Yine, samimiyetine hayran kaldım. Tanıdığım kaç tane sahte, fırsatçı insan var ki, ailemle olanlar dışında, tanıdığım neredeyse herkesin katıldığı bir etkinlikte yaptığım en anlamlı konuşma, neredeyse hiç tanımadığım biriyle oldu?

"Endişelenmedim," diye onu temin ettim. "Wren karakter değerlendirmesinde çok iyidir ve belli ki sana bayılıyor. Bu benim için yeterli, hatta fazlasıyla yeterli."

Sawyer gülümsedi. "Teşekkürler, Rory."

Onun benim onayım ile neden bu kadar ilgilediğinden emin değilim. Ailemin desteğini kazanmaya daha çok odaklanacağını sanıyordum. Ama öyle görünmesi gurur verici.

Ailemde ikinci planda kaldığımı söylemek acınası gelebilir ama bunda biraz doğruluk payı var. Ablamdan veya kuzenlerimden daha az dışadönük biriyim ve çoğu insan bu utangaçlığı veya kararsızlığı mesafeli olmak olarak yorumluyor.

“Vay canına, ne büyük bir ganimet almışsın.” Wren, yüzü kızarmış bir şekilde Sawyer’ın yanındaki eski yerine geri oturdu ve bana altın rengi bir hediye çantası uzattı. “Bunu bulmak çok uzun sürdü. Ah”—hızla bana ve Sawyer’a baktı—“daha önce tanışma fırsatınız oldu mu? Rory, bu Sawyer, erkek arkadaşım.”

Sawyer ona "erkek arkadaşım" diye fısıldar ve Wren'in yanakları pembeden kıpkırmızıya döner.

“Ve Sawyer, bu da kız kardeşim Rory.”

"Tanıştık," diyorum onlara gülümseyerek.

Göğsümdeki o hüznü sızıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Tıpkı bazen anne babama baktığımda hissettiğim gibi bir duygu. Neredeyse otuz yıldır evliler ve dün onları mutfakta ergenler gibi öpüşürken yakaladım.

Lili nişanlandı. Kit kendi ailesini kurdu. Büyük kuzenlerim evlenmeyi çok kolaymış gibi gösterdiler ve şimdi Wren de aynısını yapıyor gibi görünüyor.

Solumdaki boş sandalyeye göz attım. Minder aniden hareket etti, çekildi ve sonra lacivert bir pantolonun altına kayboldu. Rahatlama hissiyle dolup taşarak baktım. Gelmişti—

"Ne aldın Florence?"

Bakışlarım birden yukarı kalktı, omurgam aynı anda gerildi. Carson'ın ailevi sorumluluğunu yerine getirmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramakla kalmadım, aynı zamanda kibirli konuşma tarzından da anında rahatsız oldum. Ayrıca tam adımı kullanması ve gözlerimin az önce nerede, kimin üzerinde oyalandığını fark etmem de beni şaşırttı.

Flynn, Wren'den gelen hediye çantasının içine bakmak için eğilirken kolu benimkine değdi. İkimiz de kollu giysiler giyiyorduk; ben elbisemin üzerine hırka, o ise takım elbise ceket. Ama yine de teması hissettim.

Mırıldanıyor. "Şirin," diye yorum yapıyor ve Wren'e başparmağını yukarı kaldırarak onay veriyor.

Ablam sırttı. "Flynn, bu benim erkek arkadaşım Sawyer. Sawyer, bu da Flynn Parks."

"Tanıştığımıza memnun oldum dostum," diyor Flynn, masanın üzerinden Sawyer'ın elini sıkmak için yarı ayağa kalkarak.

Oturur oturmaz sağ kolu yine sol koluma değiyor ve ona kişisel alanın ne olduğunu hatırlatma isteğine karşı koymaya çalışıyorum.

“Ancak,” diye devam ediyor, “Wren’in erkek kardeşi olmadığı için, ona zarar verirken seni fena halde döveceğimi de eklemek zorundayım.”

Ne kadar cinsiyetçi. Kardeşimin taliplerini kendim tehdit edemeyeceğimi mi düşünüyor?

"Sen öyle yapar mıydın?" diye tatlı bir sesle soruyorum. "Yoksa o durumda dayak yiyen sen mi olurdun?"

Flynn bana şöyle bir baktı ve dikkatini bu şekilde çektiğime hemen pişman oldum. Başka birine odaklandığında etkileşimlerimiz çok daha kolay oluyor. Ayrıca, ikimizin de Kit'in partilerinden birine katıldığımız geçen yılbaşı gecesini düşündüğünden de eminim; bu geceyi düşünmek bile istemiyorum. Özellikle de onun yanındayken.

"Rory'nin onayını aldın mı?" Flynn, Sawyer'a sahte bir hayranlık ifadesiyle baktı. "Güzel iş, dostum. Birçok kişi bu standartları karşılamaya çalıştı. Birçoğu başarısız oldu. İstisnalardan bahsetmişken, Bay Rory nerede?" Etrafına bakındı, adını kesinlikle bildiği Carson'ı arıyormuş gibi yaptı. Aynı yaşta; Dalton'da sınıf arkadaşlarıydılar.

"Carson gelemedi," dedim soğukkanlılıkla, daha fazla tepki göstermeyi reddederek.

"Şey,"—Flynn bardağına uzanır—"anlaşılan o standartlar o kadar da yüksek değilmiş."

Wren, sanki bardağın içindekileri onun başına dökmeye çok yaklaştığının farkındaymış gibi araya giriyor: "Hediyeni aç, Rory!"

Dişlerimi gıcırdatıp yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim ve çantanın içine uzanarak simli kağıda sarılı yumuşak bir nesne çıkardım. Sormadan da Wren'in bunu kendisinin paketlediğini biliyordum. Tamamen kaplı olduğu için, Flynn Parks'ın ne tür bir hediyeyi sevimli bulacağını tahmin etmek için harcadığım otuz saniyeye kızdım.

Baş parmağımı ince kağıdın altına sokup, kağıtları bir arada tutan bandı çekiyorum. Şık bir bez çanta ortaya çıkıyor, siyah deri çantanın bir tarafına altın harflerle "Sue Me" yazısı özenle basılmış.

Gülüyorum. "Bayıldım, Wren. Teşekkür ederim."

Gülümseyerek başını salladı. "İçeri bakın. Daha fazlası var."

Çantayı açıyorum ve aynı malzemedan yapılmış bir dosya çıkarıyorum. Kapağında aynı yazı tipiyle Florence Kensington, Esq. yazıyor. Parmaklarım kabartmalı harflerin üzerinde hafifçe geziniyor, sonra dosyayı açıyorum. İçinde sarı bir not defteri var.

"Mükemmel," diyorum kız kardeşime. "Her gün kullanacağım."

Flynn, "Hukuk diplomasınızı insanları dava ederek mi kullanmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor.

"Bu bir deyim, Flynn," diyor Wren ona.

Flynn cevap vermiyor. Görünüşe göre benim cevabımı bekliyor. Gerçekten nerede çalıştığımı bilmiyor mu, yoksa benimle dalga mı geçiyor? Kit'in ona söylemiş olacağını varsaymıştım. Öte yandan, yüksek lisans planlarının ne olduğunu da bilmiyorum. Eğer varsa tabii.

"Hukuk diplomanla ne yapacaksın?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Tartışın," diye yanıtlıyor hiç tereddüt etmeden.

"Ne kadar asil."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Keşke daha sık ağzını kapalı tutsa, çünkü sessizken bakmaya doyum olmaz bir güzelliği var. Aslında, birden karar veriyorum ki, bu kadar çok konuşması en iyisi.

"Hepimiz aziz olamayız Florence. Günahkârlar olmasaydı kimi yargılardın?"

Alaycı bir şekilde, "Şimdi mi dindar oldun? Pazar sabahlarını mankenlerle geçirdiğini sanıyordum." dedim.

Flynn ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Benimle yatakta olmak dini bir deneyim gibi."

Sawyer öksürerek kıkırdadı ve bunu bir öksürüğüyle örtmeye çalıştı. Masada başka insanlar olduğunu, partide başka insanlar olduğunu neredeyse tamamen unutmuştum.

Gözlerimi hızla kırpiyorum, sanki gözümdeki bağ kalkmış gibi. Flynn Parks'la tartışmaktan hoşlanmıyorum... ama içimin küçük bir parçası bunun heyecan verici olduğunu kabul etmiş durumda. Çoğu insan bunu sadece içten içe düşünürken, o beni sıkıcı bir kuralcı olmakla ilgili olarak yüksek sesle alaya alıyor olabilir, ama aynı zamanda bana eşit bir rakipmiş gibi davranıyor.

Ona pek bir seçenek bırakmadım zaten. Eğer onu, sayısız başkasının yaptığı gibi, kadınlara Tanrı'nın bir armağanıymış gibi davransaydım, belki beni rahat bırakırdı. Ama bunu öğrenmek için çok gururluyum.

"Parks!" Bir çift el Flynn'in omuzlarına dokundu. "Seni arıyorduk."

Kit bana göz kırpiyor. En yakın arkadaşıyla hiçbir zaman iyi geçinemediğimi biliyor. Sanırım Flynn'in dikkatini dağıtmak bana mezuniyet hediyesi.

"Dylan az önce uykuya daldı, yani en az bir saatim var. Belki iki. Her şeyi duymak istiyorum..." Kuzenimin sesi birden kesildi. "Her şeyi."

Aklıma geldi ki Flynn daha önceki soruma cevap vermedi. Gelecek planlarının ne olduğuna dair hala hiçbir fikrim yok. Belki de hiç planı yok.

Kit aracılığıyla, hukuk fakültesinin Flynn'in babası tarafından bir ulti­matom olduğunu biliyorum. Bay Parks'ın oğlunun okula girmesi için utanmadan para ödediğini de biliyorum. Tüm akademik kariyerim boyunca sınıf arkadaşları­mın soyadımın yerini garantileyen şey olduğunu varsaydığını düşünürsek, bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum. Eminim ki, para biriktiren, tasarruf eden ve öğrenim ücretini karşılamak için borçlanan öğrenciler için çok daha adaletsiz gelmiştir.

“Mükemmel.” Flynn boş bardağını alıyor. “Kuzenini tebrik ediyordum sadece.” Bana bakıyor. “Tebrikler, Rory.”

“Sen de,” diye isteksizce yanıtlıyorum.

Mezuniyet töreninde onu şöyle bir gördüm, yani Flynn'in de benimle aynı dersleri geçtiği anlaşıyor. Üniversiteye girmek için kestirme yollar olabilir, ama derslere katılmak veya sınavlara girmek için yok. Genellikle davrandığı kadar cahil veya umursamaz değil ve hayatta tek değerli şeyin eğlence olduğunu düşünmekte neden bu kadar ısrar ettiğini hiç anlamadım.

Bu benim sorunum değil, diye kendime hatırlatıyorum, sanırım yüzüncü kez.

Eğer Flynn Parks'a daha fazlasını yapabileceğini düşündüğümü söyleseydim, muhtemelen yüzüme gülerdi.

Flynn ayağa kalkıp Kit'i kulübün ana binasına doğru takip ederken kollarımız üçüncü kez birbirine değdi.

Adam birkaç metre uzaklaşınca abartılı bir rahatlama nefesi veriyorum ve Wren ile Sawyer ikisi de gülüyor.

Flynn'in ayrılmasına sevindim.

Ben de bir bakıma daha uzun süre kalmasını isterdim.

Bütün hayatım boyunca ne kadar zeki olduğum söylendi. Yine de, on sekiz yıl önce Flynn Parks'la ilk tanıştığım­dan beri, bir kişinin nasıl olup da bu kadar tamamen farklı iki tepkiye yol açabileceğini bir türlü anlayamadım.

Sol kolumda karıncalanma hissi olması da bir gizem.

Rory'nin kitabını BURADAN ön sipariş edebilirsiniz.

C.W. FARNSWORTH'UN DİĞER ESERLERİ

Bağımsız cihazlar

Dört Ay, Üç Kelime

Kalbimi tekrar kır.

Yanlış Bayı Kazanmak

Başlangıç Noktasına Geri Dönelim

Sanki Hiç Söylememiş Gibi

Hoşçakal

Sert

İki Kişi İçin Kalp Kırıklığı

Güzel Çirkin Vaatler

Sonbahara Altı Yaz

Ülkenin Kralı

Sol Taraf Aşkı

Rakip Aşk

Şimdi Öp, Sonra Yalan Söyle

Şimdilik, Sonsuza Kadar Değil

Kensingtonlar Düeti

Sahte İmparatorluk

Gerçek Pişmanlıklar

Kensingtonlar: İkinci Nesil

Sahte Tanrı

Anti-Kahraman

Acımasız Yaz

Altın Madeni Arama

Gerçek ve Yalanlar

Cuma Gecesi Yalanları

Salı Gecesi Gerçekleri

Kluvberg

İlk Uçuş, Son Düşüş

Tüm Yanlış Oyunlar

Aşk Hattı

Holt Hokeyi

Ünlü Son Sözler

Tüm Zorluklara Rağmen

Bundan sonra

YAZAR HAKKINDA

C.W. Farnsworth, spor, güçlü kadın kahramanlar ve mutlu sonlar içeren çok sayıda yetişkin ve genç yetişkin aşk romanının yazarıdır.

Charlotte, Rhode Island'da yaşıyor ve yazmadığı zamanlarda boş zamanını kitap okuyarak, plajda vakit geçirerek veya Avustralya Çoban Köpeğiyle kucaklaşarak değerlendiriyor.

Yakında çıkacak eserler hakkında bilgi almak için www.authorcwfarnsworth.com adresindeki web sitesini ziyaret edin!

Charlotte'ın Ekibine Katılın

Charlotte'ın bültenine kaydolun ve özel içeriklerden ve gelecek yayınlarla ilgili güncellemelerden haberdar olun!

TEŞEKKÜRLER

Wren'in kitabını yazmak, beklenmedik bir şekilde eski arkadaşlarla yeniden bir araya gelmek gibiydi. Wren, Lili ve Kit'in kitaplarında pek yer almamıştı, bunun nedeni kısmen bir genci yetişkin serisine nasıl dahil edeceğim konusunda kararsız olmamdı. Bu hikayeye başlarken muhtemelen en sona saklayacağımı düşünüyordum. Ve sonra, Acımasız Yaz adeta içimden fıskırdı. Yazma süreci bir maraton koşmak gibiydi; çok fazla emek ve neden denediğinizi sorgulama, sonunda da bitkin ve coşkulu bir bitiş. Acımasız Yaz, büyük bir bölümünde koşucu coşkusu yaşadığım bir yarıştı. Umarım kariyerimde bir daha böyle bir şey yaşarım!

Bu kitabın şekillenmesinde ve son rötuşlarında emeği geçen muhteşem ekibe çok teşekkürler:

Megan, seni çok seviyorum ve inanılmaz geri bildirimler sağlamak için gösterdiğin olağanüstü çaba için sana çok minnettarım.

Sierra, senaryo geliştirme konusundaki sezgilerinize ve mükemmel tanıtım anlarını seçme yeteneğinize hayranım!

Sahara, Sawyer ve Wren'i bu kadar çok sevmene bayılıyorum. Tavsiyelerin, şarkı önerilerin ve coşkunluğun için çok minnettarım!

Jovana, yine harikalar yarattın! Bu seriyi seninle bitirmek için sabırsızlanıyorum!

Judy, seninle çalışmak her zaman büyük bir zevk.

Books and Moods serisinin bu pembe kapağına bayıldım! Serinin geri kalanını bitirmek için çok heyecanlıyım!

Sevgili okurlarım: Sizler kitaplarımı okumaya ve tavsiye etmeye devam etmeseydiniz bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Umarım Wren ve Sawyer'ı beğenmişsinizdir!

Son olarak (ama en önemlisi), sonsuz sabırları ve destekleri için aileme teşekkür ederim. Söz veriyorum, bu tatil döneminde belirlediğim son teslim tarihiydi!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM